COLECȚIA

Jubiri de poveste

CHRISTINA DODD

Soția piratului

CHRISTINA DODD
SOȚIA PIRATULUI

***A pirate's wife for me* by Christina Dodd**

Traducere din limba engleză: Bianca Mateescu/Graal Soft

Capitolul 1

Poole, Dorset, Anglia, 1843

În toată viața lui degenerată şi ticăloasă, nu văzuse decât o singură femeie care să meargă aşa – ca o felină enormă, care se mişca astfel, întinzându-şi picioarele în paşi lungi şi lenți de panteră, care făcea un bărbat să întoarcă capul şi să se uite după ea şi să se întrebe fascinat cum ar fi fost să-i depărteze picioarele alea lungi şi suple şi să o călărească de parcă nu mai exista ziua de mâine.

Oare ar fi zgâriat şi ar fi muşcat? Sau ar fi tors de plăcere ca o pisică?

La fel ca toți ceilalți marinari din tavernă, se întoarse şi o privi trecând pe lângă el, strângând în mână un săculeț cu model floral. Îi studie părul castaniu-roşcat strâns într-un coc, silueta înaltă şi suplă, cu talie de viespe şi sâni proeminenți, şi ochii aceia strălucitori de un verde crud, care nu priveau nici în stânga, nici în dreapta, ci se uitau drept înainte în timp ce mergea, cu privirea ațintită asupra lui Cleary, proprietarul tavernei.

Şi în clipa aceea ştiu în sinea lui că ar fi muşcat, ar fi zgâriat şi ar fi tors de plăcere în acelaşi timp.

Ce naiba căuta domnişoara Caitlin MacLean singură noaptea într-una dintre cele mai periculoase taverne de la docurile din Poole?

Caitlin se simțea copleşită de tăcerea din jur, în timp ce îşi croia drum hotărâtă pe podeaua inegală de lemn. Îi ignora pe bărbații care se holbau la ea agresiv. În fond, era obişnuită să primească atenție. O femeie nu putea avea douăzeci şi cinci de ani, aproape un metru optzeci înălțime şi să fie binecuvântată cu un păr roşu ca de foc, şi să nu ştie că atunci când intra într-o încăpere se lăsa liniştea în jur… ca o amuțire şocată, urmată apoi de şoapte agitate.

Nu observa niciodată. Şi nu observă nici acum.

Stătea cu privirea ațintită spre omul masiv, de vârstă mijlocie şi cu aspect dur din spatele barului. Tocmai ştergea

un pahar folosind un prosop cu un aspect zdrenţuit şi se holba şi el la ea cu gura căscată de uimire. Se simţea asaltată din toate părţile de duhoarea de transpiraţie, bere şi fum de ţigară. Mai multe lumânări ieftine fumegau din suporţi, fixate pe pereţii înnegriţi de cenuşă. Îşi aşeză mâinile prudentă pe scândura uzată de lemn care constituia barul, se aplecă uşor în faţă şi întrebă cu o voce şoptită:

— Dumneata eşti domnul Cleary?

Omul îşi miji imediat ochii mici şi înfundaţi în cap. Îi amintea de un porc. O cercetă gânditor din cap până-n picioare.

— Da, io aş fi ăla. Se aplecă apoi în faţă peste bar, până când nasul lui bulbos şi plin de vinişoare roşietice aproape că se atinse de al ei. Şi tu cine dreacu' mai eşti?

Îl găsise! Degetele ei se strânseră şi mai tare în jurul mânerului geamantanului greu de călătorie.

— Eu sunt domnişoara Cate MacLean şi am venit să închiriez o cameră pentru noaptea asta.

Omul se legănă în spate pe călcâie.

— Nu.

Uimită, Cate clipi la el.

— Nu?

— Cară-te de-aci! Io nu ţin cocote la taverna mea.

Ea nu se putu abţine şi izbucni în râs.

— Nu fi ridicol, omule. Absolut sigur nu-s vreo cocotă! Asta dacă nu cumva cocotele au început să se îmbrace în bombazin[1] negru şi eu nu ştiam… „Ba chiar în bombazin negru, încheiat până la gât", ar fi putut adăuga, dar se abţinu. Mă aşteptai, zise apoi scurt. Sunt… se uită rapid în jur şi descoperi că toţi ochii erau aţintiţi asupra ei. Cu glas şoptit, menit să ajungă numai la urechile domnului Cleary, adăugă apoi: M-a trimis domnul Throckmorton.

Cleary înlemni. Aruncă o ocheadă rapidă peste umărul

---

[1] Ţesătură de calitate din mătase sau dintr-un amestec de mătase şi lână folosită la confecţionarea rochiilor. Bombazinul de culoare neagră era folosit în cea mai mare parte pentru hainele de doliu prin anii 1800. (n.tr.)

ei. Şi apoi încuviinţă din cap, ca şi când tocmai i se dăduse un ordin. Cate şi-ar fi dorit să se poată uita şi ea în spate, ca să vadă cine anume îi dădea ordine acestui om masiv şi cu aspect periculos, doar că ochii lui se întoarseră la ea într-o clipită.

— În sus pe scări, ultima cameră pe stânga. Încuie uşa şi nu deschide nimănui pân' nu vine sus căpitanu'.

— Vizitiul are nevoie de ajutor să-mi dea jos cufărul şi să-l aducă înăuntru. Te rog trimite pe cineva ca să-l ajute!

— Un cufăr? Dacă era posibil, domnul Cleary părea şi mai surprins acum, decât cu o clipă înainte, când îi spusese cine era protectorul ei. Ţi-ai adus un cufăr?

— Da. Şi e greu.

— Un *cufăr?*

— Da! Şi aş aprecia ajutorul dumitale să-l duc până-n camera mea.

Se întrebă imediat în sinea ei ce fel de om punea atâtea întrebări unei doamne despre bagajele sale. Îşi luă o clipă să-l măsoare din ochi pe domnul Cleary şi observă burdihanul său mare, care se vedea de sub şorţul pătat pe care îl purta, braţele masive şi îndesate şi chipul împânzit de o barbă cenuşie. În mod evident, omul era un ţărănoi provincial lipsit de maniere şi cu şi mai puţină clasă. Genul acesta de oameni i se păruseră mereu interesanţi, din moment ce de obicei posedau o varietate de cunoştinţe… şi în orice alt moment ar fi insistat să poarte o discuţie cu el. Dar la cum stăteau lucrurile acum, avea treburi mult mai importante de făcut.

Se răsuci, căutându-l cu privirea pe omul care îi dăduse ordinul acela domnului Cleary. Pe omul care îi va da ordine şi ei. Se uită prin vălul de fum la adunătura de marinari şi de beţivi, hoţi şi nebuni, observându-l pe fiecare în parte, dar fără a permite privirii sale să zăbovească asupra vreunuia. În cei opt ani de când îşi pierduse reputaţia, învăţase să perfecţioneze acest truc. Şi numai cei mai degeneraţi şi mai ticăloşi dintre bărbaţi şi-ar fi putut închipui că evaluarea aceea rece şi impersonală era un semn de interes. Dar după cum descoperi, din păcate, lumea era plină de foarte mulţi degeneraţi.

Şi chiar şi acum putea observa cu privirea periferică vreo şase care-i rânjeau cu subînțeles. Şi încă vreo doisprezece care încercau să-şi ascundă ghearele şi colții încuviințând din cap spre ea.

Iar apoi un om slab şi tras la față care avea un nas strâmb şi ascuțit îi strigă:

— Dacă ai nevoie de un bărbat pent' orice motiv, fetițo, pe min' mă cheamă Maccus.

În clipa aceea toți bărbații prezenți – toți durii şi toți cei care flirtau cu ea – începură să pocnească din degete şi din limbi, ca şi când ea ar fi fost o pasăre care trebuia convinsă să cadă în plasa vânătorului. Şi Cate ar fi putut jura că ei chiar credeau că o femeie considera seducător un astfel de comportament insolent.

Unul singur – o creatură cu umeri lați şi cu un păr negru şi des, care-i ajungea până la umeri – stătea cu spatele la ea, discutând în şoaptă cu un individ mai scund. Oare el era bărbatul pe care fusese trimisă să-l caute?

Poate. Poate că nu. Şi în lumea aceasta întunecată a criminalilor şi a spionilor nu îndrăznea să facă presupuneri.

Domnul Cleary îi întinse apoi o lumânare aprinsă şi o cheie mare de fier.

— Ia astea şi du-te degrabă sus, domnişoară. Altfel o să porneşti o revoltă aici.

Cate luă lumânarea şi cheia, apoi traversă taverna cu paşi mari, îndreptându-se spre scări.

Cacofonia de râsete şi amuzament întunecat de alcool se ridică precum un val, care o purtă în grabă spre etajul al doilea. Se strâmbă la adresa cuvintelor pe care alegea să le ignore şi a speculațiilor pe care nu le putea evita.

Coridorul era cufundat în întuneric şi tăcere. Şi existau câte patru uşi de-o parte şi de alta a lui. Nu se auzea niciun zgomot din niciuna dintre camere, dar putea vedea o lumină pâlpâind în jurul cadrului de lemn al primei uşi.

„Nu atrage asupra dumitale atenție nedorită", o instruise domnul Throckmorton, „totuşi păstrează tot timpul un comportament impunător". Privirea lui o măsurase atunci o clipă şi apoi adăugase: „Dar ştii deja asta".

La drept vorbind, nu ştia. Învăţase extrem de multe lucruri în anii lungi şi singuratici, în decursul cărora fostele ei tovarăşe de joacă cunoscuseră pe cineva şi se căsătoriseră. O femeie singură putea merge în toate locurile în care se ducea şi o femeie măritată, dar făcând asta, trebuia să afişeze multă încredere în sine... ca şi când era stăpâna locului.

Înaintă spre ultima uşă de pe partea stângă a holului şi o deschise cu precauţie. În mod surprinzător nu mirosea a nimic mai periculos decât a lavandă şi a fum de lemn. Lumânarea ei aprinsă ilumina un dormitor mic şi bine întreţinut, decorat cu un şemineu, un pat îngust, un scaun de lemn şi o noptieră pe care se aflau un lavoar şi un urcior. Intră şi închise uşa în spatele ei, introducând cheia în broască şi încuind-o. Se duse apoi la pat şi încercă salteaua subţire. Arcurile cam scârţâiau, dar pătura aceea groasă avea să-i ofere protecţie împotriva brizei răcoroase a oceanului. Se uită apoi la aşternuturi şi se gândi că păreau curate şi neinfestate de paraziţi.

Aşeză pe masă lumânarea şi geanta grea de voiaj şi îşi scoase mănuşile negre şi groase de piele. Se duse la fereastră şi se uită spre o alee îngustă şi întunecoasă din spatele tavernei. Ici şi colo se mai revărsa câte un pic de lumină de la ferestrele altor taverne din apropiere şi fiecare local răsuna de râsetele şi de ţipetele zgomotoase ale marinarilor. Văzu o uşă din spate deschizându-se undeva vizavi şi cineva aruncă afară în noroi nişte apă – probabil murdară şi amestecată cu resturi.

Încercă să deschidă fereastra, doar că rama ei veche de lemn era umflată şi lipicioasă de la umezeală, aşa că fu nevoită să mai încerce o dată, folosind mai multă forţă. Doar că lemnul tot nu voia să se clintească. În cele din urmă făcu un pas în spate şi împinse cu toată puterea ei. Atunci fereastra cedă într-o clipită şi abia îşi recăpătă echilibrul, evitând să cadă pe geamul deschis direct pe alee. Se duse din nou la masă, deschise geanta şi scoase o scară de frânghie pe care o agăţă pe fereastra deschisă.

Gata! Până acum misiunea ei decursese ireproşabil.

Desigur, asta nu includea nimic mai mult decât călătoria cu trenul de la Londra la Poole, găsirea tavernei şi luarea unei camere. Dar fiecare succes cât de mic o ajuta şi-i sporea şi mai mult încrederea în sine. Putea face asta. Trebuia să facă asta. Îi datora asta fratelui ei. I-o datora lui Kiernan.

Docurile din Poole erau nelegiuite şi periculoase, iar domnul Throckmorton îi spusese despre toate primejdiile pe care le implica misiunea sa. Îi dăduse toate instrucțiunile înainte de a lua trenul din Londra, dar cea mai importantă directivă – şi asupra căreia insistase cu stoicism – fusese că trebuia să aibă întotdeauna – dar absolut întotdeauna – un plan de scăpare… de evadare.

Răsună un ciocănit la uşă. Cate tresări.

„Căpitanu'", se gândi ea. Sau poate că era… cineva mai puțin binevoitor.

Se duse imediat la geantă, scoase revolverul Derringer – deja încărcat şi pregătit, din moment ce nu ar fi îndrăznit să vină la docuri fără protecție – şi îl ascunse sub pernă. Acolo era accesibil, dar nu şi vizibil.

Se duse la uşă, îşi lipi uşor urechea de lemn şi întrebă:

— Cine e?

O voce joasă şi rezonantă îi răspunse:

— Căpitanul.

Răsuci cheia prudentă, deschise uşa şi făcu un pas în spate. În întunericul de pe coridor nu putea vedea nimic cu excepția siluetei înalte şi masive a unui bărbat, îmbrăcat într-o cămaşă albă fără guler şi pantaloni negri, strâmți. Era mai înalt decât ea – ceea ce era o raritate. Iar umerii săi erau aproape la fel de lați precum cadrul uşii.

Apoi el intră cu paşi mari şi fermi în încăpere, iar lumina slabă de la lumânare îi lumină chipul. Avea ochi cenuşii, la fel de reci şi de înspăimântători precum ceața pe mare. Părul negru, drept şi lung – lăsat prea lung – era prins într-o coadă la ceafă. Avea trăsăturile sculptate de o ereditate vădit nobiliară şi de experiențele dure pe care le trăise. O barbă neagră tunsă elegant. Şi buze mari şi cărnoase ca de pluş, care arătau de parcă ştiau foarte bine cum să sărute o femeie până ajungea pe culmile extazului… lucru despre care

ştia foarte bine că era complet adevărat.

Sperase să nu îi mai vadă niciodată chipul.

Taran. Taran Tamson. Prietenul ei. Duşmanul ei.

Primul şi singurul bărbat din viața ei.

Şi omul care-i frânsese inima.

Capitolul 2

Cate nu gândi deloc. Pumnul ei pur şi simplu zbură spre stomacul lui.

Taran îşi încordă muşchii şi primi lovitura aceea… şi nu arătă nimic, chiar şi dacă simți vreo durere. Apoi, când ea îşi folosi podul palmei ca să încerce să-i spargă nasul acela ascuțit şi aristocratic, o apucă de încheietură şi o trase spre el. Cate aterizâ cu spatele lipit de pieptul lui, cu o smucitură care aproape o lăsă fără aer. Cu mâna liberă, se întinse să-l apuce de păr. Dar el o prinse şi de încheietura aceea şi o răsuci spre el. Acum o ținea imobilizată de corpul lui, cu brațele blocate în jurul taliei sale.

Aplecă uşor capul şi-şi cuibări nasul în urechea ei, mârâind:

— Ah, scumpo! Eu sunt cel care te-a învățat manevrele astea.

Ea începu imediat să se zbată în brațele lui.

— Porcule!

— Aşa mi-ai zis şi ultima dată când te-am ținut în brațe.

Îl ura incredibil de mult. Iar ura aceea îi încleşta măruntaiele precum un pumn chinuitor, care o priva de orice altceva cu excepția instinctelor pure şi irațională. Îşi izbi cât putu piciorul încălțat în cizmă de al lui.

El mârâi de durere.

— La naiba, femeie!

Îi dădu drumul la un braț şi o răsuci în dormitor, venind chiar în spatele ei. Fără să-şi ia ochii de la ea, trânti uşa puternic în spatele său cu piciorul.

Era puternică. Avea degete lungi, palme mari şi umeri laţi, netezi şi frumoşi – care arătau absolut ispititor în acele rare ocazii când purta o rochie de bal fără umeri.

Dar el era şi mai puternic… cu mâini aspre şi pline de bătături, şi umeri atât de laţi că testau rezistenţa cusăturilor cămăşii albe pe care o purta.

Ea era independentă şi obişnuită să se apere singură când era nevoie – şi se văzuse de multe ori nevoită s-o facă.

Iar el… nici nu ştia ce era.

El îşi propti atunci pumnul în şold şi o întrebă:

— Îţi place ce vezi?

Purta nişte pantaloni negri care i se mulau perfect pe şoldurile înguste şi coapsele musculoase şi nişte ghete negre de piele uzate şi zgâriate, care arătau de parcă văzuseră multe aventuri.

— Nu!

— Asta e păcat… pentru că mie îmi place foarte mult ce văd. Privirea lui călătorea de sus în jos pe trupul ei, precum o mângâiere caldă şi blândă. Te-ai schimbat, scumpo! Şi numai în bine!

Cate încercă să se calmeze şi îşi cântări şansele. Era în cameră cu ea şi în mod evident pus pe răutăţi. Avea nevoie de un cap limpede şi de o strategie raţională ca să iasă neşifonată din treaba asta. Şi putea face asta. În fond îşi petrecuse ultimii ani învăţându-se pe sine cum să gândească înainte să vorbească şi cum să se uite bine înainte de a sări la atac.

— Habar nu ai cât de fericită sunt că tu, dintre toţi bărbaţii, mă onorezi cu astfel de complimente. Intenţionat, adoptă apoi o poziţie impunătoare şi sfidătoare. Era o provocare tacită. Sau poate că ştii, adăugă apoi. Ce te aduce aici?

— Ţi-am adus cufărul, zise el şi gesticulă spre uşa din spatele său. Dar m-ai atacat, aşa că am fost nevoit să-l las acolo.

— Mă refeream aici în Poole.

El zâmbi atunci… asta dacă acea mică şi strâmbă arcuire a buzelor se putea numi zâmbet.

— Ți-am zis. Sunt căpitanul.

Căpitanul. Omul despre care îi spusese domnul Throckmorton că trebuia să intre în serviciul său? Nu. Oh, nu!

— Nu te cred. De ce ai fi tu omul pe care trebuie să-l… căruia trebuie să…

Acum zâmbea de-adevăratelea, arătându-şi dinții aceia albi şi ascuțiți ca de rechin.

— Să i te supui?

— Căruia trebuie să-i raportez, contracară ea, cu chipul gol şi lipsit de expresie.

— Pentru că eu sunt liderul misiunii. Pentru că eu ştiu de ce pregătiri e nevoie. Şi ştiu să lupt. Se îndreptă apoi cu paşi mari spre centrul camerei. Sunt căpitanul unui vas.

— Şi… cunoscând caracterul tău şi predilecția ta pentru ticăloşie… presupun că vasul tău ar fi o corabie de pirați?

— Desigur. Să lupt şi să fur. Asta am învățat să fac cel mai bine.

— Fratele meu a fost cel mai onorabil dintre oameni. El te-a educat. El te-a antrenat. Şi tu l-ai trădat necinstindu-mă pe mine şi apoi l-ai trădat din nou devenind un borfaş de rând. Îşi cântărea cuvintele cu mare atenție, dorindu-şi să îi transmită nu doar subînțelesul cuvintelor ei, dar şi hotărârea ei. Dacă tot ce ştii să faci bine e să lupți şi să furi, atunci eşti o ruşine pentru numele lui Kiernan.

— Oh, dar mai fac şi altceva foarte bine, zise Taran şi zâmbi din nou… dar de data aceasta era un zâmbet care transmitea un avertisment fierbinte. Şi cred că asta o poți confirma şi tu, nu?

Trufia lui îi amintea de o vreme de demult, fiind copleşită de dorința de a-l ataca din nou.

Dar nu. Nu voia să-i ofere acea satisfacție suplimentară de a şti cât de uşor îi mai putea încă învolbura pasiunea… chiar dacă acea pasiune era pura furie. Pe cât de cald era zâmbetul lui, pe atât de rece era al ei.

— Un gentleman nu ar mai aduce vorba despre asta. Dar uitasem. Tu nu eşti un gentleman.

— Dacă ai impresia că un gentleman nu şi-ar aminti ziua aceea… şi noaptea aceea… atunci înseamnă că încă mai eşti un pic inocentă. Îmi amintesc fiecare clipă. Fiecare cuvânt pe care îl scotea pe gură o batjocorea, şi totuşi tot reuşea cumva să sune sincer. Ardoarea ta neştiutoare. Limba ta în gura mea. Corpul tău gol încolăcindu-se în jurul meu.

În clipa aceea, Cate şi-ar fi dorit să-şi astupe urechile. Să blocheze nebunia aceea pe care o evoca… Doar că ştia că asta nu ar fi oprit şi amintirile.

Lumina din şemineu dansa pe pereţii colibei. Taran o ridică deasupra lui, o aşează pe şoldurile lui şi îi porunci apoi, pe o voce seducătoare şi guturală:

— Ia-mă!

Ea se supuse dornică, mângâindu-i pieptul frumos sculptat cu degete pofticioase, alinându-i muşchii abdominali cu palma sa… învelindu-i mădularul cu mâna ei şi mângâindu-l în timp ce bărbatul de sub ea se încorda şi înjura. Se ridică apoi deasupra lui şi uşor şi cu blândeţe îl poziţionă la intrarea în tunelul ei femeiesc şi apoi se cufundă în jos…

Îi zise imediat cu înflăcărare:

— Eşti un măgar!

— Mi-ai spus că mă iubeai. Tu m-ai implorat să te învăţ tot ce ştiu despre dragostea dintre un bărbat şi o femeie…

— Nu ştiai nimic despre iubire, dar ştiai totul despre trădare!

Pe o voce care cu timpul devenise mai rezonantă şi mai adâncă – la fel ca un vin bun – el îi spuse:

— Am continuat să învăţ… despre iubire. Dă-mi voie să-mi ispăşesc păcatele… să-mi spăl reputaţia.

— Nu, mulţumesc, zise ea şi apoi inspiră adânc.

Camera aceea era mică, înghesuită şi sufocantă din cauza lui Taran, care ocupa prea mult spaţiu. Venise aici cu încrederea în sine greu câştigată, învăluind-o ca o aură de putere. Şi el încerca să o deposedeze de ea. Dar nu-i va permite să reuşească. Un pirat nu are cum să lucreze pentru Ministerul de Interne al Marii Britanii.

El se învârti prin cameră, uitându-se la pat şi jucându-se cu închizătoarea genţii ei… fără să ştie că sub pernă se

ascundea un pistol.

— Englezii nu sunt mai prejos de-a folosi un hoț pentru a-şi atinge scopurile.

La fel îi spusese şi Throckmorton.

— Dar cu siguranță Ministerul de Interne doreşte să folosească englezi sadea…

— Britanicilor nu le pasă decât că le sunt util. Se mişcă din nou, de data asta apropiindu-se de ea. Nici tu nu eşti englezoaică, scumpa mea.

Cate se eschivă din calea lui. Şi poate că unii oameni ar fi numit gestul ei retragere. Dar ea o numea judecată sănătoasă.

— Nu. Sunt născută şi crescută a fi scoțiancă… dar tu nu eşti nici măcar atât.

— Ce sunt, atunci?

Ea nu-i răspunse. Nu îi putea răspunde. Accentul lui foarte slab era aproape imperceptibil urechii… dacă nu cumva erai scoțian sadea. Şi ea *era* scoțiancă sadea… născută pe insula Mull, în clanul MacLean şi crescută ca sora prețuită şi mult iubită a căpeteniei respectate a clanului. Femei şi bărbați de peste tot din Scoția veniseră de-a lungul timpului în vizită la castelul MacLean şi niciunul dintre ei nu vorbise aşa ca Taran. Vorbea engleză, spaniolă şi franceză ca un nativ, şi totuşi ascunsă undeva în vocea lui exista şi o urmă slabă a unui accent pe care nu îl putea identifica.

Taran se duse la fereastră şi se uită afară. Pentru o clipă, Cate avu senzația că putea vedea mult mai mult acolo în stradă şi-n noroi, şi-n întuneric decât putea vedea ea.

— Am locuit trei ani în casa ta, zise el. Şi nu m-ai întrebat niciodată unde m-am născut.

— N-ai vrut să-mi spui, zise ea, deşi la drept vorbind, nu-i păsase niciodată prea mult de naționalitatea lui. Singura ei grijă fusese trupul lui tânăr şi formidabil. Aşa că zi… de u*nde eşti?*

— Cenorina.

Rămase o clipă blocată, uitându-se la el. Cenorina. Un mic arhipelag de insule la est de Anglia şi la sud de Insulele

Canalului[2]. Un principat independent, condus de aceeaşi familie de sute de ani. Locul unde trebuia să meargă ea pentru a-şi îndeplini misiunea.

În clipa aceea chiar simți cum tot sângele i se scurge din față şi se făcu palidă ca varul. Mişcă uşor buzele.

— Cenorina. Dar nu îi ieşi niciun sunet. Simțea că nu-i mai funcționau nici plămânii. Nu mai putea respira deloc.

Taran observa desigur fiecare modificare a culorii feței ei şi fiecare schimbare a ritmului respirației sale.

Ochii lui erau la fel de reci şi cenuşii precum marea pe timp de iarnă.

— Poate ar fi mai bine să stai jos.

— Nu. Cum ar fi putut să stea jos sau să se întindă… *să se relaxeze* în prezența lui? Nu putea!

— Da, sunt din Cenorina. Părea în acelaşi timp mândru de moştenirea lui, dar şi necăjit. Asta schimbă mult lucrurile, nu-i aşa, mieluşelul meu?

În clipa aceea Cate simți cum aerul îi invadează violent plămânii.

— Dacă ai fi avut un miel, l-ai fi pus la proțap şi l-ai fi servit ca tocană.

— Mă judeci cu asprime…

— Te judec corect.

Îl judeca exact aşa cum merita să fie judecat.

— Cunosc fiecare centimetru din pământul Cenorinei. E un tărâm muntos, cu primăveri fierbinți şi maluri sălbatice, şi cârduri de cerbi. Cunosc bine locurile şi satele. Sunt omul de contact principal al lui Throckmorton pentru misiunea asta. Trase fereastra şi o închise lejer. Aşa că poate ar fi mai bine să te întorci la Londra şi să-i spui lui Throckmorton să-mi trimită oameni mai buni.

Cum îndrăznea Taran să presupună că ştia de ce era ea

---

[2] Insulele Canalului sau Insulele Anglo-Normande sunt un grup de insule situate în Canalul Mânecii, între Anglia şi Franța. Insulele sunt grupate în două provincii, Guernsey şi Jersey, amândouă dependențe ale Coroanei britanice, dar nu părți ale Regatului Unit şi nici ale Uniunii Europene. (n.tr.)

capabilă?

— Eu sunt singura care poate îndeplini misiunea asta. Am intrare în casa guvernatorului Cenorinei. Sir Maddox Davies a trimis de veste Distinsei Academii pentru Guvernante din Londra, cerând… personal domestic.

— Sir Maddox Davies, guvernatorul Cenorinei, care nu are nici nevastă şi nici copii, a cerut o guvernantă? Vocea lui Taran se ridică atunci cu scepticism.

— O… menajeră. Academia oferă tot felul de servicii şi are reputația de a asigura personal domestic excelent calificat. Şi eu sunt noua menajeră-şefă.

— Tu? se miră el şi izbucni într-o hohot de râs scurt şi răutăcios. Menajeră? Dar nu ştii nici măcar un lucru despre…

Din doi paşi mari, Cate ajunse în fața lui. Îl împunse puternic cu degetul în piept şi zise:

— Ba… da… ştiu. Când mama mea s-a recăsătorit, povara de a avea grijă de castelul MacLean a căzut pe umerii mei. Şi doar pentru că nu ai fost acolo să vezi cu ochii tăi, Taran, nu înseamnă că nu am reuşit.

El se opri din râs, dar continuă să o cerceteze cu o privire cunoscătoare şi cu un zâmbet intim, care-i trimitea fiori reci pe şira spinării.

— Bravo, draga mea Caitlin. Mereu ți-ai revenit repede…

— Cate.

— Poftim?

— Sunt Cate acum. Nu Caitlin. Nu mai sunt fetița prostuță şi credulă pe care ai cunoscut-o cândva. Acum sunt Cate.

— Cate, repetă el. Îmi place. Ți se potriveşte. Şi… Kiernan m-ar ucide cu mâna lui dacă te-aş lăsa să pleci în aventura asta nebunească.

Fără să ştie, Taran îi atinsese o coardă sensibilă. Începură dintr-odată să-i tremure degetele, aşa că îşi ascunse mâinile la spate.

— Kiernan a trăit ani în şir cu dorința de a te ucide. De ce ar fi ceva diferit acum?

— Într-adevăr, de ce? Taran o apucă de umeri. Şi se uită în ochii ei, de parcă ar fi putut s-o țină înlănțuită cu simpla putere a cuvintelor şi a voinței lui. Nouă ani. Nouă ani înseamnă mult timp. Am crezut că te-am uitat, Cate. Dar când te-am văzut intrând în tavernă în seara asta, am înțeles că doar mă păcăleam singur. N-am putut să te uit niciodată.

Capitolul 3

Cate stătea dreaptă şi fermă, cu toți muşchii încordați de tensiune.

— Şi ar trebui să fiu impresionată că ți-ai amintit în sfârşit de mine?

— Ai fost mereu genul care pune preț pe fapte mai presus de orice, zise Taran înclinând uşor buzele spre ale ei. Îți aminteşti de asta, iubito?

Dar ea dădu imediat să-l izbească în buze cu fruntea.

Doar că el smuci capul în timp util ca să se ferească.

— O încăierare, fetițo? Asta îți place acum?

— Nu-mi place nimic acum. Îşi aruncă imediat pumnii în aer, eliberându-se din strânsoarea lui şi traversă încăperea. De când m-ai lăsat legată de pat, mi-am petrecut o jumătate din timp evitând măgari aşa ca tine, care cred că am nevoie de un bărbat. Nu am nevoie de niciun bărbat. Şi cu siguranță nu am nevoie de unul care m-a abandonat şi nu s-a mai întors niciodată.

— Şi totuşi mă mai doreşti.

— Ar trebui să fiu o mare proastă să te mai vreau încă… Şi totuşi era adevărat că îl dorea. Şi îl ura din cauza asta.

Inima îi bubuia în piept când traversă încăperea spre ea. Trupul ei încă îşi mai amintea cum era să fie al lui… iar corpul acela al ei, care nu mai fusese de prea mult timp atras de un bărbat, vibra de exaltare. Crezuse sincer că depăşise de mult etapa în care întreaga ei ființă vibra ca răspuns la un bărbat. Crezuse că singurătatea, umilința şi sfidarea

înlocuiseră în ea orice dorință dulce, femeiască. Dar inima îi bătea tare în piept, i se ridicaseră firele de păr de pe ceafă şi pielea-i era dintr-odată acoperită de un strat subțire de sudoare. Iar agitația ei era numai şi numai vina lui Taran. Niciun alt bărbat nu o mai făcuse vreodată să-l dorească cu toată ardoarea înflăcărată a firii sale.

Dar anii aceştia de independență o învățaseră să gândească repede. Şi cugetă scurt să folosească scara de sfoară. Dar nu. Rama ferestrei era tot la fel de lipicioasă şi greoaie şi s-ar fi blocat din nou. Aşa că se îndreptă spre pat în loc. Înspre pistol.

— Am fost răpit. O privi apoi cu o licărire nerăbdătoare în privire.

— Răpit? Adică vrei să spui că există cineva pe lumea asta care să te vrea mort în afară de mine şi de Kiernan? tună ea.

— Da. A fost… Dar nu-şi mai termină ideea şi în schimb se aruncă spre ea, o prinse de talie şi o aruncă pe pat.

Ea aterizâ cu fața în jos şi cu capul îndreptat spre picioarele patului – nu tocmai aşa cum plănuise – şi țipând şi urlând ca vreo fecioară neajutorată într-o piesă de teatru despre moralitate.

El aterizâ deasupra ei, cu partea din față a corpului lipită de spatele ei, încât se plia pe trupul ei. Îşi folosi toată greutatea corpului şi o supuse, până când nu mai avea putere să se zbată, ci doar să țipe.

— Crezi că o să vină cineva aici în fugă din cauza țipetelor tale? zise el şi izbucni în râs. Ascultă-i şi tu pe oameni. Pe oamenii mei.

Muzica de jos răsuna tot mai tare, iar după bubuiturile şi uralele vesele, Cate ghici că probabil dansau.

— E mare veselie jos în tavernă… şi probabil o să fie şi mai mare veselie… Au sosit târfele, şi marinarii ăia de jos cunosc mult prea bine primejdiile misiunii… aşa că sunt hotărâți să scurgă fiecare dram de distracție din fiecare moment rămas.

Era o femeie rezonabilă. Se opri din țipat şi se

concentră asupra variantelor sale. Avea una singură realistă: pistolul... care rămânea foarte departe, la celălalt capăt al patului.

Mâna lui alunecă în jos pe gâtul ei şi pe saltea. Degetele lui mângâiară cu blândeţe vena care-i pulsa la gât. Îşi înfipse apoi degetele în părul ei şi o ţinu astfel încât o jumătate a feţei ei să fie întoarsă spre el şi o sărută pe frunte şi apoi pe pleoapă, apoi pe obraz şi apoi pe maxilar.

Cuvertura în dungi se întindea parcă la o distanţă infinită faţă de ea. Cu mult dincolo de unde putea ajunge cu mâna, vedea perna. Şi-ar fi dorit incredibil de mult să fie acolo, să simtă între degete metalul neted şi rece şi să-l folosească pentru a-l obliga să plece.

Respiraţia lui caldă îi înfiora pielea, iar aroma de piersici şi de coniac crea un amestec intoxicant de mirosuri. Se mută mai aproape de buzele ei, dar ea îşi arătă dinţii şi dădu să-l muşte, aşa că se mişcă mai departe. O sărută pe gât: în locul sensibil din spatele urechii, pe pielea moale şi pală care se vedea pe deasupra gulerului rochiei sale. Şi apoi limba lui... limba aceea păcătoasă a lui, care o învăţase atât de multe despre plăcere, alunecă pe lobul urechii ei, aşa că îl supse în gura lui şi-i zgârie uşor carnea cu dinţii.

Lua-l-ar naiba să-l ia! Îşi amintea de toate punctele ei sensibile! Toate locurile care o făceau să-şi dorească să se întoarcă în îmbrăţişarea lui şi să-l primească între picioarele ei.

— Opreşte-te!

Ştia că era inutil, dar tot se luptă să se tragă de sub el. Cearşafurile şi păturile alunecară de pe saltea, strângându-se în jurul ei. Mai multe şuviţe de păr i se desprinseră din coc şi îi căzură în jurul feţei.

Taran prinse între degete una dintre acele şuviţe şi o încolăci.

— Te-ai tuns. Mai avea şi neobrăzarea de a părea aproape rănit, ca şi când făcuse asta doar ca să-i facă lui în necaz. Cum ai putut să-ţi tai părul?

— Cu foarfecă. Simţea că fiecare respiraţie îi zgâria plămânii. N-o să-ţi mai deschid niciodată... dar niciodată uşa

camerei mele! Mârâi ea. Niciodată! Ți-o jur!

— Uşa ta… chicoti apoi şi îşi apăsă genunchiul între coapsele ei. Oh, ba îți promit că îmi vei deschide uşa din nou. Vocea lui era din ce în ce mai răguşită. Caitlin! Doamne, Dumnezeule, Caitlin! Ce dor mi-a fost de tine!

Dispăruse orice urmă de amuzament din vocea lui, lucru care o înfuria la culme… pentru că părea atât de… de… intens. Semăna atât de mult cu băiatul pe care-l iubise cândva încât, pentru o clipă, se pomeni transportată înapoi în trecut în zilele în care fiecare respirație a ei era pentru el.

Nu. Nu va cădea din nou în capcana aceea.

— Nu, zise el. Nu te gândi la trecut. Gândeşte-te la *acum*.

Acum, când Cate nu mai simțise greutatea corpului unui bărbat puternic şi sănătos deasupra ei de nouă ani lungi. Iar felul în care o ținea îi aducea aminte de visurile care o chinuiseră şi care-i oferiseră singura plăcere pe care îndrăznise să o ia. Coapsa lui era lipită de fundul ei. Se împingea în ea ca şi când ar fi încercat să aline nerăbdarea erecției lui şi, undeva adânc în corpul ei, dorința începu să-şi întindă mantia incontestabilă şi trădătoare a umezelii.

— Gândeşte-te la tine şi la mine. Buzele lui dansau pe gâtul ei. Noi doi, singuri… şi cu nimic mai important de făcut decât să trăim clipa.

— Nu! Vocea ei căpătă forță şi părăsi registrul şoaptelor. Nu sunt unul din oamenii tăi. Misiunea asta o să reuşească şi apoi o să trec mai departe la o altă misiune şi la alt succes.

Se opri din a o săruta şi îşi odihni capul lângă al ei. Atât de aproape încât respirația lui îi mângâia buzele.

— Ia spune-mi, scumpo, zise atingându-şi obrazul de al ei. Ce părere are Kiernan despre faptul că lucrezi pentru Throckmorton… ca spion?

Suna foarte calm, dar ei tot i se accelerară bătăile inimii. I se părea incredibil cât de uşor şi de profund o putea tulbura.

— Kiernan ştie ce viață am dus de când am fost dezonorată. Ştie cum am căutat cu disperare o modalitate de

a da din nou sens vieții mele. Se uita drept în față, ignorându-l cu stoicism pe bărbatul de deasupra ei. Şi acum l-am găsit.

Taran nu voia să-i permită să se distanțeze de el. Sigur că nu. O răsuci pe spate, astfel încât să fie cu fața spre el, îi imobiliză mâinile şi se întinse la loc deasupra ei.

— Cred că glumeşti. Eşti o femeie nobilă, cu educație aleasă… fiica unui moşier scoțian. Nu poți să fii spion pentru englezi.

Dacă nu s-ar fi aflat în poziția aceea imposibilă… dacă nu i-ar fi ținut mâinile prizoniere… dacă mirosul lui nu i-ar fi invadat nările… i-ar fi plăcut la nebunie să-l vadă atât de neîncrezător.

— Crezi că domnul Throckmorton m-ar trimite aici ca o glumă? Sunt spion.

— Dar e o aberație. O glumă proastă! Se holba în jos la ea, iar ochii lui cenuşii erau de-a dreptul hipnotici de convingere. Nu ai cum să plănuieşti cu adevărat să-ți faci o carieră din asta.

Ea îi întâlnea privirea, cuprinsă de propria-i înflăcărare.

— Exact ca tine, Taran Tamson.

— Ca mine? Nu… ai înțeles greşit.

— Atunci spune-mi tu cum stau lucrurile. Zâmbi apoi, batjocorindu-l cu rafinamentul ei. Luminează-mă, oh, tu, cel mai mercenar dintre pirați.

— Eu n-o să fiu spion pentru totdeauna. O să… clătină apoi din cap, ca şi când nu i-ar fi venit să creadă ce dispută aveau. Şi totuşi trebuia să ştie că era serioasă. Şi înțelegea asta foarte bine, pentru că murmură: Rațiunea n-a funcționat niciodată cu tine.

Şi apoi o sărută. O sărută cu toată pasiunea şi cu toată afecțiunea verilor din urmă cu mult timp. Pe buzele lui se simțea gust de cireşe, prospețimea vântului şi bucuria primei iubiri. Ochii i se umplură de lacrimi din cauza bucuriei de a avea un trup – un trup bărbătesc – din nou deasupra ei.

Oare chiar era atât de susceptibilă la atingerea lui, la grija pe care o manifesta față de ea şi la trecutul lor? Aparent

da, pentru că trupul ei se încălzi şi se înmuie. Şi apăru din nou dorința, la fel de proaspătă precum iarba de primăvară, pe care se întinseseră ca să-şi consume uniunea. Şi toate acele sentimente de plăceri senzuale şi dorință chinuitoare o inundară din nou ca un potop… şi cu ele se întoarseră şi simptomele fizice. Degetele ei nu-şi doreau nimic mai mult decât să caute pieptul lui puternic şi să găsească sfârcurile de mult uitate, care zăceau ascunse, undeva sub cârlionții negri şi aspri de pe pieptul lui. Îşi simțea sânii tot mai umflați şi mai sensibili şi se zvârcolea sub el, încercând să aline durerea pe care o simțea.

Dar oricât de mult ar fi încercat să o convingă, Cate nu permitea limbii lui să se strecoare în gura ei. Învățase lecții dure de la viață şi nu va accepta să mai fie folosită din nou. Şi acum trăia pentru ea însăşi şi pentru familia ei şi pentru familia… adică pentru fratele ei.

„Oh, Kiernan!", gândi ea, cu inima sfâşiată.

O copleşi suferința, aşa că scânci.

— Ce e? şopti Taran pe buzele ei. Spune-mi ce s-a întâmplat…

Dar nu îi putea spune. Îşi pierduse de mult dreptul de a o alina.

Dar îşi dorea să fie eliberată de toată suferința aceea îngrozitoare.

— Îmi eşti dator, şopti ea.

— Da, aşa e… dar ce s-a întâmplat?

Cate îşi lipi buzele de ale lui. Îl sărută apoi, alunecându-şi limba printre buzele lui. Şi atunci Taran uită de toate întrebările şi se deschise spre ea. Şi exact aşa trebuia să fie. Nu avea niciun drept să-i pună întrebări despre durerea, bucuria sau suferințele ei. Limba ei explora deschiderea dulce şi ispititoare a gurii lui, şi limba lui dansa cu a ei, ca într-o luptă glorioasă pentru supremație.

Dar nu câştiga niciunul dintre ei.

Şi în acelaşi timp câştigau amândoi.

Cate se zvârcoli din nou în strânsoarea mâinilor lui… doar că de data aceasta pentru că îşi dorea să-şi alunece din nou degetele prin lungimea moale a părului lui.

Barba lui se freca uşor de bărbia ei… şi era o senzație complet nouă. Enervantă şi în acelaşi timp exaltantă. Era un om nou… mai dur, mai puternic, mai periculos… dar la fel de mult îl recunoştea. Îi recunoştea corpul şi mirosul… esența. Şi simțea că şi el i se oferea cu o pasiune care umplea toate golurile din sufletul ei.

Cum putuse uita? Erau amanți, ale căror trupuri cântau la unison: plăcere şi durere, bucurie şi suferință.

Mâinile lui alunecară în sus pe brațele ei şi pe trupul ei, netezind bombazinul şi delectându-se cu pielea ei moale de pe dedesubt. În sfârşit liberă să-l atingă, îi mângâie obrazul cu încheieturile degetelor şi îi permise să-i sărute palmele. Atingerea buzelor lui, mângâierea scurtă şi erotică a limbii lui o făceau să i se taie respirația şi să suspine de încântare.

Ochii lui începură să strălucească, înflăcărați de o nouă pasiune. Nerăbdarea îi zgâria golurile din suflet şi făcea ca pielea lui să capete o strălucire slabă şi cumva diafană. Chipul acela… chipul acela pe care îl iubise cu atât de mult timp în urmă se maturizase într-o frumusețe masculină, care acum îi producea un nod în stomac şi făcea să i se usuce gâtul.

Se zvârcolea tulburată sub greutatea lui, dorindu-şi mai mult… mereu mai mult. Era o dorință atât de familiară, transformată în ceva complet diferit de trecerea anilor. Taran se ridică apoi şi îi cercetă chipul, după care îi privi sânii captivi de constrângerea materialului negru care îi acoperea.

— Eşti atât de frumoasă, şopti el şi-şi atinse palmele de sfârcurile ei întărite.

Nu mai fusese atinsă aşa de prea mult timp. Era flămândă şi avidă după plăcere.

Iar el o hrăni cu dorința şi cu priceperea lui. Îi descheie primul nasture al corsajului şi îi atinse uşor clavicula.

— La fel precum cea mai fină mătase din China, murmură el, răguşit.

Îi mai descheie un nasture şi apoi încă unul, dezvelindu-i pielea, pieptul, marginea cămăşuței şi corsetul…

Şi Cate descoperea cu uimire că nu îi sunau deloc

semnale de alarmă în minte. Carnea ei era flămândă de el şi se hrănea cu atingerea lui fără să gândească. Experiența o asigura că îi va aduce plăcere şi asta era ceea ce căuta fără milă. Îl apucă de umeri, delectându-se cu lățimea lor, cu muşchii grei care îi acopereau brațele şi o țineau nemişcată. Îi săruta pielea cu atingeri lente şi languroase, gustându-i pielea la fiecare oprire şi apropiindu-se tot mai mult şi tot mai mult de sânii ei. Simțea cum i se înfiorau sfârcurile de dorință... curând... atât de curând se va desfăta cu sfârcurile ei cu toată neînduplecarea unui bărbat hotărât să obțină satisfacție. Pe a lui... şi pe a ei.

Taran îndepărtă uşor bumbacul fin şi subțire al cămăşuței ei. Şi o privea cu toată puterea unui cuceritor. Întinse apoi degetele şi făcu cerculețe în jurul sfârcului ei, atingându-i vârful sensibil cu degetul său mare şi aspru.

Plăcerea o lovi ca un fulger. Se arcui în sus şi întinse mâinile după...

Dar în clipa aceea atinse metalul tare şi rece al realității crude.

Pistolul. Când trăsese de cearşafuri în efortul acela inutil de a scăpa, trăsese şi perna mai aproape de el şi sub ea se ascundea salvarea ei. *Pistolul ei.* Simți un fior de gheață pe şira spinării. Şi se cutremură când hotărârea odioasă îşi făcu loc prin ceața de senzații.

Pusese pistolul acolo ca să se apere. Ca să se apere de bărbați ca Taran.

Ce naiba făcea? Da, dacă făcea dragoste cu el, se va simți mai bine... în timp ce se întâmpla.

Dar după aceea... o, Cerule sfinte, după aceea! Cum naiba putuse uita? După aceea el va râde şi va pleca, părăsind-o din nou în epava visurilor sfâşiate.

„Nu! Nu din nou! Niciodată din nou!" Înainte să aibă timp să se răzgândească, îl izbi în tâmplă cu cotul.

El răcni de durere şi se prinse de cap cu mâna.

Cate îl împinse la o parte de pe ea, se rostogoli de pe pat şi sări în picioare şi departe de el. Fugi cu spatele până la fereastră. Şi ridică pistolul. Îi tremura în mână, dar îndreptă țeava revolverului spre pieptul lui şi-i zise pe o voce liniară:

— Ieşi afară din camera mea!

Se ridică greoi, încă ținându-se de tâmpla dureroasă.

— De ce naiba ai făcut asta? Dar apoi văzu pistolul, se opri şi şovăi o clipă. De unde ai luat ăla?

— De sub pernă. Îşi susținea mâna de tragere cu cealaltă. Vreau să ieşi din camera mea.

— Glumeşti? Acum un minut mă doreai. Ba de fapt… privirea lui deveni tăioasă când se mută spre pieptul ei dezgolit şi expus precum marfa unui vânzător… De fapt, încă mă mai doreşti.

Toate urmele fragile de plăcere dispărură sub observarea şi sarcasmul lui.

— Ştii bine că ştiu cum să-l folosesc. Ieşi afară din camera mea şi să nu te mai întorci niciodată.

— Nu vorbeşti serios… porni încet spre ea, vorbindu-i pe un ton blând, caracteristic unui animal sălbatic captiv. Mă iubeşti. M-ai iubit mereu.

Încăperea aceea nu era suficient de mare pentru ei amândoi. De fapt, lumea întreagă nu era suficient de mare pentru amândoi. Stabiliză pistolul şi îl luă în colimator.

— Nu mă obliga să fac asta.

— Caitlin, iubito… zise el, apropiindu-se de ea, cu ochii strălucindu-i.

Cate cunoştea foarte bine expresia aceea care-şi făcuse loc pe chipul lui. Nu avea să se oprească.

Aşa că apăsă pe trăgaci.

Capitolul 4

Bubuitura pistolului îl răsuci pe Taran. Glonțul îi spintecă brațul drept în partea de sus, trecând la limită pe lângă os. Sângele se revărsă ca explozia unui vulcan. Țipă când se izbi de podea şi căzu într-o parte, ținându-se de rană de parcă ar fi suferit în agonie.

Şi Cate bănuia că într-adevăr era în agonie.

— Nu mi-a făcut plăcere să fac asta, dar sper că măcar

aşa ai învățat o lecție… sper că acum ştii că e inutil să insişti pe lângă mine când țin un pistol.

Taran se zvârcolea de durere.

Lua-l-ar naiba să-l ia! De ce naiba o obligase să recurgă la o astfel de acțiune drastică? Dacă pusese în pericol misiunea, avea să-l sfâşie personal cu mâinile goale. Sau cel puțin să facă o plângere severă la Ministerul de Interne. Extrem de calmă şi sumbră se duse apoi la uşă şi o deschise.

— Vreau să pleci de aici. Acum!

Taran se uita afară pe uşa deschisă. Îi dispăruse culoarea din obraji, lăsându-i chipul de culoarea pergamentului. Cate îl văzu mişcând buzele, dar nu înțelese ce zicea.

Şi oricum nu îi păsa. Voia să o lase singură ca să dea piept cu adevărul odios… că încă îl mai dorea pe piratul ăsta îngâmfat, mincinos şi infam, care o iubise şi apoi o abandonase. Îi mai făcu o dată semn spre coridor şi zise fermă:

— Afară!

Îl privi ridicându-se cu greu în picioare. Văzu că nu se uita la ea, ci că privea pe coridor. Aşa că se întoarse şi ea să se uite…

O femeie de aproximativ cincizeci de ani stătea acolo, lângă cufărul lui Cate. Era scundă şi grăsuță, cu o față rotundă şi ridată de experiențe dure şi cu un păr alb ca neaua, încununat de o bonetă de mătase de văduvă. Îmbrăcămintea neagră simplă pe care o purta era aproape identică în stil cu ceea ce purta Cate… dar în timp ce hainele de călătorie ale lui Cate erau fabricate dintr-un bombazin rezistent, ținuta doamnei mai în vârstă era confecționată dintr-un amestec mult mai nou şi mai fin de camgarn[3] şi mătase. La gât purta un şirag de perle prins într-o manieră de modă veche cu o inchizitoare de argint şi cu diamante mici într-o parte a gâtului ei îmbătrânit. Ținuta ei avea o demnitate şi o autoritate care o făceau să înghită în sec şi pe

[3] Stofă de calitate superioară, din fire netedă de lână, cu o țesătură specială (n.tr.)

Taran… Oh, Doamne, Dumnezeule! Taran chiar se îmbujorase.

Cate se grăbi ruşinată să-şi acopere goliciunea.

Doamna se uita la Taran, cu buzele strânse într-o linie fermă. Şi apoi izbucni, cu un accent franțuzesc distins şi pe un ton furios şi de rău augur:

— Am auzit împuşcătura şi m-am grăbit să cobor speriată şi tremurând de îngrijorare… şi ce mai privelişte mi-e dat să vadă ochii mei! Te găsesc pe tine aici, în dormitorul unui tinere doamne… iar din felul în care e îmbrăcată… sau mai bine zis *dezbrăcată*… şi după cum strânge în mână pistolul acela şi după cum te ții de umăr, aş spune că nu eşti deloc bine-venit aici! Privirea ei zbură apoi spre patul dezordonat. Ce ai făcut, Taran?

— Am comis o eroare tactică, recunoscu el.

— Te-ai putea pomeni mort din cauza unei astfel de greşeli. Intră apoi furtunos şi se duse lângă el, legănându-se pe picioare. Nu eşti grav rănit, zise ea într-o manieră atât de fermă şi de hotărâtă, încât Cate se gândi că rana lui se putea opri din sângerare, doar auzind afirmația sa.

— Nu, doamnă. Caitlin este un țintaş excelent. Avea buzele albe. Se ținea în continuare de braț şi i se prelingea sânge printre degete. A ales să nu mă rănească grav.

Doamna miji ochii şi o măsură pe Cate din cap până-n picioare. Iar privirea ei albastru-deschis era atât de intensă şi de plină de forță, încât Cate se pomeni fâstâcindu-se şi simțindu-se presată să ofere o explicație:

— L-am împuşcat în umărul drept pentru că e stângaci. N-am vrut să-l scot din joc de tot.

— Şi de ce nu, domnişoară?

— Pentru că este… dar lăsă afirmația în aer şi se uită spre Taran pentru ajutor.

— Pentru că sunt căpitanul, zise Taran. *Ştie,* adăugă apoi. Caitlin este spărgătorul pe care îl aşteptam.

— Adică ne-au trimis *o fată?*

Doamna nici măcar nu se străduia să îşi reprime scepticismul.

Cate se încordă. Nu îi păsa cât de impunătoare şi de

autoritară era doamna aceasta. Şi nu-i păsa nici că circumstanţele arătau cum nu se putea mai rău. Se săturase să-i fie puse la îndoială abilităţile.

— Sunt cea mai bună.

— Vom vedea… zise doamna, cu superioritate vădită, după care arătă cu degetul spre Taran şi apoi spre uşă. Acum ieşi afară şi să nu te mai întorci până când nu înveţi să te porţi mai cuviincios.

— Da, doamnă, zise şi încuviinţă din cap scurt. Cum spui, doamna mea.

Cate urmărea întreaga scenă cu mâna strânsă pe gât. Cine era femeia asta care îl intimida atât de tare pe Taran? Şi de ce o abandona Taran, lăsând-o în grija acestei femei severe?

El se opri o clipă în pragul uşii.

— Ai încredere în ea, aşa cum ai în mine.

— Asta nu-mi oferă nicio asigurare, zise Cate, cu glas şoptit.

După liniile adânci care îi crestau fruntea, îşi putea da seama că suferea încă de durere. Dar el doar izbucni în râs.

— Atunci ai încredere în ea mai mult decât ai în mine, zise şi plecă fără să se mai uite în spate.

Cate răsuflă prelung. Aşeză pistolul pe masă şi îşi încheie din nou corsajul până la gât. După aceea se năpusti pe coridor spre cufărul ei, apucă strâns mânerul şi îl târî înăuntru. Era atât de greu, că deja gâfâia, dar nu vedea niciun motiv să plece într-o aventură fără să aibă la ea toate hainele potrivite.

Cu o violenţă abia ţinută în frâu, doamna trânti uşa în spatele lui Cate şi apoi îi aruncă o privire aspră.

— Eşti o bună observatoare, dacă ţi-ai dat seama aşa de repede că Taran este stângaci.

Şi Cate nu vedea niciun motiv s-o mintă.

— Ne cunoşteam deja… de mai demult.

— A, serios? De unde?

— Din Scoţia. Din urmă cu mulţi ani.

— Mi s-a părut mie că am sesizat un accent scoţian. Şi numele tău este…

— Domnişoara Cate MacLean.

Doamna, care până atunci fusese exigentă şi arogantă, într-o manieră care o enervase la culme pe Cate, se albi la faţă. Gura îi înţepeni într-o linie strânsă de îngrijorare, şi ridurile care îi brăzdau fruntea se adânciră şi mai mult în pielea ei palidă.

— MacLean?

Cate îşi dădu seama atunci că doamna aceasta nu dusese nici pe departe o existenţă uşoară în cei cincizeci de ani de viaţă. Şi dintr-odată părea pe punctul de a leşina. Cate înaintă fermă şi îi trase un scaun.

— MacLean, repetă ea fermă.

Doamna se prăbuşi pe scaun şi începu să îşi facă vânt cu mâna, ca să-şi răcorească obrajii.

Cate descuie atunci închizătorile cufărului său şi îşi găsi evantaiele, pe care le împachetase strâns şi le îndesase la suprafaţă. Deschise unul dintre ele – unul de culoarea fildeşului, ornamentat cu detalii aurii – şi începu să-i facă vânt doamnei.

— Cei din clanul MacLean ne-au fost mereu aliaţi de-a lungul timpului în lupta de a păstra Cenorina un principat independent.

— Nu ştiu nimic despre asta, doamnă, dar cred că ai dreptate. Desigur că trebuia să aibă dreptate. Doar că în anii aceia, Cate fusese prea tânără şi aproape la fel de arogantă precum doamna aceasta. Nu întrebase nicio clipă de ce Taran fusese educat şi instruit cu o asemenea grijă. Iar seara aceasta o făcuse să se gândească la faptul că poate această lipsă de curiozitate de care dăduse dovadă reprezentase o omisiune nefericită.

— Există o legătură între tine şi căpitan. Doamna se uita în jos la podea, clătinând din cap. Şi nu credeam că situaţia se poate înrăutăţi mai mult de atât.

Cate se enervă atunci.

Dar probabil doamna pricepu pe loc cum sunase afirmaţia sa, pentru că ridică privirea şi o prinse de mână pe Cate.

— Nu că ar fi ceva în neregulă cu tine. De Taran sunt

absolut nemulțumită.

Cate nu o credea cu adevărat, dar era mai mult decât evident că femeia aceasta juca un rol important în misiunea ei. Şi din moment ce i se părea de prost gust să-l împuşte pe liderul misiunii *şi* să alieneze un alt membru al misiunii din prima noapte, acceptă concilierea aceea.

— Îmi pare rău, dar nu ştiu cine eşti.

— Sigur că nu ştii, draga mea. Băiatul ăla îngrozitor nici măcar nu ne-a făcut cunoştință. Poți să-mi spui… să vedem… zise doamna şi-şi lipi degetul de buze, gânditoare… poți să-mi spui Sibeol.

Doar Sibeol? Nu „Sfinția Sa Sibeol”? Dar din câte îşi putea da seama, doamna avea impresia că îi oferise o mare onoare lui Cate, aşa că răspunse şi ea în consecință.

— Mulțumesc… Sibeol. Dar ştii… mă întrebam şi cu ce te ocupi.

— Cu ce mă ocup?

— Adică pentru misiunea asta. Eu sunt spărgătoare de încuietori… aşa că tu c*e* faci?

— Ah. Cu ce *mă ocup,* zise Sibeol şi râse veselă. Eu servesc ca vocea rațiunii. Cred că ai putea spune că sunt… „şefa” acestei expediții.

Cate cunoscuse multe femei mândre şi dominante la viața ei – ba chiar mama ei fusese una dintre ele – dar nu putea continua să o interogheze aşa pe Sibeol. Pentru că, deşi era o femeie minionă, Sibeol domina încăperea aceea. Se purta ca şi când avea drepturi pe care i le hărăzise însuşi Dumnezeu Atotputernicul. Cate ar fi dat orice ca să afle dacă atitudinea aceea putea fi dobândită sau dacă trebuia să te naşti cu ea… sau dacă putea fi cumpărată cumva.

În timp ce o măsura din nou din cap până-n picioare, mai dispăru o parte din severitatea lui Sibeol.

— Mi-am petrecut toată tinerețea invidiind femeile înalte şi suple… dar acum sunt prea bătrână ca să-mi mai doresc să fiu altceva decât sunt. Aşa că mă pot uita la tine şi mă pot gândi că eşti foarte norocoasă.

Cate se fâstâci să-şi găsească cuvintele, exact la fel cum mai devreme se fâstâcise să-şi încheie nasturii

corsetului.

— Unii oameni ar spune că sunt prea înaltă.

— Sunt doar invidioşi.

Fără nicio plăcere, Cate îşi aminti de fetele care o batjocoriseră când avea doisprezece ani pentru că era cu mult mai înaltă decât băieții.

— Sunt nişte proşti.

— Eşti foarte frumoasă şi grațioasă. Era mai mult decât evident că Sibeol considera că părerea ei era singura care conta. Ți-ar prinde bine un pic de rafinament, dar sunt sigură că asta va veni cu timpul.

— Nu înțeleg de ce mă consideri nerafinată.

— L-ai împuşcat pe căpitan.

— Acela n-a fost un gest de proaste maniere, ci unul venit din necesitate. În plus, l-am avertizat foarte clar să se oprească, că altfel îl împuşc.

— Asta e într-adevăr o dovadă de bune maniere.

Sibeol putea să fie oricât de sarcastică dorea. Lui Cate nu-i păsa, câtă vreme înțelegea circumstanțele în care se regăsea şi apărarea sa era destul de pragmatică.

— Când eram tânără, aveam un păr la fel de frumos ca al tău. Soțul meu obişnuia să-mi pieptene mereu părul înainte de culcare. Sibeol se uita la ea, dar Cate ar fi putut jura că nu o vedea cu adevărat. S-a dus de mai bine de zece ani, dar tot îmi mai e dor de diavolul acela. Oftă şi îşi mută atenția înapoi la Cate. Ce-ar fi să te pieptăn?

Înțelegând la ce se referea, Cate îşi atinse cocul şi şuvițele de păr care îi atârnau în jurul feței.

— …Mulțumesc. Ar fi minunat.

— Ia peria!

Cate făcu întocmai. Şi în ciuda încercării lui Sibeol de a o linişti, tot să nu se simțea deloc în largul ei.

Sibeol îi făcu apoi semn să ia loc pe scaun.

— Taran… te-a rănit?

Cate călătorise la Londra de una singură. Îşi croise singură drumul spre Distinsa Academie pentru Guvernante şi reuşise să o convingă pe Adorna – Lady Bucknell – să o ia sub aripa sa şi apoi să o recomande la Ministerul de Interne.

Trecuse printr-un interviu dur cu oameni puternici şi influenţi şi îi convinsese că ea era cea mai potrivită pentru sarcina aceasta. Apoi venise la Poole. Şi intrase singură, noaptea, într-o tavernă plină de bărbaţi de cea mai joasă speţă. Îl împuşcase pe fostul ei iubit. Cu toate acestea, nu se simţise niciodată mai intimidată decât se simţea acum.

— Nu l-am lăsat.

— Aşa că l-ai împuşcat *mai întâi.* Bravo ţie! Buzele subţiri şi sumbre ale lui Sibeol se arcuiră, luând forma unui zâmbet. Dar dacă îmi dai voie o clipă să mă prefac că sunt mama ta, ţi-aş aminti că o domnişoară nu permite unui bărbat să intre în dormitorul ei. Nu e cuviincios şi duce la astfel de comportamente nepotrivite.

Cu o forţă disproporţionată cu situaţia şi complet inutilă, Cate se aşeză pe scaunul de lemn.

— Nu *l-am lăsat* să intre. *A intrat* pur şi simplu.

Sibeol îi scoase cu blândeţe agrafele din părul ciufulit şi le aşeză ordonat pe noptieră. Strânse în mână părul lui Cate care îi ajungea până la nivelul umerilor şi îi zise:

— Minunat! La fel ca şi culoarea cuprului lichid. Îi netezi apoi şuviţele încurcate cu peria. Nu pot să nu îmi pun întrebări despre prezenţa ta aici. Ce determină un MacLean să lucreze pentru britanici? Nu aş fi crezut niciodată că un MacLean s-ar înjosi aşa…

— Uneori e nevoie să-ţi uneşti forţele cu duşmanii pentru o cauză comună.

— Asta pot să înţeleg. Dar cu siguranţă mama ta nu e prea fericită în legătură cu rolul pe care-l joci aici.

Deşi era incredibil de puţin spus, Cate zise:

— Mama mea rupe toate tiparele obişnuite.

Mama ei fuma trabucuri, purta haine care nu mai erau la modă de mai bine de treizeci de ani şi… detesta lenjeria intimă. Aşa că Lady Bess nu s-ar fi aventurat niciodată să-i dea sfaturi lui Cate în privinţa alegerii ocupaţiei.

— Păi şi fratele tău? Kiernan, dacă nu mă înşel…

Cate îşi lipi mâna în dreptul inimii.

— Kiernan n-a putut să-mi refuze niciodată nimic.

Din taverna de dedesubt auziră apoi o bubuitură

suficient de puternică să le facă să tresară, urmată de hohote de râs gălăgioase.

Cate zise atunci pe un ton acid:

— Cunoşteam toţi flăcăii din clanul MacLean şi, din ce am observat de-a lungul timpului, când se adună într-un grup mare, bărbaţii tind să se prostească cu toţii.

Sibeol râse scurt şi apoi râse din nou, de parcă ar fi stârnit-o propriul ei amuzament.

— Am avut un soţ şi acum am un fiu, aşa că nu pot decât să fiu de acord cu tine.

Cate se relaxă atunci pentru prima dată de când plecase Taran. I se părea ciudat... dar chiar şi după ce-l împuşcase se temuse că nu avea să se oprească. Băiatul pe care-l cunoscuse ea cândva crescuse şi se transformase într-un bărbat călit de cruzime... şi se gândi imediat că primejdiile misiunii păleau negreşit în comparaţie cu pericolul pe care-l emana el.

Sibeol continua să-i pieptene părul.

— Câţi ani aveai când te-a sedus Taran?

Cate refuză să mintă sau să-şi ascundă faţa de ruşine. Ridică bărbia trufaşă şi zise:

— Nu m-a sedus. Eu am profitat de nefericirea lui şi l-am sedus pe el.

Peria se prinse într-o şuviţă foarte încurcată, şi Sibeol îşi ceru scuze că o trage de păr, după care o întrebă:

— Şi de ce era nefericit?

— Nu ştiu. Dar nefericirea lui o făcuse pe care să o doară inima pentru el şi crezuse că îl putea vindeca de durere. Aveam un profesor comun şi ne întreceam să vedem care din noi putea învăţa mai repede. Am fost mereu la egalitate. Fratele meu îl ridica în slăvi ca fiind un mare luptător, şi toţi ceilalţi băieţi din clan îl admirau. Dar cred că îi era dor de casă...

— Aşa că l-ai sedus, spuse Sibeol, pieptănând-o în continuare. Dar putea să nu profite de oferta ta.

Cate avea grijă să ţină capul drept, ca să o lase pe Sibeol să-şi facă treaba.

— După cum mi-a subliniat şi fratele meu în mod

repetat după aceea.

— Îhm. Aşa că Taran a plecat şi tu ai plătit preţul pentru asta…

— A plecat cu promisiunea că se va întoarce. Dar nu s-a mai întors niciodată. Şi chiar şi acum, faptul că înţelegea că o minţise intenţionat o făcea pe Cate să-şi dorească să se ducă să-l caute… şi să-l împuşte încă o dată. Doar că de data asta mai jos… şi mai spre centrul corpului. Am învăţat multe de la Taran.

— Acum nouă ani?

Cate se răsuci imediat spre Sibeol şi-i smulse peria din mână.

— Aşadar, doar te prefaci neştiutoare, ei? Ştiai deja toată povestea sordidă, nu-i aşa?

— Nu. Ştiu doar versiunea pe care mi-a spus-o Taran. Vocea lui Sibeol era dintr-odată blândă şi tristă. Vezi tu… eu sunt mama lui.

Capitolul 5

„Mama… lui?” Cate îi cercetă chipul lui Sibeol, căutând orice asemănare cât de mică.

— Dar nu semeni deloc… adică… el nu seamănă deloc cu…

— Taran arată exact ca tatăl meu… cu excepţia maxilarului pătrat. Pe ăsta l-a moştenit de la soţul meu… tatăl lui. Doar că… tatăl lui nu a fost niciodată împuşcat de o femeie, zise Sibeol şi-şi aşează mâna ridată pe obrazul ei. Chiar dacă şi eu sunt un ţintaş excelent şi *au fost* multe momente în care Tonio sigur ar fi meritat-o.

— Bărbaţii! zise Cate.

— Exact.

Cate se simţea ciudat să o cunoască pe mama lui Taran. Dar, ei bine, probabil era şi normal. În fond vorbise cu Sibeol despre cum ea şi Taran făcuseră… făcuseră…

În mod obişnuit, Cate era foarte atentă să nu se

îmbujoreze niciodată. Obrajii rozalii nu se potriveau deloc cu părul ei roşcovan. Dar acum se îmbujoră, îşi drese glasul şi evită abilă acel unic subiect care garantat ar fi făcut-o să se înroşească la față şi mai tare.

— Dacă eşti mama lui, atunci poți să-mi spui cine este… şi de ce l-ai trimis în Scoția să fie adoptat şi cum a devenit pirat.

Sibeol ridică mirată capul şi o studie cu mare atenție pe Cate… întocmai cum făcuse Cate mai devreme cu ea.

— Ba, de fapt, nu pot. Informațiile astea poate să le dezvăluie doar el şi are motive foarte întemeiate să-şi ascundă trecutul. Dar pot să-ți spun asta, draga mea… indiferent ce s-a întâmplat între voi în trecut sau ce se va întâmpla în viitor… nu poate fi niciodată al tău.

— Păi nici nu-l vreau.

Dar acea asigurare a lui Cate, tot nu o făcu pe Sibeol să se oprească aici.

— Este logodit cu altcineva.

Cate îşi strânse mâna pe gât, aproape simțind că nu mai avea aer. *Trădată. Din nou.* Ştiuse desigur că Taran era un porc mincinos, dar asta… simțea că se sufoca din cauza acestei noi informații primite.

Şi apoi nodul care i se pusese în gât se transformă într-un hohot de râs scurt, tare şi tăios.

— Logodit? Asta da glumă bună!

— Ştiu că ți-a frânt inima şi că ți-a răpit virtutea, dar…

— Nu ştii *nimic*. Cate se ridică şi se duse la fereastră, unde se prefăcu a se uita afară în întuneric.

Sibeol îşi alese cu grijă următoarele cuvinte:

— Logodnica lui este o femeie cu un caracter bun.

Cate se răsuci spre ea, furtunos.

— Şi virgină, nu-i aşa?

Acum Sibeol părea îngrijorată… aproape ca şi când i-ar fi fost teamă ca nu cumva Cate să leşine sau să țipe, sau… să se comporte în cine ştie ce fel nepotrivit.

— Ea este foarte bine păzită.

— Oh, da! Absolut… minunat… pentru ea. Cate râse din nou, dar de data asta mai încet şi apoi zise în şoaptă, mai

mult pentru sine: Ce uşurare pentru mine să aud asta! Da. O mare uşurare.

— Mă bucur să văd că accepți asta aşa de bine.

Era mai mult decât evident că Sibeol nu era deloc convinsă că lucrurile stăteau într-adevăr aşa.

— Da. Păi de ce nu? Şi mergând mai departe cu misiunea asta, trebuie să am grijă să țin minte că există această logodnică a lui Taran. Nu-i aşa? Dar apoi nu mai aşteptă un răspuns. Să țin minte care e locul ei în viața lui îmi va da putere şi mă va ajuta să mă abțin să-l mai împuşc încă o dată pe fiul tău.

— Asta ar trebui să fie plăcut. În mod evident, Sibeol mai rămăsese ca să-i împărtăşească lui Cate această informație. Şi acum că îi spusese asta, se ridică în picioare şi se duse spre uşă. O deschise ferm, dar înainte de a pleca, se întoarse şi, cu ochii oțeliți, îi mai transmise încă un mesaj: Misiunea este tot ce contează. Sentimentele şi dorințele noastre personale nu înseamnă nimic pe lângă a lua Cenorina înapoi din mâinile lui Maddox Davies şi de a o repune în mâinile iubitoare ale conducătorilor ei de drept. Să avem grijă cu toții să ținem minte asta şi să mergem mai departe cu acest unic scop în minte. Părăsi apoi încăperea furtunos şi închise uşa în urma sa.

Cate se grăbi să încuie uşa.

— Da. Să avem grijă cu toții să ținem minte asta.

Şi încercă să se concentreze la asta. Dar o durea prea tare inima pentru astfel de cuvinte pline de înțelepciune. Îşi lipi obrazul febril de lemnul aspru şi zgrunțuros şi spuse:

— Doar că mi-aş dori să pot uita de ce Taran a însemnat aşa de mult pentru mine, cândva.

Insula Mull, Scoția, 1831

Strângând tare în pumn cea mai frumoasă bilă de sticlă pe care o avea, Caitlin cea de treisprezece ani îngenunche pe pământul tare şi se lăsă în jos, până când obrazul ei se atinse de glie. Îşi stabili din priviri o linie dreaptă, care ducea fix până la bila de sticlă colorată în albastru a lui Graeme MacQuarrie şi apoi, cu o mişcare expertă a degetelor, o trimise

pe a lui, învârtindu-se, afară din cerc. Ceilalți flăcăi se adunară în jurul lor, mârâind de dezamăgire. Graeme căzu pe spate, apucându-se de cap, într-un gest jalnic de disperare. Caitlin se ridică, aruncă brațele în aer şi țipă tare de bucurie:

— Ha! Ți-am zis că o să te înving, Graeme! Ți-am zis eu! Şi acum dă-mi bila ta!

Doar că hohotul de râs cald şi afectuos al fratelui ei întrerupse acel moment de triumf.

— Să ştii că unei fete nu-i şade deloc bine un comportament aşa îngâmfat!

Se răsuci în grabă şi-l văzu pe Kiernan, stând la marginea grajdului, cu un băiat bosumflat şi supărat lângă el.

— La fel s-ar comporta şi băieții cu mine.

— Mda, aici ai dreptate. Kiernan înaintă, cu copilul acela ciudat venind în urma lui. Pentru că ei sunt mai necugetați. Îi salută scurt din cap pe băieți şi apoi, cu mâna pe umărul băiețelului ciudat, zise: Vreau să-i urați cu toții bun venit lui Taran Tamson la castelul MacLean. A venit aici ca să-şi completeze educația şi să învețe cum să fie războinic. Taran, acesta este vecinul nostru, Graeme MacQuarrie… Will, verişorul lui… verişorul nostru, Jimmy MacGillivray… gemenii Buchanan, Morgan şi Gunn… şi Douglas Ross, un alt băiat la fel ca tine, pe care sunt bucuros să-l am sub tutela mea.

Băieții se ridicară în picioare pe măsură ce îi prezenta, încuviințând din cap şi studiindu-l foarte atent pe noul venit.

Taran îi privea şi el, evaluându-i cu un interes rece, perfect pe măsura proastei sale dispoziții. Era mai scund decât ea şi atât de slab, încât pieptul lui părea aproape concav. Cămaşa pe care o purta avea mânecile prea scurte pentru brațele lui şi îi străluceau gleznele mai jos de tivul pantalonilor. Kiernan spusese întotdeauna că cel mai bun mod de a-ți da seama cum va creşte un băiețel era să-i măsori mărimea mâinilor. Ei bine şi ce să vezi?? Kiernan avea aproape un metru nouăzeci înălțime şi mâinile lui Taran erau aproape la fel de mari şi cu oase aproape identice cu ale fratelui său.

Kiernan zâmbi apoi în jos la ea.

— Şi, Taran, fetița asta cu obrazul murdar şi care se comportă absolut deplorabil atunci când câştigă este sora

mea, Caitlin.

Taran abia dacă se uită spre ea.

— Mă bucur să vă întâlnesc pe toți şi abia aştept să ne cunoaştem mai bine.

Caitlin înclină uşor capul şi îl studie pe băieţelul necunoscut. Vorbea cu un accent slab, care nu era nici scoțian şi în mod sigur nici britanic.

— Vorbeşti ciudat, îi spuse ea brusc.

Şi el se uită în jos la ea pentru prima dată.

Iar Caitlin aproape căzu pe spate de şoc. Faţa lui lată şi osoasă era aspră şi deloc zâmbitoare. Avea nasul prea mare şi prea lung. Părul său negru era tuns scurt şi i se vedeau urechile clăpăuge. Dar ochii lui cenuşii erau încadrați de un evantai compus din cele mai frumoase şi mai dese gene negre pe care le văzuse vreodată… iar furia care se citea în ei ardea roşie, fierbinte şi înflăcărată.

Un spirit înrudit. Îl recunoscu imediat.

Doar că el nu părea s-o recunoască pe ea.

În schimb, îi răspunse, complet dezinteresat:

— Sunt de la sud de aici.

Caitlin se ridică în picioare şi-şi frecă obrazul ca să se curețe de mizerie. Ea deja se înălțase foarte mult, şi silueta îi înflorise considerabil, făcându-i pe bărbați să se holbeze la ea.

Taran se uită dezinteresat la fusta ei prăfuită, după care se întoarse spre Kiernan şi îi zise:

— Parcă ziceai că sora ta are treisprezece ani.

— Păi aşa are.

— E teribil de înaltă pentru treisprezece ani.

Lui Caitlin mai că îi venea să intre în pământ de ruşine.

Dar Kiernan îşi strânse brațul în jurul umerilor ei şi o bătu uşor pe bărbie.

— Da! E o frumusețe cu picioare lungi şi cu o minte ascuțită care te va întrece la isteţime, dacă nu studiezi din greu, Taran Tamson. Mai bine ia aminte la avertismentul meu şi dă tot ce ai mai bun!

— Aşa voi face, zise Taran, rostind acele cuvinte ca pe un jurământ. Sunt aici ca să învăț să lupt.

Pe chipul lui Kiernan apăru dintr-odată o expresie foarte

serioasă.

— Nu doar să lupți. Să înveți să vorbeşti bine latina, franceza şi italiana, să studiezi matematica, istoria, muzica şi dansul. Am o mare responsabilitate față de tine, Taran. Şi la fel şi față de tine, Douglas.

Douglas încuviințã din cap, dar Taran doar zise cu înflăcărare:

— O să învăț tot ce mă poți învăța, domnule.

— Foarte bine. Kiernan se aplecă apoi spre Caitlin şi îi şopti: Şi tu, năzdrăvano, ai grijă să-l tratezi pe Taran ca pe fratele tău, da? E departe de casă, tatăl lui a murit de curând şi îi e dor de casa şi de familia lui.

După ce Kiernan şi Taran plecară apoi, băieții se duseră după ei, ca şi când ar fi fost hipnotizați de noul venit.

Doar Caitlin rămase pe loc, ca şi când picioarele ei prinseseră rădăcini în pământ. Până acum, o enervase întotdeauna să primească atenție din partea părții masculine. Prefera de o mie de ori mai mult să alerge, să țipe şi să se lupte ca un bărbat. Şi afirmase mereu cu tărie că nimic pe lumea asta nu o putea convinge să zâmbească prosteşte, să se plimbe cu o umbrelă de soare şi să fluture din gene la flăcăii aceia idioți, când prefera să îi zdrobească într-o cursă de cai.

Şi acum… totul se schimbase într-o clipită. Îşi dorea ca Taran să o vadă ca femeie… să observe felul în care sânii ei umpleau corsajul rochiei şi cum i se subția talia. Şi-ar fi dorit să stea la picioarele lui şi să se uite adânc în ochii aceia cenuşii ca fumul, încadrați de gene atât de lungi, negre şi frumoase.

Îşi aşează mâna în dreptul inimii care-i zburda în piept.

Şi-ar fi dorit ca el s-o strângă în brațe şi să-i declare devotamentul lui etern. Nu ştia cum sau de ce… dar nu exista nicio îndoială în privința simțămintelor sale.

Era îndrăgostită de Taran Tamson.

Capitolul 6

Strângându-şi braţul rănit şi plin de sânge, Taran se împletici pe coridor şi înspre scara principală. La parter, în tavernă, distracţia continua nestingherită, răsunând de veselia, muzica, ţipetele şi râsetele acelor doamne ale nopţii venite în vizită la marinari.

Sângele îi aluneca şiroaie pe cot şi se scurgea jos pe podea. Dar din fericire glonţul îi trecuse direct prin muşchi şi ieşise pe partea cealaltă. Dacă un om trebuia neapărat să fie rănit, măcar acesta era genul de rană pe care şi l-ar fi dorit.

Taran mai fusese împuşcat şi cu alte ocazii în luptă şi suferise din cauza unui chirurg impostor şi neîndemânatic care se chinuise să-i scoată glonţul din rană. Din păcate, familiaritatea acelei senzaţii nu făcea cu nimic mai uşoară experienţa actuală.

La naiba! *La naiba cu tot!* Trebuia să scape de Cate. De când o văzuse prima dată intrând în tavernă, să scape de ea de acolo fusese singura lui dorinţă.

Ei bine… poate nu sing*ura lui* dorinţă. Dar celălalt lucru pe care-l simţea nu era întocmai o dorinţă. Ci mai degrabă un instinct… o senzaţie… o nevoie primară…

Începu să coboare scările, dar apoi se opri şi se sprijini de balustradă şi respiră… respiră adânc. Simţea că i se învârtea capul…

În 1831, regele Edward Antonio Dashiell Kane din Cenorina murise, mama lui se luptase din răsputeri să menţină controlul asupra principatului şi, la insistenţele ei, prinţului moştenitor al Coroanei în vârstă de paisprezece ani, Antonio Raul Edward Kane, i se dăduse un nume fals şi fusese scos afară pe furiş din insulele calde şi însorite fund trimis într-un exil sumbru şi singuratic în Scoţia.

Taran Tamson era acela. Taran era prinţul moştenitor al Coroanei.

La momentul când părăsise Cenorina, era încă un puşti mic şi slăbănog, care cu excepţia maxilarului pătrat şi

proeminent caracteristic familiei Kane nu semăna cu absolut nimeni din familia Kane. Mama lui pretindea că semăna leit cu tatăl ei… doar că contele de Gramont era deja mort de mai bine de treizeci de ani, aşa că nimeni nu-şi mai amintea de el.

În decursul primului an petrecut în Scoția, vocea lui Taran devenise mai adâncă şi mai rezonantă, se înălțase cu aproape douăzeci de centimetri în cinci luni şi picioarele îi crescuseră aşa de repede, încât cizmarul local mai că îşi smulsese părul din cap de frustrare.

Şi acum… doisprezece ani mai târziu, Taran îşi ascundea maxilarul cu ajutorul unei bărbi scurte şi negre. Şi continuase să se maturizeze până când ajunsese la un metru nouăzeci şi cinci înălțime şi îi depăşise ca înălțime şi masivitate corporală pe toți membrii familiei sale – poate cu excepția contelui de Gramont, desigur.

Femei din toate porturile – din Istanbul până la Bombay – juraseră că nu vor uita niciodată ochii săi cenuşii pali. Cu toate acestea, nu mai sedusese nici măcar o singură doamnă de când se întorsese în Anglia. Şi nu îl recunoscuse nimeni. Şi avusese foarte mare grijă şi-şi luase toate măsurile de precauție posibil ca lucrurile să rămână aşa.

Şi acum apăruse aici Cate MacLean. Şi exact la fel ca o pisică în țarcul găinilor, descătuşase tot haosul.

Ce fel de bărbat mai era şi el? Avea o misiune. Timp de mulți ani lungi visase, îşi imaginase şi căutase să îndrepte răul care îi fusese făcut lui, familiei sale şi Cenorinei. Şi acum avea în sfârşit şansa de a face asta… şi îşi permisese să fie distras de la scopul său de o femeie.

Doar că problema era alta – Cate nu era doar o altă femeie… nu era o *simplă* femeie. Atunci când trăise în insula Mull, ea fusese femeia care-i bântuise toate visele. Şi apoi, în primii cinci ani petrecuți pe corabia piraților, abia dacă se gândise la ea şi nici nu o mai visase deloc. Ce naiba?! La drept vorbind, nu mai apucase niciodată să doarmă suficient, cât să aibă timp să viseze ceva. Şi nu avusese nicio femeie. Pentru că în ierarhia de pe vas, el se afla pe treapta cea mai inferioară şi nu avusese niciodată dreptul – sau puterea – de

a revendica pentru sine o femeie prizonieră... sau suficienți bani cât să plătească o târfă în port.

Dar după ce devenise căpitan de vas... Doamne, Dumnezeule! Cât de bine îşi amintea de fata pe care i-o adusese echipajul său drept cadou. Blowfish şi ceilalți puseseră ban peste ban ca să-i aducă cea mai bună curvă englezoaică din Singapore. „Drept mulțumire", îi spuseseră ei, pentru faptul că îi scăpase de ticălosul josnic care le fusese comandant atât de mult timp. Taran se uitase lung la curbele voluptuoase ale fetei şi la părul ei blond, şi la pielea ei pală şi timp de o clipită se pomenise transportat înapoi în timp, în Scoția şi în brațele lui Cate.

Şi nu înțelesese de ce. Femeia aceea nu semănase câtuşi de puțin cu Cate. Dar el văzuse în ea ceea ce-şi dorise să vadă şi găsise o plăcere pasageră în brațele ei.

Iar după aceea îşi alesese singur femeile... şi toate, întotdeauna, semănaseră cu Cate. Fiecare femeie pe care o sărutase vreodată avusese osatură facială delicată a lui Cate. Fiecare trup pe care-l mângâiase fusese înalt şi suplu. Nu o mai putea avea niciodată pe Cate cea adevărată... nu câtă vreme mai păstra în suflet o speranță de a recupera Cenorina... şi întreaga lume fusese pustie şi lipsită de culoare.

În noaptea aceasta însă, era ca şi când un curcubeu viu colorat explodase în mintea lui.

Se uită în jos la brațul său.

Dar nu. Un curcubeu explodase *în* carnea lui. Roşu pentru sângele vărsat şi albastru şi galben pentru vânătăi. Blowfish va trebui să se ocupe de rana lui acum. Şi nu putea decât spera că nu va face greşeala de a leşina şi de a cădea pe scări până atunci. Pentru că oamenii lui cu siguranță nu îl vor fi lăsat să uite niciodată asta.

Sprijinindu-se cu toată greutatea de balustradă, reuşi să coboare în tavernă.

Oamenii lui erau beți morți. De la primul până la ultimul.

Quicksilver ținea o curvă în poală şi râdea.

Dead Bob conducea o doamnă a nopții înspre

bucătărie.

Lilbit[4] părea decis să-i demonstreze unei curve că porecla lui avea totul de-a face cu vârsta sa şi nicidecum cu calitățile lui fizice.

Dar Blowfish… unde naiba era Blowfish?

Taran zări apoi o femeie complet îmbrăcată, care părea să se zvârcolească pe culmile extazului. Se apropie încet şi observă o pereche de pantofi ieşind de sub fusta ei extrem de voluminoasă. O pereche de pantofi mari, bărbăteşti, care se legănau cu entuziasm.

Îl găsise pe Blowfish. Ținti să dea cu şutul în umflătura cea mai proeminentă. Şi când piciorul lui luă contact cu ea, răsună un țipăt de sub fustele femeii.

Apăru atunci Blowfish, cu pumnii ridicați şi pregătiți de luptă şi cu ochii ieşiți din orbite de nervi… cel puțin până când îl văzu pe Taran.

— Căpitane?

Privirea lui căzu imediat pe cămaşa lui arsă şi pătată de sânge, şi Taran fu martor cum omul se trezi din beție chiar sub ochii lui.

Şi acesta era motivul pentru care Blowfish era ofițerul său secund. Mâna lui dreaptă. Bărbatul acesta, de vârstă mijlocie, cu pete roşii pe piele de la soare şi care nu se ridica mai sus de pieptul lui Taran, era un om pe care ştia că se putea baza la vreme de criza.

— Ce s-a întâmplat, căpitane? ceru să ştie Blowfish, cu foarte multă ostilitate în glas.

— M-am luat la harță cu inamicul nepotrivit. Îi făcu apoi un semn scurt spre camera din spate şi zise: Mă rezolvi?

Blowfish se ridică în picioare. Şi târfa scoase un țipăt de consternare.

— Ai dezamăgit-o, omule? îl întrebă Taran.

— Hm! pufni imediat Blowfish. N-are niciun motiv să se plângă!

Intrară apoi în încăperea pe care o transformaseră în baraca oamenilor, şi Blowfish scoase sacul cu medicamente

[4] Nume asemănător cu „little bit“ - puțin, micuț (n.red.)

de sub patul lui.

— Poate ai vrea să te întinzi, îi sugeră Blowfish. Pari cam palid şi tras la faţă.

Sfâşiat între dorinţa de a se arunca pe saltea şi faptul că îşi dădea seama de durerea pe care i-ar fi provocat-o un asemenea gest, Taran se lăsă pe pat uşor, centimetru chinuitor, după centimetru chinuitor. Rana de la glonţ îl ardea ca focul, şi fiecare mişcare îl făcea să se cutremure din toţi rărunchii. Iar când se întinse într-un final cu totul pe saltea, închise ochii şi se luptă să-şi controleze starea de greaţă.

Blowfish se aplecă deasupra lui. Îşi folosi cuţitul pentru a-i tăia cămaşa lui Taran şi a descoperi rana.

— Spune-mi cin' ţi-a făcut asta, căpitane, şi-o să-l omor cu mâna mea pe nemernic! zise omul pe o voce şoptită, dar intensă şi plină de ură.

Taran ridică privirea reticent şi se uită la secundul său. Tentaţia de a-l minţi era foarte mare… dar ştia că adevărul tot ar fi ieşit la iveala până la urmă şi tachinările şi glumele pe seama lui nu vor înceta niciodată.

— Ţi-o aminteşti pe femeia aia care a venit în tavernă?

— Aia înaltă cu claia de păr roşu ca focul? Fătuca aia? chicoti Blowfish. *Fetiţa* aia?

Zeflemeaua începuse deja.

— Nu am crezut că chiar o să mă împuşte.

— Păi şi cum a reuşit să surprindă un bărbat aşa ca tine… un om aşa important… un căpitan de vas… cu un pistolaş?

Taran nu-şi dădea seama dacă era mai rea durerea pe care o resimţea de la rana de la umăr… sau poate cea a orgoliului său, survenită de pe urma acelei umilinţe.

— Păi nu pot spune tocmai că m-a surprins.

La fel ca o balenă care scuipa apă, Blowfish expiră pe nas tare şi zgomotos.

— Păi ce-a făcut, mai exact?

— Când am văzut-o ultima dată acum nouă ani era

sălbatică, dar dulce. Acum e o Furie[5] dezlănțuită.

— Adică o cunoşteai dinainte de noaptea asta? Taran tresări, în timp ce Blowfish îi curăța rana de intrare a glonțului şi apăsa un bandaj curat peste ea. Păi şi de ce n-ai zis nimic din tavernă?

— Nu e atât de simplu, Blowfish.

Încă de când o văzuse prima dată pe Cate în seara aceasta, plănui se să se ducă la ea. Să se prezinte. Să vadă dacă simpla lui vedere o va fi descurajat de la misiunea aceasta nebunească.

Şi nu o descurajase, desigur. Fusese foarte tulburată… şi ia urma urmei, avea tot dreptul să fie… dar nu păruse absolut deloc descurajată.

După aceea plănuise să invoce judecata sănătoasă, rațiunea, logica şi loialitatea familială ca să o convingă să plece. Şi chiar crezuse că se descurcase admirabil.

Doar că ea nu voise să-l asculte. Încăpățânată ca un catâr… aşa era Caitlin a lui… şi se îndoia sincer că trecerea timpului putea schimba asta. Şi desigur, se dovedise că avea dreptate. Pe chipul lui Cate apăruse o expresie îndărătnică – una cu care era foarte familiarizat, de altfel – şi apoi îi spusese că va rămâne.

— Stai să văd dac' am înțeles bine. Ai văzut că avea un pistol. L-a îndreptat spre tine şi te-a amenințat că te împuşcă. Dar tu n-ai crezut c-o s-o facă?

— Sună prosteşte când o spui aşa…

— Atunci zi-o tu altfel ca să nu mai sune prosteşte, îl provocă Blowfish.

Se deschise uşa. Taran răsuci imediat capul ca să vadă cine era – şi înțelese imediat că în mod sigur noaptea aceea nu era una norocoasă.

Sibeol intră şi închise uşa în spatele ei.

Blowfish se grăbi să facă o plecăciune în fața ei, pentru că respectul şi venerația pe care le simțea pentru regină nu erau cu nimic diminuate de faptul că îl cunoştea pe fiul ei.

Întotdeauna politicoasă şi amabilă, Sibeol spuse:

---

[5] Zeiță a răzbunării şi a pedepsirii celor nimeriți în infern (n.tr.)

— Este o plăcere să te revăd, domnule Blowfish. Şi apoi, fără să mai aştepte un salut, sau orice altceva, întrebă: Taran? Zice că este o MacLean. Ai sedus o membră a clanului MacLean şi i-ai promis că o să te întorci după ea?

— Ai sedus-o? întrebă Blowfish, uimit.

— Cu mulți ani în urmă, răspunse Taran.

Sibeol începu să bată din picior.

— Şi apoi ai dispărut fără urmă.

— Chiar am crezut că o să mă țin de promisiune. Taran nu îşi dădea seama nici el de ce se mai obosea să le explice şi să se apere. Ştia că nu avea nici cea mai mică şansă de a câştiga disputa aceasta. Ştii şi tu de ce nu m-am întors…

— Dar chiar intenționai sincer s-o faci?

— Da, îți spun sincer că intenționam s-o fac.

— Cu ce scop? ceru să ştie regina Sibeol. Ca să o iei ca amanta ta? Ştii bine cine eşti. Înțelegi ce îndatoriri ai. Fata aia e de origine nobilă, dar nu te poți căsători cu ea.

Taran ştia că nu ar fi obținut nimic dacă o supăra acum pe mama sa… şi totuşi trebuia să vorbească:

— Ştiu că mi-ai ales deja o fecioară cu sânge regal, mamă… dar tânăra trebuie eliberată de înțelegerea pe care ai făcut-o pentru ea. Oricine-ar fi… nu mă pot căsători cu ea!

— Ia stai o clipă! exclamă Blowfish şi ridică mâna de la sarcina pe care o îndeplinea. Femeia aia de acolo, de sus… femeia care te-a împuşcat… e o membră a clanului MacLean?! ridică brusc vocea, şocat. Femeia aia e Caitlin MacLean?

Taran dădu să-i răspundă, dar… aparent Blowfish nu avea suficientă răbdare să aştepte.

— Sigur că e! Şi trebuia s-o recunosc! Seamănă cu toate muierile alea pe care le-ai…

Taran se uită urât la el.

Blowfish îşi înghiți de îndată cuvintele.

Nu era cuviincios să vorbească despre toate amantele de la docuri pe care le avusese Taran de față cu mama lui.

— Seamănă cu genul de femei care-ți plac ție, zise Blowfish, pe un ton grav şi apatic. Şi apoi… ca şi când ar fi fost nedumerit… deşi nu era deloc… îşi scărpină barba

grizonantă de pe bărbie. Adică vrei să-mi spui că acu' mulți ani ai sedus-o pe domnița a de sus şi ai lăsat-o singură să dea piept cu consecințele…

Extrem de nervos, Taran izbucni atunci:

— Am fost răpit şi trimis la moarte!

Totuşi mama sa nu îl ierta deloc.

— Asta nu e o scuză! Nu ar fi trebuit să profiți de ea de la bun început! Cât despre situația actuală… patul din camera ei era şifonat şi mototolit. Aşadar în noaptea asta ai încercat să o seduci… din nou!

Aşa făcuse. Şi fusese prins de *mama* lui. Taran trăise cel mai mare coşmar al oricărui bărbat… mama *lui îl* prinsese culcându-se cu o femeie! Ba nu! Şi mai rău de atât… încercând să se culce cu o femeie şi dând greş!

— Voiam să scap de Cate şi m-am gândit că cea mai bună modalitate de a o speria era să… să…

Să o amenințe… cu el însuşi. Taran crezuse că dacă o strângea în brațele lui şi-i lipea corpul bătăios de al lui… şi că dacă o săruta cu forța… îşi va aminti de toată dizgrația şi ruşinea, pe care le abătuse asupra ei legătură lor amoroasă… şi apoi va fugi.

În schimb, el fusese cel care îşi amintise. Îşi amintise cum se simțea pielea ei mătăsoasă pe a lui… cum îi miroase parul… şi nu în ultimul rând de pasiunea şi de ardoarea trupului ei.

Blowfish îl ajută pe Taran să se răsucească pe burtă şi începu să-i curețe rana de ieşire a glonțului.

Pe o voce care era mai mult decât severă – şi cu o amărăciune de nedescris în glas – draga şi iubita lui mamă, care trecuse prin atât de multe lucruri la viața ei, îi spuse:

— Sunt dezamăgită de tine.

— Crede-mă, doamnă, că nu eşti mai dezamăgită de mine decât sunt eu însumi! Prima dată am fost… întoarse capul spre perete şi abia apoi continuă: Eram furios pe mine pentru că am fost un aşa mare laş… pentru că nu m-am întors în Cenorina şi nu mi-am făcut datoria…

— D-apoi aveai doar şapteşpe ani atunci, zise Blowfish. Adică însăşi definiția prostiei…

— Mda, mersi, Blowfish, zise Taran, profund enervat. Am stabilit deja că am fost şi sunt prost!

În clipa aceea Blowfish îi aplică o presiune atât de mare pe rană, încât Taran scrâşni din dinți şi dădu ochii peste cap de durere.

— Păi sigur *eşti* prost, dacă te iei de omul care-ți curăță rana asta mititică şi jalnică din braț.

Când Taran încetă apoi să mai mârâie şi să se zvârcolească de durere, Sibeol zise:

— Eu şi tatăl tău am încercat să-ți insuflăm care sunt toate obligațiile tale nobile.

— Păi şi ați reuşit, recunoscu el. Am ştiut să discern ce-i bine de ce-i rău. Nu am nicio scuză, cu excepția faptului că… în acel ultim an pe care l-am petrecut în Cenorina, tata era bolnav, şi tu erai ocupată să ai grijă de el, şi domnul Davies a fost tutorele meu. Şi el… el m-a încurajat în fiecare inițiativă nesăbuită şi prostească… în fiecare risipă şi fiecare trăire neglijentă.

Sibeol inspiră adânc, cutremurându-se.

Prudent, Taran se întinse uşor şi îi atinse mâna.

— Dar între durerea de a-l fi pierdut pe tatăl meu şi de a te şti pe tine întemnițată, şi clanul MacLean şi învățămintele lor bune… îți jur pe tot ce am mai sfânt că chiar am crezut că puteam îndrepta lucrurile cu Cate… cumva. Şi Cate… avea şaisprezece ani şi era atât de frumoasă… atât de incredibil de frumoasă… şi mă iubea. Chiar mă iubea sincer pentru cine eram. Ea nu vedea niciun cusur, nicio depravare, niciun pic de *prostie* în mine. Ea m-a alinat, m-a mulțumit şi mi-a arătat ce e fericirea, când sufletul meu era mai pustiu decât cel mai pustiu deşert…

Capitolul 7

Insula Mull, Scoția, 1834

Lui Taran i se scurgeau şiroaie de sudoare pe frunte, în

timp ce tăia în stânga şi-n dreapta cu sabia sa mare, folosind lama grea de oţel cu toată iscusinţa pe care o învăţase de la Kiernan şi cu toată agresiunea care colcăia în el. Îl împinse pe Graeme MacQuarrie cu spatele spre gard şi fu nevoie de urletul lui Kiernan ca să se oprească şi să dea înapoi.

Kiernan îi smulse mânerul greu din degetele transpirate.

— La naiba, băiete! Nu ai duşmani aici! Dacă îţi arde focul în măruntaie, atunci păstrează-l pentru o bătălie adevărată.

Taran încuviinţă din cap, gâfâind de epuizare. Trecuseră trei ani de când mama sa, regina, îl trimisese departe de Cenorina şi de atunci nu mai aflase nicio veste despre regatul sau… şi nicio veste despre mama sa. Îl durea inima de dor de ea… de dorinţa de a o strânge în braţe şi de a o alina în toată suferinţa şi singurătatea ei. Doar că adevărul era că nu ştia nici măcar dacă era în viaţă. Tot ce ştia era că nu ar fi părăsit de bunăvoie ţara pe care o adoptase odată cu căsătoria sa. Când ea îl condusese şi-l urcase pe corabie, îi jurase că va rămâne şi va conduce în continuare lupta şi că îl va aduce înapoi pe meleagurile natale cât de curând putea.

Dar nu auzise nimic de la ea. Aşa că probabil… probabil… probabil o ţineau închisă în închisoare.

Sau… poate că era moartă. Nu îndrăznea niciodată să se gândească prea mult la asta, dar noaptea visa… şi avea vise îngrozitoare care îl chinuiau. Îi venea să plângă. Dar bărbaţii nu plângeau.

Răsună apoi vocea puternică a lui Caitlin care îi strigă:

— A fost o luptă al naibii de bună, băieţi! Aş putea să mă uit la voi doi toată ziua.

Taran întoarse capul spre ea, alene.

Caitlin stătea cocoţată pe gard, cu fusta adunată în jurul picioarelor şi rânjind la el ca un spiriduş pus pe năzdrăvănii.

Şi aşa şi era. Sora înaltă, slabă, deşirată şi stângace a lui Kiernan ajunsese la vârsta de şaisprezece ani şi crescuse transformându-se într-o tânără splendidă… şi era şi ea conştientă de asta. Ştia asta şi îşi folosea absolut toate farmecele feminine ca să-l prindă.

Dar nu putea permite să fie prins în capcană de o

femeie. El era un bărbat fără un viitor… pentru că era mult prea laş ca să facă ceea ce trebuia făcut – să se întoarcă în Cenorina şi să-l înfrunte pe ticălosul care îi furase casa şi îl trimisese în exil. Da, asta ar fi trebuit să facă… să se ducă în Cenorina, să mărşăluiască până la Maddox Davies şi să-i ceară să-i înapoieze regatul. Chiar dacă Davies pretindea că prin vene îi curgea sânge nobil englezesc, nu era altceva decât un profesoraş. Şi un laş. Davies nu ar fi putut îndrăzni să-l rănească pe Taran… pe pupilul lui. Şi deşi el spera pe jumătate că va încerca… pentru că atunci se va lupta cu el cu aceeaşi înverşunare cu care îl înfruntase pe Graeme… şi nu Tar fi oprit nimeni să îi aplice lovitura de grație.

Kiernan vorbea cu Graeme şi îi demonstra cum să pareze loviturile acelea ucigătoare.

Caitlin sări jos de pe gard şi se îndreptă spre el cu paşi mari. Părul lung, castaniu-roşcat îl purta strâns la spate într-un coc dezordonat, iar vântul îi ciufulea şuvițele care îi atârnau în jurul feței. Îi strălucea chipul frumos, sărutat de soare, iar buzele ei rozalii îi zâmbeau ca şi când ar fi fost singurul bărbat de pe pământ.

Mda… avea un fel anume de a-l face să se simtă aşa.

Îl apucă de umăr cu mâna sa înmănuşată şi îi şopti:

— Du-mă în munți, dincolo de apă, la coliba bunicii Aileen. Ne-am putea întâlni acolo şi ai putea să mă înveți tot ce ştii despre a face dragoste. Ochii ei verzi străluceau de entuziasm şi îi mângâie pielea cu o atingere subtilă.

Mădularul său reacționă instantaneu, devenind erect în constrângerea pantalonilor.

Cum putea să-i facă asta oricând, oriunde şi indiferent cine anume îi privea?

Da, Caitlin era cea mai frumoasă creatură pe care o văzuse vreodată şi o dorea mai mult decât pe orice altă femeie de pe fața pământului. Dar în acelaşi timp ştia la nivel rațional că era şi singura femeie dornică din Scoția cu care nu se putea culca aşa imprudent.

Acum dacă doar şi-ar fi putut convinge şi corpul de asta!

Caitlin nu părea să observe agonia lui. Se uita adoratoare la chipul lui.

Şi lui îi plăcea la nebunie, desigur. Devenise de-a dreptul dependent de vorbele ei de duh obraznice, de vocea ei răguşită, de felul în care i se unduiau şoldurile când mergea şi de trupul ei frumos şi înalt. Dar nu putea permite ca treaba asta să continue. Avea nişte îndatoriri importante de îndeplinit… într-o zi. Da, cu siguranță într-o zi va trebui să-şi ducă la îndeplinire datoria de sânge.

Când dansase cu Caitlin la petreceri sau când stătuse de vorbă cu ea după cursele de cai, sau când jucase cărți cu ea în nopțile lungi de iarnă, uitase complet de orice vinovăție… de orice furie, frustrare şi timp de o clipă nu mai fusese altceva decât un tânăr simplu, fascinat de o tânără superbă şi formidabilă. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, s-ar fi căsătorit cu ea fără doar şi poate. Ar fi transformat-o în prințesa lui şi ea ar fi fermecat pe toată lumea de pe cele patru insule. Dar din păcate nu era posibil. Nu se putea căsători cu ea. Viitorul rege avea o datorie de onoare de a spori bogăția şi poziția țării sale… şi nu putea face asta căsătorindu-se cu sora unui moşier scoțian… indiferent cât de atrăgătoare era.

Dar oare mai conta cu adevărat, când nu avea nici măcar curajul de a cere să i se returneze regatul?

Şi alte fetişcane veneau la el, oferindu-i-se şi minunându-se de ochii lui cenuşii tulburători şi de trupul lui sculptat. Şi el le accepta, desigur. Şi învăța de la ele tot ce aveau să-i arate. Avea şaptesprezece ani. Îşi recunoştea slăbiciunea asta cu mare amărăciune. Nu putea refuza nicio astfel de ofertă.

Cu excepția lui Caitlin. Ea îl dorea şi îl chinuia până când nu mai putea dormi noaptea, toate celelalte femei îşi pierdeau farmecul şi savoarea, iar el ajungea să se prefacă cum că coapsa pe care o mângâia era a lui Caitlin… că buzele pe care le săruta erau ale ei… şi că trupul cu care se unea era al ei.

Şi acum era o victimă a propriilor lui fantezii neruşinate. Taran îşi scoase mănuşile de piele şi îşi şterse fruntea cu mâneca.

Şi apoi… în cele din urmă… ea îşi îndepărtă mâna de pe umărul lui.

— Kiernan MacLean mi-a oferit un adăpost, mâncare şi haine, zise Taran. Aş fi un ticălos de cea mai joasă speţă dacă i-aş seduce sora… Dacă ar fi necinstit-o pe Caitlin, Kiernan l-ar fi jupuit de viu şi l-ar fi izgonit ca pe un câine râios şi apoi… şi apoi Taran ar fi fost obligat să se întoarcă în Cenorina şi să se comporte aşa cum ar fi trebuit să se comporte un prinţ regent… cu mult curaj şi îndrăzneală.

Rămase cu privirea aţintită drept în faţă, uitându-se în gol

Nu se putea minţi pe sine. Să o dezonoreze pe sora binefăcătorului său ca să se forţeze pe sine să ia atitudine ar fi cea mai rea dovadă de laşitate.

Caitlin îl trase de braţ până când îşi întoarse privirea înapoi spre ea.

— Taran, nu trebuie să te îngrijorezi aşa… zise ea, ronţăindu-şi buza de jos, ca şi când ar fi fost doar o fetişcană timidă.

Dar el ştia foarte bine că nu era. Şi totuşi o privea, fascinat peste măsură şi dincolo de orice raţiune.

Dacă măcar ar fi existat o cale de a obţine ceea ce-şi dorea el şi ce-şi dorea şi Caitlin.

Pe o voce şoptită, ea îi murmură atunci:

— Dacă ne unim aşa, nu ar fi o seducţie meschină… pentru că, vezi tu, Taran… eu te iubesc!

Capitolul 8

Cate şovăi în uşa tavernei.

Lumina cenuşie a soarelui, îndulcită de valul de ceaţă densă, se infiltra pe fereastră. Cei douăzeci şi patru de bărbaţi din tavernă, care fuseseră atât de gălăgioşi şi de puşi pe petrecere cu o noapte înainte, acum stăteau la masa lungă de lemn, într-o linişte ursuză, înfulecând micul dejun. Mirosul de scrumbii afumate şi de şuncă se amesteca îngreţoşător cu cel de bere stătută de noaptea trecută.

Piraţii stăteau aşezaţi de-o parte şi de alta a mesei, pe

bănci uzate şi scorojite. Aveau legate pe frunte eşarfe murdare şi zdrenţăroase, menite să le ţină părul unsuros să nu le intre în ochi. Unul dintre ei purta un petic negru peste un ochi. Un altul avea un cârlig în locul braţului. Cate îl recunoscu repede pe Maccus – scoţianul cu păr atât de deschis la culoare încât era aproape albinos, care îi oferise serviciile lui cu o noapte înainte. Şi pentru prima dată în viaţa ei văzu un om cu pielea neagră ca tăciunele. Probabil era de origine din Africa – un negru sadea. Ar fi vrut să-şi permită să se holbeze curioasă, dar oamenii aceştia... erau nişte brute necioplite. Râgâiau zgomotos şi îşi scărpinau părţi ale corpului pe care ea ar fi preferat să nu le observe. Vorbeau prin mârâituri şi mâncau cu mâinile... mai puţin atunci când voiau să taie un peşte, desigur... pentru că atunci scoteau de la centuri pumnalele lor cu lame de aproape douăzeci de centimetri şi le foloseau cu o iscusinţă şi o rapiditate care o făcea să o treacă fiorii.

Aceştia erau oamenii lui Taran. El trăise, luptase şi prădase împreună cu indivizii ăştia... şi în timp ce îi privea, Cate avea impresia că putea vedea în trecutul lui. Şi dacă folosea abordarea potrivită... dacă îl întreba pe omul potrivit... poate chiar ar fi reuşit să afle informaţiile de care avea nevoie ca să ştie cum să trateze cu Taran în zilele următoare. Cu cât se gândea mai mult la evenimentele de noaptea trecută – şi în timp ce orele nopţii se scurgeau şi somnul o ocolea, se gândise mult şi bine la ele cu atât mai convinsă devenise de faptul că Taran plănuise intenţionat să se poarte aşa cu ea.

Şi ştia că i-ar fi dat pace dacă, atunci când l-ar fi văzut, s-ar fi întors şi ar fi luat-o la fugă. Pentru că el ar fi considerat fuga ei o treabă bine făcută.

Deja îi pricinuise o noapte de nesomn. Şi asta era absolut inacceptabil. Era o femeie inteligentă şi cu capul pe umeri, care avea o misiune importantă. Şi avea nevoie de somn.

Aşa că intră în tavernă, înarmată cu întrebări.

O zări imediat marinarul care se uita saşiu. Şi cu un accent care suna ca şi când se trăgea de pe străzile

lăturalnice ale Londrei, anunță:

— Asta-i fătuca aceea care l-o împuşcat pe căpitanu' nostru!

Toate băncile se împinseră atunci la unison, zgomotos, zgâriind podeaua şi toți bărbații se ridicară în picioare.

Cate îşi propti pumnul în şold şi îi evaluă cu ochi critic. Nu putea permite ca ei să creadă că o intimidau.

— Ce pot să zic, domnilor?! Manierele voastre sunt absolut impecabile. Şi eu care credeam că piraţii sunt nişte bestii… ba mai mult, aş fi crezut că nu o să priviți deloc cu ochi buni faptul că l-am împuşcat pe mult iubitul vostru căpitan.

— Nu-i ca şi când l-ai omorât sau ceva, zise individul care se uita cruciş, după care sări în grabă peste banca de lemn şi veni lângă ea. Sau ca şi când ai fi folosit un pistol adevărat. Ce naiba, pistolaşu' ăl mic de jucărie de l-ai folosit n-ar putea ucide nicio broasca țestoasă. Dar ideea e că l-ai făcut să sângereze şi, dacă ai fi avut un pistol adevărat, l-ai fi găurit considerabil. Îi luă apoi mâna, îşi lipi buzele de încheieturile degetelor ei şi se uită în sus la ea cu ochii-i căprui strălucindu-i. Da, desigur, atunci te-am fi omorât.

Cate îşi trase imediat mâna dintr-a lui.

— Sigur puteați să încercați.

Oamenii eliberară o exclamație colectivă şi apoi râseră pe înfundate.

Şaşiul avea creştetul capului chel şi strălucitor – lucru pe care-l observă prompt, din moment ce îi ajungea până la bărbie – dar sprâncenele lui stufoase se ridicau pe fruntea lui ca nişte animale vii. Avea pete roşiatice pe obraji şi pe urechi, care îi pătau pielea bronzată, îi lipsea un dinte din față sus şi i-ar fi fost greu să-i ghicească vârsta. Probabil avea în jur de patruzeci de ani. Sau poate cincizeci?

Dar oare piraţii trăiau aşa de mult?

Omul se scărpină pe burtă şi rânji.

— Da, eşti o domniță dată naibii. Nu-i de mirare că l-ai găurit pe căpitan. Io mi-s Blowfish. Blowfish Burnham, la dispoziția dumitale.

— Să nu-l întrebi cum şi-a primit porecla de

Blowfish[6]Peştele balon, o sfătui marinarul cu un singur ochi, pe un accent britanic nobil. Altfel o să-ți spună.

Cate se uită în jur, neînțelegând ce se întâmpla… şi acesta fu un alt motiv de râsete.

— Şi acu tăceți din gură, oameni buni, zise Blowfish. Avem aici o doamnă. Orice prost blestemat poate vedea asta şi sunteți toți nişte afurisiți de proşti. Se întoarse apoi spre ea şi zise: Io sunt secundul pe *Scottish Witch*[7]*… cea* mai frumuşică corabie care-o navigat vreodat' cele şapte mări.

— *Scottish Witch* e corabia căpitanului Taran? De parcă ar mai fi fost nevoie să întrebe. Desigur că era corabia lui Taran… şi în mod evident o botezase după ea.

Nemernicul!

— Da! Şi-i la fel de suplă şi frumoasă ca dumneata. Blowfish îşi puse apoi mâinile pe obraji şi oftă ca şi când ar fi fost copleşit de frumusețea ei.

Ceea ce era foarte posibil să fie adevărat. Ştia că arăta cel mai bine, îmbrăcată în mantaua ei elegantă, confecționată din tafta în dungi şi colorată în nuanțe alternante de verde-închis. Gulerul ei mic şi pătrat era îngrijit şi imaculat, iar tivul din catifea neagră îi permitea să poarte acea ținută de doliu, fără a-şi face publică suferința. Purta un săculeț mic fixat într-o parte pe talie – care era suficient de mare pentru a transporta lucrurile esențiale pentru igiena intimă într-un mediu atât de dur – şi atunci când era nevoie şi şperaclul şi celelalte uneltele pe care le folosea pentru spargerea unei încuietori. Şi întâmplarea făcea că şi acum i se părea necesar, aşa că le avea înăuntru în siguranță. La sfatul domnul Throckmorton îşi cususe buzunare în toate fustele. Dar asta era o informație pe care prefera să o păstreze secretă. Nu îi venea în minte niciun motiv ca Blowfish să aibă nevoie să ştie că ținea cu ea tot timpul un cuțit mic, dar foarte tăios.

Omul se duse apoi în căpătui mesei şi-şi strânse mâna

---

[6] Peştele balon – o specie de peşte veninos, considerat printer cele mai periculoase viețuitoare marine (n.tr.)

[7] În traducere, „Vrăjitoarea scoțiană"

în jurul umărului marinarului cu un singur ochi.

— Tânărul ăsta slobod la gură e Quicksilver[8]. L-a poreclit aşa o doamnă dezamăgită în iubire.

Quicksilver se strâmbă imediat.

— Nu-l asculta pe Blowfish, doamna mea. Se crede tare spiritual… dar nu-i nici pe jumătate aşa.

Blowfish dădu ochii peste cap.

— Foarte amuzant, omule, zise el, încercând să-l imite pe Quicksilver, dar i se cam plimba limba în gură, când încerca să rostească silabele acelea elevate. El e Dead Bob[9]. O fost poreclit aşa din cauza personalității lui încântătoare.

Dead Bob încuviință din cap spre ea, cu chipul său frumos şi neridat, complet inexpresiv.

— Am strâns o mică recompensă care-l aşteaptă pe primu' om care reuşeşte să-l facă să râdă, spuse Quicksilver.

— El e Mucus[10], zise Blowfish, prezentându-i un marinar cu nasul incredibil de curat pentru porecla pe care o avea.

— Maccus, bălmăji omul.

— Mucus, insistă Blowfish.

Omul se îmbujoră pe loc, când se uită în sus la ea.

— Mii de scuze pentru noaptea trecută, doamna mea.

Era mai mult decât evident că omul avea nevoie de un pic de ajutor. Şi Cate avea toată intenția de a i-l oferi.

— Zic şi eu. Nu o să pui niciodată mâna pe o fată, dacă i te oferi aşa într-un bar. Dacă ai nevoie de sfaturi despre cum să curtezi o femeie, aş fi foarte bucuroasă să te ajut.

Dead Bob izbucni în râs.

Se aşternu apoi tăcerea la masă. Toți cei prezenți se uitau de la Dead Bob la ea şi tot aşa. Şi apoi, fără tragere de inimă, începură să se scotocească prin buzunare şi să scoată bancnote şifonate şi monede de aur, pe care i le aruncară apoi ei, ca şi când ar fi fost vreun vânzător ambulant sau

---

[8] În traducere, „argint viu"

[9] În traducere, „Bob cel Mort" sau „Bob Amorțitul" - se face referire la starea lui de spirit (n.tr.)

[10] În traducere, „muc"

ceva asemănător.

— Toată lumea, zise Blowfish, adăugând ursuz şi bancnota sa în teancul de bani. Adică şi tu, Lilbit.

Lilbit era stewardul de pe corabie: cel mai tânăr, cel mai blond şi la drept vorbind şi cel mai înalt dintre marinari. Lăsă capul în pământ sfios şi aruncă moneda pe masă.

Încântată, Cate studie grămăjoara de bani care se strânsese.

— Adică chiar sunt pentru mine?

Oamenii încuviinţară din cap, posaci.

— Ca să vezi! Mulţumesc! „Primele mele câştiguri!", se gândi bucuroasă. Adună apoi monedele şi bancnotele şi le îndesă în săculeţ. Deşi nu-mi dau seama ce anume vi se pare aşa de amuzant în oferta mea de a-l ajuta pe Maccus. A fost complet sinceră.

Chipul lui Dead Bob devenise din nou inexpresiv.

— Tocmai de aia e amuzant.

După ce îşi umplu buzunarele, Blowfish continuă să i-i prezinte şi pe ceilalţi.

— El e Plum, el e Italy, el e Dove…

Dove era negrul din rândurile lor. Vorbea cu un accent domol şi straniu şi flutura din degete în timp ce vorbea.

Şi lucrurile continuară tot aşa, până când îi fură prezentaţi toţi marinarii. La final, Cate îi cercetă din nou cu privirea din capătul mesei.

— Nici unii dintre voi nu vă folosiţi numele adevărate?

Umerii tuturor celor de la masă se ridicară şi apoi coborâră, ca un val.

— Nu-i o idee prea bună, când eşti pirat, îi explică Blowfish. Maică-mea ar fi absolut îngrozită.

— Mama ta… repetă Cate încet.

Omul chiar îşi făcea griji în legătură cu ce credea mama lui!

Când venea vorba de piraţi odioşi şi abjecţi, se părea că băieţii ăştia erau o dezamăgire.

Blowfish îl împinse apoi pe Italy de pe scaunul lui şi execută o plecăciune destul de stângace, prin care îi făcea semn lui Cate să ia ea loc acolo.

— Lilbit, adu-i doamnei o farfurie şi nişte porţii din bucătărie de la domnul Cleary. E muncă grea să-l împuşti pe căpitan!

Oamenii râseră din nou pe înfundate, şi Cate înţelese pentru prima dată că reuşise să le câştige inimile… cu o singură împuşcătură. Îi mulţumi apoi lui Lilbit pentru farfuria cu mâncare – care părea chiar comestibilă – şi apoi îşi scoase furculiţa din săculeţ.

— Ooo! Ia uite ce pregătită e! se minună Blowfish.

— Îmi place să am tacâmuri curate, zise ea.

— Aici, în taverna lui Cleary, totu-i curat ca lacrima… „Scuipă şi lustruieşte", aşa-i deviza lor! zise Blowfish, după care scuipă pe podea ca o demonstraţie. După aceea îşi propti piciorul pe marginea scaunului ei şi-şi aşeză braţul pe coapsă. Noi ţi-am zis cum ne cheamă, spuse şi rânji, ca şi când ştia că e o glumă foarte bună. Aşa că acum prezintă-te şi dumneata oamenilor, micuţa noastră domniţă.

— Sunt orice numai micuţă, nu, zise ea şi-i împinse piciorul de pe scaun cu cotul.

Şi piraţii izbucniră într-un hohot de râs răsunător.

Cate aşteptă până când se mai domoli agitaţia, şi Blowfish încetă să se mai prefacă speriat.

— Sunt Cate MacLean.

Şi în clipa aceea toată veselia se stinse şi toate capetele se întoarseră în direcţia ei. Şi toţi ochii erau ieşiţi din orbite şi se holbau… la ea.

— Ce? întrebă Cate.

— Cate? Caitlin? murmură Maccus, într-un sfârşit. *Dumneata eşti* Caitlin MacLean?

Capitolul 9

Blowfish izbucni în râs.

— Mă gândeam io că o să vă explodeze minţile cu asta, băieţi!

Unii dintre cei mai tineri păreau foarte confuzi.

Dar ceilalți – cei care arătau de parcă traversaseră globul de câteva ori la viețile lor – făcură schimb de priviri piezişe şi-şi dădură coate.

Blowfish flutură mâna de câteva ori în sus şi în jos lângă ea, de parcă era o operă de artă scoasă la licitație.

— Înaltă. Un pic slăbănoagă. Păr roşu. Piele deschisă la culoare. Oh, da, e Caitlin MacLean! Fără îndoială!

— Sfinte Sisoe! exclamă Maccus.

Aşadar auziseră de ea. I-ar fi plăcut foarte mult să ştie exact ce anume le spusese Taran… dar în cele din urmă ştia că tot ce conta cu adevărat era cum îşi îndeplinea datoria.

— Mulțumesc că îmi confirmi şi mie identitatea.

Blowfish nu observă iritarea ei. Sau poate că nu îi păsa.

— Căpitanu' e un om tipicar de fel. Îi plac doamnele care au statura dumitale şi cu… să-i spunem… silueta *dumitale*, continuă el cu subînțeles.

— Şi le păstrează pentru el sau le vinde? izbucni ea.

Blowfish făcu schimb de priviri cu Quicksilver. Cel din urmă clătină din cap, şi Blowfish zise:

— Căpitanu' e mereu pentru negoț de marfă. Nu ține nimic pentru el, dacă poa' să le dea.

— Atunci înseamnă că nu s-a schimbat deloc, afirmă ea fermă şi-şi lustrui viguros furculița cu batista. Un motiv în plus să vrea cineva să-l împuşte. Şi mă miră să aud că sunt prima femeie care a făcut asta.

— Nu prima care a încercat… dar în mod sigur prima căreia i-a şi ieşit, o asigură Quicksilver.

Cate gustă din ou. În mod surprinzător era chiar foarte bun. Rupse un pic dintr-un biscuit maro-auriu. Crusta era moale şi din miez ieşea abur precum spuma dintr-un val care se spărgea de mai. Şunca era crocantă, dar nu arsă şi piureul de cartofi conținea urme de pătrunjel. Ridică privirea, cu o expresie de pură uimire întipărită pe chip, şi bărbații izbucniră în râs.

— De ce crezi că venim să stăm aici când suntem în port? întrebă Blowfish. Cleary găteşte de vis şi, după un voiaj lung pe mare, tot ce ne dorim de la viață e un pachet de unt şi o halbă rece de bere.

Cate îşi studie cu scepticism.

— Chiar asta e *tot* ce vă doriți?

— Eee… e tot ce-ți putem spune *dumitale,* doamnă. Lilbit vorbea cu un accent ciudat. Da căpitanu' zice că nu ar trebui să vorbim despre târfe, când ne aflăm în companie mixtă.

Dead Bob îi trase una peste ceafă lui Lilbit.

Şi Blowfish oftă din greu.

— Scuză-l, te rog, pe băiet. E puternic ca un taur, dar îi lipsesc câteva țigle de pe casă.

— E în ordine, îi zise ea lui Lilbit. După un voiaj aşa lung pe mare, aş fi îngrijorată dacă n-ați fi interesați de femei.

— Vezi?! exclamă Lilbit şi-l plesni înapoi peste ceafă pe Dead Bob.

Cate îi zâmbi atunci. Voia să afle mai multe informații despre Taran şi tocmai se gândea că probabil Lilbit era omul cel mai potrivit să i le ofere. Îşi spuse în sinea ei că era un lucru bun să-ți cunoşti duşmanul… mai ales când trebuia să lucrezi îndeaproape cu el. Îşi spuse apoi că informația era putere. Dar cel mai important, îşi spuse că, după toate chinurile prin care trecuse, avea tot dreptul să fie curioasă.

— Eşti foarte tânăr. Probabil a fost primul tău voiaj pe mare…

Lilbit îşi îndreptă imediat umerii, cu mândrie.

— Nu, doamnă. Prima dată am plecat pe mare din Boston Harbor, când aveam nouă ani.

— A! Un american! Mda, asta explică multe, zise şi îl măsură din priviri. Era puternic, viril, cu un păr blond lunguț şi ciufulit care-i intra în ochii ăia albaştri limpezi şi avea un zâmbet larg şi deschis, care făcea o femeie să-şi dorească să îl îmbrățişeze. Probabil ai… optsprezece sau nouăsprezece ani acum…

— Da, doamnă, nouăsprezece, spuse el, gândindu-se el că fusese deja la port şi parte din echipaj când apăruse Taran.

— Şi prima dată ai ridicat ancora pe mare cu căpitanul? îl întrebă ea.

— Cu acest căpitan? Nu, doamnă… aveam un altul pe-atunci. Căpitanu' ăsta era un flăcău de care trebuia să scăpăm de îndată ce… doar că de data aceasta nu-l mai plesni nimeni pe Lilbit peste ceafă şi nimeni nu făcu niciun gest şi nu îi zise nimic. Se opri el singur din vorbit. Se uită în jur la chipurile dezaprobatoare ale tovarăşilor săi de masa şi i se micşorară pupilele. Plecă uşor capul şi murmură: Am uitat.

Se aşternu apoi o tăcere apăsătoare şi stânjenitoare, plină de priviri piezişe şi ghionturi agitate.

Oh, nu! Lilbit nu putea amuți chiar acum. Nu când era pe punctul de a descoperi cum ajunsese Taran să fie căpitanul unei corăbii de pirați.

— Deci şi căpitanul a venit la bord tot ca un simplu marinar?

— Nu, răspunse Lilbit, dar apoi tresări, ca şi când primise o lovitură pe sub masă. Nu ştiu.

Cate simțea că era ceva mai mult acolo, aşa că insistă:

— E rudă cu vreunul dintre voi?

Blowfish pufni imediat.

— Nu, nicidecum!

— Şi acum cât timp a venit la bord? presă Cate.

Quicksilver se uită la Cate cu coada ochiului.

— Cu mulți ani în urmă.

Bărbații erau nişte mari mocofani! Şi acum se uneau toți ca să-I ascundă un lucru, care sigur nu ar fi avut nicio consecință gravă pentru niciunul dintre ei… şi încă o chestiune care-i stârnea foarte mult curiozitatea şi interesul.

Şi apoi Blowfish urlă:

— Treziți-vă, băieți, căpitanu-i pe punte!

La fel cum făcuseră când intrase ea, bărbații se ridicară la unison… doar că de data aceasta respectul lor era adevărat şi reverențios. Căpitanul era liderul lor şi îl tratau cu toată onoarea cuvenită.

— Luați loc! le strigă Taran, de pe scară.

Oamenii se supuseră imediat, cu un zăngănit de bocanci şi târşâit de bănci pe parchet.

Taran se apropie şi se scufundă într-o plecăciune

teatrală şi ironică în faţa ei.

— Dacă vrei să ştii cum am ajuns în poziţia mea actuală, domnişoară MacLean, poţi să mă întrebi direct pe mine.

Ceea ce ar fi vrut să-l întrebe de fapt era cum naiba – cu o asemenea mamă – ajunsese să fie un aşa trădător infidel şi un aşa mare ticălos. Dar noaptea trecută luase hotărârea că îşi va îndeplini misiunea cu demnitate şi onoare… şi asta însemna că nu se putea lua la ceartă cu fanfaronul ăla mincinos… cel puţin nu de faţă cu oamenii lui.

— Ba sigur că te întreb cu plăcere, căpitane, spuse ea. Ai prefera să avem conversaţia asta acum sau în particular?

Blowfish râse scurt pe înfundate, după care deveni serios şi îşi drese glasul. Şi apoi, cu privirea aţintită asupra lui Taran, îşi înfăşură degetul în jurul acelei unice şuviţe de păr care îi atârna pe frunte.

— Scuze, căpitane! N-a fost nimic amuzant.

Taran era îmbrăcat într-o haină neagră şi pantaloni negri – o ţinută sumbră, caracteristică mai degrabă unui om de afaceri englez. Nuanţele acelea închise veneau ca un contrast puternic cu pielea lui palidă. Purta o cămaşă albă imaculată, apretată şi proaspăt călcată. Şi avea braţul legat într-o faşă elastică. Iar cizmele sale erau proaspăt lustruite.

Îl studie cu mare atenţie şi putu observa clar toate schimbările pe care i le aduseseră aceşti nouă ani.

Trupul lui era numai muşchi şi emana prin toţi porii o forţă primordiala şi tensionată. Privirea lui rece şi buzele lui strânse într-o linie ferma erau în acord perfect cu poziţia pe care o deţinea. El era căpitanul, conducătorul unei corăbii de piraţi şi liderul unei misiuni care s-ar fi putut încheia cu moartea pentru toţi. Tinereţea lui fusese sacrificată pe rugul măreţ şi crud al conducerii, lăsând în urmă doar un bărbat dur şi rece, neatins de compasiune sau de generozitate.

Cate înţelese atunci fără doar şi poate că, dacă nu era în stare să-şi îndeplinească misiunea, că o va elimina fără regrete. Ba, de fapt, că intenţiona cu adevărat să scape de ea.

Şi depindea numai de ea să-l convingă că se ridica la înălţimea sarcinii care-i fusese dată. Nu avea nicio îndoială

că putea face asta… de dragul lui Kiernan.

Şi al ei.

Capitolul 10

Taran se minuna de scena care se derula în tavernă. La masa mare de lemn stăteau oamenii săi – năpasta celor şapte mări – tăcuți cu toții şi holbându-se prosteşte la Cate, de parcă nu mai văzuseră o femeie de ani întregi… deşi, după noaptea trecută, ştia sigur că văzuseră cu toții cel puțin una… pe dinăuntru şi pe dinafară.

În capătul mesei stătea Cate, cu farfuria împinsă din fata sa şi odihnindu-şi cotul pe masă şi cu bărbia proptită în pumn. Părea în largul ei acolo… cel puțin până când îl zări pe Taran. Pentru că atunci se îndreptă de spate şi de umeri şi adoptă o privire rece.

Ei, poftim! Iat-o chiar acolo pe femeia care, cu o noapte înainte, îl împuşcase cu calm. Îl durea brațul al naibii de tare în dimineața asta… dar după cum îi subliniase şi Blowfish, probabil va scăpa fără nicio infecție… şi cu siguranță asta era cu mult mai mult decât merita pentru că fusese diavoleşte de nesăbuit. Deşi, la drept vorbind, Blowfish mai folosise şi alte adjective, dar ce rost mai avea să şi le amintească acum?!

Şi Taran ar fi spus acelaşi lucru oricui. Ştia foarte bine că exista un preț de plătit pentru orice mică nebunie. Iar în clipa de față nu putea să nu se întrebe ce fel de nebunie cauzase comportamentul lui neglijent de noaptea trecută. În fond el era un om care avea control deplin asupra emoțiilor sale.

Ba nu. Mai mult de atât. Vârtejurile acelea emoționale de teamă şi bucurie, fericire şi suferință nu îi influențau niciodată – dar absolut niciodată – mintea limpede şi judecata sănătoasă. Îşi stabilea un obiectiv clar, cântărea cu mare prudență rezultatele atingerii acelui scop şi ori mergea mai departe, ori nu. Când se confrunta cu necazuri

neaşteptate, lua pe loc decizii logice… şi erau mereu cele mai bune. Nu era genul de om care să-şi piardă astfel capul în braţele unei femei, încât să îşi piardă judecata sănătoasă şi să o determine să-l împuşte. Ba mai mult de atât, nu era genul care să se mintă pe sine. Şi tocmai de asta se vedea nevoit să recunoască faptul că, dacă Cate nu l-ar fi împuşcat, s-ar *fi pierdut cu totul în* braţele ei.

Nu îşi putea permite astfel de greşeli.

Şi asta însemna un singur lucru: că trebuia înlocuită imediat!

— Vino cu mine, domnişoară MacLean!

Se întoarse apoi şi pomi în sus pe scări.

Ea îl urmă în linişte şi tot ce se auzea era ecoul tocurilor cizmelor ei pe trepte.

În urma lor în tavernă răbufni imediat un zumzet de speculaţii.

Taran intră în dormitorul său – al doilea cel mai mare din tot hanul. Se duse la masa din colţ, dezordonată şi ticsită cu hărţi maritime şi alte schiţe simple ale pământului Cenorinei, după care se întoarse cu faţa spre ea.

Cate nu intră. Era prudentă şi nu voia să intre de bunăvoie într-un spaţiu închis cu el… mai ales într-unul în care se găsea şi un pat.

Aşadar îşi învăţase şi ea lecţia!

Stătea dreaptă în pragul uşii şi scoase o batistă de pe mânecă, pe care o folosi să-şi cureţe meticulos furculiţa… şi păstrând tot timpul contactul vizual.

Dacă o citea corect, îi transmitea că avea o armă. Nu una la fel de grozavă ca pistolul său… deşi era foarte posibil să-l aibă şi pe acela ascuns undeva asupra persoanei ei. Pe de altă parte… în nişte mâini pricepute, chiar şi o furculiţă putea provoca daune considerabile. Un zâmbet mic îi făcu buzele să tresară. Cate ştiuse mereu cum să mânuiască o furculiţă – mai ales când provocarea venea din partea unui miel la proţap.

Cate strecură apoi ustensila în săculeţul său, iar apoi, batjocorindu-l pe el şi amuzamentul său, îi zise:

— Ia spune-mi, căpitane! Cum ai ajuns în funcţia ta

actuală?

— Prostie şi noroc, domnişoară MacLean. Prostie şi noroc… şi un pic de planificare.

— Acesta nu e un răspuns, zise ea fermă. Vreau *un răspuns.* Aseară mi-ai zis că ai fost răpit. De către cine?

Voia să ştie ce se întâmplase cu el cu nouă ani în urmă, când o abandonase. Şi nu îi putea spune totul, desigur. Nu vorbea despre acei primi cinci ani – cu absolut nimeni. Dar putea să-i ofere măcar scheletul poveştii sale. Şi poate că îi datora asta.

— M-am întors în Cenorina, casa mea… dar cineva nu a fost deloc mulțumit să mă revadă.

— Sir Maddox Davies?

— Când l-am cunoscut eu era simplu domnul Maddox Davies. Doar că nu mi-am dat seama că în timpul exilului meu în Scoția, reuşise să preia toată puterea.

Ce prostănac fusese tânărul Taran! Îşi amintea acum cu amărăciune în suflet. Chiar se dusese la fostul lui profesor şi îi ordonase lui Davies să părăsească Cenorina. Nu îi trecuse nicio clipă prin minte că profesorul său putea mânui o sabie cu atâta dibăcie… darămite că ar fi îndrăznit să rănească pe cineva atât de nobil cum era Taran, prințul regent al Cenorinei.

— Aşa că a pus să fiu îndepărtat permanent din insule… de piraţi, adăugă el sec.

— Domnii aceia de jos?

Cate râdea de el pe față. Îi cunoscuse pe Blowfish, pe Lilbit, pe Dove şi văzuse numai ce se afla la suprafață. Habar nu avea de primejdiile pe care le înfruntaseră, de cicatricile pe care le purtau… sau cât de periculoşi puteau fi cu adevărat.

Dar în clipa de față, lui Taran îi convenea de minune să nu-i spună nimic despre asta.

— Da. Au fost la bord şi unii din oamenii ăia.

— De ce te urăşte atât de mult Sir Davies? întrebă ea şi i se citea clar în glas îndoiala.

Taran zâmbi cu blândețe, gândindu-se la fostul său profesor şi cât de multe daune produsese.

— Nu ştiu sigur că mă urăşte. Poate mă urăşte. Dar privind în retrospectivă, aş spune că e un oportunist, condus de lăcomie. Familia mea era bogată şi influentă. Şi îi stătea în cale.

— Dar *sigur* te urăşte! Ca să te dea aşa pe mâna unor piraţi… nu toţi băieţii care pleacă pe mare, chiar şi pe una din corăbiile Maiestăţii Sale, sunt trataţi cum trebuie. Ba unii chiar mor! El ştia asta?

— Sigur că ştia. Din păcate pentru Davies, eu am un instinct de supravieţuire foarte puternic… ceva ce intenţionez să îi explic personal la un moment dat în viitorul nu aşa de îndepărtat. Se aşează la masa joasă. Şi acum… avem chestiuni mai importante de discutat decât trecutul meu.

Era mai mult decât evident că în sufletul ei se dădea o luptă. Încerca să ia o decizie dacă să mai insiste cu întrebările sau nu. Dar apoi încuviinţă din cap.

— Şi acum, te rog, domnişoară MacLean, intră şi ia loc!

I se părea şi lui straniu să vorbească atât de rafinat, când lăsase în urmă de mult, mult timp capcanele civilizaţiei.

Cate îl măsură din priviri. Ochii ei verzi intenşi îl evaluau în tăcere şi parcă îşi cântărea hotărârea. Apoi privirea ei se mută spre pat şi zăbovi acolo câteva clipe.

— Singurul lucru pe care îl avem în comun este dorinţa de a vedea această misiune finalizată cu succes.

În mod evident îşi alegea cuvintele cu intenţia de a-l enerva. Sau poate că acesta era un talent nativ.

— Mă faci să-mi doresc să-ţi închid gura aia spurcată cu sărutări, zise el.

Nu putea să nu o admire pentru reacţie. Abia dacă tresări auzind afirmaţia lui. Şi apoi intră cu mersul ei ferm, cu paşi mari şi apăsaţi, ca de felină.

— Bine, atunci o să las uşa deschisă, da?

— Desigur. Sibeol se năpusti pe uşă, ţinând în mâini coşul de tricotaj şi zâmbi amabilă. Am stabilit deja că nu e cuviincios ca o tânără să se afle singură într-o încăpere cu un domn… mai ales într-un dormitor.

Oh, da! Chiar la ţanc. Mama lui.

Taran se ridică.

Sibeol stătuse şi se odihnise în camera ei până când se dusese s-o cheme pe Cate. Probabil le auzise vocile şi se hotărâse să vină să joace rolul de însoțitoare pentru ei... când o însoțitoare era ultimul lucru pe care şi-l dorea.

Pentru că, din păcate, încă o mai dorea pe Cate. Pe insula Mull, ea petrecuse trei ani tachinându-l şi el o dorise cu fiecare fibră a cărnii lui, cu fiecare picătură de sânge care îi curgea prin vene şi cu fiecare gând şi cu fiecare respirație. Devenise aproape un obicei pentru el să o dorească pe Cate.

Dar un om cu judecată era în stare să rupă acel cerc vicios al obişnuinței.

Dar aparent el nu avea o judecată chiar atât de sănătoasă pe cât sperase.

Noaptea trecută demonstrase că inteligența şi buna lui judecată nu puteau rezista în fața cântecului de sirenă al lui Cate. Şi mai demonstrase şi că şi ea îl mai dorea în continuare. Iar aceasta reprezenta o informație foarte periculoasă.

Sibeol se aşează în balansoarul din fața ferestrei.

— Nu ne permitem să-l împuşti încă o dată pe Taran, domnişoară MacLean.

— Mai ales că de data asta aş ținti mai spre centrul pieptului său, răspunse Cate.

— De data asta... începu el, cu blândețe... n-ai mai avea timp nici să te întinzi după pistol.

Într-adevăr, dacă nu ar fi fost regina Sibeol şi pretențiile ei constante ca el să se comporte adecvat unui prinț regent al Cenorinei, ar fi sărit pe Cate, ar fi supus-o, şi-ar fi lipit gura de pielea sensibilă şi catifelată a gâtului ei ca să o însemneze ca fiind a lui şi apoi ar fi învățat-o din nou cum să îl iubească.

Aparent Cate găsea o alinare în zăngănitul andrelelor lui Sibeol şi în scârțâitul balansoarului, pentru că se aşeză prompt pe scaunul rămas liber, cu fața spre ei şi cu lumina care intra pe fereastră luminându-i chipul şi făcându-i trăsăturile să strălucească.

Anii îşi puseseră amprenta pe fizionomia ei. Avea o cicatrice pe partea stângă a frunții. Iar obrajii grăsuni ai

tinereții se subțiaseră într-o frumusețe rafinată. Dar cel mai important dintre toate… ochii ei nu îl mai priveau cu adorație. Ba chiar din contră, din câte se părea… şi dacă el ar fi fost un om bun, s-ar fi bucurat că era atât de suspicioasă.

În schimb, Taran vedea o provocare în sinceritatea aceea jignitoare.

Da, era foarte atrăgătoare. Prea înaltă ca să o poată struni un bărbat mai slab, iar privirea ei directă intimida un bărbat mai slab… Dar lui îi plăcea o femeie care nu se temea să-i întâlnească ochii. Iar părul ei îl făcea să îşi dorească să se joace cu degetele printre şuviţele alea de foc. Sânii ei… soldurile ei… de ce naiba îşi amintea atât de bine de ea trupul lui? Şi de ce încă mai tânjea după ea, deşi mintea lui respingea orice posibilă legătură actuală?

— Despre ce voiai să vorbim, căpitane? Era calmă, politicoasă şi distantă.

Şi chiar şi felul în care spusese „căpitane”… de parcă nu i-ar fi ştiut numele creştin… chiar şi asta i se părea o provocare. Taran se recompuse şi începu apoi să ruleze hărțile din fața sa.

— A venit momentul să discutăm serios despre misiunea asta.

— Foarte bine, zise Cate. *De asta* am şi venit.

— Apreciez asta, zise el şi se uită în jos la scrisoarea pe care o primise chiar în dimineața aceea prin curier. Throckmorton te-a informat în legătură cu cel puțin o parte din responsabilitățile tale.

— Trebuie să vin şi să îi raportez căpitanului, spuse ea. Ceea ce am făcut deja. Apoi trebuie să mă duc în Cenorina cu transportul public… din câte ştiu este un feribot care pleacă peste trei zile şi apoi trebuie să mă prezint la reşedința Giraud a lui Davies, în calitate de menajeră.

— Ah! Giraud! Mâinile lui Taran erau calme şi stăpânite când aşează hărțile în servieta lui de căpitan… *Giraud!* Cunoştea foarte bine locul acela. În conacul acela măreț şi impunător se născuse, se dăduse în leagăn, alergase liber pe vremea când era copil, învățase să călărească primul său

ponei, studiase îndatoririle regale cu tatăl şi cu mama sa… şi tot acolo îi fuseseră ghidați primii paşi spre pierzanie de către profesorul său, Maddox Davies.

Normal că Davies ar fi ales Giraud ca reşedința lui principală. Probabil în fiecare seară stătea la masa aceea lungă şi frumos lustruită, prezidând asupra invitaților săi şi umflându-se în pene pentru succesul loviturii de stat pe care o organizase.

Taran simțea cum ura pentru omul acela îi învenina sufletul. Dar nu va permite ca ura aceea să-l controleze, aşa cum nu permitea nici ca frica sau iubirea să aibă vreo putere asupra lui.

— Domnişoară MacLean, cred că vei fi bucuroasă să afli că, deşi familia regală a transformat Giraudul în reşedința lor, este mai mult un conac de locuit decât un palat, zise mama lui. Este situată într-un decor magnific şi, atunci când nu eşti ocupată cu îndatoririle tale, chiar sper că vei avea ocazia să explorezi un pic moşia.

Privirea lui Cate zbură de la Taran la Sibeol.

— Mi-ar plăcea foarte mult asta, dar probabil că mascarada asta îmi va ocupa tot timpul şi atenția, iar când se va termina, voi trece mai departe la o altă misiune.

„Ba pe naiba, altă misiune!”, cugetă Taran, dar fu suficient de înțelept să țină asta pentru el.

— Cate, înțelegi de ce Anglia este aşa de interesată de Cenorina?

— Da. Este poziționată la sud de Anglia şi cred că britanicii sunt îngrijorați că, din postura de guvernator, loialitățile lui Sir Davies față de Marea Britanie nu sunt atât de sincere şi de trainice pe cât s-ar putea spera. Nimeni nu pare să ştie cu exactitate ce anume intenționează să facă, iar încercările anterioare de a-i intercepta corespondența s-au dovedit fără succes. Eu trebuie să văd dacă pot găsi dovezi scrise ale planurile lui… oricare ar fi acelea. Se încruntă apoi. Totuşi țin minte din studiile mele că Cenorina este un principat şi, deşi domnul Throckmorton nu a zis nimic despre asta, am dedus şi că englezii vor ca regina să fie scoasă din peisaj.

— De ce? întrebă Sibeol pe un ton tăios.

— Pentru că e posibil să coopereze cu Sir Davies şi poate chiar să-l controleze pentru scopuri proprii, zise Cate.

— Asta nu-i adevărat! Regina nu s-ar coborî niciodată la nivelul de a trata de bunăvoie cu un om de teapa lui *Sir Maddox Davies,* spuse Sibeol, rostindu-i numele în acelaşi timp ca o batjocură şi ca un blestem.

— Îmi pare rău. Dintr-odată Cate nu se mai simțea deloc în largul ei şi era evident că-şi cerea scuze sincer pentru afirmația făcută. E evident că îi eşti foarte loială reginei.

— O cunosc personal pe regină! exclamă Sibeol şi înfipse andreaua în ghemul de ață. Este o persoană cu principii morale solide şi cu un caracter integru, iar relația ei cu Davies este…

Taran îşi aşează o mână de avertizare pe umărul ei.

Sibeol îşi înghiți cuvintele şi continuă apoi pe un ton mult mai blând:

— Relația lor este dificilă în cel mai bun caz.

— Desigur. Îmi pare rău. Doar că mi s-a spus că… dar nu mai contează, zise Cate şi clătină din cap.

Taran nu putea decât să-şi imagineze ce anume i se spusese.

— Că familia regală a fost un pion în acest joc… Doamne! Cât de tare îl înfuria să recunoască asta!… şi că ei nu reprezintă nicio grijă pentru tine. Intenția mea este să îi readuc la putere. Iar pentru tine, Davies este cel care trebuie indus în eroare şi înfrânt. Throckmorton ți-a explicat cumva cum a ajuns Davies în atenția lui de la bun început?

Cate clătină din cap.

— Nici nu credeam, zise Taran şi se duse înapoi la masă. Ei bine, în cazul aceasta, Throckmorton nu e deloc mulțumit de propria lui credulitate. Probabil ştii deja că Throckmorton are sub comanda sa o rețea vastă şi foarte variată de oameni responsabili pentru siguranța națiunii, prin folosirea… a… să îi spunem… a diplomației?

— A spionajului, zise Cate.

— Bine spus. După moartea regelui şi a prințului

regent al Cenorinei, Davies a preluat rolul de guvernator. Nimeni nu a ştiut că ceea ce a făcut el a fost o lovitură de stat şi... desigur... deşi Anglia a fost interesată la început de acest schimb al puterii, odată ce au înțeles că Davies este un englez, care se prezenta foarte bine, s-a şi uitat de el. Taran era din ce în mai sumbru şi mai mâhnit. Până când s-a băgat singur din nou în atenția lui Throckmorton, cerând ajutor să curețe insulele de piratii, care, zicea el, foloseau porturile izolate pentru odihnă şi recreare şi ca puncte de plecare pentru a prăda satele englezeşti de pe coastă. Şi pentru că au existat într-adevăr raiduri, englezii au trimis armata, două vase au fost scufundate, şi Davies i-a intrat astfel în grațiile lui Throckmorton.

— Sunt confuză... şi deşi Cate nu părea atât confuză, cât acuzatoare, continuă cu: Ai zis că Sir Davies te-a vândut piraților. Dacă e adevărat ce spui, de ce le-ar raporta apoi englezilor şi le-ar cere ajutor ca să-i elimine?

— Pentru ca la întoarcere, începu el, englezii să le scufunde vasele, ei să moară în bătălie şi să nu mai rămână nimeni în viață care să-şi amintească ce s-a întâmplat *cu mine.*

— Asta e de-a dreptul diabolic! exclamă Cate, după care rămase tăcută câteva clipe şi se încruntă, gânditoare. *Cine* ziceai că eşti tu?

— Este fiul meu... fiul unei familii foarte bogate şi influente din Cenorina, zise Sibeol.

— Asta ştiu deja. Fratele meu lua adesea sub tutela sa tineri pe care să-i antreneze... şi după felul în care ceilalți băieți îl urmau pe Taran, mi-am dat seama că era obişnuit încă de pe atunci să conducă. Cate îl evalua apoi ca şi când atunci l-ar fi văzut din nou pentru prima dată, apoi continuă: Dar nu credeam ca lui Sir Davies să-i fie atât de frică de influența lui, încât să se poarte atât de josnic!

— Sir Davies *este* un om josnic, zise Sibeol, şi în ochii ei apăru o sclipire tăioasă. Este un asasin de vieți şi de reputații. Mi-a distrus familia, țara şi tot ce iubesc pe lumea asta. Iar dacă te vei îmbarca într-adevăr în misiunea asta, o să te rog să ai foarte mare grijă cu el!

Complet impresionată de vehementa lui Sibeol, Cate încuviință din cap.

După cum se aşteptase Taran, o considera pe Sibeol incapabilă de înşelăciune. Mda, Sibeol tindea să aibă efectul acesta asupra oamenilor. Şi desigur, ce era şi mai important… Sibeol chiar nu mințea. Ci pur şi simplu nu spunea tot adevărul.

— În felul lor, de altfel încântător, englezii sunt destul de naivi de fel, zise Taran. De ani întregi l-am urmărit de la distanță pe Sir Davies. A tot migrat spre Anglia şi şi-a tot cumpărat intrarea în case bogate şi nobile cu averea sa şi cu titlul lui fals adunând orice informații care ar putea slăbi puterea britanică în străinătate. Şi vinde acele informații. Se face responsabil de moartea a nenumărați englezi şi scoțieni, atât în luptă directă, cât şi în spionaj.

Dintr-odată, Cate se pomeni cu ochii năpădiți de lacrimi.

— Ştiu asta! Crede-mă că ştiu!

Aparent înțelegea bine situația dacă era speriată… altfel cum s-ar fi putut explica tremurul buzelor ei? Aşa că Taran o țintui cu cea mai serioasă şi gravă privire a lui.

— Acum se mişcă în alte cercuri. Călătoreşte în străinătate din motive necunoscute.

— Şi care sunt speculațiile tale? întrebă Cate.

Dar el flutură din mână, fără să răspundă la întrebarea ei.

— Speculațiile sunt inutile. Avem nevoie de dovezi palpabile şi exact asta căutăm în Cenorina. Totuşi dacă Davies sau mercenarii lui descoperă că eşti spion… dacă îşi pun chiar şi cel mai mic semn de întrebare în privința performanțelor tale… te vor tortura până când o să scuipi absolut tot ce ştii despre planul acesta şi, când nu le vei mai fi de niciun folos, te vor ucide!

— În cazul acesta cred şi eu că au probleme să păstreze personalul domestic, zise Cate.

Cât de amuzantă şi stranie era! Aproape ca şi când existența unui asemenea rău nu reprezenta nimic nou pentru ea. Dar în realitate era o tânără care dusese o viață

protejată – sau cel puțin așa fusese.

— Familia ta nu va ști niciodată ce s-a întâmplat cu tine, zise Taran.

— Atunci, la fel ca soția lui Cezar, va trebui să fiu mai presus de orice suspiciune, zise ea.

Oare de ce își imaginase vreo clipă că o putea speria pe Cate? În fond își dobândise reputația de a fi o fată care accepta orice provocare, cu mult timp înainte să apară el în viața ei. Iar după ce venise el în Scoția, învățase arta frumoasă a flirtului, cu unicul scop de a-l seduce pe el. Și acum, nouă ani mai târziu, era spion. Își va urmări mereu obiectivele cu stoicism și, dacă nu reușea să le atingă și nu ieșeau lucrurile așa cum le plănuise, atunci va urzi un nou plan. Era neînfricată și mult prea verticală pentru a juca acest joc cu toată șiretenia și mârșăvia de care era nevoie.

— Spune-mi un lucru, zise Cate. Toate legile au fost abandonate când a preluat puterea Davies?

— A adus mercenari din străinătate ca să controleze populația. Și aristocrații au fugit din țară în cea mai mare parte. Foarte multe dintre sate au dispărut cu totul. În clipa de față, Davies este plecat într-un tur al țărilor mediteraneene, unde își folosește poziția pentru a obține intrarea în casele aristocraților bogați, ale generalilor importanți sau ale parveniților. Nu îl vrem în Cenorina când căutăm dovezi ale crimelor și fărădelegilor lui… dar îl vrem captiv, atunci când vine momentul să-l arestăm.

Cate bătu din degete, gânditoare, pe brațul scaunului.

— Nu cred că înțeleg pe deplin. Sir Maddox Davies are vreo bănuială că englezii sunt pe urmele sale?

— Nu, zise Taran.

— Dar dacă crede că englezii au descoperit că este un spion și un trădător, nu e mai probabil să fugă în Franța sau în Italia, sau chiar în Rusia? Undeva unde Anglia nu are nicio influență și nici nu sunt șanse să aibă prea curând? Îl privea foarte intens pe Taran.

— În timpul sejurului său ca guvernator, Davies a scurs Cenorina de toate bogățiile sale. Este un om foarte lacom și căruia îi place să trăiască luxos. Lăcomia lui Davies

secătuia şi jefuia ţara lui Taran. Şi chiar şi numai din acest motiv îl va distruge pe fostul său profesor. Cenorina a fost sanctuarul lui Davies… şi o mare parte a averii şi a bunurilor pe care le-a obţinut sunt încă acolo.

Cate chicoti încet.

— Ce încântător! Deci sigur trebuie să se întoarcă pentru a-şi revendica bogăţiile. Bun. Deci în poziţia mea de menajeră, va trebui să verific fiecare colţişor al casei sale şi să descopăr unde îşi ţine ascunse documentele secrete.

— Şi averea, zise Taran. Pentru ca familia regală să îşi recâştige influenţa, trebuie să readucă Cenorina la prosperitatea de altă dată. Şi ce modalitate mai bună de a face asta, decât să folosim averea pe care Davies a furat-o de la poporul Cenorinei?

Taran putea vedea cu ochiul liber cum îi mergea mintea lui Cate.

— Momentul potrivit pare cel mai delicat de stabilit.

— Da.

Da! Taran aşteptase foarte mulţi ani acest moment. Plănuise toate variantele posibile. Şi una dintre aceste posibilităţi era şi ca menajera să fie prinsă, dacă Davies se întorcea mai devreme din călătoriile sale. Şi înainte fusese destul de optimist în privinţa acestei posibilităţi. În fond, menajera ştia foarte bine riscurile pe care şi le asuma.

Doar că nu ştiuse că menajera aceea va fi Cate.

— Ce mijloace va folosi Throckmorton ca să-l trimită pe Sir Davies valvârtej înapoi în Cenorina? întrebă ea.

— Nu ştiu, zise Taran. Pot doar să sper că unele dureroase.

Capitolul 11

Sir Maddox Davies se trezi cu o explozie de soare italian în ochi, când slujnica trase draperiile şi zise într-o engleză deplorabilă:

— Trezirea, gunoi englezoi ce eşti! Contele a ordonat ca

trăsura dumnealui să te ducă la următoarea destinație.

Maddox se ridică pe coate, protejându-şi ochii cu mâna şi uitându-se chiorâş la femeie.

Nu era aceeaşi femeiuşcă mică şi drăguță care se strecurase în camera lui în fiecare zi în ultima săptămână ca să-i ofere ceai, să-i aranjeze hainele şi să-l călărească straşnic pentru prețul unei monede de aur.

Aceasta era o femeie aspră şi corpolentă cu mâini mari şi umeri lați. Şi el nu avea nici cea mai mică dorință de a fi călărit de ea!

Se scufundă înapoi între aşternuturi.

— E devreme. Trage la loc draperiile!

— Nu, mârâi ea şi îşi trosni degetele. Contele a zis *acum.*

Hm. Noaptea trecută, Maddox se răsfățase cu un pic prea mult vin roşu toscan delicios şi devenise un pic prea prietenos cu contesa. Dar de unde ar fi trebuit să ştie ce însemna „prea prietenos”? În fond, femeia flirtase cu el din spatele evantaiului. Sau poate că să se zbenguie cu ea într-un colț fusese un pic prea mult pentru cultura italiană. Străinii erau mult mai libertini cu escapadele lor. Şi nu putea ştii niciodată ce îi va face să se enerveze…

— Acum! Slujnica înaintă spre pat şi smulse păturile de pe el. Acum!

Sir Maddox încercă îngrozit să-şi ascundă cu mâinile erecția matinală.

Femeia pufni batjocoritoare şi făcu un gest care-i dădea de înțeles că îl considera un om mic. La propriu şi la figurat.

— Slăbănog, murmură ea. Un ciudat. Dă-i bice! Şi apoi, cu prea multă forță, începu să-i arunce lucrurile în cufăr.

Nu avea chef să se certe cu ea. Mai cu seamă că femeia părea destul de dură – de parcă îl putea azvârli pe fereastră şi direct în piațeta de dedesubt, cu un singur deget şi apoi să îşi scuture mâinile după o treabă bine făcută.

Ciudat. Parvenit. Mizerabil.

Bastard. Aşa îl jignise mereu bunicul său de origine nobilă.

Din respect față de camera care se învârtea în jurul lui,

Maddox se ridică încet, se târî spre şifonier, îşi scoase hainele şi se duse la garderobă ca să se îmbrace. Un om de statutul său ar fi trebuit să aibă un valet. Dar un om care lucra într-un domeniu „de comerț” precum cel în care era implicat el nu-şi putea permite să aibă încredere în niciun servitor. Apăru apoi îmbrăcat corespunzător şi slujnica cea urâtă zise:

— Tu! Pleacă!

O urmă apoi prin încăperile goale şi direct afară în soarele acela italian al naibii de strălucitor. Cufărul lui era deja urcat pe trăsură. Un lacheu îi deschise uşa.

Maddox urcă treptele. Dar nu apucă să pună mai mult de un picior înăuntru, că servitoarea îşi puse mâna pe spatele lui şi-l împinse tare. Iar după ce căzu în interior, mai trânti şi uşa. Apoi vizitiul dădu bice cailor s-o ia din loc. Maddox se târî pe scaun şi se prinse de spătar, în timp ce trăsura lua curbele în viteză, ducându-l departe de orăşelul acela italian şi spre coastă.

Se mai întâmpla uneori să aibă parte de plecări atât de bruşte. Dar oricât de nemulțumit ar fi fost contele toscan, ştia că nu ar fi îndrăznit să-l rănească cu adevărat… întrucât Maddox deținea ceva ce contele îşi dorea cu ardoare. Şi acel lucru era… Cenorina.

Maddox afişă un zâmbet cinic şi se relaxă în luxul scaunelor de catifea.

Da. Vindea Cenorina. O vindea ca o bază pentru spionaj şi pentru atacarea Angliei, menită să întrerupă rutele comerciale obişnuite şi să lase loc pentru instalarea unui regim de conducere meschin, în care oricine putea fi rege. Sau regină, dacă avea banii şi ambiția necesare. Fiecare despot din Europa tânjea după şansa de a deține propria țară. Iar cei bogați şi nemulțumiți se luptau chiar şi pentru ocazia de a licita pentru ea.

Maddox flexă mâinile, arogant. El era omul care îi ținea pe toți în şah mat.

Genial! Da, era un geniu!

Trăsura contelui se opri la hanul unde, peste trei zile, Maddox avea să se întâlnească cu doamna Abigail Cabera. Lacheul îl aruncă pe el şi bagajele sale în pragul uşii, şi apoi

trăsura dispăru înainte să apuce să se scuture de praf. Făcu rost de cea mai bună cameră din han şi apoi se bucură de amiezile calde şi de serile reci din acel orăşel de lângă mare. Se delecta cu mâncăruri delicioase şi bine pregătite şi cu vinuri bune şi apoi fu plăcut surprins când doamna Cabera îşi făcu apariția cu o zi mai devreme, îmbrăcată într-o rochie superbă şi răsucind elegant o umbrelă de soare.

Când îl văzu aşezat la o măsuță din fața restaurantului local, îl surprinse un pic, aruncându-i un zâmbet încântător. Maddox se grăbi spre ea şi-i oferi brațul său.

— Ce surpriză încântătoare! zise ea. Nu te aşteptam aşa de devreme.

El se ridică şi făcu o plecăciune deasupra mâinii ei înmănuşate.

— Mi-am terminat misiunea şi m-am cam plictisit de Toscana, spuse el. Ia loc, te rog!

Doamna Cabera coborî vocea într-o şoaptă şi spuse:

— Şi eu mi-am terminat misiunea.

— Aşadar ai ceva pentru mine în săculețul dumitale.

— Fii sigur că da. Îi zâmbi apoi din nou şi îşi alunecă mâna de-a lungul decolteului.

Maddox clipi. Doamna Cabera era văduva spaniolă foarte bogată a unui negustor din Cenorina. Iar când aristocrații fugiseră din țară şi afacerile se stricaseră, ea rămăsese săracă lipită. Cu doi în urmă, când îşi concepuse planul de a vinde Cenorina şi îşi dăduse seama că avea nevoie de cineva de încredere care să viziteze potențialii cumpărători de pe continent, o abordase cu propunerea de a lucra pentru el... pentru că la fel ca el şi ea vorbea fluent italiană, franceză şi engleză şi se putea face înțeleasă fără probleme şi în limba germană, în plus, femeia ştia şi contabilitate şi nu ar fi permis niciodată să fie trasă pe sfoară de vreun nobil şiret sau intimidant.

Şi fiind o femeie teribil de pragmatică, ea acceptase oferta lui, iar pentru că era o femeie matură şi frumoasă, Maddox presupusese că va avea şi anumite privilegii mai intime. Însă ea îl informase apoi că va face orice era nevoie din partea ei în materie de tranzacții clandestine, spionaj şi

culegere de informații şi că nu îl va trăda niciodată. Dar că mai curând s-ar fi culcat cu un porc râios decât cu el.

Maddox îi testase loialitatea şi se convinsese de faptul că atâta vreme cât o plătea la timp, ea îi rămânea complet credincioasă… dar şi absolut şi deplin neinteresată de el ca bărbat.

Şi acum îi zâmbea. Buzele ei roşii voluptuoase se curbau păcătos de atrăgător, iar ea flutura din genele negre şi dese.

— Nu ştiu ce-o să mă fac. Hanul este complet plin. Nu mai este nicio cameră liberă.

— Mare ghinion, zise el. Dar poate vei reuşi să-ți închiriezi o cameră la una din fermele din zonă.

Ea îşi aşează mâna peste a lui.

— Speram că poate aş putea împărți o cameră cu cineva.

— Cu cine?

— Cu tine.

Maddox se mândrea cu faptul că era un om care îşi asuma riscuri… un om care avea o minte rece şi calculată şi o abilitate de a-şi cântări realist şansele. Şi dacă avea o slăbiciune, aceea era reacția lui promptă la trupul feminin. Dar acum, comportamentul straniu al doamnei Cabera îl cam punea în gardă.

— Să împărțim? Şi care ar fi intențiile tale?

Ea îşi umezi buzele cu o alunecare lentă şi senzuală a limbii.

— Să… *împărțim…*

Nu-i venea în minte decât un sigur motiv pentru care, după atât de mult timp, i-ar fi făcut astfel de avansuri.

— Ai pierdut banii?

Ea se retrase atunci, ofensată.

— Dacă am pierdut banii? Domnule! În niciun caz! Îi am în săculețul pe care îl port la talie, pe sub fustă. Pot să ți-l dau… chiar acum, dacă doreşti, zise şi se ridică.

Dar acum veni rândul lui să-şi aşeze mâna pe a ei.

— N-ai mai vrut niciodată până acum să împarți o cameră cu mine.

Ea flutură din mână înspre peisajul mirific care-i înconjura.

— Pentru că până acum n-am mai fost niciodată inspirată de un asemenea cadru magnific. Soarele! Mâncarea! Vinul! Şi tu, care arăţi atât de… sănătos. Şi puternic. E de-a dreptul… îmbucurător.

În ciuda suspiciunii pe care o simţea, mădularul său tot reacţionă.

— Şi-n plus eşti altfel în Italia, zise ea. Mai puţin stresat şi tensionat de la îndatoririle tale de guvernator.

Iar acum îi stimula şi vanitatea.

— Plebea nu apreciază asta, dar chiar muncesc din greu ca să conduc Cenorina.

Ea îşi ascunse ochii şi adăugă:

— Aici, pe meleagurile astea minunate, aproape că pot vedea poverile ridicându-se de pe umerii tăi laţi…

— Da, zise el şi gesticulă larg. Cred că după ce se termină tot, îmi voi cumpăra o moşie pe undeva prin apropiere.

— Ţi-ar prinde bine aerul proaspăt. Ridică din nou privirea şi de data aceasta ochii ei erau înrourați de adorație. Dar dacă te-ai răzgândit în privința dorinței pe care o simți pentru mine, ne vom încheia afacerile la fel ca de obicei şi voi pleca în următoarea mea misiune.

— Nu. Sunt… sunt interesat. La drept vorbind foarte interesat… dar nu voia să recunoască asta, după ce îl făcuse să aştepte atât de mult.

— Atunci hai să mâncăm şi să bem şi poţi să-mi povesteşti despre tine. După aceea ne puteam retrage în camera noastră şi să ne oferim reciproc plăcere.

Pentru numele lui Dumnezeu! Când ceda cu siguranță o făcea cu o foarte mare generozitate.

Îl întrebă despre trecutul său şi de ce era atât de hotărât să vândă Cenorina unor străini care voiau să folosească insulele ca bază pentru raidurile lor asupra Angliei şi în general ca să creeze haos în cea mai bogată țară din lume.

El îi răspunse că nu-l interesau deloc aceste lucruri, ci

ca doar cel mai bogat ofertant să câştige. Apoi, după ce-l îndestulă cu vin şi îl hrăni cu trufe din degetele ei, Maddox recunoscu faptul că nu avea nicio loialitate față de bătrâna şi draga de Anglie. Mama lui se dăruise cu totul unui instructor de dans romantic şi apoi se pomenise abandonată cu un copil în pântece. Murise apoi la naşterea lui Maddox – dar şi de ruşine, îi spusese bunicul său. Abandonat în grija mai multor guvernante indiferente, Maddox supraviețuise cu încăpățânare, aşa că la împlinirea vârstei de cinci ani, bunicul îl trimisese la o şcoală cu internat din Norfolk. Maddox se luptase apoi din greu ca să supraviețuiască multor ani lungi cu rații puține, făcând frigul şi ținând piept unei directoare foarte severe şi brutale, care avea un baston gros şi un braț puternic, până când împlinise şaptesprezece ani şi absolvise cu atestarea de a putea fi el însuşi profesor pentru tineri băieței.

Şi de îndată ce Maddox îşi termină această parte a poveştii, doamna Cabera îl şi imploră să-i povestească mai multe. Cum făcuse trecerea de la un început atât de modest la prezenta lui poziție, plină de bogăție şi putere?

Maddox recunoscu că avea un simț acut pentru a avansa. Prima slujbă pe care o avusese nu o obținuse datorită atestărilor sale de profesor. Nu, cel puțin de data asta mama sa îi fusese de un folos – pentru că îi dăduse ocazia să vadă cum trăiau cei din clasa superioară. Domnul Carter, un negustor bogat din Liverpool, cu aspirații sociale foarte înalte, îşi imaginase că Maddox Davies, fiul bastard al unui lord englez, l-ar fi putut ajuta să-şi rafineze imaginea. Doamna Carter nu fusese la fel de naivă ca soțul ei, însă se arătase dispusă să-l pună pe Davies în postura de profesor al fiilor săi… oferindu-i în acelaşi timp şi privilegiul de a-i vizita patul.

Doar că apoi, când domnul Carter descoperise legătura lor ilicită, Maddox Davies se pomenise brusc aruncat în stradă, fără bagaje sau bani. Dar fiind un om foarte ingenios şi descurcăreț de fel, reuşise totuşi să se strecoare înapoi în casă, ca să se bucure de o ultimă tăvăleală cu doamna Carter şi să primească un cadou de rămas-bun, compus din arginți,

bijuterii şi bagaje. După aceea îi trimisese un mesaj domnului Carter, prin care cerea ferm să i se dea o scrisoare de recomandare, cu ameninţarea că altfel va informa gazetele de scandal despre legătura pe care o avusese cu doamna Carter, făcându-l astfel de ruşine printre colegii şi prietenii săi.

Şi după cum era de aşteptat, domnul Carter se supusese şi venise scrisoarea, împreună cu un bilet doar dus spre continent.

Doamna Cabera părea cu adevărat impresionată de inteligenţa lui Maddox.

Şi totuşi se simţea chinuit de o mică îndoială... De ce acum era dispusă aşa dintr-odată să lase deoparte aversiunea faţă de el, pe care în trecut şi-o exprimase cu fermitate? De ce era brusc aşa de interesată de el?

Răspunsul era aproape prea uşor.

Bani. Doamna Cabera era o femeie extrem de pragmatică şi de inteligentă şi acum înţelegea că el va dispune în viitorul apropiat de bogăţii fără margini. Şi că în mod sigur îşi va dori o amantă. Maddox se lăsă pe spate în scaunul său şi o studie din cap până-n picioare în lumina difuză a amurgului. Da. Ei doi se asemănau ca două picături de apă. Fără îndoială s-ar fi înţeles – şi s-ar fi descurcat – de minune.

Aşa că îi sugeră să urce în camera lor.

Ea îşi alunecă mâna pe coapsa lui, îi aduse un pahar de vin de Porto şi îl întrebă cum ajunsese de la bun început în Cenorina.

Era o adevărată plăcere să îi vorbească despre el, aşa că Maddox sorbi din vinul său şi deveni şi mai expansiv şi mai vorbăreţ.

Îşi luase veniturile obţinute prin mijloace necinstite şi plecase apoi în Spania, unde, în mai puţin de un an, nu doar că ajunsese din nou lefter, dar avusese din nou pe urmele lui şi încă un soţ furios – iar de data aceasta nu mai fusese vorba despre un englez civilizat. Acest soţ furios îi voise capul, aşa că Maddox plecase din Cadiz cu primul vapor şi ajunsese într-un oraş englez portuar neplăcut, numit Poole.

Şi imediat ce ajunsese acolo, începuse să-şi caute din nou de muncă. Iar când soţul spaniol încornorat venise după el cu intenţii criminale, devenise imediat limpede pentru Maddox că tânjea după pustietatea din insula regală a Cenorinei, unde avea să încerce să obţină postul de profesor de limbi străine, matematică şi abilităţi sociale pentru un tânăr. Maddox se făcuse nevăzut la adăpostul nopţii, ajunsese în Cenorina şi făcuse o impresie impecabilă, întrucât venise personal să obţină funcţia în cauză. Şi desigur, scrisoarea de recomandare strălucitoare pe care o avea de la domnul Carter, împreună cu rafinamentul său nou dobândit şi fluenta în limbi străine îl transformaseră în cel mai bun candidat pentru acel post. Şi bineînţeles, fusese absolut încântat şi când descoperise că familia la care va fi urmat să lucreze era chiar familia *regală* din Cenorina.

În tânărul prinţ Taran, Maddox văzuse mult potenţial pentru avansare. Băiatul era răsfăţat, arogant şi absolut nerăbdător să înceapă să experimenteze cu vin, femei şi distracţie – subiecte pe care Maddox le cunoştea mult prea bine. Şi înaintase prudent la început, testând să vadă dacă îşi dădea cineva seama că îl învăţa pe tânărul prinţ despre depravare.

Dar regina Sibeol păruse complet neştiutoare faţă de orice altceva în afară de starea de sănătate în continuă deteriorare a soţului ei şi astfel, în doar câteva luni, Davies lărgise educaţia tânărului prinţ, pentru a include genul de destrăbălări care îl făcuseră să fie detestat prin tot regatul. Iar după moartea regelui, Maddox se mişcase rapid şi în linişte, dobândindu-şi poziţia de guvernator şi impunându-şi domnia. Şi până când îşi dăduse seama regina Sibeol ce făcuse, se afla deja complet sub puterea sa.

Şi totuşi reuşise cumva să-l trimită departe pe prinţul Taran. Iar informaţia aceasta fusese ca un ghimpe în coasta lui Maddox… cel puţin până când flăcăul se întorsese de bunăvoie. Şi să scape de netrebnicul ăla mic şi arogant nu doar că-i deschisese drumul de a conduce mai departe fără frică… dar îi şi oferise o mare satisfacţie personală.

Doamna Cabera se aplecă uşor şi-şi lipi sânii de braţul

lui.

— A fost o adevărată încântare să aflu mai multe despre tine.

Da, cugetă el. Avea să-i fie într-adevăr o amantă foarte bună.

O lăsă apoi să îl conducă în sus pe scări spre camera pe care o vor împărți. O privi aprinzând fiecare lumânare din cameră, până când întreaga încăpere era scăldată într-o lumină aurie. După aceea îl trase spre fereastră, se aşeză pe pervaz şi apoi țipă de plăcere şi apreciere, în timp ce el o posedă. Totul se întâmplă foarte repede. O partidă de amor sălbatică. Dar foarte bună.

Iar după ce termină, ea îl împinse de lângă ea.

El se împletici în spate, surprins să descopere că abia se mai putea ține pe picioare.

— De ce vrei să ne despărțim atât de brusc, iubirea mea?

— Treci pe pat! îi porunci ea, rămânând în fața ferestrei şi trăgând uşor draperiile. După un pui de somn scurt îți vei recăpăta forțele pentru încă o rundă.

— Vino şi tu, zise el, întinzând mâna spre ea, ca o invitație.

Dar ea începuse deja să stingă lumânările.

— Sigur că da. Lasă-mă doar să mă pregătesc de culcare.

Dar când se trezi din nou era deja dimineață şi ea stătea în picioare lângă pat. Când văzu că se trezi, aşeză un săculeț de bani lângă el pe pat.

Şi atunci îşi dădu seama pe loc că fusese trădat. Dar cum? Dacă îi lăsa banii…

— Ce faci?

Pe tonul ei disprețuitor obişnuit, ea zise atunci:

— Poftim plata pentru ultima licitație pe care o să o mai fac vreodată pentru tine.

El o apucă de încheietură.

— Cum adică ultima? Mai avem patru ofertanți de vizitat.

Dar îşi smulse mâna din strânsoarea lui.

— Îmi dau demisia.

El aruncă o privire cu subînțeles spre fereastră… spre locul unde îşi consumaseră plăcerea comună.

— Doar nu poți pretinde că nu ai fost satisfăcută aseară.

— Am realizat ce mi-am propus să fac… şi anume să-l conving pe domnul Throckmorton că alianța noastră nu constă în altceva decât în dorință şi în bani.

— Throckmorton, repetă Maddox şi i se tăie respirația. Cunoştea numele acesta. Îl păcălise cândva pe Throckmorton şi se folosise de el ca să elimine… *o problemă.* Oare omul descoperise adevărul? Oare îi purta pică? De ce ți-ai închipui că Throckmorton ar fi interesat de… de noi?

— Cineva m-a urmărit… la propriu şi la figurat. Nu am putut să scap de ea.

— O *femeie?* Lui Maddox mai că îi venea să râdă. Ai crezut că te urmăreşte *o femeie?*

— Nu *am crezut. Ştiu sigur.* Şi când am reuşit să întorc balanța şi s-o urmăresc eu pe ea, s-a dus la o întâlnire cu un bărbat. Am reuşit să trag cu urechea şi am auzit-o raportându-i fiecare mişcare a mea. Doamnei Cabera începuse să-i tremure vocea. Şi apoi… apoi am auzit numele tău. Se pare că acțiunile tale şi implicit ale mele i-au cam stârnit interesul lui Throckmorton. Şi eu, una, nu intenționez să-mi petrec restul vieții uitându-mă peste umăr şi aşteptând cuțitul să mă înjunghie pe la spate.

— Ai început să-ți imaginezi lucruri.

Dar doamna Cabera era deja isterică.

— Crezi ce vrei! Oricât de avantajoasă ar fi fost, asocierea noastră a luat sfârşit. Cu bine, Sir Maddox Davies. Sper să nu te mai văd niciodată. Îşi luă apoi pelerina şi şi-o aşeză pe umeri. Poți să păstrezi salariul pe care mi-l datorezi. Ieşi apoi furtunos şi trânti uşa în urma sa.

Şi asta chiar îl convinse de tot. Dacă nu cumva fugea de spaimă, doamna Cabera nu ar fi renunțat niciodată – dar niciodată – la salariul ei.

Se ridică din pat şi se pregăti să scape. Să fugă înapoi în brațele unicei şi adevăratei sale iubiri – averea pe care o

ascunsese în Cenorina.

Capitolul 12

— Cunosc palatul, zise Sibeol lăsând ghergheful să-i cadă în poală, înainte să pleci o să-ți desenez o hartă. Şi o să-ți arăt şi care sunt cele mai probabile ascunzători ale lui Davies.

Cate o studie cu mare atenție pe Sibeol, după care plecă privirea, ca şi când ar fi căzut pe gânduri şi apoi se uită spre Taran.

Ce concluzii putea să tragă? Să-şi dea seama că era pusă față în față cu regina şi cu prințul regent al Cenorinei? Sau să creadă că Sibeol era într-adevăr o aristocrată din Cenorina şi el fiul ei nobil?

Pricepu totuşi că el nu îi putea spune nimic.

Tânăra Caitlin ar fi pus o sumedenie de întrebări. Dar Cate era acum mult mai înțeleaptă.

— Mulțumesc mult, Sibeol, zise ea. Apreciez orice indicații îmi poți da.

— Ține minte... începu Sibeol... atunci când te vei întâlni cu Sir Maddox Davies, o să fie fermecător şi în aparență inofensiv şi prostuț.

— Dar e o fațadă? întrebă Cate.

— Tocmai pentru că Davies părea moale şi prostănac, tânărul prinț regent a ignorat semnalele de pericol iminent, îi spuse Taran. Nu te lăsa păcălită. Davies este alunecos şi crud.

— Şi care este slăbiciunea lui? întrebă Cate şi se uită spre Sibeol, de parcă ea ar fi trebuit să ştie.

Şi Sibeol chiar îi răspunse ea şi când ar fi ştiut:

— Se crede mai inteligent, mai viclean şi mai interesant decât orice alt om de pe fața pământului.

Cate zâmbi atunci.

— Atunci, dacă va fi să sosească mai devreme decât îl aştept, tot ce trebuie să fac este să îl conving că şi eu cred

acelaşi lucru.

— Nu vrea să te… începu Taran, dar Sibeol îl întrerupse imediat.

— Întocmai.

Ale naibii femei enervante!

— Dar spune-mi, domnişoară MacLean, mai exact cum intenționezi să-l convingi pe Davies că tu crezi că este…

Cate coborî uşor capul şi-l înclină într-o parte. După aceea se uită în sus la el printre gene şi zâmbi, țuguind un pic din buzele-i pline. La el. Ca şi când i-ar fi plăcut de el, l-ar fi admirat… ca şi când l-ar fi adorat.

Timp de o clipită, Taran uită ce întrebase, de ce întrebase şi chiar şi că mama sa se afla în încăpere. Era absolut hipnotizat de ea.

Şi apoi Sibeol chicoti pe înfundate.

Cate se îndreptă din nou de spate, adoptă o mină serioasă şi mârâi:

— Exact aşa.

Taran se recompuse şi se prefăcu neafectat de trucul ei.

— Desigur. Mda, asta ar trebui să funcționeze. Şi acum… trebuie să aduni dovezile pe care le vrea Throckmorton. Cum faci asta?

Cate îşi examină pe rând degetele – unul câte unul – după care le frecă uşor cu degetul mare.

Îl fascina de-a dreptul fiecare mişcare a ei… precum şi încrederea în sine debordantă pe care o afişa. Dar acum nu avea timp să se lase stârnit de astfel de lucruri.

— Throckmorton mi-a spus să găsesc documentele pe care le ține ascunse Davies. Şi dacă acele documente sunt închise undeva într-un birou sau seif, atunci trebuie să sparg încuietoarea. Şi apoi, după aproximativ o săptămână, va veni căpitanul să mă caute. Eu trebuie să-l conduc în locul în care sunt ascunse documentele, să aştept să le traducă şi, dacă sunt într-adevăr cele bune, atunci partea mea din misiune ia sfârşit. Cate ridică din bărbie, sfidătoare, la fel cum făcea când se încăpățâna într-o privință şi apoi izbucni: Până la urmă de ce am măcar nevoie de tine, Taran Tamson? De ce nu pot să traduc eu singură documentele? Am învățat

de la acelaşi profesor ca şi tine. Ştiu să citesc în latină şi în greacă, în franceză şi-n italiană şi vorbesc fluent engleza şi limba gaelică. Spune-mi o singură limbă străină pe care tu o vorbeşti şi eu nu!

Îl încercă o mare satisfacție întunecată în clipa în care îi răspunse:

— Limba pe care o vorbim în Cenorina.

— Nu poate fi atât de diferită de… de… toate celelalte limbi străine pe care le ştiu!

Lui Taran mai că îi venea să râdă, acum când vedea în femeia din fața lui o urmă din Cate cea de altă dată. Îi era dor de acea Cate. Şi cu cât petrecea mai mult timp cu ea, cu atât îşi dădea seama că se schimbase în feluri pe care nici nu le putea defini încă. Simțea profunzimea emoțiilor care o încercau, scânteile de furie şi o profundă încredere în sine! Iar sub toate acestea un ocean de suferință!

Nu ştia ce anume îi cauzase această suferință, dar al naibii să fie dacă nu avea să afle. Va descoperi totul despre ea – indiferent de câte ori îl împuşca pentru că încerca.

Se lăsă apoi pe spate în scaun şi îşi frecă încet brațul rănit, care-i zvâcnea dureros.

— În Cenorina, am trăit practic în izolare, timp de multe mii de ani. Vei putea să porți o conversație… oamenii noştri sunt comercianți maritimi şi vorbesc engleza, spaniola şi franceza destul de uşor… dar limba nativă este destul de dificilă, iar limbajul scris nu s-a mai schimbat de când l-au inventat călugării în secolul X. Este perfect să fie folosit ca limbaj codat. Când unul dintre oamenii lui Throckmorton a zărit unul dintre documentele noastre, nu avea nici cea mai mică idee la ce se uita.

— Eu tot aş putea s-o fac, insistă ea.

— Ai putea, zici? se întinse apoi în spatele său şi luă unul dintre textele străvechi de pe raftul său de cărți şi i-l întinse… cu susul în jos.

Ea rânji disprețuitor la adresa obrăzniciei şi aroganței lui, întoarse cartea cu partea corectă în sus şi deschise undeva la întâmplare. Studie câteva clipe literele.

— Pot să citesc! Citi cuvintele, după care se încruntă.

Dar nu prea are nicio logică. Adică… nu înțelege ce…

Înainte ca el să poată afişa zâmbetul său arogant şi superior de „ți-am spus eu”, mama lui îi explică:

— Poate că limba originală a Cenorinei a fost formată la început din portugheză şi spaniolă. Dar apoi, în secolul al X-lea, nordicii au prădat toate insulele dintre coasta franceză şi coasta engleză, până în Marea Mediterană şi au ajuns până şi în Cenorina. Şi înainte să plece în secolul al XI-lea, ne-au lăsat cunoştințele lor despre construcții navale, o parte din limba lor şi, după cum se zvoneşte, ceva sânge de viking în familia regală a Cenorinei.

— Mda, ştiu că au prădat şi Scoția… dar ce au făcut cu limba voastră e cel puțin ciudat, zise Cate şi clipi de parcă nu putea focaliza clar literele.

— Exact! exclamă Taran şi-i luă cartea din mâini, înainte să aibă timp să descifreze suficient, încât să se considere pricepută. Aşa că eu voi fi cel care va veni în Cenorina să citească documentele. Tu, însă, nu eşti deloc un candidat bun pentru a le găsi. Eşti o tânără doamnă de origine nobilă, nu o spărgătoare de rând.

— Şi de-aia cu atât mai mult ar trebui să merg eu. Nu sunt o persoană suspicioasă. Cate afişă un zâmbet strâmb şi foarte provocator, în plus, fii sigur că domnul Throckmorton mi-a examinat şi testat în detaliu priceperea în spartul încuietorilor.

— Poate ai putea să ne faci o demonstrație, atunci, zise Sibeol şi-i făcu semn spre uşă. Ai putea să o deschizi?

Cate răspunse, fără să se uite măcar la încuietoare:

— Da.

Taran îşi dorea foarte mult ca ea să dea greş.

— Deschide-o în mai puțin de un minut.

Cate căută în săculețul de catifea neagră pe care îl ținea strâns pe talie şi scoase o trusă de unelte folosită de muncitori, confecționată din piele maro uzată şi legată cu o panglică. O aşeză pe masă şi o deschise, dezvăluind mai multe ustensile înguste, ascuțite şi strălucitoare.

Taran îşi dorea foarte mult să o vadă eşuând.

— Hai să spunem că nu poți ajunge la ustensilele tale

şi eşti obligată să lucrezi fără ele. Îşi scoase apoi ceasul de buzunar şi se uită la cronometru. Începând de acum.

Aerul de siguranță al lui Cate nu se diminuă deloc. Privirea ei zbură prin încăpere, căutând ceva pe care să-l poată folosi.

— Foarte bine.

Se aplecă peste birou şi luă un toc foarte ascuțit, după care luă cea mai bună foarfecă de pe noptiera lui… cea pe care o folosea ca să-şi tundă barba.

Taran tresări scurt. Nu avea nicio îndoială că încercările ei îi vor distruge tocul. Şi era absolut sigur şi că va fi sacrificată lama foarfecii sale. Cate îl va face să plătească pentru că se îndoise de ea şi va savura fiecare moment.

Sibeol luă apoi cheia mare de pe marginea biroului lui Taran.

— O să încui eu pe dinafară şi o să aştept să o deschizi. În drum spre ieşire, Sibeol o bătu uşor pe braț şi adăugă: Să ştii că am toată încrederea în tine, draga mea.

Taran îi aruncă nemulțumit mamei lui o privire mustrătoare.

Aceasta afişă imediat un zâmbet îngâmfat şi ieşi din cameră.

— Mulțumesc, doamnă. Cate aşteptă cu instrumentele în mână, cât Sibeol plecă şi se auzi zăvorul închizându-se.

Cate arătă apoi spre încuietoare şi zise, pe un ton educațional:

— După cum arată cheia şi după sunetul pe care l-a scos, când s-a încuiat, pot să îmi dau seama că e o încuietoare cu filet. Cele mai vechi erau mai uşor de spart şi ai fi surprins cât de multe încuietori de genul ăsta se mai folosesc încă. Cele mai noi însă… precum cea de față… au tambururi duble. Astea sunt un pic mai dificile. Se lăsă în genunchi în fața încuietorii.

Taran se apropie şi îngenunche lângă ea. Parfumul ei feminin se ridica în valuri ispititoare de pe corpul ei, inundându-i nările. Săpun de portocală şi parfum de lemn de santal… şi pe dedesubtul lor se simțea aroma caldă, picantă

şi îmbietoare a lui Cate. Mirosurile acelea aduceau cu ele o amintire, care chiar şi acum îi mai făcea trupul să răspundă plin de dorință şi mădularul să reacționeze. Puterea pe care o avea Cate asupra lui nu se diminuase deloc cu trecerea anilor.

Ba chiar din contră! Sporise! Şi el... ei bine, el era foarte recunoscător că mama sa plecase din cameră şi nu mai era aici ca să observe modificările de la nivelul pantalonilor săi.

Se aplecă apoi spre ea şi vorbi astfel încât respirația sa să îi gâdile urechea lui Cate.

— Ia spune-mi... de unde ai deprins un astfel de talent?

Ea îi aruncă imediat o privire plină de dispreț. Înțelegea mult prea bine tactica lui.

Ea va încerca să spargă încuietoarea.

El va face tot posibilul să-i distragă atenția.

Hotărî pe loc că nu avea niciun rost să irosească din timp plesnindu-l. Strecură cu dibăcie mai întâi vârful tocului şi apoi foarfecă în gaura cheii. Apoi îi zise sacadat:

— Când aveam optsprezece ani, am prins un individ încercând să ne spargă casa din Edinburgh.

Taran atinse uşor cu palma şuvițele scurte care îi alunecaseră din coc. Şi apoi degetele lui se jucară cu şuvițele mătăsoase. Uitase cât de mult îi plăcuse mereu să se joace cu părul ei... şi să privească contrastele de culoare dintre şuvițe... unele erau aproape blonde, altele roşii ca focul şi unele de un castaniu luxuriant. Şi împreună formau culoarea glorioasă a frunzelor tomnatice. Şi când închidea ochii, încă mai putea vedea părul acela care-i ajungea până la talie, întins pe perna albă.

Dar oare ce se întâmplase de o făcuse să-şi taie părul?

— Aşadar hoțul acesta ți-a stârnit curiozitatea... dar chiar şi aşa tot l-ai dat pe mâna autorităților, nu? O trase apoi de păr, până când nu mai avu de ales, decât să întoarcă puțin capul şi să se uite la el. Spune-mi că asta ai făcut.

Ochii aceia de un verde viu se făcură mari şi apoi tăiară în carne vie.

— Să-l predau autorităților? Nu. Deloc. Am făcut un

pact cu el.

Lui Taran aproape că îi îngheță sângele în vene când auzi asta.

— Nu te-ai schimbat deloc. Încă mai eşti aceeaşi Cate temerară pe care o ştiam eu.

Ea se întoarse înapoi la treabă, doar că acum vorbea pe un ton rece şi ferm.

— A fost o prostie. Recunosc.

A, aşadar recunoştea asta, ei?

— Hoții nu au onoare.

Ea contracară pe un ton şi mai tăios:

— La fel de multă onoare ca nişte piraţi pe care-i pot menționa.

Taran ştia că nu putea câştiga disputa asta.

— Era bătrân?

— Cine? Billy? Zâmbi apoi amintindu-şi de el şi se uită spre Taran, fără a se opri nicio clipă din a manevra mecanismul interior al încuietorii. Doar cu cinci ani mai mare ca mine. Absolut fermecător. Şi chipeş. Mai fusese prins şi-n alte dăți… tot de doamne… şi reuşise mereu să le convingă numai cu vorbe să-l lase să plece.

Femeia aceasta dansa pe teren minat, ca şi când viitorul ei nu ar fi ticăit în ritm cu secundarul ceasului său.

— Un seducător?

— Billy? izbucni în râs şi i se citea în glas foarte multă afecțiune. Nu! Nu Billy al meu!

Taran nu o credea.

— Dar i-am cerut să mă învețe meşteşugul său, sau ar fi fost aruncat într-o temniță atât de adâncă, încât n-ar fi ieşit niciodată de acolo.

Tonul rece al vocii ei îi dădea de înțeles lui Taran cât de nemiloasă fusese la momentul respectiv.

— Şi Kiernan ştia despre asta?

— Nu am vrut să-l îngrijorez şi mai mult pe fratele meu. Era moşierul-şef şi avea deja pe cap toate poverile aferente titlului. Avea multe responsabilități şi, ca să le ducă la îndeplinire, trebuia să muncească mai multe nopți decât vreau să-mi amintesc.

— Păi şi i-ai spus vreodată? întrebă Taran şi auzi clinchetul încuietorii.

— Mai târziu, răspunse ea, pe un ton sumbru.

Taran spera că asta însemna că Kiernan îi dăduse o lecție pe care nu o uitase prea curând.

— Aşadar spărgătorul acesta te-a învățat meşteşugul său, în timp ce era în casa ta.

— A, nu, nicidecum, zise ea şi răsuci instrumentele în broască. M-am dus cu el la spargeri. Am spart încuietorile unora dintre cele mai importante case din Edinburgh. Habar nu ai câte secrete aş avea de spus! De exemplu, ştii că primarul îşi cheltuieşte toți banii ca să-şi consolideze imaginea şi deloc pe confortul familiei sale? La etaj în casa lui e frig şi totu-i sărăcăcios. Se zgârceşte să facă focul în şemineuri şi…

— Nu-mi pasă deloc de afurisitul de primar! În imaginația lui, Taran încă o mai vedea aşa cum fusese demult în trecut. O vedea pe Cate cea de douăzeci de ani, al naibii de cutezătoare şi în felul ei croindu-şi drum spre iad şi cu nimeni capabil s-o oprească. Şi acum, închipuindu-şi ceea ce îi povestea, îi apăreau şiroaie reci de sudoare pe şira spinării. Ai avut noroc că nu ai fost ucisă!

Dar ea doar ridică din umeri elegant.

— Păi s-a tras după mine de câteva ori.

Lui Taran îi venea s-o scuture ca să îi vină mintea la cap. Şi în acelaşi timp îşi dorea să o îmbrățişeze. Şi să o întindă goală pe un pat şi să trăiască viața cu ea în cel mai primitiv mod cu putință. Şi tot ce îl oprea era amintirea fetişcanei sălbatice care fusese cândva… şi durerea pe care o resimțea încă de la rana de la împuşcătura pe care i-o produsese.

— Ce a fost în capul tău?

Cate îi răspunse repede:

— Mă gândeam că viața nu mai merita trăită pentru că iubitul meu îmi răpise virtutea şi iubirea şi nu m-a lăsat decât cu o reputație pătată şi o inimă frântă. Prietenele mele m-au lăsat baltă de teamă ca nu cumva să se întineze şi ele de caracterul meu. Nu am mai fost invitată la petreceri şi nici

în vizită. Mă simțeam foarte singură. Şi eram furioasă. Îi întinse tocul său cu penița distrusă şi apoi foarfecă, cu vârful îndoit.

— Dar să încerci să te omori aşa…

— Nu încercam deloc să mă omor. Doar demonstram lumii că eram atât de rea pe cât mă credeau. I se măriră apoi nările, ca şi când ar fi simțit un miros urât. Şi a fost nevoie doar să scap o singură dată ca prin urechile acului, ca să-mi dau seama că atât timp cât mă țineam ocupată, puteam trăi bine şi frumos ca fată bătrână… ba de fapt mult mai fericită decât prietenele mele măritate. Şi după cum sunt sigură că-ți dai seama, acesta e unul dintre motivele pentru care am venit aici să lucrez. Îl măsură apoi din ochi, ca şi când el ar fi fost sursa acelui miros urât. E păcat numai că trebuie să lucrez cu *tine.*

Taran atinse uşor instrumentele cu degetele.

— Gata? Te dai bătută? o întrebă şi se uită la ceasul de care uitase. Un minut şi cinci secunde. Oricum nu mai contează. A expirat timpul.

Foarte amabilă, Cate întinse mâna şi apăsă pe clanță.

Sibeol intră imediat.

— Uşa e deschisă.

Capitolul 13

Pentru o clipă foarte, foarte scurtă, Cate chiar se delectă cu uimirea lui Taran.

După aceea se ridică şi-şi netezi fustele. Îşi adună trusa de instrumente şi o puse la loc în săculeț. Făcu o reverență scurtă în fața lui Sibeol, încuviință din cap spre Taran şi porni spre uşă.

— Ia stai o clipă, domnişoară MacLean! Taran o apucă de braț şi tonul vocii lui îi trimise fiori pe şira spinării. Ce-ai vrut să spui că ai scăpat o dată ca prin urechile acului?

Cate îşi muscă buza. De îndată ce rostise cuvintele acelea, ştiuse că ar fi trebuit să-şi țină gura. Impetuozitatea

aceasta îi adusese mulți ani de singurătate şi suferință. Şi tocmai de aceea acum încerca mereu să gândească înainte să vorbească. Doar că uneori o cam lua gura pe dinainte, mai ales când era furioasă – şi părea să fie mereu furioasă în preajma lui Taran.

— Ar trebui să plec.

— Ba ar trebui să-mi explici ce ai vrut să spui prin faptul că ai scăpat o dată ca prin urechile acului!

Cate nu voia să-i spună nimic mai mult. Împreună mâinile pe talie şi zise:

— M-am dovedit deja capabilă… prin vorbă şi prin fapte… aşa că nu îți voi mai răspunde la întrebări.

Şi Taran îndrăzni să arate cu degetul spre ea, acuzator.

— O să faci ce-ți spun! Şi acum îți spun să…

— Taran! îl întrerupse Sibeol. N-o mai bate la cap pe Cate! A demonstrat deja că poate să facă treaba! Se duse apoi la balansoarul ei, îşi luă ghergheful, se aşeză şi se întoarse la treabă.

El se îndreptă atunci. Se îndepărtă din nou, după care se întoarse înapoi spre Cate şi rămase încă o dată uitându-se la ea amenințător.

— Câte alte misiuni ai mai făcut?

— Câte? Fu pe punctul de a-i spune adevărul… chiar şi numai pentru amuzamentul şi satisfacția de a-l vedea pe Taran explodând într-o altă frenezie de nelinişte. Dar nu avea de gând să permită să fie lăsată în urmă în taverna asta, în timp ce Taran se ducea să-i facă treaba ei, aşa că se uită în ochii lui şi zise: E a treia mea misiune.

Taran se răsuci spre Sibeol şi întinse mâinile exasperat, exclamând:

— Mamă!

— E păcat că are aşa de puțină experiență, zise Sibeol. Dar tot rămâne singura spărgătoare pe care o avem.

— Asta se poate rezolva. Se întoarse apoi şi o țintui pe Cate cu o privire aspră. Vreau să mă înveți cum să sparg o încuietoare.

Pe cel mai tărăgănat şi sarcastic ton cu putință, ea îi zise:

— Da. Şi eu vreau să învăț să fiu căpitanul unor piraţi. Poți să mă înveți tot ce am nevoie să ştiu înainte să plec spre Cenorina?

— Dacă aş şti eu cum să sparg încuietori, n-ar mai fi nevoie să mergi deloc în Cenorina!

— Şi dacă eu aş fi căpitanul unei corăbii de piraţi, Anglia nu ar mai avea nevoie *de tine.*

Se înălța din nou amenințător deasupra ei, parcă imitând un şoim – cu nasul său mare, acvilin – şi se uită în jos la ea încruntat.

Din păcate pentru el, lui Cate nu-i era teamă de păsări de pradă. În fond, instruise şi avusese şi ea una.

— M-aş fi aşteptat la un răspuns mai rațional din partea unui om care poartă pe umeri responsabilitățile pe care le ai tu… chiar dacă aceste responsabilități sunt în afara regulilor morale. Dar se opri, înainte să zică mai multe sau să meargă prea departe. La urma urmei, dacă spartul încuietorilor ar fi atât de uşor, ar face-o toată lumea şi la ce ar mai fi bună o încuietoare atunci?

— *Tu* ai învățat…

Pentru Dumnezeu şi pe toți sfinții! Asta era de-a dreptul insultător!

— Aşa că ar trebui să fie uşor?

— Nu am spus asta. Am vrut doar să spun că, după cum ai subliniat şi tu, eu sunt pirat şi hoț. Afişă apoi un zâmbet autobatjocoritor, dar charismatic. Aşa că sigur pot dobândi şi deprinderea de a sparge o încuietoare.

Faptul că încerca să o farmece venea cu aproape zece ani prea târziu.

— Mie mi-a luat doi ani să învăț. Dar eu am avut şi o înclinație spre treaba asta… ştii tu, finețe, zise ea, frecându-şi din nou degetele. Şi o ureche bună, după cum zicea Billy. Care ascultă şi înțelege ce are de spus încuietoarea.

— Are dreptate, dragul meu. Sibeol broda şi se legăna în scaun, iar scârțâitul scândurilor de parchet era ca un acompaniament pentru conversația lor. Ştii şi tu că are dreptate. Va trebui doar să ne gândim la o modalitate de a o ține şi mai în siguranță.

— Tot vreau să încerc! zise Taran cu încăpățânare.

— Bine, mârâi Cate tărăgănat. O să-ți arăt cum se face, dacă mă înveți şi tu pe mine cum să mă apăr.

El ridică din sprâncene.

— Simți nevoia să ştii să te aperi?

— Sunt o femeie care se bagă într-o situație periculoasă. Mă pot baza o singură dată pe elementul-surpriză. După aceea trebuie cumva să reuşesc să mă eliberez singură… şi noaptea trecută mi-ai demonstrat că nu ştiu suficient.

El încuviință din cap încet, iar felul în care se uita la ea o făcea să se fâstâcească.

— Bine, o să te învăț.

Cate spera sincer că nu făcea o greşeală. Noaptea trecută pierduse lupta din mai multe motive şi nu doar din simplă inaptitudine. Când o strânsese în brațe şi o învăluise în vraja lui întunecată, îşi pierduse judecata sănătoasă formidabilă cu care se mândrea şi devenise, din nou, fata aceea din trecut, care trăise şi respirase numai şi numai pentru atingerea unui anume Taran Tamson. Nu ar fi trebuit să-şi testeze încă o dată puterea voinței… dar oare avea de ales?

Din fericire, atunci îi sări în ajutor Sibeol.

— Ba mai bine, Taran… ia pune-l pe Blowfish să o învețe. E mic, e rapid şi e viclean… Iar tu eşti ocupat cu planurile pentru Cenorina.

— Hm. Taran îşi mângâie barba gânditor, după care se duse înapoi în spatele biroului său. Bună idee! Da, Blowfish să fie atunci.

Cate rămase cu spatele perfect drept. Nu ar fi fost deloc o idee bună să-i arate că se simțea uşurată.

— O să plec, atunci. Porni apoi spre uşă.

Doar că el o opri:

— Înainte să pleci, Cate, aş vrea tare mult să-ți fac limpede pericolul cu care te vei confrunta în misiunea asta. Când ea vru să spună ceva, ridică mâna şi o opri, înainte să apuce să spună ceva. Te rog, lasă-mă să termin! Am trăit împreună în aceeaşi casă. Avem un trecut care include toată

familia ta şi unul personal, care ne include doar pe noi doi.

Cate detesta îmbujorarea care simţea că îi încălzea obrajii. Răspunsurile prudente pe care se învăţase cu mult chin şi suferinţă să le ofere dispăreau atunci când îl asculta vorbind, pentru că trăia cu teama că va dezvălui toate adevărurile dintre ei. Şi unul dintre acele adevăruri plana deasupra ei ca un monolit, mereu prezent şi mereu aşteptând să cadă şi să o zdrobească.

Dintre toţi oamenii din lume, de ce trebuia să fie tocmai acest bărbat cel care conducea prima ei misiune? Oare era soarta care îşi bătea joc de ea, sau poate Dumnezeu care îi amintea de îndatoririle şi de păcatele ei?

Nu. Nu voia să creadă asta. Refuza să se teamă de trecutul ei. Învăţase să nu privească niciodată înapoi şi să se uite mereu înainte, într-o zi… curând… va fi terminat cu asta. Va fi terminat cu Taran şi se va îmbarca în a doua ei misiune şi apoi în a treia. Şi poate că după zece sau doisprezece misiuni va simţi că îşi câştigase în sfârşit răzbunarea.

Dar între timp trebuia să îl vadă pe Taran, cu toată îngrijorarea lui falsă şi cu toată agitaţia lui stupidă, ca pe un test. Un test pe care trebuia să îl treacă cu brio.

Pe o voce îmbunată de îngrijorare, el îi zise atunci:

— Nu aş fi bărbat, dacă nu mi-aş face griji pentru siguranţa ta.

Ah! Încă o tactică prin care încerca să o descurajeze.

— Da? Şi mai exact cum ţi-ai arătat îngrijorarea asta în ultimii nouă ani? Se bătu cu degetul pe obraz, ostentativ, prefăcându-se că se gândea. Ah! Da, ştiu! Fiind invizibil!

Sibeol se uita la ea şi privirea ei serioasă era aproape complet diferită de cea a fiului ei. Şi totuşi împărtăşeau o legătură intensă – una guvernată de obiective şi de hotărâre – şi în asta devenea mai mult decât evident că erau mamă şi fiu.

Taran se aplecă în faţă şi-şi apăsă palmele pe birou.

— Bine. Îmi dau seama că nu te pot convinge de temerile mele… dar cum rămâne cu mama ta, Lady Bess? Cum rămâne cu fratele tău, Kiernan? Ştii şi tu foarte bine că

ar fi absolut îngroziți dacă ar şti ce faci. Abandonează misiunea asta şi las-o în seama noastră.

Doar că atunci când auzise numele lui Kiernan, Cate încleştase atât de tare pumnii, încât i se înfigeau unghiile în carne şi îi tremurau mâinile de la oprirea circulației sangvine.

— Pentru Kiernan fac asta!

Taran îşi trecu mâna prin păr, aproape nepăsător.

Cu o înflăcărare izvorâtă dintr-o suferință sfâşietoare, Cate îi spuse atunci:

— Kiernan a murit în Crimeea. A fost ucis de o bombă, într-o cursă întinsă de un trădător englez. Şi am de gând să-i vânez! Nu voi fi mulțumită până nu vor fi toți morți... ei sau eu!

Capitolul 14

În clipa aceea, Taran se întinse după Cate.

Dar ea ridică imediat mâna fermă, ca să-l țină la distanță.

— Nu. E mult prea târziu pentru orice alinare pe care mi-ai putea-o oferi tu.

Cate făcu o reverență în fața lui Sibeol, mărşălui până la uşă şi apoi o închise în urma sa.

Sibeol se uita la fiul ei şi simțea că o durea inima. Da, Cate îşi pierduse fratele mult iubit... dar cu siguranță şi Taran suferea acum pentru pierderea unui prieten. A mentorului său. A omului care îl luase sub aripa sa, când toată lumea se întorsese împotriva lui. Şi-ar fi dorit foarte mult să se ducă la fiul ei, să-l strângă în brațe şi să-i spună că era în ordine să plângă.

Dar ştia foarte bine că s-ar fi uitat la ea ca şi când ar fi vorbit lui într-o limbă necunoscută şi de neînțeles.

Taran nu plânse. Ba mai mult, din câte îşi putea da seama, fiul ei *nu simțea nimic*.

Taran coborî apoi brațele cu o expresie goală, întipărită pe chip. Nu trăda nimic: nici ceea ce gândea, nici ceea ce

dorea… nici temeri, nici afecțiune… nimic.

În tot timpul în care fusese întemnițată, Sibeol se rugase în fiecare noapte ca fiul ei chipeş şi impetuos să fi supraviețuit, chiar dacă toți sorții îi erau potrivnici. Îi fusese frică să se roage pentru ceva mai mult şi crezuse cu toată ființa ei că viața era un dar extrem de prețios.

Şi acum că îl avea din nou, îşi dădea seama că ar fi trebuit să se roage pentru ceva mai mult.

Când se întorsese în vizită cu pirații, o strânsese în brațe. Şi o lăsase şi pe ea să-l îmbrățişeze strâns. Dar ştia că de fapt nu-l atinsese cu adevărat. Şi nu îndrăznea să se gândească la toate nenorocirile prin care trecuse şi care îl transformaseră din prințul ei regent impetuos şi încrezător în acest monolit de forță brută şi discernământ rece.

Camarazii săi, pirații, o tratau cu cel mai mare respect posibil. Dar erau oameni aspri în comportament şi vulgari în vorbire. Şi cu toții îl venerau pe Taran. Nu pentru că era prinț… ci pentru că luptase cot la cot cu ei, îi condusese prin furtuni năprasnice şi le adusese câştiguri la care ea nici măcar nu voia să înceapă să se gândească. Dar indiferent ce făcuse în trecut, el era prințul regent al Cenorinei. Avea îndatoriri de îndeplinit. Şi pentru asta avea nevoie de compasiune. Avea nevoie de diplomație.

Avea nevoie de o soție care să-i ofere legături diplomatice şi care să aducă onoare regatului. *Ştia* şi el asta.

Oh, Doamne! *De ce* trebuiau să fie aşa de dificili bărbații? Îşi dorea o soție pentru Taran care să-i readucă la viață sufletul şi să-l învețe să iubească din nou. Şi în acelaşi timp, singura femeie care părea să aibă potențial în acest sens nu era nici de viță nobilă, nici castă şi nici nu dusese o viață protejată.

Regina Sibeol îşi luă ghergheful şi îşi reluă lucrul. În anii lungi de carceră, se obişnuise atât de mult cu brodatul, croşetatul şi tricotatul, încât nici măcar nu mai trebuia să se gândească pentru a împleti un pulover sau o pereche de ciorapi.

— Ce o să faci în privința domnişoarei MacLean? întrebă ea, când, de fapt, voia să spună: „O să o tratezi

onorabil şi apoi o s-o laşi să plece?”

Şi fireşte, Taran auzi – sau mai bine zis se prefăcu să audă – numai cuvintele în sine, dar nu şi subînțelesul lor.

— Nu am de ales. O s-o trimit în Cenorina. Dacă ce a spus e adevărat, dacă Kiernan e mort… vocea lui era fermă şi rece şi nu se citea niciun pic de suferință în ea… atunci nu aş putea s-o opresc să nu se ducă, la fel cum n-aş putea opri nici mareele.

Dar Sibeol nu îl putea lăsa pe Taran să ocolească aşa adevărul.

— Nu la asta mă refeream. Nu am stat întemnițată chiar atât de mult, încât să nu mai recunosc dorința în ochii unui bărbat.

Frunzărind prin teancurile de documente care necesitau imediat atenția lui, Taran zise:

— Ai fost închisă mai mult de nouă ani. Asta înseamnă foarte mult. Poate că nu-ți mai aminteşti limpede.

— Ba fii sigur că-mi amintesc foarte bine. Şi tatăl tău obişnuia să se uite la mine la fel. Încă îi mai era incredibil de dor de bătrânul prinț. Căsătoria lor fusese aranjată de familiile lor, dar afecțiunea pe care o simțiseră unul pentru celălalt fusese cauză de bârfă la curte. Îşi scoase atunci batista şi îşi şterse ochii. Când ne certam…

— Era bătălia titanilor.

— Dacă nu ar fi murit, când a murit…

— Dar a murit. Şi acum este datoria noastră să rezolvăm criza aceasta. La fel cum făcuse mereu când era tulburat, Taran îşi dădu părul de pe frunte. Doar că acum nu mai folosea aceleaşi gesturi impetuoase din trecut. Iar asta indica chibzuință şi o judecată îngrijorător de critică. Apoi Taran continuă: Dacă totul merge conform planului, dacă Throckmorton chiar a reuşit să-l determine pe Davies să dea fuga înapoi în Cenorina, atunci va ajunge acolo în mai puțin de două săptămâni. Va fi mândru de planul său de a te ține ostatică, ca o modalitate de a-şi asigura scăparea. Şi dacă află că nu eşti tu în închisoarea aceea…

Sibeol mototoli batista în palmă. Văzuse veninul care putrezea în Sir Maddox Davies. Omul acela o ura din tot

sufletul. Şi îl ura şi pe Taran. Şi de ce? Pentru simplul motiv că se născuseră nobili. O întemniţase în fortăreaţa cu vedere spre mare, într-o celulă umedă şi întunecoasă, cu mercenari drept gardieni, care să-i urmărească fiecare mişcare. Şi îi trimisese fiul la moarte.

Şi nimeni pe lumea aceasta nu putea înţelege cu adevărat durerea şi sentimentul de vinovăţie care o încerca, pentru că *ea* fusese cea care-l alesese pe Maddox Davies drept cel mai respectabil, cel mai politicos şi cel mai inteligent dintre toţi candidaţii care-i fuseseră recomandaţi. Toată viaţa sa, fusese foarte vigilentă în legătură cu oamenii pe care îi lăsa să se apropie prea mult de ea şi de familia ei. Iar apoi, pentru că Davies fusese fermecător, şi ea nu-şi luase suficient timp să privească dincolo de suprafaţă, îşi aruncase regatul în disperare.

Se putea argumenta desigur, că starea de sănătate a soţului ei se deteriorase considerabil chiar înainte de sosirea lui Davies şi că asta îi ocupase tot timpul şi îi distrăsese atenţia. Dar ea era regina. Nu accepta scuze pentru propria ei neglijenţă, la fel cum nici acum nu-şi putea abandona responsabilităţile.

— Davies o s-o omoare pe tânăra care mi-a luat locul în temniţă, zise Sibeol.

— Domnişoara Bennett cunoştea toate riscurile când s-a oferit voluntara pentru misiunea asta.

— Asta nu mă absolvă de responsabilitate. Domnişoara Jeannette Bennett este fiica uneia dintre doamnele mele de companie, care a fost obligată să fugă din Cenorina şi să se refugieze în siguranţa Angliei. Copila nici nu ar fi acolo, dacă nu aş fi ignorat eu pericolul iminent.

Taran îi acordă atunci lui Sibeol onoarea de a nici nu o aproba, de a nici nu o contrazice. Înţelegea consecinţele neglijării unei îndatoriri sau ale nepregătirii pentru toate posibilităţile.

— O să mă asigur că domnişoara Bennett o să fie salvată.

Regina Sibeol căzuse pradă disperării în constrângerile încarcerării. Fuseseră date decrete în numele ei. Părăsise

fortăreața numai atunci când Davies voia ca ea să fie văzută. Şi apoi o cocoțase într-o trăsură deschisă şi o plimbase prin toată țara, ca să-i asigure pe locuitorii Cenorinei că era încă în viață şi încă la conducere. O şaradă extrem de elaborată şi una care-i nimicise mândria, transformând-o în cenuşă. Şi se temuse permanent că va fi sufocată în somn şi apoi îngropată fără slujbă sau fără justiție, undeva într-un mormânt nemarcat, fără să mai existe vreo urmă a trecerii ei pe pământ.

O singură dată îl văzuse pe fiul ei, prințul regent. Cu nouă ani în urmă, în bravada lui tinerească, Taran se întorsese şi fusese capturat. Davies permisese o singură reuniune scurtă, marcată de fericire şi întinată de deznădejde, înainte de a-l trimite pe Taran să fie ucis.

Apoi, cu trei ani în urmă, primise de veste prin rețeaua de spioni care rămăseseră încă loiali familiei regale. Taran era în viață. Era căpitanul unui vas. Şi lucra la un plan de a o elibera şi de a lua înapoi Cenorina, şi de a restabili prosperitatea familiei şi a țării. Ştiuse că trebuia să aibă răbdare. Aşa că două săptămâni mai târziu, când fusese adusă acolo pe furiş o femeie de înălțimea şi statura lui Sibeol, ea evadase fără nicio obiecție. Cu toate acestea, amintirea chipului acelei fete îi bântuia somnul. În fond, o femeie nu putea trăi treizeci de ani ca prințesă a unui regat fără să îşi dezvolte un simț al obligației. Şi acest simt al obligației o făcea să vorbească acum cu Taran, chiar dacă ar fi preferat de o mie de ori să n-o facă.

— Îmi place de domnişoara MacLean. E curajoasă. E inteligentă. Şi e de familie bună… nu e de origine nobilă, dar dintr-o familie bună, care ne-a fost aliată din cele mai vechi timpuri. Sibeol recunoştea masca pe care o purta Taran. Era aceea pe care o afişase mereu şi tatăl lui, ori de câte ori plănuia să ignore orice judecată sănătoasă şi să facă ceea ce voia el. Şi totuşi ştia că trebuia să vorbească. De aceea continuă: Dacă vrei să îți păstrezi pretenția la tron, ai nevoie de o femeie cu o virtute impecabilă. Virtutea domnişoarei MacLean este pierdută şi toată lumea o ştie.

— Asta e vina mea.

Şi în clipa aceea, exasperarea îi explodă în glas.

— Da, normal că e vina ta! Nu caut să găsesc nicio scuză pentru comportamentul tău… care a fost nerecunoscător şi a încălcat toate legile de ospitalitate din lumea asta… şi dacă ar fi aici tatăl tău, te-ar lua de urechi şi te-ar scutura de ți-ar clănțăni toți dinții!

Taran se uita la mama sa, de parcă nu ştia cum să interpreteze izbucnirea aceea a ei.

— Îmi pare rău că ți-a cauzat suferință…

— Dar *nu* îți pare rău pentru ce ai făcut! Şi înainte ca el să apuce să vorbească din nou, Sibeol îi făcu semn să tacă. Dar ceea ce-i poate fi iertat unui bărbat şi unui prinț, nu îi poate fi iertat unei femei şi unei prințese. Şi în plus, *mai şi fură!*

— Cred că ar trebui să spui… că a *furat.* Nu mai face asta acum.

— Nu ştim asta sigur. Ar putea să fure şi ceea ce căutăm noi, şi apoi să ne ceară răscumpărare.

Taran împreună mâinile pe birou în fața ei şi o studie gânditor.

— Mamă. Sunt pirat. Şi eu am furat.

Dar ea minimaliză imediat afirmația lui.

— Asta e altceva. Nu a fost o distracție. Ai fost nevoit să furi, ca să supraviețuieşti.

Dar chiar şi în timp ce vorbea, era tulburător de conştientă de faptul că Taran şi domnişoara MacLean aveau mai multe în comun decât un trecut pe care-l împărtăşiseră. Amândoi fuseseră hoți, şi faptul că Taran se coborâse la nivelul unei infracțiuni atât de îngrozitoare şi nici acum nu arăta remuşcări – din moment ce singura lui explicație fusese „Mamă, nu am furat niciodată de la săraci” – îi arăta şi cât de mult se schimbase fiul ei cu adevărat.

Se grăbi să continue discursul:

— Am convenit deja că ai nevoie de o mireasă, care să aibă conexiuni cu puteri precum Franța sau Spania, sau Portugalia… țări care vor să dejoace orice planuri ale Angliei de a ocupa Cenorina.

— Mamă! Te respect complet atât pe tine, cât şi opinia

ta. Dar soția mea îşi va dori să lupt pentru regatul meu!

— Da, zise Sibeol şi îşi muşcă buza. Dar ai auzit-o pe domnişoara MacLean. Ea crede că planul englezilor este de a detrona familia regală.

— Asta a fost doar o speculație de-a lui Cate.

— Este lucrul de care mă tem şi eu.

Taran împreună mâinile strâns.

— Prințul Albert pare un individ cu capul pe umeri. Nu îl interesează să invadeze Cenorina şi să o păstreze ca provincie britanică.

— Regina Victoria e soția lui. Ea este o femeie foarte ambițioasă, iar Anglia a fost mereu o țară lacomă.

— A fost mereu lacomă după marile şi roditoarele pământuri ale Indiei. Cenorina este o țară prosperă, dar nu bogată şi s-a dovedit de multe ori ca fiind o națiune de insule mici, muntoase, care sunt foarte greu de cucerit. Trebuie să avem încredere că, odată ce britanicii vor obține ceea ce-şi doresc – adică asigurarea că insulele nu vor fi folosite ca bază de atac pentru Anglia – ne vor ignora din nou, de parcă nici n-am exista.

— Dar riscul…!

— Mamă, nu am de ales! Taran era calm, răbdător şi lipsit de orice emoție. Cântărise foarte atent riscurile şi acum se arunca în joc, fără îndoielile care o chinuiau pe ea. Nu mi-aş putea lua țara înapoi cu un singur vas sub comanda mea. A trebuit să mă aliez cu britanicii.

Sibeol inspiră adânc.

— Ştiu. Dar îmi amintesc şi toate dățile în care au încercat să ne cucerească şi acum îi invităm chiar noi la noi în casă pentru bătălia finală!

— Nu pot câştiga împotriva noastră. Noi cunoaştem terenul şi-n plus ne apărăm casele şi nu luptăm după reguli.

Voise să spună că *el* nu lupta după reguli. Şi asta o îngrijora, la drept vorbind. Substratul acela de cruzime care părea să îi fie înrădăcinat în corp ca un schelet dur, de aur.

— Ai dreptate. Ştiu că ai dreptate, doar că… nu dorm bine şi îmi fac griji.

— Nu are niciun sens să-ți faci griji, mamă. Planul a

fost deja pus în mişcare. Vom reuşi. Într-un fel sau altul, tot vom ieşi învingători.

— Şi domnişoara MacLean? întrebă Sibeol, cu sufletul la gură.

Taran îi cercetă chipul mamei sale o lungă perioadă de timp.

Şi Sibeol aproape că îl putea vedea cântărindu-şi opțiunile şi apoi dându-le la o parte.

— Doar nu intenționezi să o iei ca amantă pe fiica celui mai vechi aliat al nostru! şopti ea.

Şi apoi, fără să-şi schimbe expresia facială şi fără să ridice vocea, Taran revendică ceea ce-i aparținea de drept:

— Cate va fi a mea până-n ziua în care voi muri.

Capitolul 15

Aici, în tavernă, într-un colț ferit de oamenii lui, Taran stătea şi se uita concentrat, în timp ce Cate desfăcea panglica de la trusa de ustensile, confecționată din piele maro uzată, şi o aşeza pe masă. Cuibărite în buzunarele de piele se aflau douăzeci şi patru de instrumente mici şi ascuțite, care străluceau în lumina lumânărilor. Astăzi îl trimisese în oraş pe Blowfish şi el se întorsese cu exact ceea ce îi trebuia: două lacăte confecționate din lemn, precum cele cu care erau prevăzute uşile şi încă unul care era stricat şi gol.

Îi arăta apoi spre mai multe unelte cu vârfuri uşor curbate.

— Astea se numesc palpatoare[11]. Îi arătă apoi patru chei simple. Astea sunt chei de tensiune. Un spărgător de lacăte expert poate deschide majoritatea încuietorilor cu două dintre aceste unelte.

---

[11] Elemente sensibile ale instrumentelor de măsurat sau controlat neregularitățile de pe suprafețele corpurilor solide (de obiecte metalice) (n.tr.)

— Şi atunci restul pentru ce sunt?

— Pentru lacăte de diferite mărimi. Şi cu diferite încuietori. Se uită apoi în sus printre genele-i dese şi zise: Da, mă dau mare.

Taran simți un tresărit mic de gelozie, undeva în zona inimii.

— Aşa ți-a stârnit interesul prietenul tău Billy? Dându-se mare?

— Mi-a stârnit interesul prin faptul că era viclean. Şi că era acolo. Suna şi arăta supărată. Ceea ce nu era deloc de mirare la ziua pe care o avusese.

Taran făcuse după cum îi sugerase mama sa şi o lăsase pe Cate pe mâna lui Blowfish, ca să îi dea el lecțiile de autoapărare. După o dimineață dificilă petrecută în tavernă, învățând cum să se elibereze din strânsoarea unui atacator, cum să creeze arme când nu avea niciuna tradițională la dispoziție şi cum să le ascundă apoi, ca să le aibă la îndemână, Blowfish o dusese pe străzile din Poole. Şi fusese neobosit în sarcina sa, ducând-o pe cele mai dure străzi, ținându-i predici despre cum să evite un atac şi apoi atacând-o când se aştepta mai puțin. Taran ştia că nu era deloc frumos din partea lui, dar tot îi cam venea să râdă. Lui Cate nu-i plăcuse niciodată să fie învinsă la ceva. Şi ura şi mai mult să fie învinsă de un bărbat cu un cap mai scund decât ea. Dar măcar învățase. Şi avea să mai învețe şi a doua zi. Iar el va învăța în noaptea aceasta.

Cate îi arătă spre o varietate de chei.

— Să spargi încuietori e o treabă dificilă şi imprevizibilă, aşa că primul lucru pe care-l facem e să încercăm toate cheile pe care le avem la dispoziție. Şi chiar dacă nu se potrivesc perfect, uneori, cu un mic joc de încheietură, le putem face să funcționeze. Desfăcu apoi cu iscusință lacătul stricat şi îi arătă componentele de bază.

Îi alunecaseră câteva şuvițe de păr din coc şi le dădu după ureche cu un gest enervat.

Taran ar fi plătit o mie de guinee ca să afle de ce îi fusese tuns părul – sau de ce şi-l tăiase singură. Tinerele doamne pur şi simplu nu făceau astfel de lucruri, şi Cate

fusese mereu foarte mândră de părul ei, despletindu-şi-l pentru el într-un fel de ritual, care îl legase de ea la fel de ferm precum un jurământ sadea. Şi acum şi-ar fi dorit să-i prindă şuviţele alea mătăsoase în palmă, să se minuneze de culorile lor şi să-i inspire parfumul.

— Eşti atent? întrebă Cate pe o voce tăioasă. Sunt obosită şi n-am chef să fac asta… şi dacă nu încetezi să te holbezi aşa la gâtul meu, o să-ţi arăt un truc pe care l-am învăţat de la Billy şi pe care nu-l ştii… pe care nici Kiernan nu-l ştia şi care l-a făcut pe Blowfish să tresară când i-am povestit despre el. Eu îi spun „spărgătorul de nuci”.

Fata care fusese cândva era cochetă, deschisă şi ispititoare. Femeia aceasta, cu ochii ei mijiţi şi cu nările ei mărite era de-a dreptul intimidantă… şi şi-ar fi dorit din tot sufletul să afle cum se întâmplase asta.

— Te rog, zise el, făcând semn spre lacăt. Continuă!

Cate se încruntă, în timp ce îl asamblă la loc şi-l încuie, după care îi arătă cum se ţineau şperaclul şi cheia de tensiune.

Sub atingerea ei iscusită, încuietoarea se deschise atât de repede, încât abia putea ţine pasul cu ceea ce făcea. Luă apoi lumânarea şi o aduse mai aproape, astfel încât să-i lumineze degetele.

— Mai fă asta o dată.

Şi Cate repetă.

— Măsori presiunea aici şi apoi aluneci ăsta aici…

Îi arăta cât de lent putea.

— Am înţeles. Nu pare chiar aşa de dificil. Aparent, minţise când îi zisese că era foarte complicat.

Ea îi întinse instrumentele şi zise:

— Bine. Atunci încearcă şi tu.

Degetele lui păreau la fel de mari şi de stângace ca nişte cârnaţi de bere, iar când alunecă uneltele în încuietoarea aceea mică, nu-şi putea da deloc seama ce anume atingea. Se concentră, amintindu-şi cum arăta mecanismul din interior şi crezu că reuşise.

Dar nu reuşise deloc.

Aşa că mai încercă o dată. Şi apoi încă o dată.

Se opri, pufni de frustrare şi se uită spre oamenii lui. Slavă Domnului că nu erau deloc atenţi la el! Stăteau în colţul îndepărtat al încăperii, discutând despre micile detalii ale planurilor pe care le elaborase. Şi şi-ar fi dorit foarte mult să fie şi el cu ei.

— Ia ceva timp să te prinzi cum se face, îi zise Cate, încurajatoare. Uite, încearcă să te uiţi la el din lateral. Aşa poţi să vezi ce faci.

Taran făcu întocmai după cum îi sugeră.

Dar tot nu-l ajuta deloc.

Putea ghida o corabie încărcată cu mărfuri prin cele mai înguste şi complicate canale, să se cațăre pe cel mai înalt catarg şi să repare velele şi chiar şi să doarmă într-un hamac improvizat pe timpul unui uragan – dar nu putea să-şi însuşească această execuţie delicată?

Nu-i venea să creadă.

Din ce în ce mai iritat, se uită cum cheia şi şperaclul alunecau peste filetele lacătului şi suspecta că Cate râdea de el în sinea ei.

Ridică uşor privirea şi descoperi că se înşelase. Părea la fel de descurajată, cum se simţea el.

— Billy a zis că…

— Ce? Ce a zis Billy? izbucni el.

— Nu mai contează. Puse mâna pe cheie şi îi ghidă vârful spre mecanismul de încuiere şi zise: Aplică presiune aici şi răsuceşte.

El se supuse. Sau cel puţin încercă să facă ce îi spusese ea.

Cate ţipă brusc, îşi retrase degetul în grabă şi îl băgă în gură.

El aruncă pe masă uneltele şi o luă de mână.

— Îmi pare rău. Dă-mi să mă uit!

— Nu-i nimic. E doar o zgârietură. Mai încearcă o dată.

Nu era doar o mică zgârietură. O înţepase sub unghie cu vârful ascuţit al instrumentului. Îi curgea sânge de sub cuticulă şi se vedea un şiroi rubiniu sub unghie. Împinse banca sub ea şi o împinse să stea jos.

— Ca să tortureze prizonierii, torţionarii le înfigeau

aşchii sub unghii.

Cate deja se cam albise la faţă.

— O să mărturisesc orice chiar acum!

— Serios? Oh, ce ocazie! Puse apoi presiune pe unghia ei şi o cuprinse strâns între degetele lui. Ce a zis Billy?

— A zis că eşti un dobitoc.

— Ba n-a zis aşa ceva.

— Oh, ba da. A zis că bărbatul care m-a împins spre astfel de aventuri sălbatice… era un dobitoc. Şi ăsta ai fost tu. Îi zâmbi apoi lui Taran, însă buzele ei erau pale şi strânse într-o linie fermă. Nu-ți face griji. Nu l-am lăsat să te învinovățească cu nimic. I-am zis că am luat-o de capul meu pe căi greşite. Că tu nu mai reprezentai un imbold.

— Asta nu mă încălzeşte cu nimic, dar mulțumesc. Se uită din nou la unghia ei. A mai încetinit sângerarea, dar încă îți mai tremură degetele. Totuşi, sunt destul de surprins. Credeam că mă învinovățeşti pe mine pentru fiecare pas greşit pe care l-ai făcut până acum.

— Nu şi în momentele de luciditate. Am adus cu mâna mea dezastrul pe capul meu. Îmi dau seama de asta.

— Atunci ce naiba a fost în capul tău? Ai fost crescută cu valori sănătoase.

— Şi tu la fel şi tot trişai la cărți.

Taran îşi aminti imediat de partida de cărți la care se referea.

— Ba nu. Am îndreptat o greşeală.

— Aruncaseşi deja cartea şi nici nu o mai atingeai. Nu aveai niciun drept s-o iei înapoi.

Doamne, ce se mai certaseră în privința acelei cărți! Taran ştiuse încă de pe atunci că îl iubea, desigur. Şi totuşi nu se lăsase învinsă doar ca să-i gâdile lui orgoliul. O fată ca ea putea înnebuni orice bărbat.

— Mama îşi face griji că din moment ce ai furat cândva de plăcere, e posibil să furi şi de la noi.

Cate făcu ochii mari de uimire şi groază şi expresia de pe chipul ei era aproape comică – dar şi mult prea reală.

— Ai observat cât de mult seamănă mama ta cu a mea?

Uluit de afirmația ei, Taran o compară mintal pe

flamboaianta Lady Bess cu demna regină Sibeol a lui.

— Cum aşa?

— Mă rog, nu seamănă în sens fizic. Dar au aceeaşi tărie de caracter. Şi fac mereu ceea ce trebuie, indiferent cu ce preț pentru ele sau pentru oricine altcineva. Îți spun adevărul, Taran. Crede-mă, una a fost să-i spun lui Kiernan de lunile pe care le-am petrecut cu Billy şi ceva complet diferit să-i spun mamei.

În trecut, când luase cartea aceea de la Cate, Lady Bess îşi atinsese uşor degetul de mâneca lui. Şi apoi îi spusese pe o voce răguşită de fumătoare înrăită: „Bunului Dumnezeu nu-i plac trişorii". Taran nu ştia dacă lui Dumnezeu nu-i plăceau într-adevăr trişorii, dar ştia sigur că lucrul acesta era adevărat pentru Lady Bess, aşa că renunțase la carte fără să protesteze şi zicând doar: „Da, înțeleg ce vrei să spui".

Cate continua să se uite lung la mâinile lor împreunate. Încă îi mai tremurau degetele, Taran încă îi mai punea presiune pe rană, şi ea şi-ar fi dorit foarte mult să se poată dezlipi de el – şi să îndepărteze tentația pe care o simțea… dar se vedea obligată să îi dea o explicație.

— Spune-i mamei tale că nu am păstrat niciunul din lucrurile pe care le-am… obținut. I le-am dat pe toate lui Billy, care le-a vândut apoi. Era un hoț blajin. Avea prieteni pe care îi ajuta să se întrețină şi…

Taran înclină uşor capul şi o studie cu buzele strânse.

— Vrei să spui că îl susțineai pe Billy, la fel cum ai susține o cauză de caritate?

Ea încuviință din cap, elegant.

— Un mod excelent de a o spune. Nu voi fura niciodată de la tine sau de la altcineva. Când umblam cu Billy eram… confuză.

— Şi ce anume ți-a risipit confuzia?

Cate nu voia să-i spună lui Taran povestea aceasta. Nu pentru că fusese nesăbuită, ci pentru că fusese de-a dreptul necugetată, iar prostia ei se terminase într-o tragedie. Ba mai mult de atât, nu-şi dorea nici ea să-şi mai amintească. Dar învățase că uneori o greşeală putea atrage după sine remuşcări eterne. Pentru că uneori aceeaşi simplă greşeală

putea duce la pierderea unei vieți. Îşi duse mâna la gât şi zise:

— Eu... eu şi Billy am intrat prin efracție într-o casă frumoasă... mai mult aşa ca o glumă, de fapt. Am văzut o eşarfă purtată de una dintre femeile care mă trădase şi care fusese fericită să mă dea la o parte pentru că am... vocea i se stinse şi şovăi o clipă.

— Cine anume? o întrebă Taran.

— Sarah Barry.

— Ea a fost mereu invidioasă pe tine.

— Mda.

Sarah nu fusese niciodată la fel de frumoasă şi de populară precum Cate. Şi fusese teribil de bucuroasă să afle despre decăderea ei. Doar că şi viața ei nepătată şi frumoasă fusese ruinată de evenimentele din noaptea aceea, şi Cate nici acum nu găsea vreo bucurie în asta.

— Voiam eşarfa ei, continuă ea. M-am gândit că ar fi amuzant dacă pierdea ceva la care ținea. Cate îşi frecă mâna de buze. Îşi putea aminti şi acum de eşarfa aceea. Restul evenimentelor erau cumva încețoşate, însă îşi amintea limpede de eşarfă. De fiecare vârtej de verde şi de mov, de fiecare ondulație... şi de fiecare gaură de cuțit.

— Aşa că voiai să păstrezi pentru tine eşarfa aceea, afirmă Taran. Nu să i-o dai lui Billy pentru caritate.

— M-am gândit mereu la asta. M-am gândit dacă nu cumva o mână celestă m-a oprit să nu fac pasul spre nelegiuiri. Îi apărură picături de sudoare pe frunte şi îşi trase de guler. Dar cineva a trebuit să plătească.

— Tu?

— Nu eu. Dacă nu cumva nu mi-am plătit datoria în vinovăție. Inspira adânc, încercând să-şi potolească senzația de greață. Eu şi Billy am aşteptat până când s-a culcat toată lumea din casă. Am spart încuietoarea de la o fereastră. Billy zicea mereu că trebuia să plănuim şi o cale de scăpare. Şi am găsit-o pe cea mai bună... prin aripa servitorilor. Însă n-am crezut nicio clipă că vom avea nevoie de ea cu adevărat. Era o treabă uşoară. Sarah îşi lăsase eşarfa pe balustradă. Şi noi râdeam din cauza asta. Nu ştiam că în acelaşi timp soțul ei

se furişa în casă ca să o prindă în fapt cu amantul. În schimb, l-a văzut pe Billy, a presupus ce era mai rău şi l-a înjunghiat.

Oh, Doamne, Dumnezeule! Eşarfa aceea… culorile ei… şi rănile de cuțit încă îi mai trimiteau fiori pe şira spinării.

— Şi te-a prins şi pe tine? întrebă Taran, pe o voce joasă.

— Billy a murit aproape pe loc…

Zbătându-se de durere şi agonie. Nu mai fusese loc de niciun rămas-bun. Nici timp pentru a-şi cere iertare sau pentru a plânge, sau pentru a-l implora să n-o părăsească. Numai sânge peste tot şi un nobil furios, care urlase că îi va da o lecție lui Billy pentru că se culcase cu soția lui. Şi sus la etaj, Sarah Barry, împreună cu adevăratul ei amant, țipând cât o țineau plămânii… un țipăt liniar, lung şi ascuțit de groază.

— Era aproape complet întuneric, continuă ea. Erau doar vreo câteva lumânări aprinse. Eu eram îmbrăcată în straiele unei servitoare. Am reuşit să mă strecor nevăzută şi să scap.

Nu voise să facă asta. Îşi dorise să rămână acolo şi să-l aline pe prietenul ei muribund. Dar Billy o instruise bine şi vocea lui încă îi mai răsuna în minte, zicându-i: „Pleacă. Orice s-ar întâmpla, ieşi de acolo. Nu le faci nicio favoare prietenilor tăi mergând cu ei la spânzurătoare”. Se aplecase apoi spre ea şi o prinsese de bărbie, adăugând: „Cu atât mai puțin că-i vorba despre tine… ai grijă să nu te prindă vreun mormoloc. Pen’ că o să afle cine eşti. Şi vor face un exemplu din tine şi atunci sigur o să dansezi cu călăul”.

Cate făcuse multe greşeli şi comisese multe nedreptăți din cauza furiei şi a suferinței care îi mistuiseră sufletul pentru că îl pierduse pe Taran. Se răzbunase pe familia ei. Băuse prea mult, râsese prea tare şi fusese prea sălbatică. Furase. Şi se făcea responsabilă de moartea unui om drag… a unui prieten… a prietenului tuturor.

La două zile după jaful acela ruşinos şi lipsit de glorie, se furişase de acasă şi participase la slujba de pomenire improvizată ținută pentru Billy. Şi acolo tovarăşii lui

aruncaseră cu gunoaie în ea.

Apoi se întorsese acasă în insula Mull şi se încuiase în camera ei. Unde jelise. Şi plânsese. Şi făcuse penitenţe. Şi în cele din urmă venise la ea mama sa şi îi ceruse – nu o explicaţie – ci să muncească.

Iar Cate se aruncase cu totul în corvoada aceea de a construi o grădină pentru săraci în solul stâncos al insulei. Şi în timp ce făcuse asta, se gândise mult şi bine la viaţa ei. La faptul că avea nevoie de o vocaţie.

Şi cu misiunea aceasta îşi găsise una.

Taran nu înţelegea. Nu o putea descuraja. Evenimentele petrecute – şi soarta, de fapt – o împinseseră spre acest moment. Spre obligaţia aceasta. Şi îşi va duce la îndeplinire îndatorirea.

Taran se lăsă în genunchi în faţa ei şi o întrebă cu asprime:

— A fost iubitul tău?

Cate clipi uimită.

— Cine? Billy? Şi apoi izbucni într-un hohot de râs tare şi lung. Piraţii de la masa din colţ se opriră din vorbit şi se întoarseră să se uite spre ea.

Dar măcar atunci Cate simţi că îi dispăru senzaţia de greaţă.

— Billy a fost cel mai chipeş bărbat pe care l-am întâlnit vreodată. Fermecător, dulce, curajos, înţelept şi cu inteligenţă de stradă… genul de bărbat pe care visează să-l întâlnească orice femeie. Da, normal că a fost iubitul meu.

Taran îi cerceta chipul cu mare atenţie, evaluând fiecare emoţie care apărea acolo, cu precizia unui chirurg.

— Minţi.

Şi mintea într-adevăr. Sigur că mintea. Dar simplul fapt că îndrăznea să o întrebe asta o înfuria atât de tare, încât îi venea să-l scuipe în faţă.

— Să încep să te interoghez şi eu despre iubitele *tale?*

— Dacă vrei, da. Nu-mi amintesc numele nici uneia. Ridică apoi din umeri elegant, atât de simplu, de relaxat şi de indiferent, încât pentru o clipă Cate le compătimi pe femeile care-l iubiseră. *De ce* nu a fost Billy iubitul tău? E mai mult

decât evident că te adora.

— Billy iubea femeile… dar iubea bărbații şi mai mult. Cu Billy n-am fost niciodată în pericol de a fi sedusă de el. „Şi a murit din cauza mea!", gândi atunci, dar nu mai spuse asta, pentru că renunțase de mult la a fi melodramatică.

Dar aparent Taran, nu. Se ridică în picioare, înălțându-se deasupra ei ca un şoim imens şi întunecat, se îndepărtă şi apoi se întoarse la ea.

— Ți-ai pierdut curajul, afirmă el.

— Nu mă asculți. Şi nu e adevărat ce spui. E ceea ce speri tu. Iar speranțele sunt lucruri fragile, puțin probabil să se îndeplinească vreodată. *Cum îndrăznea să se comporte ca şi când îi putea citi inima şi sufletul?* Nu mi-am pierdut deloc curajul. Ci mi-am pierdut… speranța.

Înălțându-se deasupra ei amenințător, Taran o apucă de braț.

— Gândeşte-te cum ar fi să te confrunți din nou cu o situație în care rişti să fii ucisă. Te-ai panica din nou.

În clipa aceea Cate îşi dorea să-l plesnească.

— Nu m-am panicat, zise ea, pe un ton tăios. Am făcut după cum m-a instruit Billy. Şi deşi mi-e la fel de frică de moarte, la fel ca oricărui *bărbat… zis*e ea, apăsat, cu intenția de a-l înțepa… Am jelit faptul că l-am pierdut pe Billy. Şi te asigur că aştept de mult misiunea asta. Demonstrează că timpul pe care l-am petrecut cu el nu a fost în zadar, ci s-a întâmplat cu un scop… şi scopul acela a fost ca eu să învăț să sparg o încuietoare şi să salvez o națiune… şi să îl răzbun pe fratele meu. Tragedia m-a călit.

Nici postura lui corporală şi nici expresia de pe chipul său nu se schimbară deloc. Totuşi Cate ar fi putut jura că în clipa aceea Taran luă o hotărâre.

— Mama te aşteptă sus ca să-ți arate harta palatului, zise şi apoi făcu semn spre masă. Adună-ți uneltele, Cate! Îmi recunosc înfrângerea.

Lui Cate îi venea să se umfle în pene de bucurie şi într-adevăr nu-şi putu reprima un zâmbet larg şi strălucitor de bucurie. Aşa că îl luă de mână şi i-o scutură fermă.

— N-o să-ți pară rău. Îți promit solemn.

Dar când încercă să-şi retragă mâna, el o strânse un pic mai tare de degete, înghiţindu-le în căldura strânsorii lui.

— Da, eşti spărgătorul de lacăte al companiei.

— O să fac treaba bine.

— Da, ştiu. Îi dădu apoi drumul într-un sfârşit şi pe o voce care suna extrem de diferită de tonul său obişnuit, adăugă: Fie ca Dumnezeu să aibă milă de noi amândoi, draga mea. Soarta ne-a ajuns din urmă în final.

Şi apoi plecă.

Cate îl privi îndepărtându-se şi şopti:

— Nu. Nu trebuie să fie aşa. Dacă doar ai fi de acord să uiți…

Capitolul 16

În a treia seară a antrenamentelor ei, Cate stătea şi privea cum, la fel ca un cocoş pitic, Blowfish traversa țanțoş taverna iluminată de lumânări.

— De fiecare dat când intri într-o încăpere… zise, răsucindu-se brusc spre ea şi arătând cu degetul spre ea, intruziv… orice încăpere, primu' lucru pe care-l faci e să te uiți după arme. Şi după posibili răufăcători.

— Ştiu.

— Oh, ştii, ei? zise el şi-şi trosni încheieturile degetelor.

În miezul zilei, o târâse pe Cate în sus şi-n jos pe străzile rău famate ale oraşului, ținându-i predici despre posibile rute de evadare şi ascunzători.

Ea nu era o femeie care să privească cu ochi buni când cineva îi ține predici în general. Şi nicio femeie căreia să-i placă să i se sublinieze neştiința… mai cu seamă că se mândrea cu faptul că avea ceva experiență cu partea întunecată a vieții. Însă asculta cu foarte mare atenție, pentru că ştia că, de fiecare când Blowfish o învăța ceva nou, creşteau considerabil şansele de a-şi duce la îndeplinire cu bine misiunea – şi desigur de a scăpa cu viață – şi apoi de a trece mai departe la următoarea. Nu voia să-l dezamăgească

pe Kiernan… sau pe ea însăşi.

Seara, Blowfish o lăsa – la drept vorbind, fără prea mare tragere de inimă – să petreacă timp cu Sibeol şi să învețe harta palatului.

Iar Taran se făcuse remarcat prin absență de la toate lecțiile ei. Soseau tot felul de oameni şi urcau sus în dormitorul lui, unde se consultau cu el în şoaptă. Şi uneori îi chema la discuții şi pe Blowfish sau pe Quicksilver. Dar nu vorbea niciodată cu Cate. Ba, de fapt, abia dacă se uita la ea.

Şi totuşi… o urmărea.

Nu fizic. Deloc aşa. Cu toate acestea, ştia că era conştient de ea într-un fel care-i trimitea fiori pe şira spinării şi-i făcea inima să îi bubuie în piept. Noaptea îl visa şi apoi ziua se pomenea căutându-l.

Împărtăşeau un secret pe care nu-i putea permite să-l dezvăluie cuiva.

Şi să ştie că se afla prin preajma ei o tulbura în moduri pe care refuza să le recunoască – sau să le examineze prea îndeaproape. Iar în călătoriile ei prin oraş se pomenise de multe ori zărindu-l cu coada ochiului pe Taran – doar că nu era niciodată de fapt el. Ci vreun străin cu aceeaşi constituție fizică, sau cu păr de aceeaşi culoare, care nu se uita niciodată la ea. Şi o îngrijora foarte tare propriul ei comportament irațional. De ce naiba să i se pară că îl vedea peste tot pe Taran, când în viața reală se ruga din tot sufletul ei să nu-l mai vadă niciodată?

Noaptea, când se ducea la culcare, înainte de a-şi lua măsurile de precauție şi de a aşeza scara de sfoară la fereastră, încuia uşa şi proptea şi un scaun sub clanță.

— Ce faci dacă te apucă cineva… aşa? o întrebă Blowfish, când o apucă de braț şi i-l întoarse la spate.

Cate țipă şi începu să se zbată în strânsoarea lui.

— Au! Ma doare! Au! Au! Dă-mi drumul!

Pirații se adunară în jurul perimetrului ca să se bucure de spectacol. Quicksilver se sprijini de perete – era o siluetă elegantă de bărbat, îmbrăcat în haine de pirat. Dead Bob stătea la o masă mică şi rotundă, bând bere şi cu buzele strânse într-o linie fermă. Maccus şi Italy jucau zaruri fără

prea mare atenție, iar Lilbit se legăna pe picioare într-o mişcare lină şi constantă. Şi chiar şi domnul Cleary se opri ca să se uite.

Aşa că se hotărî să le ofere un spectacol demn de privit.

— Ce te-am învățat să faci acum? ceru să ştie Blowfish. Gândeşte, femeie! Foloseşte armele pe care le ai la dispoziție! Ce-ar trebui să faci?

Ea suspină încet.

— Nu ştiu ce să fac. Sunt doar o fată.

Blowfish oftă din greu.

— Aici în localul frumos a lui domn Cleary, ce ai putea folosi pe post de armă?

Cate suspină din nou.

— Vătraiul de la şemineu, un cărbune încins… Au! Mă doare brațul, Blowfish! Vrei să-mi dai drumul, te rog? Sticlele din spatele barului, învățase foarte multe lucruri. Astăzi acostase la docuri feribotul care ducea mărfuri şi oameni la şi de la Cenorina. Mâine va urca pe vas şi curând… foarte, foarte curând… Kiernan va fi răzbunat.

Se zvârcoli în strânsoarea lui Blowfish. O şuviță de păr îi alunecă din coc şi îi căzu pe față. Scutură din cap ca s-o îndepărteze, pentru că ştia că ar fi strălucit în lumina focului şi le-ar fi distrat atenția.

— Au! Au! Chiar mă doare tare…

Şi atunci Blowfish îi dădu drumul. Îşi propti mâna pe masă şi îi zise:

— La naiba, femeie! Trebuie să încetezi să te mai văicăreşti aşa, altfel n-o să te ia nimeni în serios.

Cate se aruncă spre argintăria de pe masă, apucă o furculiță şi o înfipse tare în masă, chiar între degetele lui răsfirate.

El țipă de groază şi sări înapoi.

Ea se uită cu răceală în ochii lui şi îi zise:

— Lacrimile unei femei fac mereu un bărbat să o subestimeze, şi o furculiță e o armă grozavă.

Se aşternu imediat tăcerea în tavernă, iar asta îi conferi un sentiment fantastic.

Şi apoi pirații se prăpădiră de râs.

Timp de o clipă, observă o licărire îngrozitoare de furie acaparându-i trăsăturile lui Blowfish.

Şi apoi dispăru la fel de repede precum apăruse.

Şi chicoti.

— Bravo! exclamă el. Meritam asta.

Cate îl studie mai îndeaproape. Părea din nou acelaşi marinar agreabil care fusese mereu cu ea… dar expresia aceea care apăruse pe chipul lui mai devreme… oare acela era piratul care supravieţuise aşa de mulţi ani pe mare?

— Eşti o domniţă isteaţă şi o să te descurci foarte bine în luptă… mai puţin pentru un lucru.

Ea se uită repede în jur la bărbaţii pe care îi considera prietenii ei. Oare pe sub exteriorul acela agreabil, cu toţii ascundeau aceeaşi latură nemiloasă care îi transforma în piraţi temuţi în jurul lumii?

Blowfish pocni din degete sub nasul ei.

— Fii atentă!

Ea clipi mirată.

— Poftim?

— N-o să răneşti niciodată cu adevărat un alt suflet.

Mai că îi venea să se bâlbâie şi să pufnească de indignare.

— *Poftim?*

— Păi ai rănit vreodată în viaţa ta cu adevărat pe cineva sau ceva? Ai împuşcat vreo căprioară? Ai jupit vreodată un iepure?

Cum naiba ghicise? Ura să vâneze şi atunci când venea ziua măcelăritului, muncea din greu în grădină şi îşi astupa urechile ca să nu audă porcii ţipând.

— Ai prins vreodat' un peşte? o întrebă apoi Blowfish, plin de speranţă.

Oamenii tăceau cu toţii, în timp ce ascultau disputa celor doi.

Ea încrucişă braţele la piept şi ridică bărbia sfidătoare.

— L-am împuşcat pe căpitan!

— Da, asta a făcut într-adevăr, zise Quicksilver, în apărarea ei.

Dar Blowfish îi aruncă imediat o privire plină de dispreţ

şi zise:

— Cu intenţia clară de a nu îl răni.

Lilbit îşi muşcă buza de jos.

— Dar în misiune nici nu ar trebui să împuşte pe nimeni, nu?

Dead Bob îl plesni pe Lilbit într-o parte a capului.

— Ceee?!… ce-am zis? se bâlbâi Lilbit.

Dead Bob încuviinţă din cap spre domnul Cleary, care-i privea cu ochii cât cepele de fascinaţie.

— Oh! murmură Lilbit şi îşi frecă urechea. Am uitat.

— O să ne conducă direct într-o cursă, îi şopti Blowfish lui Cate.

— Io? se miră domnul Cleary, arătând cu degetul spre pieptul său mare. Io nu zic nimic la nimeni!

Quicksilver se ridică şi educaţia lui nobilă era evidentă din felul în care se mişca şi din cuvintele pe care le rostea.

— Domnule Cleary, dă-mi voie să te ajut cu strânsul meselor. Lilbit, Mucus, daţi-ne şi voi o mână de ajutor.

În câteva minute, piraţii îl zorise pe domnul Cleary în bucătărie, cu tot cu argintăria şi vasele sale, eliberând aproape complet taverna.

Vădit îngrijorată, Cate întrebă atunci:

— Nu e demn de încredere?

— Ba este. Se poate avea încredere în el să accepte o mită. Blowfish îşi aruncă braţul peste umărul lui Cate. Un om care se comportă mereu la fel… chiar şi când are un comportament greşit, e demn de încredere în felul lui. N-ai zice?

— Ba bănuiesc că da. La drept vorbind, nu gândise niciodată lucrurile în termenii aceştia.

— Tu ştii că există rău pe lume, fetiţo?

— Da, răspunse Cate, gândindu-se că văzuse răul în mahalalele din Edinburgh. Criminalii, prostituatele şi proxeneţii lor. Dar văzuse răul şi în înalta societate din Edinburgh. Femeile care îşi ignorau copiii. Bărbaţii care-şi băteau nevestele. Oamenii care ucideau şi îşi trădau ţara pentru un sac de arginţi. Recunosc răul atunci când îl văd.

— Şi dacă ai crede c-ai putea salva o sută de vieţi,

curmând una, ai face-o?

În sufletul lui Cate se dădea o luptă, în timp ce se chinuia să găsească un răspuns pentru întrebarea lui.

— Nu. Pentru că ce se întâmplă dacă am judecat eu greşit şi acea persoană e cea care-ar putea salva o sută de vieți?

— Eşti moale, murmură Blowfish, ursuz.

În negura nopții, după ce auzise vestea morții lui Kiernan, jurase că acela care-i pricinuise moartea va plăti.

— Voi face absolut tot ce-mi stă în putință ca să-l întemnițez pe răufăcător.

— Să-l întemnițezi? Asta e un sinonim foarte pretențios pentru *nu.*

— Nu este un „nu", ci... ei bine, poate că e un „nu", atunci. Dar tot o să fiu un spion bun. Adevărul era că ura să-l dezamăgească aşa pe Blowfish. Îmi pare rău.

Blowfish o strânse de umăr cu blândețe, înainte de a-şi îndepărta mâna.

— Să nu-ți pară rău, fetițo! Majoritatea oamenilor mai degrabă ți-ar face felu', decât să se uite de două ori la tine. Dar dumneata... dumneata eşti o femeie bună, aşa că trebuie să fii de două ori mai pregătită. Când te întâlneşti că oamenii ăi răi, poți să plângi şi să te prefaci slabă, dac' asta o să-i dezarmeze. Da' apoi loveşte-i în ouă. Încuie-i într-un dulap, ceva. Pun-le căluş la gură sau lasă-i lați. În cele mai multe cazuri cel mai important e să-ți alegi bine momentul... că dacă le strici sincronizarea, într-un fel sau altul, tot o să primească ce merită. Şi acum... zise el, afişând un zâmbet păcătos şi arătându-şi dintele lipsă din față... te aşteaptă testul final înainte să te duci să-ți faci datoria față de Dumnezeu şi față de țară.

Nu-i plăcea felul în care bărbații se adunaseră în cerc în jurul ei. Quicksilver, Maccus şi Lilbit se întorseseră şi ei. Şi cu toții o *priveau chiorâş.*

— Ce? întrebă ea.

— Ah! Pare suspicioasă, nu-i aşa, oamenii mei buni? zise Blowfish, plimbându-se în cerc în jurul ei şi măsurând-o din cap până-n picioare. Credeți c-o să se împotrivească? Să-

i legăm brațele la spate?

— E în regulă, domnişoară MacLean. Şi io am supraviețuit aproape fără nicio zgârietură. Lilbit se înălța cu un cap asupra tuturor şi părea pe punctul de-a izbucni în râs.

Cate se gândi imediat că fără îndoială acesta trebuia să fie un semn bun. Cu siguranță tortura nu l-ar fi înveselit aşa pe Lilbit.

Dar *erau* piraţi, la urma urmei.

— Îmi pare rău, domnişoară MacLean. Glasul melodios al lui Quicksilver, părea încărcat de regret. Am încercat să-i conving să renunțăm la asta, dar e un obicei pirateresc şi nu poate fi ignorat.

Oare trebuia să se lupte cu ei? Cu *toți?*

Cate adoptă imediat o poziție de luptă. Stătea în echilibru pe pernițe, la fel ca o felină pregătită de atac. Avea mâinile relaxate şi libere de orice povară.

Piraţii eliberaseră masa. Sticlele – bune de spart şi folosit pentru tăiat – se aflau departe, la bar. Avea pumnalul în buzunar, desigur, dar ştia că nici acesta nu ar fi ajutat-o mai mult de o secundă.

Cu chipul lipsit de orice expresie, Dead Bob se ridică în picioare, cu brațele încrucişate la piept.

— Dacă bărbați în toată firea au putut supraviețui, o să poți şi dumneata, domnişoară MacLean.

Inima îi bubuia în piept şi simțea că era la un pas de a i se opri în loc. Oare aveau de gând să o însemneze cu fierul încins? Să o bată?

Blowfish se deplasă cu spatele spre bar.

— Tre' s-o faci, dacă vrei să fii una dintre noi.

— Căpitanu' a zis că puteam s-o facem, zise Maccus. Şi că o soră scoțiancă aşa ca dumneata n-o să aibă nicio problemă să ne-arate ce poate.

— Căpitanul ştie despre asta? se gândi imediat că îl va face pe căpitan să plătească pentru că nu o avertizase ce urma.

— Am pierdut un singur om în toate zilele de când facem ritualul ăsta! o asigură Blowfish. Fiindcă nu putea

să… danseze.

— *Poftim?*

Blowfish scoase un acordeon de sub bar şi începu îndată să-l facă să țipe.

— Ce ziceți de-o petrecere?

Capitolul 17

Cate rămase trăsnită, holbându-se la acordeon, la Blowfish şi la cercul de pirați care rânjeau cu gura până la urechi. Lilbit îndesă zarurile în buzunare şi se apucă să danseze giga. Quicksilver făcu o plecăciune la fel de elegantă ca un domn aristocrat într-o sală de bal. Dead Bob încrucişă brațele la piept şi fără să afişeze nici cea mai mică urmă de zâmbet, oferea impresia de fericire. Maccus i se alătură lui Blowfish la bar şi scoase şi el o vioară.

— O petrecere?! se minună Cate şi afişă un zâmbet uşor tremurând. Serios?

— Păi doar nu puteam permite să se ducă cea mai bună fată a noastră să înfrunte leul în bârlogul său, fără o petrecere de plecare cum se cuvine, nu? zise Blowfish.

— Eşti un om drag şi minunat! Piratul meu favorit! Copleşită de acest val neaşteptat de afecțiune, Cate se apropie şi-l sărută pe obrazul aspru şi mustăcios.

În obrajii tuciurii ai lui Blowfish se infiltră imediat o îmbujorare. Îşi aşează apoi mâinile pe umerii ei şi o zori:

— Hai, gata cu astea! Acum avem de dansat.

În timp ce Blowfish şi Maccus îşi acordau instrumentele, ceilalți bărbați formară două linii, cu fața unii spre alții. Quicksilver făcu o plecăciune şi apoi o conduse pe Cate la capătul liniei. Şi îi zise apoi cu glas scăzut:

— Dansul nu-i greu deloc. De fapt nici măcar nu-i ceva prestabilit. Execută dansul câmpenesc pe care-l ştii cel mai bine, aruncă acolo câteva piruete, şi toată lumea-i fericită.

Muzica începu apoi – o giga, cu un ritm foarte energic şi vioi – şi Cate observă cum primii doi pirați începură să joace

de colo-colo. Unul dintre ei arunca picioarele în aer, țopăind ca un şcolar. Iar celălalt ținea ritmul cu o combinație de bătăi din călcâie şi degete. Toată lumea bătea din palme în ritmul muzicii, aşa că făcu la fel şi Cate, râzând să-i vadă pe piraţii aceia fioroşi prostindu-se ca nişte copii. Doi câte doi, trecură în paşi de dans pe lângă ea, toți oamenii pe care ajunsese să-i cunoască bine în ultima săptămână.

Şi în cele din urmă veni rândul ei. Făcu o reverență în fața lui Quicksilver, îşi propti mâinile în şolduri şi țopăi împreună cu el în jos pe culoarul format din piraţi care aplaudau.

Albi şi negri, înalți şi scunzi, tineri şi bătrâni, oamenii aceştia deveniră prietenii ei. Şi înțelegea ce însemna pentru ei să renunțe la femei într-una dintre puținele şi prețioasele lor nopți petrecute în port ca să o serbeze pe ea înainte să plece.

Cândva o îndrăgiseră pentru că avusese cutezanța de a-l împuşca pe căpitan.

Acum o îndrăgeau pentru cine era ea.

Liniile ordonate începură să se frângă uşor-uşor, pe măsură ce se încingea distracția. Acordeonul țipa de bucurie, şi vioara gemea, şi fiecare dansa propriul său dans, prinzându-se de brațe ocazional şi învârtindu-se atât de agresiv, încât dansurile lor deveneau mai degrabă concursuri de lupte corp la corp.

Dar lui Cate nu-i păsa. Ea se învârtea de una singură, cu mâinile ridicate deasupra capului şi tot mai multe şuvițe de păr i se desprindeau din coc şi-i căzeau în jurul feței.

Piraţii fluierau în timp ce o priveau dansând, cântând cântece vulgare, ale căror versuri ea nu voia să le ştie.

Domnul Cleary se întoarse şi el din bucătărie şi îşi reluă locul în spatele barului.

Iar când se opri în sfârşit din țopăit, din cauza unui junghi la coaste şi râzând, piraţii îi întinseră o halbă mare de bere şi o dădu pe gât pe toată. După aceea se aruncă din nou pe ringul de dans, executând piruetă după piruetă şi… se pomeni față-n față cu Taran.

Taran, înalt, întunecat şi bărbos şi cu brațul eliberat

din faşă. Îi întinse mâna ca o invitație.

— Îmi acorzi plăcerea acestui dans?

În clipa aceea toată larma din jurul ei dispăru şi toate conversațiile se stinseră, în timp ce Cate îl privea pe Taran.

Îl studie câteva clipe, cugetând asupra invitației lui.

În ultimele zile de aşteptare şi pregătiri se concentrase numai asupra studiului misiunii. Harta palatului. După ce anume să se uite şi la ce să fie atentă. Cum să lupte, dacă se dovedea nevoie. Dar ea era o creatură atât a emoției, cât şi a rațiunii şi pe sub toată concentrarea sa sălăşluise mereu conştientizarea prezenței – sau existentei – lui Taran. Era aici. Era în viață.

Şi îl dorea.

Straniu cum putea funcționa inima unei femei. Nu avea absolut niciun sens şi nicio logică… însă trupul ei opera la un nivel primordial. O abandonase cu mulți ani în urmă. Şi totuşi încă mai tânjea după el. El era sufletul ei pereche… omul care trebuia să fie tatăl copiilor ei, să doarmă lângă ea noaptea în pat, să se certe cu ea şi să o hrănească şi să se îngrijească de ea.

Ba mai mult de atât, Cate nu se îndoia deloc că şi el o dorea pe ea. O dorea aşa cum majoritatea bărbaților doreau o femeie, într-un mod obscen şi lipsit de afecțiune sau tandrețe. Cu Taran nu vor fi existat nici copii, nici dormit împreună, nici certuri, nici hrănit afectuos şi nici tandrețe. Îi dovedise deja că o putea părăsi, fără să se mai uite vreodată în urmă. Ba mai mult de atât, era un om periculos, un om fără emoții. Un om care îşi va face datoria, chiar şi dacă asta însemna că trebuia să-şi sacrifice cele mai de preț posesiuni – pentru că el nu iubea.

Nu avea nevoie să-i spună nimeni asta. Pentru că ştia deja foarte bine. Nu o iubise niciodată, dar acum anii lungi de separare şi experiențe se ridicau între ei precum munți de gheață şi ştia în sinea ei că ar fi murit înghețată, dacă ar fi încercat să-i străbată.

Ba şi mai rău de atât, *el* ar fi lăsat-o să înghețe.

Da, o dorea. Cu fiecare zi în care o vedea, ochii lui întunecați deveneau şi mai flămânzi şi plini de dorință.

Tensiunea se ridica la cote alarmante în jurul lor, strangulându-i cu o nevoie de eliberare. Acum îşi dorea să îi atingă mâna, să o conducă într-un dans liber, garantat să îi elibereze de inhibiţii şi să-i lase… cu sufletul la gură.

Aşa să fie atunci. Avea multe lucruri să-i demonstreze şi *să-i arate.* Lucruri precum stăpânirea de sine, sfidarea şi inteligența care o țineau să nu mai cadă şi a doua oară în aceeaşi capcană.

Ştia că va încerca să o atâtea şi să o ademenească. Dar ea nu îi va răspunde.

Afişă un zâmbet superior, făcu o reverență şi îşi aşeză mâna într-a lui.

El o conduse în paşii complicați ai unui *highland fling*[12].

Fireşte. Ea îl învățase paşii şi acum încerca să-i amintească toate lucrurile pe care le aveau în comun. Îşi dorea să împartă cu ea mişcările, bucuria şi plăcerea unui dans al lor.

Şi într-adevăr, *dansau foarte bine* împreună şi se potriveau ca o pereche perfectă. Ceilalți bărbați din tavernă se opriră să se uite la ei, bătând din palme în ritmul muzicii, în timp ce ei doi făceau plecăciuni şi apoi se înălțau, zbenguindu-se unul în jurul celuilalt precum doi mieluşei, sub imperiul stării de bine date de primăvară.

Şi astfel se născu o competiție.

Acordeonul şi vioara continuau să cânte din ce în ce mai repede, îmbinându-se într-un ritm frenetic.

Cate şi Taran dansau din ce în ce mai vioi, cu ochii înflăcărați şi săltând picioarele de la podea. Şi în tot timpul acela privindu-se ca într-o provocare tacită. Iar în cele din urmă, chiar când se gândea că era pe punctul de a-şi da sufletul pe ringul de dans, Taran îşi încolăci brațul în jurul taliei sale şi o învârti în piruete rapide, până când era amețită şi râdea din tot sufletul.

O răsuci apoi spre perete şi o lipi cu spatele de el.

Muzica se opri.

---

[12] Dans popular al muntenilor din Scoția (n.tr.)

Piraţii chiuiau şi ovaţionau, entuziaşti.

Cate văzu douăzeci şi patru de zâmbete apărând imediat printre douăzeci şi patru de bărbi dezordonate. Şi apoi se îndreptară cu toţii spre bar, lăsându-i pe ea şi pe căpitanul lor într-o linişte relativă.

După ce îşi trase răsuflarea, ea şopti:

— Sunt oameni buni.

Taran se sprijini de perete lângă ea. Un zâmbet la fel de ascuţit precum lama unui cuţit se juca pe buzele lui.

— Cei mai buni. Şi îşi pun viaţile în joc pentru misiunea asta. Dacă ne reuşeşte… dacă Davies e prins şi salvăm Cenorina, vor primi graţiere din partea Angliei şi toate crimele pe care le-au comis împotriva Coroanei le vor fi iertate.

— De asta fac asta?

— Nu. Pentru ei e o aventură. Şi iubesc aventura. În plus, o fac şi pentru mine. Întoarse apoi capul brusc şi o surprinse uitându-se la el. Domnul să-i binecuvânteze! Am avut nevoie de ei şi au zis imediat „da”, de la primul la ultimul. Taran îşi folosea farmecul ca pe un cuţit şi autoritatea ca pe un ciomag.

Cate uitase cât de mult o fascinau mişcările buzelor lui. Cum de fiecare dată când vorbea se pomenea visând cum şi-ar fi lipit buzele acelea de pielea ei şi cum ar fi mângâiat-o cu ele. Şi poate că o parte din periculozitatea lui se odihnea nu atât în răceala lui… ci în fierbinţeala pe care o putea degaja. Taran se folosea de atingeri şi de amintiri, ca de cremene şi oţel, aprinzând o scânteie – una care ardea de dorinţă – dar nu îi putea oferi căldură sufletească.

— Într-un fel sau altul vom încheia treaba asta până la Sfântul Mihail.

În patru săptămâni sau mai puţin vor fi găsit dovezile care să îl osândească pe Sir Maddox Davies – sau vor fi eşuat şi cel mai probabil vor fi morţi.

Zâmbetul ei nu tremură nicio clipă.

Dumnezeu să-i binecuvânteze într-adevăr pe piraţi pentru că îi organizaseră o petrecere pe cinste şi se distrase de minune, înainte să plece să înfrunte pericolul care o

aştepta.

— N-o să încerci să mă convingi să nu mă duc în Cenorina?

— Nu. Ai avut dreptate. Nu pot învăța cum să sparg o încuietoare în mai puțin de o săptămână…

Cate se gândi că îi putea arăta puțină bunăvoință.

— Sunt extrem de puțini oameni care ar putea învăța cum să spargă o încuietoare într-un timp atât de scurt… şi cu atât mai puțin un lider, care are atât de multe de făcut în materie de planuri care vor asigura succesul misiunii.

Taran o lăsă să termine ce avea de spus şi apoi adăugă:

— …la fel cum nici tu nu poți învăța cum să omori un om.

Cate înlemni în clipa aceea.

— Ți-a spus Blowfish?

— Îmi amintesc de tine şi de aversiunea ta față de a ucide, zise şi îi mângâie uşor obrazul.

Dar ea smuci capul îndată, aşa că lăsă mâna să-i cadă înapoi pe lângă corp.

— Îmi amintesc că te făceai verde la față când eu şi Kiernan aduceam câte-o căprioară eviscerată.

— Poate că anii şi evenimentele prin care am trecut mi-au mai schimbat atitudinea.

— Nu. Slavă Domnului! Ochii lui cenuşii o priveau pe sub pleoape grele, încărcate de un evantai de gene întunecate. Încă mai sunt câteva lucruri pe care mă pot baza.

Cate ştia că existau anumite subiecte cu care trebuia să fie precaută şi să le lase aşa. Iar acesta era unul dintre ele.

— Foarte bine. Mă bucur că te-ai hotărât să fii rezonabil cu privire la rolul pe care-l joc în misiunea asta. Sunt capabilă şi inteligentă şi o să găsesc toate scrisorile alea, zise zâmbindu-i cu o amabilitate foarte hotărâtă.

Dar gura lui, atât de moale şi zămislită pentru pasiune, nu îi zâmbi înapoi.

— Şi eu vin cu tine.

Capitolul 18

Cate se îndreptă şi se îndepărtă de lângă perete.

— Ce vrei să spui că vii cu mine? mârâi ea, ridicând vocea.

Orice conversaţie de la bar se stinse.

Adoptă apoi cel mai ferm ton cu putinţă şi spuse:

— Ba absolut sigur nu vii cu mine. După cum ai subliniat chiar tu, până nu ducem la îndeplinire planul cu succes, este nevoie de tine aici.

Căpitanul piraţilor… domnul crud şi nemilos… era pus în evidenţă în mod formidabil de tonul lui şoptit şi de privirea lui intransigentă.

— Dacă mergi tu, merg şi eu.

— Cum? Ca fratele meu nerod?

— Nu ca *fratele* tău.

Felul în care rostise cuvintele acelea… în care privirea lui călători de-a lungul trupului ei…

Cate înlemni. Doar nu se referea… fuseseră doar trei zile şi el nu… dar, oh, Doamne, Dumnezeule, îi fusese frică de asta în fiecare secundă a fiecărei zile. Simţi cum îi îngheţă sângele în vene şi ridică degetul spre el, ameninţător.

— Ar fi bine să nu te gândeşti la ce cred eu că te gândeşti!

Dar el o prinse de deget şi îi strânse pumnul, pe care îl cuprinse apoi cu ambele sale palme mari.

— Ca soţul tău.

— Nu! Jurase că nu-l va mai lăsa niciodată să calce în dormitorul ei. Iar dacă îl lăsa să facă asta, atunci el ar fi câştigat hoţeşte… făcând ca dormitorul ei să fie al l*ui. Nu!*

— Nu te las singură nici măcar o clipă!

— Nu! insistă ea şi încercă să se smulgă din strânsoarea mâinii lui.

Cate i se opunea la fiecare pas. Soţul ei! Ar fi spus tuturor că era soţul ei! Mirosul trupului lui îi trezea amintiri pe care încerca să le îngroape cu disperare şi fierbinţeala lui o încălzea, când ar fi trebuit să rămână rece. Îşi lipi mâna

liberă de pieptul lui ca să-l țină la distanță, şi disperarea îi făcu gândurile să zboare spre un argument logic:

— Şi ce explicație aş putea oferi pentru faptul că l-am târât cu mine pe soțul meu după un post de menajeră? Nu s-a menționat nimic despre niciun soț. O menajeră nu obține aşa brusc un soț.

Pe tot discursul ei, el clătina din cap, implacabil.

Cate întorcea problema pe toate părțile în mintea ei.

— Prezența ta va pune în pericol misiunea. Davies va deveni suspicios.

— Nu o să mă recunoască!

— De ce nu?

— Am modalitățile mele de a mă asigura de asta.

Părea absolut convins de ceea ce spunea.

Ceilalți oameni îi urmăreau pe furiş cum se certau.

Cate se încruntă la ei, până când Blowfish luă din nou acordeonul.

— Hai să mai dansăm, băieți! strigă el.

Maccus luă şi el imediat vioara. Bărbații chiuiră veseli şi apoi reluară dansul. Şi de data asta îşi luară cu ei şi halbele, vărsând bere peste tot pe podea. Băuseră suficient încât să cânte şi mai tare decât înainte şi să sune ca un cor de măgari care răgeau… dar afecțiunea ei era neschimbată… cel puțin pentru ei.

Pentru Taran simțea doar un nod fierbinte în stomac. Pe un ton şoptit şi dezgustat, Cate zise atunci:

— Ai zis cu gura ta că tu eşti din Cenorina. N-o să fii recunoscut?

— Am luat în calcul şi posibilitatea asta.

— Nu, zise ea şi bătu din picior de frustrare, după care mârâi la adresa propriei sale impulsivități.

El trezea impetuozitatea asta în ea. Taran Tamson, cu privirea lui periculoasă şi cu afirmațiile sale absolutiste, o împingea spre limitele întunecate ale pasiunii. Nu se putea aşa ceva, dar nu putea să nu recunoască faptul că se simțea bine, măcar o dată, să îşi dea frâu liber, mai ales când ştia că avea dreptate. Aşa că bătu din nou din picior.

— Nu, nu, nu! Ce drept ai tu să periclitezi misiunea,

doar pentru că mă crezi *tu* incompetentă? Chiar nu sunt!

— Nu, nu eşti. Sunt de acord aici. Dar o să mergi cu mine ca şi când aş fi soţul tău sau nu mergi deloc.

— Dar…

— Cu mine ca soţul tău sau deloc, repetă el şi Cate se gândi imediat că îi va repeta asta la nesfârşit până când auzea cuvintele acelea şi-n somn.

Îşi mai smuci o dată mâna şi de data asta îi dădu drumul. Iar atunci ea fu cea care decretă:

— Nu mă culc cu tine!

— Crezi că încă te mai vreau?

— Ştiu că mă vrei.

— Aşa îţi spune intuiţia feminină…

— Ştiu asta pentru că văd cum stau pantalonii pe tine. Şi eşti îngâmfat. Crezi că pentru că te-am adorat cândva, poţi să mă faci foarte uşor să te ador din nou. Dar nu se va întâmpla. Era atât de furioasă, încât tremura din toate încheieturile. N-o să mă las folosită din nou.

— Poate că nu. Poate că nu te pot face să mă adori din nou… poate că nu te pot face să mă iubeşti din nou…

Oh, la naiba! De ce trebuia să folosească cuvântul „iubire”?

— Dar ai dreptate într-o privinţă, adăugă el. Îşi propti braţul de perete în dreptul capului ei. Buzele lui abia se mişcau în timp ce vorbea, dar ochii îi străluceau cu o siguranţă arogantă: Te vreau în patul meu tot timpul. Nu o să te oblig. Pentru că nu trebuie s-o fac. Aproape că ne sfârâie la amândoi pielea când suntem aproape unul de altul şi într-o noapte, curând, o să vii tu la mine să mi te oferi de bunăvoie.

— Nu!

Nu! Îşi dorea să-şi acopere urechile şi să blocheze cuvintele acelea. Pentru că spunea exact lucrul de care se temea şi ea cel mai tare.

— Şi în fiecare moment, în fiecare zi şi de fiecare dată când ne vedem, dorinţa creşte tot mai mult. N-o să poţi să-i mai rezişti prea mult timp. Te voi avea din nou, Cate. Şi o să mi te oferi de bunăvoie la fel de liber şi la fel de generos cum

ai făcut în coliba aia din munții scoțieni.

— …Ba… nu!

Taran nu făcea nimic. Doar stătea şi se apleca uşor spre ea, uitându-se în jos la ea. Dar dintr-un motiv sau altul, Cate îşi simțea sânii tot mai sensibili şi mai grei, iar dantela cămăşuței i se părea din ce în ce mai strâmtă şi mai aspră.

El se mută mai aproape de ea, înghesuind-o cu mirosul lui, cu puterea şi cu fierbințeala lui.

— Ia, gândeşte-te un pic, Cate… noi doi… transpirați şi pasionali… corpurile noastre goale mişcându-se împreună într-un dans fără muzică…

Cate ridică pumnul, pregătită să-l izbească în umăr.

Doar că el pară lovitura, o apucă de mână şi se aplecă apoi suficient de aproape de ea, încât să îi poată şopti la ureche:

— Ne vom petrece zile şi nopți întregi în pat.

— Nu am nevoie de tine! mârâi ea, scufundându-se în perete.

…dar adevărul era că în clipa aceasta îşi dorea incredibil de mult să îl sărute…

Respirația lui îi mângâia gâtul şi buzele lui se mişcau pe pielea ei în timp ce îi vorbea:

— O să-ți venerez trupul şi tu o să-l venerezi pe al meu. O să te gust şi tu o să mă guşti pe mine. O prinse apoi şi de cealaltă mână şi îi sărută degetele. Şi e complet corect şi cuviincios, nu-i aşa? Pentru că dacă vrei să-ți spun sincer, draga mea, îmi amintesc ziua. Îmi amintesc ora…

Cate se chinuia să-şi sustragă mâna dintr-a lui.

— Nu o spune!

Dar el era neînduplecat.

— Indiferent dacă îți convine sau nu, într-o dimineață strălucitoare în Oban, am stat împreună în biserica aia mică şi ne-am rostit jurămintele în fața acelui preot foarte, foarte bătrân.

— Nu-mi amintesc!

— Nu-ți aminteşti? repetă el, neîncrezător. Eu nu pot să uit. Draga mea soție… în ochii oamenilor şi ai legii şi în ochii lui Dumnezeu… noi doi suntem *căsătoriți.*

Capitolul 19

Acesta era lucrul de care-i fusese groază lui Cate, din prima clipă în care îl văzuse pe Taran. Acest miez de adevăr, ascuns de lume şi cunoscut numai de ei doi. Încetă să se mai zvârcolească şi îi ţintui ochii cu privirea ei tăioasă.

— Nu trebuie să ştie nimeni niciodată.

— Noi ştim. Glasul lui se încolăcea în jurul minţii ei precum fumul dulce şi dens al lemnului de măr, bulversând-o şi făcând-o să se cutremure. Preotul acela ştie…

— E mort. Să o ierte Dumnezeu, dar chiar se bucurase că bătrânul acela dulce şi fragil se dusese pe lumea cealaltă… pentru că nu-şi dorise să afle nimeni niciodată ce adâncimi absurde atinsese prostia ei. Am trăit cu teamă că îşi va da seama cine sunt… dar şi dacă a aflat… nu a spus niciodată nimănui. Şi acum e mort.

— *Dumnezeu* ştie.

Cate inspiră repede şi sacadat, încercând să îşi umple plămânii cu suficient aer încât să alunge ameţeala care ameninţa să o îngenuncheze.

— Atunci este între noi doi şi Dumnezeu. Dar nu vreau ca lumea să afle. Şi cred că nici tu nu vrei.

— Cât de disperată eşti să păstrezi asta secret? murmură Taran. Ce preţ eşti dispusă să plăteşti ca să te asiguri că nu spun nimănui?

— Nu mă culc cu tine! zise ea, ridicând vocea.

Câţiva dintre bărbaţi se uitară spre ei, rânjind.

Dar el nu zâmbea deloc, în timp ce îi şoptea să tacă.

— Să te culci cu mine? Ca mită ca să tac din gură? Sigur că nu. O să te culci cu mine pentru că îţi doreşti s-o faci. Mă refeream… mă iei cu tine ca soţul tău pentru că aşa ţi se spune, sau o să mă iei cu tine ca soţul tău, pentru că asta sunt?

Cate nu avea de ales. Şi ea ştia asta. Şi el ştia asta. Dar asta nu însemna că nu putea să se tocmească.

— Aşadar… dacă te iau cu mine ca soţul meu… după ce se termină misiunea asta… promiţi să mă laşi să plec pe

drumul meu fără să te amesteci?

Taran aruncă atunci capul pe spate şi izbucni într-un hohot de râs lung şi aspru.

— O femeie fără soț este ca…

— …la fel ca o pasăre fără corset.

El ridică bărbia îngâmfat, şi un zâmbet mic încă se mai juca pe buzele lui.

— Asta n-are nicio logică.

— Aşa este… nu-i aşa? Cate nu avea nevoie de un bărbat. Dovedise asta iar şi iar, şi iar. Doar că acum trebuia să-i demonstreze şi lui Taran… bestia masculină supremă.

— O să mă iei cu tine în Cenorina, pentru că este cea mai mare şansă de reuşită pe care o are misiunea.

— Şi o să dispari din viața mea după ce este capturat Davies?

El îi mângâie uşor dintr-o parte maxilarul cu degetele.

— Cred că asta îți pot promite fără probleme.

Ea îl cercetă suspicioasă. Oare răspunsul acesta este suficient de bun pentru ea?

Probabil că nu.

Oare ar fi putut obține ceva mai mult de la el?

În mod sigur nu.

Dar de ce naiba apăruse expresia aia pe fața lui? Ca şi când fusese pus să aleagă între o cupă de otravă şi o sabie ruginită?

— Vreau mai mult. Vreau jurământul tău solemn că o să dispari din viața mea pentru totdeauna. Nu vreau să mai văd niciodată nici măcar un om care seamănă cu tine. Nu vreau să mai aud niciodată nicio voce care să-mi amintească de tine. Vreau să ştii că…

El îşi alunecă brațele în jurul taliei ei şi îi ridică trupul, astfel încât să se lipească de al lui.

— Chiar n-ai ştiut niciodată când să taci!

O lăsă apoi pe spate şi o sărută cu toată finețea şi iscusința unui pirat hotărât să obțină o victorie… îşi folosea limba ca să o convingă… iar când ea nu vru să coopereze cu el, îi răzui încet cu dinții buza de jos.

Oh, Doamne, Dumnezeule! Gustul lui! Mirosul lui!

Textura buzelor lui! Suprafața aspră a cămăşii sub degetele ei! Felul în care se simțea pieptul lui, lipit de al ei.

Petrecerea continua în jurul lor… doar că ei erau complet şi fără speranță pierduți unul în celălalt. Şi acum Cate îl dorea cu disperare… Acum! Pe banchetă! Pe podea! În dormitorul ei…

Mintea ei înregistră vag un sunet… auzi uşa trântindu-se.

Urletul metalic al unei împuşcături spintecă atunci chiotul acordeonului şi cântecul şi tropăitul vesel al oamenilor.

Aşchii de lemn şi de tencuială căzdeau în jurul lor precum grindina.

Se lăsă liniştea în tavernă.

Taran îşi înălță capul şi se uită în jos la Cate. Şi timp de o clipă păru la fel de amețit şi de copleşit cum se simțea ea.

Şi apoi se instală violent realitatea.

Taran o lipi tare de perete şi se răsuci cu fața spre tavernă. Cate nu putea vedea nimic cu excepția spatelui său. Însă putea auzi hârşâitul metalic al cuțitelor scoase şi pregătite de luptă. Şi apoi sunetul pistoalelor scoase din teacă.

O voce masculină aspră strigă atunci:

— Am auzit că ar fi pirați fioroşi aici în taverna lui Cleary, dar nu văd decât nişte laşi fără ouă, cărora le e frică să danseze cu femei!

Cate se îndreptă de spate şi apoi aruncă o privire peste umărul lui Taran.

Ca un grup unit, oamenii lui veniră în față, interpunându-se între ea şi amenințare.

Numai Taran mai rămase o clipă în spate şi-i împinse un pistol în mână. Cu glas şoptit, îi porunci apoi:

— Du-te în camera ta, cât poți de repede.

Şi apoi îşi croi drum printre oamenii lui, până când ajunse în fruntea grupului.

Pe o voce la fel de aspră şi rezonantă precum cea a atacatorului necunoscut, Taran răcni:

— Gerry Williams. Onanist mizerabil ce eşti! Ar fi trebuit să ştiu că eşti în oraş. Am simțit duhoarea de peşte putrezit.

Cate se furişă spre scară. Se strecură înăuntru, în interiorul slab luminat şi zăbovi o clipă pe treapta cea mai de jos, uitându-se pe deasupra grupului de bărbați.

Chiar la intrarea în tavernă stătea un pirat uriaş, chel şi cu ochii bulbucați. Mâinile lui erau de mărimea unor farfurii. Iar pistolul lui care încă mai fumega era de două ori mai mare decât al lui Taran. Hainele pe care le purta erau ca un curcubeu de culori, doar că pătate şi rupte. Şi avea fața mânjită de sânge. Avea dinții negri, o încruntătură fioroasă întipărită pe chip, iar în urechi purta cercei de aur rotunzi, delicați. Totul în ținuta lui era în dezacord puternic… dar asta doar îl făcea să pară şi mai înspăimântător.

Iar în jurul său se aflau douăzeci şi patru dintre cei mai ticăloşi şi mai amenințători marinari pe care îi văzuse vreodată. Şi ei arătau de parcă trecuseră prin mai multe bătălii în seara aceasta. Unul dintre oameni avea ochiul umflat şi vânăt, iar altul avea o tăietură mare pe obraz. Şi pe lângă pumnalele pe care le țineau în mâini, mai aveau altele, care le străluceau atârnate la gât.

— Corabia ta se numeşte *Floating Twigger*[13]*!* Glasul lui Taran scăzu la o şoaptă accentuată, compătimitoare, pe care reuşea cumva să o proiecteze prin încăpere. Dar hai, recunoaşte că nu l-ai mai scos la plimbare pe bătrânul *câine în călduri,* de când era pământul tânăr.

— Ah… da? mârâi piratul şi privirea lui odioasă rămase ațintită asupra lui Taran. Şi dacă o privire ar fi putut ucide, atunci Taran ar fi explodat în multe fragmente sângeroase.

Taran se apropie țanțoş de Gerry Williams.

— N-ai bani în buzunar, n-ai cerneală în călimară, ai velele fleşcăite şi catargul rupt. N-ai putea nici să te urci pe o corabie, darămite să călăreşti o femeie. Şi de-aia ai venit căutând o încăierare, ticălos…

Taran nu mai apucă însă să-ți termine ideea, pentru că

---

[13] În traducere liberă, dintr-un limbaj arhaic, Mădularul plutitor (n.tr.)

Gerry scoase un răcnet animalic şi se aruncă spre el.

Oamenii lui Taran atacară imediat echipajul lui Gerry.

Cele două grupuri se ciocniră violent, acompaniați de urlete şi de țipete de furie şi pe fundalul sonor al cuțitelor care se întâlneau în lovituri mortale.

Cate ridică pistolul, pregătită să-şi apere oamenii, dar nu-l putea vedea pe Taran şi nu îi putea deosebi între ei pe piraţi. Se dezlănțui un vacarm de nedescris de mese răsturnate, scaune aruncate şi sticle şi pahare sparte.

Domnul Cleary se năpusti din bucătărie, fluturând un prosop şi se scufundă sub masa aceea de oameni, la fel ca un purice de nisip sub un val oceanic năprasnic.

Din clipă în clipă, Cate îl tot vedea pe unul sau pe altul dintre piraţii *ei* aruncând lovituri de pumni cu o nebunie şi cu o sălbăticie ce păreau sinonime cu plăcerea. Şi de fapt chiar *erau* plăcere. Simțea cum i se făcea gura pungă. Da, crescuse cu suficienți băieți încât să recunoască momentele în care se simțeau bine şi se distrau. Şi se băteau unii pe alții de le suna apa în cap cu o bună-dispoziție incredibilă. Întinse gâtul, încercând să-l zărească pe Taran.

Şi atunci, chiar sub ochii ei, mulțimea se rupse în două.

Taran se lupta cu Gerry Williams. Şi arăta ca un om care ademenea un urs. Gerry îl depăşea în gabarit cu vreo treizeci de kilograme şi o singură lovitură puternică ar fi pus capăt acelei lupte. În schimb, Taran dansa în jurul lui, pălmuindu-l, plesnindu-l peste nas şi ocazional izbindu-l tare peste ureche. Gerry răcnea şi se lupta, încercând să-i tragă pumni, dar nereuşind să-l atingă. O singură lovitură… chiar şi jumătate prinsă, de la pumnul acela mare şi cărnos, l-ar fi făcut pe Taran să vadă stele verzi. Din fericire, Gerry nu avu ocazia de a da lovitura aceea.

În acelaşi timp, cei doi bărbați observau încăierarea care se învolbura în jurul lor, pentru că din când în când erau obligați să se angajeze în câte o altă luptă şi să bată măr pe altcineva.

Cate cugetă că era un fel de dans – doar că fără ritm sau frumusețe.

Taran era bun. Era foarte precis în mişcări. Şi sălbatic. Lupta la fel cum făcea dragoste – cu acurateţe şi eleganţă. Făcea fiecare lovitură să conteze, şi Cate simţea cum i se usca gura în timp ce-l privea în acţiune. De fiecare dată când se întâlnea cu el, îşi amintea cât de bine fusese între ei şi începea din nou să-l dorească. Şi de fiecare dată dorinţa pe care o simţea pentru el creştea în intensitate, arzând mocnit, precum o scânteie aprinsă din cenuşă. Dacă nu se ţinea departe de el, ştia că va păşi cu bună ştiinţă în foc şi va fi incinerată de pasiunea dintre ei.

Taran îl izbi tare cu pumnul în faţă pe Gerry, aruncându-l pe spate şi trântindu-l lat pe podea. Omul se târî pe jos, direct spre scara umbrită şi îngustă. Cu capul lăsat pe spate şi cu faţa plină de sânge, se uită la ea cu capul în jos. Afişă toţi dinţii aceia negri într-un rânjet înspăimântător şi răcni:

— Hei, domniţă! Ieşi la joacă!

Cate ridică pistolul, îi trase piedica şi îndreptă ţeava armei chiar între ochii lui. Şi probabil un pic din hotărârea ei rece se infiltră prin aburii alcoolului şi se fixă în creierul piratului, pentru că făcu ochii cât cepele, se ridică în picioare şi se aruncă înapoi în luptă.

Îl auzi apoi urlând, neinteligibil:

— Femeie! O femeie cu părul al naibii de roşu! Era să-mi zboare creierii!

Taran se furişă pe scară.

— La dracu', Cate! Nu poţi nici măcar să urmezi nişte instrucţiuni simple?

Ea se uită urât la el. Îi curgea sânge din buza umflată. Avea un început de ochi vânăt şi îşi sugea încheieturile însângerate ale degetelor.

Nu era drept să ştie ce anume refuzase, să vadă cum se mişca… să ştie că avea dreptate… că ei doi împreună ar fi făcut o pereche care ar fi răzbunat moartea fratelui ei şi ar fi adus trădătorii în faţa justiţiei.

Aşadar va merge cu ea în Cenorina, ca soţul ei. Şi ea îşi va face treaba. Iar dacă încerca să profite de apropierea ei, va face uz de tot ce o învăţase Blowfish. Nu îl putea ucide pe

Taran. Oh, nu! Dar îl putea mutila şi-i putea arunca nucile la porci. Încuviinţă din cap.

— Da, aşa voi face. Acum.

— Mişcă-te sus! îi strigă el şi se aruncă înapoi în luptă.

Prudentă, Cate trase la loc piedica pistolului, băga în buzunar arma lui Taran şi urcă scările spre dormitorul ei, cu genunchii moi. Singură!

Indiferent cum o săruta... Indiferent cât de incredibilă era pasiunea dintre ei... aşa trebuiau să rămână lucrurile.

Cu nouă ani în urmă, poate că se căsătorise cu ea înainte de a se culca cu ea şi apoi o abandonase. Dar ea se schimbase în aceşti nouă ani. Acum era absolut hotărâtă să-şi păstreze sănătatea mintală şi virtutea. Taran nu va mai împărți niciodată patul cu ea.

Capitolul 20

Cu nouă ani în urmă...

Cu nouă ani în urmă, când Cate şi Taran părăseau insula Mull pentru întâlnirea lor amoroasă, Cate îşi dorea să țopăie în fugă de la castelul MacLean.

Dar Taran insistase însă să se plimbe, ca şi când ar fi mers doar în promenadă. Taran purtase cu el o geantă de piele.

Şi Cate se întrebase cu sufletul la gură ce cadouri minunate obținuse pentru ea.

El îi permisese să-l angajeze pe pescarul local să îi ducă pe insula principală. Taran aranjase ca un preot bătrân şi fragil, care avea parohia la ieşirea din satul Oban, să îi cunune şi în momentul acela, când stătuseră în salonul lui, primind binecuvântarea bătrânului, Cate fusese mai fericită decât fusese vreodată. Nu va uita niciodată felul în care îi tremurase în brațe buchetul de margarete, sau acel unic sărut pasional şi posesiv pe care i-l lipise pe buze Taran.

Şi apoi insistase să se despartă şi să îşi croiască separat drumul spre locul lor de întâlnire.

Iar ea fusese fericită să facă orice i-ar fi cerut. Escapada lor avusese toate caracteristicile unei evadări. I se păruse absolut palpitantă marea lor aventură, pentru că ştiuse, fără nici cea mai mică urmă de îndoială, cum se va termina. Cu ei fiind fericiți până la adânci bătrâneii.

Acum Cate chicotea cu amărăciune. Bătălia continua răsunătoare, jos în tavernă. Fără să se dezbrace de haine – pentru că nu putea fi sigură niciodată că idioții de jos nu vor da foc hanului – se întinse pe pat şi îşi acoperi ochii cu brațul.

Cu nouă ani în urmă…

Cu nouă ani în urmă, fusese atât de incredibil şi complet naivă, încât o durea până şi acum să-şi amintească. În general făcea tot posibil să nu se mai gândească la momentele acelea, dar acum… între faptul că Taran aproape îi făcuse o declarație de dragoste şi tresărirea inimii ei prosteşti, se obliga să-şi amintească de toată pasiunea, de toată nesăbuința… şi de toată durerea.

De toți anii lungi şi chinuitori de suferință. De singurătate.

Cu nouă ani în urmă…

Bunicuța Aileen murise, lăsând o vale mirifică şi bine îngrijită în inima munților. Kiernan făcea mereu plinul acolo cu provizii de lemn de foc şi mâncare uscată la cutie, intenționând ca acea colibă să servească drept un refugiu pentru călători. Păsările îşi făceau cuiburi în livadă şi căprioarele îşi aduceau puii să se hrănească din vlăstarele tinere. Foarte puțini călători se aventurau pe cărarea de aici… dar atunci când o făceau, erau răsplătiți cu un sentiment de siguranță şi de eternitate minunată, capturat în acel colțişor protector al pământului.

În timp ce aluneca în jos pe cărarea abruptă, Cate simțea miros de iarbă verde proaspătă şi auzea susurul izvorului, care se scurgea în bazinul de acumulare încadrat de nisip. Razele blânde ale soarelui îi mângâiau chipul… şi pentru prima dată de când murise tatăl ei, era complet şi pe

deplin fericită. Îl iubea pe Taran cu toată pasiunea de care era în stare inima ei tânără şi acum îl avea pentru ea pentru totdeauna.

Ştia că el nu o iubea. Dar o dorea. Şi odată ce trupurile lor se vor uni, inima lui se va schimba şi se va deschide către ea. Şi în locul acelei priviri care îi întunecase atât de mult în ultima vreme ochii aceia cenuşii magnifici cu o disperare odioasă, se va uita şi el la ea, aşa cum se uita ea la el – cu adoraţie. Îi va zâmbi… Mai des de o dată pe lună. Cu dragostea ei, îi putea vindeca toată nefericirea şi va rămâne pentru totdeauna cu ea pe insula Mull. Ştia asta. Era absolut sigură.

Când va veni o va lua în braţele lui. Se vor dezbrăca unul pe altul şi-şi vor lipi trupurile… simţi cum o trecură fiori de nerăbdare de la acel simplu gând şi începu să se joace cu ciucurii mantiei sale albastre, înflorate. Orice durere pe care o va experimenta trupul ei virgin va merita din plin pentru a fi cu el.

Deschise uşa colibei şi se grăbi să deschidă obloanele. Lumina soarelui se revărsă înăuntru, inundând camera cu strălucirea sa caldă. Pe vremea când trăise bunicuţa Aileen, casa fusese imaculată. Acum masa micuţă, banchetele şi cuverturile de pe pat erau pline de praf.

Era nevoie de puţină acţiune… şi cu siguranţă asta i-ar fi vindecat şi emoţiile alea prosteşti. Îşi dădu jos boneta şi, cu ajutorul ustensilelor de curăţenie pe care le găsi în dulapul micuţ, şterse praful, mătură şi scutură păturile. Se duse apoi la izvor şi umplu un urcior cu apă. Rupse margarete din grădina sălbatică şi le aranjă în cana de tablă a bunicii sale, după care le aşeză pe masă. După aceea făcu un pas în spate şi îşi admiră munca… şi îşi permise un moment scurt de emoţii şi îngrijorare.

Unde era Taran? Cununia lor fusese grăbită, aproape ca un vis şi nu se asemăna cu nimic din ce visase ea vreodată.

Oare el se răzgândise?

Îşi lipi mâna pe piept şi respiră adânc. Dacă era într-adevăr aşa, atunci era un mare prost… pentru că ceea ce urma să-i ofere era cel mai preţios şi mai frumos dar pe care îl

va fi primit în viața lui. Încuviință din cap, hotărâtă.

Desigur, mama ei decretase demult că bărbații erau toți niște proşti.

Cate deschise geanta şi scoase un schimb de haine. Le scutură un pic şi apoi le agăță în cuiele din perete. Şi apoi scoase şi mâncare: o franzelă, nişte brânză Cheddar, mere uscate de anul trecut, două plăcințele de ovăz coapte în acea dimineață şi două sticle de vin roşu tare. Îi veni apoi o idee şi se grăbi în livada micuță din spatele casei. Cireşele erau roşii, coapte şi luxuriante şi atârnau din copacul înalt, ca nişte buchețele delicioase. Culese mai mult mănunchiuri într-un coş… şi cumva… printre picături, destul de multe ajunseră în gura ei.

— Absolut fermecător! zise Taran, tărăgănat, şi Cate se răsuci imediat, surprinsă.

El stătea în picioare, încadrat de o parte şi de alta de bolovani imenşi de granit şi cu muntele înălțându-se pe fundal în spatele lui. Purta un costum negru de călătorie, cele mai noi cizme ale sale şi o pălărie cu boruri drepte, care îi ascundea trăsăturile în umbră. Crescuse mult de când venise prima dată în insula Mull… Umerii lui se lățiseră şi se înălțase atât de repede, încât Lady Bess chiar se plânsese în glumă că rupea în mod regulat pielea pantofilor. Dar avea în continuare acelaşi păr negru şi aceiaşi ochi cenuşii de care se îndrăgostise Cate. Buzele lui pline şi cărnoase încă se strângeau într-o bosumflare mică şi adorabilă, iar când se mişca, ea îl privea şi ofta, cu ceea ce numise Kiernan „îndrăgostealã de fătucă prostuță”.

Dar Cate nu era o fătucă prostuță. Ştia ce îi plăcea şi îl plăcea pe Taran. Fiecare mişcare a lui îi gâdila ochiul. Avea o forță masculină, temperată de grație… iar felul în care i se încordau şi i se relaxau muşchii când făcea exerciții, sau se antrena, sau pur şi simplu mergea o făcea să se gândească la un armăsar sălbatic. Pe cât posibil încerca mereu să meargă în spatele lui, ca să se poată uita la fundul său… şi desigur că şi toate celelalte fete făceau acelaşi lucru. Dar niciuna dintre celelalte fete nu-l avea ca ea acum. Acum era al ei. Soțul ei.

— Ai venit! exclamă ea şi izbucni într-un hohot de râs de

pură încântare de a-l vedea. Lăsă jos coşul cu cireşe, fugi spre el şi îi sări în braţe. Era singurul bărbat suficient de înalt s-o prindă în braţe, fără să se dezechilibreze şi să se împleticească pe spate. Îi plăcea asta la nebunie şi adora felul în care braţele lui se strângeau în jurul ei şi o lipeau de el dintr-o singură mişcare lină.

Acum totul va fi bine.

Îl sărută, strivindu-şi gura de a lui, iar el o sărută înapoi cu tot entuziasmul unui tânăr faţă de iubita lui dragă. După aceea o lăsă jos şi arăta la fel de fericit cum îşi imaginase ea.

— Ai gust de cireşe, spuse el, şi îşi alunecă degetul pe colţul gurii ei şi îi arătă o pată mică şi roşiatică.

Ea rânji imediat în sus la el.

— Vrei şi tu?

Se apucară apoi să adune cireşe, mâncând tot pe atâtea pe câte puneau în coş. Făcură apoi concursuri de scuipat, ca să vadă care dintre ei putea să arunce sâmburele peste vârful celui mai mare bolovan. Iar când ea reuşi, el o declară cea mai bună la acest joc pe care o produsese vreodată insula Mull şi îi oferi un sărut ca recompensă.

Şi sărutul acela… îi cuprinse faţa în palme şi îi înclină uşor capul, exact cât trebuia. Iar buzele lor se întâlniră în unghiul perfect, fără să se lovească nas în nas măcar o singură dată. Îi mângâia gura cu a lui, dezmierdând-o până când închise ochii emoţionată, i se acceleră respiraţia şi începu să tânjească după mai mult. Dar tot o mai ţinea la distanţă, obligând-o să-şi tempereze nerăbdarea, aparent fericit doar să exploreze acea atingere uşoară. Nerăbdarea ei asemănătoare cu a unui căţeluş îndrăgostit mai dispăru pe măsură ce se relaxă, fericită să-i urmeze exemplul şi să se concentreze la exaltarea întunecată care îi înfiora terminaţiile nervoase în timp ce o săruta, cu gura închisă. Doar gurile lor se atingeau şi nimic mai mult. Mâinile lui îi cuprindeau faţa, da… dar în rest trupurile lor se aflau la distanţă. Nu ştiuse niciodată că puteau apărea atât de multe senzaţii de la o simplă atingere de buze… şi nici nu înţelesese că, după ce cunoştea o plăcere ca aceea, îşi va dori mult mai mult.

Ca să îl ţină acolo, Cate îl apucă de încheieturi. Avea

nişte încheieturi mari şi puternice şi muşchi bine dezvoltaţi de la mânuirea sabiei mari scoţiene, de la faptul că ridicase pistolul greu de atât de multe ori, luând ţinta în colimator şi apoi apăsând pe trăgaci până când nimerea fix în centru.

Dar o sărută din ce în ce mai uşor, până când îşi dezlipi complet buzele de ale ei. Îi atinse apoi gura cu un deget şi, în timp ce o privea, pieptul lui se ridică şi cobora cu rapiditate, ca şi când alergase o cursă lungă şi istovitoare. Gâfâia uşor şi respiraţia lui suna întretăiată, când îi spuse:

— Am cumpărat un pui prăjit din Oban şi l-am mirosit tot drumul până aici. Vrei să mâncăm?

— Oh, da, sună grozav. Nu era deloc dezamăgită că se retrăsese de lângă ea. Totul i se părea minunat astăzi. Aşa că îl luă de mână şi îl conduse în jos pe cărare. Ai trecut deja pe la colibă?

— Am fost să te caut, da… am crezut că poate te-ai răzgândit.

Cate se opri brusc şi se răsuci spre el.

— Nu m-aş putea răzgândi niciodată când vine vorba de tine.

— Când eram în Mull, ai zis că mă iubeşti, spuse el, privind-o intens.

— Păi aşa e.

Rosti afirmaţia aceasta cu aceeaşi înflăcărare cu care rostise şi jurămintele nupţiale în biserică.

— Şi o să mă iubeşti pentru totdeauna?

— Până în ziua în care voi muri.

El încuviinţă din cap, ca şi când era mulţumit de răspunsul ei.

— Indiferent ce aş face?

Ea rânji imediat şi continuă să meargă cu spatele.

— Indiferent cât de mult mă tachinezi sau mă cicăleşti, sau te certi cu mine. O să te iubesc mereu.

— Chiar şi dacă aş… dar şovăi apoi o clipă, ca şi când ar fi căutat cuvintele potrivite.

— Ce? întrebă ea, ţopăind pe cărare şi încercând să privească şi în spatele ei şi la el, în acelaşi timp.

— Chiar şi dacă te gâdil?

Nu asta voise să spună. Era absolut sigură de asta.

Dar apoi înaintă spre ea, clătinând din degete, amenințător.

Ea țipă ca o copilă jucăuşă, se răsuci pe călcâie şi o luă la fugă spre colibă.

Dar el o prinse, desigur. Şi ea îl lăsă. Cate se zbătu un pic, dar nu foarte tare, în timp ce el îşi aluneca degetele peste coastele ei. Şi nu se zbătu nici atunci când încheieturile degetelor lui se atinseră uşor de sfârcurile ei.

Taran şi Cate se opriră din râs. Rămaseră în tăcere câteva clipe, uitându-se unul la altul şi pentru un moment Cate se gândi că s-ar fi putut pierde cu uşurință în ochii aceia cenuşii magnifici. Erau adânci, intenşi şi în acelaşi timp precum o ceață densă… prin care nu se vedea nimic. Cu toate acestea, sufletul lui era bine ascuns de ea.

Se rupse atunci de el şi zise cu glasul tremurând:

— Voiai să mănânci.

— Da. Vreau să mănânc. Vocea lui moale şi guturală o făcea să se gândească la faptul că se referea la cu totul altceva.

Dar intrară apoi în colibă, adunară plăcințelele, vinul şi puiul. Aromele luxuriante de rozmarin şi usturoi se ridicau îmbietoare de la punga maronie de hârtie şi începu să îi chiorăie stomacul de foame.

Şi asta o făcu să se simtă un pic prost. Ce se întâmpla dacă trăgea vreun vânt?

Aparent treaba asta cu a face dragoste era mai încărcată de dificultăți decât crezuse.

Ieşiră din nou în lumina soarelui şi întinseră o pătură pe iarbă sub un brad uriaş. Mirosul aromat de ace de brad zdrobite se ridica în jurul lor, învăluindu-i ca într-un cocon.

Se instală apoi o tăcere ciudată şi lui Cate nu îi venea în minte nicio modalitate isteața de a o întrerupe. Aşa că zise:

— Miroase incredibil de bine!

— Un ospăț demn de un rege. Vocea lui ascundea o satisfacție fără margini, şi Cate ridică privirea şi îl surprinse uitându-se la ea, intens.

Părea aproape periculos… la fel ca un tâlhar periculos la

drumul mare, sărac şi flămând căruia i se oferea o masă… iar ea era felul principal.

Cate se îmbujoră pe loc. Era o prostioară, de fapt. Locuise cu el timp de aproape trei ani şi tânjise după momentul acesta de o veşnicie… dar acum că era în faţa faptului împlinit, o încerca o mică teamă, enervantă… dar era doar o prostioară feciorelnică. O frică de necunoscut.

Nu era un semnal de alarmă pe care i-l trăgea conştiinţa. Şi nu atât raţiune, cât pură emoţie. Era o fătucă sălbatică. Toată lumea spunea asta. Şi dovedise că toate bârfele răutăcioase erau adevărate şi fugise şi se căsătorise în secret. Dar ştia că atunci când se va afla adevărul, toate femeile din Scoţia o vor invidia.

El o întrerupse din reveria sa:

— Pot să-mi dau jos ghetele? Sunt noi şi mă cam freacă la călcâie.

Vorbea atât de prozaic şi atât de normal, încât Cate izbucni în râs.

— Ai face orice ca să încerci să eviţi să pui masa, nu? Bine… fie. Dar va trebui să strângi tu.

Taran se prinse de gheată şi se chinui să o dea jos.

— Promit.

Ea pufni imediat. Toţi bărbaţii ziceau aşa ca să le iasă lucrurile cum voiau ei. Dar în realitate nu strângeau şi nu curăţau niciodată nimic, chiar dacă erau perfect capabili s-o facă.

Grăsimea de la puiul prăjit umezise punga de hârtie, aşa că fu nevoită să o dezlipească de pe carne pe una dintre farfuriile de tinichea ale bunicii, aşezând-o apoi în centrul păturii. Scoase apoi plăcinţelele. Umplu un castronel cu cireşe şi altul cu nuci din producţia de anul trecut şi râse când Taran sparse o nucă, folosindu-se de tocul ghetei. Sparse apoi una şi pentru ea şi o hrăni cu miezul delicios. Iar când degetele lui se atinseră de buzele ei, o trecu un fior neaşteptat. I se părea că exista ceva simbolic în gestul acela simplu. Taran se comporta de parcă făcea mai mult decât să o hrănească… de parcă îşi asuma responsabilitatea pentru bunăstarea ei, pentru foamei ei, pentru tumultul ei sufletesc, pentru trupul şi pentru mintea

ei.

Oare asta îşi dorea?

Da. Sigur că da. Atât timp cât era vorba despre Taran.

Şi totuşi… totuşi se luptase toată viaţa ei ca să fie independentă.

Încercă să-şi adune gândurile.

Oare Taran îi va cere atât de mult? Oare îşi dorea să o aibă cu totul?

Ba şi mai important… Ea îşi dorea să se dăruiască aşa, pe deplin?

Desigur că da. Era Cate MacLean. Pentru ea era totul sau nimic.

Degetul lui mare se plimbă pe buza ei de jos.

Şi atunci uită de orice nelinişte…

Capitolul 21

Din instinct, Cate scoase vârful limbii şi îi atinse uşor vârfurile bătătorite ale degetelor.

Taran inspiră adânc. Ochii lui cenuşii străluceau aproape albăstrui, ca şi cum în interiorul lor ar fi ars mocnit un foc de cărbuni. Îşi retrase mâna în grabă şi se uită la degetele lui de parcă ar fi fost arse şi apoi se uită la ea. Şi Cate ar fi putut jura că în clipa aceea comunicară fără cuvinte. El va avea grijă de ea. O va hrăni, o va îmbrăca şi o va transforma în tovarăşa lui de viaţă.

Pieptul ei se ridică şi coborî, într-o respiraţie prelungă şi simţi cum viaţa i se răspândea prin vene.

Se depărtară apoi.

Şi se uitară în jos la mâncare.

Şi ca şi când astfel de momente sublime ar fi fost ceva obişnuit, îşi umplură farfuriile şi mâncară, discutând despre prietenii lor, despre focul în aer liber care urma să aibă loc la Johnsmas şi dacă Lady Bess va purta vreodată haine care să n-o facă pe fiica ei să moară de ruşine.

Taran zicea că nu.

Şi Cate cam tindea să fie de acord. Pentru că, la drept vorbind, era convinsă că mama sa trăia ca să o facă de ruşine.

Iar în tot acest răstimp, îi arunca priviri mici şi uimite. Toate visurile ei deveniseră realitate.

Puiul era gustos şi suculent şi Taran îşi termină porția lingându-se pe degete, mâncă trei bucăți de plăcintă, termină cireşele şi mai sparse nişte nuci, punând miezul pe farfuria ei. Şi apoi chiar făcu ceea ce zisese că va face. Strânse el tot.

Cate îl ajută cu farfuriile în drum spre colibă şi, în timp ce el împachetă restul mâncării, ea se uită la rămăşițele festinului lor.

— Ce o să mâncăm mâine?

Cu o finalitate foarte gravă, el zise:

— Scumpo, o să avem noroc dacă o să mai avem o zi de mâine.

— Oh, normal că vom avea, zise ea şi-şi aruncă brațele în jurul taliei lui. Suntem tineri. Suntem căsătoriți. O să avem o mie de zile de mâine. Un milion!

El se uita în jos la ea, cu ochii umbriți. Şi într-un sfârşit, spuse:

— Du-te înapoi afară pe pătură. Când mă întorc, o să vorbim despre noaptea asta, în schimb.

Ea se uită spre patul cu cadru de lemn şi saltea de paie. Noaptea asta. Se referea că vor face dragoste în noaptea aceasta.

Se surprinse apoi eliberând un oftat inconştient de uşurare.

El o luă de mână, îi sărută degetele şi toată căldura gurii lui o inundă cu fericire. Asta şi faptul că punea el la loc mâncarea.

Cate țopăi veselă şi se grăbi înapoi afară, scutură pătura de firimituri şi apoi o întinse la loc. Se aşeză în centrul ei, întrebându-se cum să îl ispitească mai bine pe Taran. Se ciupi uşor de obraji ca să le aducă o îmbujorare uşoară. Îşi descheie primii doi nasturi de la corsaj. Ba nu, va descheia trei. Îşi scoase ghetele şi le aşeză ordonat lângă marginea păturii, după care îşi scoase şi ciorapii şi îi îndesă înăuntru. Într-un acces de năstruşnicie, îşi scoase apoi agrafele din păr, îl lăsă

să îi cadă pe umeri şi apoi îşi ciufuli părul, până când părea aranjat cu atenție.

Cel puțin era pregătită… sau pe cât de pregătită putea fi. Aşa că se uită în jur la valea aceea, aşezată ca un hamac între munții grandioşi de granit. Vântul cânta lin, printre fisurile înguste din stânci, şi pinii trosneau deasupra capului ei. Se lăsă pe spate, privind aproape hipnotizată crengile care se legănau. Cerul albastru, senin era ornamentat din loc în loc cu câțiva norişori pufoşi, care treceau să construiască frumoase castele ca de perne în aer. În liniştea aceea, splendoarea naturii îi încânta sufletul. Iar senzația minunată de pace – şi vinul – reuşea să-i liniştească spiritul agitat.

Simți un fior cald traversându-i şira spinării. Întoarse capul şi îl surprinse pe Taran privind-o. Ochii lui cenuşii întunecați se uitau la ea ca şi când ar fi fost cea mai frumoasă femeie de pe fața pământului şi toate instinctele i se treziră când se întinse languros, împrăştiindu-şi părul pe pătură şi aruncându-i un zâmbet obraznic.

Dar el nu îi zâmbi înapoi. Plecă uşor capul în pământ şi îi zvâcniră nările. Părea furios… sau… nu, nu furios. Ci îndurerat. Ca şi când Tar fi durut să se uite la ea.

— Nu înțelegi nici măcar o frântură din puterea pe care o deții, zise el.

O nedumerea vocea lui joasă şi guturală. Îi dispăru atunci zâmbetul.

— Ce vrei să spui?

Taran clătină din cap.

— Nu ar trebui să-ți spun. Trebuie să mă salvez şi eu cumva.

Cate tot nu înțelegea, dar i se întâmpla foarte rar să îi înțeleagă pe bărbați şi afirmațiile lor vagi.

Taran veni lângă ea şi se lăsă în genunchi. Îi cuprinse o şuviță de păr şi o frecă uşor între degete.

— Ai cel mai frumos păr pe care l-am văzut vreodată. Să nu ți-l tai niciodată.

— Unii oameni disprețuiesc părul roşu, considerându-l imoral îşi lăsă ochii să strălucească în sus la el cu toată adorația care-i umplea inima. Dar ştiu că părul meu atrage

atenția unui bărbat.

— Da, aşa e. De fapt atrage atenția prea multor bărbați.

— Ba mai mult, circulă tot felul de povestiri ciudate despre o femeie cu părul roşu… se spune că e capricioasă, că e temperamentală şi predispusă la gânduri păcătoase. Cate rânji la el. Voi, băieții, puteți să credeți orice poftiți, dar nu sunt mai capricioasă decât oricare altă fată.

— Şi eu cred… zise apoi şi se aplecă, sărutând-o uşor… că nu te cunoşti deloc.

Ea îşi încolăci brațele în jurul gâtului lui.

El se întinse lângă ea şi se uită în ochii ei.

— Eşti o fată foarte ciudată. Spui tot ce gândeşti.

— Oh! Numai ție! Pentru că tu mă înțelegi.

— Ba nu, nu te înțeleg.

— Păi ce anume nu înțelegi?

— Spui că mă iubeşti, dar nu ştiu de ce…

— Toate fetele te iubesc, nu-i aşa? zise ea şi-şi simți zâmbetul tremurându-i. Kiernan spune că te-ai culcat cu jumătate dintre fecioare.

— Mă mândresc cu faptul că le-am oferit cele mai frumoase treizeci de secunde din viața lor.

Cate nu înțelegea de fapt la ce se referea, dar izbucni în râs, pentru că avea senzația că Taran voia s-o vadă râzând.

— Dar ele nu mă iubesc, spuse el. Zic că le place accentul meu. Şi că sunt mare şi puternic, şi chipeş.

Ea se întinse şi îi atinse uşor buzele cu vârful degetelor.

— Păi eşti.

Şi el i le sărută.

— Tu m-ai iubit mereu… chiar şi când eram mic şi pricăjit, speriat şi răutăcios… Deşi nu înțeleg de ce.

— Pentru că eşti ca mine. Vrei aventură. Vrei să fii puternic şi curajos, spuse ea, descheindu-i uşor nasturii de la cămaşă. Dar nu se putea uita la el. Nu când fiecare cuvânt pe care-l rostea era smuls din cele mai ascunse şi intime cotloane ale sufletului ei. Eşti mai mult decât un orfan crescut de clanul MacLean. Poți să faci lucruri mărețe! Şi le vei face!

E scris în destinul tău! Şi ştiu că şi eu pot face lucruri mărețe şi le voi face lângă tine. Se uită în sus la el, printre

gene.

El se holba la ea cu gura căscată de uimire.

— Pe toți sfinții, Caitlin MacLean! Chiar eşti o minune!

Putea vedea maturitatea în nuanța bărbii lui negre, în sprâncenele lui stufoase şi în umerii săi, care erau suficient de lați să blocheze cerul. Şi totuşi putea întrezări şi urme ale copilăriei pe pielea lui catifelată şi nemarcată şi în felul în care se uita la ea… ca şi când era o persoană unică şi minunată.

Taran îşi alunecă uşor un braț sub capul ei şi o sărută. Nu era un sărut uşor precum cel din livadă… ci unul real, precum cele despre care vorbeau celelalte fete – cele care trăiseră în Edinburgh şi se considerau acum foarte şic. Îi întredeschise buzele cu ale lui şi îi găsi limba. I se părea ciudată această îmbinare a gusturilor lor… dar după o clipă scurtă de ezitare, hotărî că îi plăcea. Închise ochii şi îl lăsă să se înfrupte din ea. Încă mai putea auzi încet vântul foşnind printre crengi] şi cântecul melodios al ciocârliei. Brațele ei se strânseră în jurul gâtului lui, trunchiul lui se lipi de al ei… Doamne! Îi plăcea foarte mult şi senzația aceasta.

El ridică uşor capul şi îi atinse nasturii deschişi cu degetul.

— Te gândeai să încerci să mă seduci?

— Da, zise ea şi rânji obraznică. Funcționează?

— Tot ce faci tu e o seducție în sine. Îi zâmbi apoi. Îi atinse uşor buzele cu ale lui, ca un amestec de tentație şi promisiune. Îți aminteşti de ajunul solstițiului de vară, când clanurile se strângeau pe dealuri să aprindă focuri de tabără şi ai adormit pe stânca aia?

— Da… avea un sentiment ciudat că nu o să îi placă treaba asta.

— Eu te-am găsit. Dormeai aşa de adânc, că salivai…

— Taran! exclamă ea, simțindu-se umilită şi încercând să-l împingă la o parte.

Dar el nu o lăsă.

— Şi tot te-am vrut şi după ce te-am văzut aşa. Te vreau atunci când țipi la Graeme că nu te lasă să joci crichet. Te vreau atunci când cari lemne de foc pentru bucătăreasă şi ai fața murdară şi aşchii în păr. Te vreau atunci când te întorci

de la cabana unui arendaş, cu chipul strălucindu-ți de minunea că ai ajutat la aducerea pe lume a unui pui mic. Eşti înaltă şi eşti frumoasă, şi eşti bună. Şi vreau să te absorb în sufletul meu.

Capitolul 22

Intensitatea lui Taran o speria pe Cate. Încercă să întoarcă fața, dar el o sărută pe obraz şi apoi în colțul gurii, aşa că se pomeni întorcând din nou capul spre el, la fel cum o margaretă căuta razele soarelui. Sărutul acesta era mai adânc şi mai fierbinte decât oricare altele dinainte şi experimentă o schimbare bruscă a dispoziției. La fel ca marea, se mişcă inevitabil şi intuitiv, concentrându-se complet pe senzațiile care îi inundau inima şi trupul. Taran îi descheie corsajul până mai jos de talie, iar ea aproape că nici nu observă până când nu îi desfăcu rochia şi cămăşuța. Icni şi i se tăie respirația. Se uită în jos la corpul ei şi la sânii ei palizi expuşi luminii soarelui.

Se îmbujoră din nou. Ştia că era o reacție prostească, dar era ceva în felul în care se uita la ea!

— Taran? Îi tremura vocea. La ce… la ce te gândeşti?

El nu răspunse. Ci îi atinse uşor sfârcurile cu vârful degetelor. Obrajii lui tuciurii erau calzi şi îmbujorați şi respira greu şi sacadat, ca şi când efortul de a respira necesita multă atenție şi toată atenția lui era concentrată la altceva. Era complet concentrat asupra ei.

O combinație de stânjeneală şi agitație o făcu să-i împingă mâinile la o parte.

În schimb, el o prinse de mâini şi îi lipi propriile degete de sâni.

— Arată-mi ce-ți place, îi şopti el. Noaptea, când eşti singură în pat şi vrei plăcere… ce faci?

În clipa aceea, Cate se sperie că va muri efectiv de ruşine.

— Taran! Eu nu…

Dar el doar îi zâmbi.

— Nu?

— Nu pot să-ți arăt…

Dar atunci începu el să-i mişte degetele. Îi apăsă sânii, după care îi ridică degetele şi începu să facă cerculeţe în jurul sfârcului ei.

— Aşa? Faci asta când te gândeşti la mine?

— D… da… şi… asta… închise ochii, îşi umezi un deget în gură şi începu să se atingă.

Lui Taran i se tăie răsuflarea şi abia îşi reveni, după care gura lui se închise peste unul dintre sânii ei.

Cate deschise ochii brusc. Era îngrozită şi… Oh, Doamne, Dumnezeule! Era o senzaţie absolut divină! Gura lui, umezeala, căldura… îi sugea sânul fără milă, mângâindu-i fiecare nerv. Limba lui începu să se învârtă în jurul sfârcului ei şi se auzi suspinând încet. Nu mai era deloc îngrozitor. Nu… era numai dulceaţă şi fierbinţeală în interiorul ei. Picioarele ei se zvârcoleau neputincioase… se simţea din ce în ce mai umedă între coapse.

Şi apoi se simţea din nou îngrozită şi ruşinată şi strânse genunchii tare, ca să oprească valul acela de umezeală. Dar cât timp o săruta acolo… şi mâna lui îi mângâia celălalt sfârc… sporea considerabil valul de senzaţii care o copleşeau. Iar când îşi lipi tare genunchii, îşi dori să… nu ştia exact „să ce", dar i se arcui spatele instinctiv, oferindu-i-se.

Crengile fluturau deasupra ei, ca nişte degete maronii şi verzi pe cerul albastru cu alb.

Se zvârcolea pe pătură sub atingerea lui, şi el… el se lipi tare de ea, mişcându-şi şoldurile puternic pe corpul ei. El gemu adânc.

— Caitlin! Vreau să… vreau să te iubesc. Îi trase apoi de fustă, ridicându-i-o.

Acum? Adică se referea… acum, acum? Ea cu fusta ridicată pe talie şi el cu pantalonii în vine?

Aerul rece îi mângâie picioarele dezgolite.

În clipa următoare, îl împinse de pe ea şi se ridică.

— Nu!

Pe chipul lui apăru o expresie goală de şoc. Arăta de parcă îl plesnise… dar în momentul acela nu avea timp să-l

sărute pe frunte şi să-i aline sentimentele rănite. În schimb, începu să tragă de şnururile care-i ţineau fustele legate pe talie. Îngenunche şi îşi scoase mânecile rochiei. Se ridică în picioare cu greu, aruncă rochia pe jos şi la fel şi jupele.

Acum pe chipul lui apărea o expresie complet nouă de şoc. O privea la fel cum ar fi privit probabil o zeiţă păgână a fertilităţii.

Îmbrăcată doar în nişte pantalonaşi scurţi de lenjerie intimă şi într-o cămăşuţă, Cate întinse larg braţele şi se uită spre cer, parcă cerând o binecuvântare. Şi o găsi în razele soarelui care-i mângâiau pielea, în briza care foşnea prin copaci şi în cerul albastru care se întindea la infinit.

După aceea îşi scoase cămăşuţă, se dezbrăcă de pantalonii scurţi şi-i aruncă deoparte.

Nu mai purta nimic. În ziua aceasta minunată, sub soare şi în briza plăcută, era la fel de goală precum o lăsase Dumnezeu.

Se uită în jos la Taran, încă puţin temătoare, dar mândră de trupul ei şi hotărâtă să se avânte cu curaj în bucuria lor comună.

— N-am văzut niciodată în viaţa mea ceva mai frumos… vorbea sacadat, de parcă trebuia să gândească fiecare cuvânt înainte de a-l silabisi. Şi apoi mâna lui se întinse uşor după coapsa ei interioară. Îşi aşeză palma pe pielea ei şi o alunecă într-o spirală pe şoldul ei şi până pe talie. Îi cuprinse fesele chiar la bază, unde i se uneau cu picioarele şi o strânse blând şi ritmic.

Simţea fiecare mişcare fix între picioare. Simţea că îi strângea pielea şi minunea atingerii lui… era conştientă de greutatea pe care o simţea în vintre şi era din nou umedă şi simţea o durere stranie.

Apoi degetele lui alunecară între picioarele ei.

Încordă genunchii, închise ochii şi se pregăti sufleteşte pentru ceea ce urma.

Taran abia dacă o atingea. Vârfurile degetelor lui abia luau contact cu vârfurile cârlionţilor ei femeieşti… dar acele atingeri uşoare se preschimbau în valuri exaltante de plăcere.

Cum era posibil ca el să facă atât de puţin, şi totuşi ea

să simtă atât de multe?

Până când degetul lui mare ajunse să alunece pe faldurile ei, deschizând-o spre atingerea lui, genunchii ei erau deja moi şi pe punctul de a ceda. Dar cu cealaltă mână, el o ţinu ferm pe loc şi începu o explorare lentă şi blândă de o asemenea senzualitate, încât ea se pomeni alunecându-şi palmele în părul lui şi susţinându-i capul. Poate că pentru echilibru. Sau pentru a-şi putea păstra sănătatea mintală.

Taran o mângâia în jurul tuturor părţilor importante – mugurele feminin pe care şi-l atingea când se gândea la el şi intrarea în tunelul ei femeiesc secret. Degetele lui se apropiau mult şi îşi simţea trupul încordându-se de nerăbdare. Dar apoi alunecau mai departe şi îi venea să ţipe la el pentru că era atât de ignorant. Oare nu ştia…? Oare ar fi trebuit să-i spună să…?

Dar nu. Nu putea face asta. Nu-i putea spune…

Dar nici nu mai putea îndura chinul acela.

— Te rog, Taran…

— Ce? şopti el, sărutându-i şoldul. Spune-mi ce îţi doreşti…

— Te rog… atinge-mă!

— Asta fac! Mâna lui care se afla pe şoldul ei, ţinând-o stabilă, o mângâia cu mişcări circulare.

— Nu acolo… nu acolo…

— Atunci unde?

Exasperată şi disperată, îşi lipi mâna peste a lui pe clitorisul ei.

— Aici!

— Ohh! Vocea lui era adâncă şi aproape amuzată. Acolo!

Râdea de ea. Ticălosul chiar râdea de ea. Îi venea să-i pună pistolul la tâmplă, dacă ar fi avut unul la îndemână… dar apoi, dintr-odată, făcu întocmai ce îşi dorea. Găsi mugurele acela care pulsa şi-l atinse.

Ea suspină de plăcere şi încercă să oprească mişcarea cu pumnul. Presiunea se clădea nemiloasă înăuntrul ei, dintr-un motiv complet necunoscut. Nu ştia decât că şoldurile ei vibrau într-un dans primitiv pe care îl recunoştea cumva instinctiv.

Şi apoi o găsi. Esența ei. Umezeala. Strâmtoarea. Şi aproape durerea unei excitații disperate.

O pătrunse uşor cu degetul. Ea nu observă intruziunea aceea sau senzația ciudată de a avea o creatură străină – un bărbat – atingând-o acolo. Nu-i păsa decât să aline durerea aceea care o făcea să tremure din toate încheieturile sub lumina caldă şi strălucitoare a soarelui. Degetul lui se scufundă adânc în ea, după care se trase şi se scufundă din nou.

I se înmuiară de tot genunchii şi se prăbuşi în gol.

Dar el o prinse în cădere şi o întinse pe pătură. Taran îşi smulse hainele de pe el cu disperare… dar ei deja nu-i mai păsa dacă îşi lua timp să se dezbrace sau nu. Îl voia acum acolo… între coapsele ei.

Cate ridică un genunchi.

El se opri, în timp ce-şi scotea cămaşa. Rămase o clipă uitându-se la ea şi apoi înjură aprig. Şi cămaşa lui zbură imediat.

Cate rostogoli un şold, ridicându-l de jos, şi mişcarea aceea i se revărsă prin corp ca un ocean voluptuos de fierbințeală.

El îşi dădu jos pantalonii şi indispensabilii.

În lumina strălucitoare a soarelui, Taran era superb, ca un peisaj necunoscut de o splendoare neînduplecată. Umerii lui păreau compuşi numai din muşchi şi se transformau în văi netede de-a lungul brațelor şi pieptului său. Pielea lui tuciurie era presărată cu păr întunecat, care i se întindea pe brațe şi pe picioare, adunându-se în centrul pieptului său şi alunecând într-o coloană în jos spre vintre. Şi din căpița aceea de păr întunecat i se ridica bărbăția, necircumcisă, roşie în vârf şi cu vinişoare albastre fine… şi mare. Mult mai mare decât se aşteptase.

Prea mare?

Dar nu mai avea timp să se gândească de două ori la asta. Taran era acolo, cu genunchii între ai ei. O greutate deasupra corpului ei… caldă şi cu miros de mosc… şi periculos de masculină.

Miros. Putere. Pasiune. Cate simțea că se îneca în

propriile ei simțuri. Pătura aspră îi zgâria trupul gol. Iarba strivită de dedesubt era o pernă prea mică.

El se sprijini într-un cot. Cu mâna cealaltă bâjbâia mai jos şi încheieturile degetelor lui o mângâiau atât de intens, încât era pe punctul de a înnebuni.

Cate îşi trecu degetele prin părul lui, se ridică uşor şi îi împrăştie sărutări pe față, făcând orice îi trecea prin minte ca să-l ispitească.

Şi apoi o găsi. Simți presiunea şi senzația că tocmai începea atacul final. Închise pleoapele şi se concentră la a-şi controla fuga instinctivă. Nu avea să dea înapoi acum. Îşi plimbă mâinile în jos pe trupul lui, îl prinse de şolduri şi îl zori să se apropie şi mai mult.

— Caitlin? şopti el, ridicându-i uşor bărbia. Uită-te la mine!

Ea deschise ochii fără tragere de inimă.

Părul lui mătăsos îi atârna în jurul feței. Ochii lui erau înflăcărați de pasiune şi o fixau, plini de adorație. Putea vedea clar asta. Taran şi-ar fi dorit să se grăbească… la fel ca un taur în călduri. În schimb, îi şopti:

— Uită-te la mine! Şi lasă-mă şi pe mine să te privesc!

O pătrundea centimetru după centimetru. Era vag conştientă de o senzație de arsură, de durere şi de frângerea acelei bariere a fecioriei sale. Dar mai mult decât atât, conştientiza uniunea lor. El îi revendica trupul în toată deplinătatea cuvântului. Şi ea pe al lui. Mişcă uşor şoldurile, ridică picioarele şi le încolăci în jurul lui… văzu cum i se schimbă expresia facială când recunoscu intrarea trupului ei.

„Ia-mă! Aşa cum te iau şi eu”.

Cel puțin se cuibărise în ea. Iar ea îl acceptase… îl cuprinsese cu totul în ea.

Taran gâfâia în timp ce o privea, aşteptând… dar nu ştia ce anume aştepta.

Îi dădu părul la o parte de pe față şi o sărută uşor… pe frunte şi pe obraji, zăbovind apoi mai mult asupra buzelor ei.

— Caitlin…

Doar numele ei. Dar era suficient.

Şi apoi începu mişcarea. Mai lentă la început, o retragere

scurtă şi apoi o împingere fermă. Iar împingerea aceea… felul în care o pătrundea… se întoarse din nou senzația de plăcere şi i se închiseră din nou pleoapele.

— Se simte… bine. Îşi dădea seama că vorbea greoi şi stâlcit… ca şi când băuse nişte băuturi alcoolice tari şi acum resimțea efectele secundare… şi o speria asta.

— Dar acum? Se retrase din ea şi mai mult, după care o pătrunse din nou şi mai relaxat, prelungind aşteptarea aceea plină de dorință, până când deja gâfâia de nerăbdare.

Şi apoi simți din nou presiunea aceea. Şoldurile i se ridicară dintr-o voință proprie, împingându-se în el, căutând satisfacție de la întregul lui corp. Părul lui de pe piept se freca de sânii ei sensibili. Simțea cum o căldură îi ardea pielea din interior. Îşi dorea… îşi dorea…

El stabili un ritm ferm şi continuu. Se ținea de umerii lui şi îl mângâia pe spate. Degetele ei atinseră un şiroi de transpirație şi el tremura de la efortul de a se abține. Ştia că Taran îşi dorea cu mult mai mult… că voia să se întâmple mai repede… şi îl iubea cu atât mai mult pentru că avea grijă de feminitatea ei. Şi-ar fi dorit să-l poată privi… să vadă plăcerea pe chipul lui… să-i spună cât de mult însemna pentru ea… dar una câte una, nevoile trupului ei câştigară supremația asupra capacității ei de a vorbi, de a vedea şi chiar şi de a se mişca voluntar.

Se supunea bucuroasă cerințelor lungimii bărbăției lui din ea şi mişcărilor şoldurilor lui. Respirația ei venea în gemete care creşteau gradual ca volum şi ca intensitate. Se întinse cu disperare să se prindă de brațele lui. Îşi propti ferm picioarele în pământ. Undeva adânc în interiorul ei, dorința creştea în intensitate şi se înfierbânta tot mai mult, generând mai multă umezeală şi făcând-o să-l zorească.

Ritmul creştea considerabil. Se aplecă deasupra ei, fixând-o cu privirea… concentrându-se la ea şi numai la ea. O pătrunse adânc, zăbovind o clipă în interiorul ei, după care se retrase din nou. O pătrundea şi se retrăgea, iar şi iar, şi iar… şi în cele din urmă… într-un sfârşit parcă o trosni fulgerul. Se cutremura violent din toate încheieturile, neajutorată, disperată şi zbătându-se pe culmile extazului. Îşi înfipse

unghiile în spatele lui, se ridică şi-l strânse tare între coapsele ei. Spasmele plăcerii îi zguduiau corpul iar şi iar, şi iar. Tremura neputincioasă, suspendată o clipă atemporală într-o agonie a plăcerii.

Şi atunci îşi pierdu şi el controlul în cele din urmă. Se scufundă în ea, rupându-se de orice altceva cu excepția propriei satisfacții.

Şi ea îl lăsă cu bucurie. Îl cuprinse într-o îmbrățişare strânsă, delectându-se cu dovada supremă a neputinței lui de a se mai abține. El scrâşni din dinți şi muşchii gâtului i se încordară tare, când gemu.

Entuziasmul lui o conduse spre un alt orgasm, mai lung decât primul, mai concentrat şi se lăsă copleşită de splendoarea lui.

Terminară împreună în acelaşi timp. Se lăsară apoi pe pătură. Şi rămaseră îmbrățişați, în timp ce li se liniştea respirațiile. Alunecară uşor spre tărâmul somnului şi se treziră spre amurg. Aprinseră focul în şemineul din colibă şi făcură dragoste din nou. Şi apoi din nou, şi din nou…

Capitolul 23

În primele ore ale dimineții, Taran lăsă jos creionul, se ridică de la birou şi se întinse. Şi mârâi, întrucât fiecare vânătaie şi muşchi rănit al trupului său protesta.

Era prea bătrân ca să se mai bată aşa ca un maniac, fără să se gândească la ziua de mâine sau la orice altceva în afară de a-şi da frâu liber acelei furii primitive care clocotea în sufletul lui. Tinerii erau mai rapizi. Şi primeau pumnii mai bine.

Rânji atunci.

Dar luptătorii mai bătrâni precum Gerry Williams – şi Taran – erau mult mai versați cu trucurile de bătălie, care în cele din urmă le ofereau avantajul.

După cum demonstrase şi Gerry, lupul ăla de mare bătrân şi viclean, când strigase în cele din urmă:

„Bătrânețea şi viclenia câştigă mereu în fața tinereții şi a entuziasmului”.

Desigur, Lilbit îl pocnise după aceea pe Gerry şi îl lăsase lat. Dar fusese o luptă distractivă, atât cât durase.

Taran se duse la fereastră şi se uită afară. Dimineața avea să se instaleze peste două ore, dar încă nu se vedea nicio urmă de soare care să încerce să răzbată prin ceața aceea întunecată blestemată, formată pe jumătate din nori şi pe jumătate din fum de cărbuni. Ura oraşul acesta şi tânjea după aerul curat din Cenorina.

Mâine… după atât de mulți ani, va fi acolo. Va sta pe țărm şi se va uita la munți, inhalând mirosul proaspăt şi familiar de *acasă*. Închise ochii, ca să liniştească valul chinuitor de dor care îl inunda şi încerca să-l copleşească cu totul.

Iar când îi deschise din nou, îşi atinse prudent buza umflată şi dureroasă şi tăietura de pe bărbie. Nu îşi putea închipui ce va spune Cate dimineață când îl va vedea. Probabil ceva insultător – era sigur de asta.

Şi că tot venise vorba despre Cate… se întoarse la biroul lui, ridică foaia de hârtie şi reciti ceea ce scrisese şi încuviință din cap. O îndoi cu grijă, o pecetlui cu sigiliul său la îmbinarea capetelor şi apoi se duse la dormitorul mamei lui şi o alunecă pe sub uşă. În misiva aceea îi mărturisea adevărul despre căsătoria lui cu Cate. Şi era foarte fericit că nu va mai fi aici când o va citi regina.

După aceea se retrase în camera lui şi se băgă în pat pentru câteva ore de odihnă mult râvnită.

*

Cerul era cenuşiu, iar vântul umfla velele micii corăbii. Cate se prinse strâns cu mâinile de balustradă, în timp ce privea doi marinari urcând schela de acces la bord, împleticindu-se sub greutatea cufărului ei. Totuşi cufărul era cea mai mică grijă a ei. Niciun alt pasager nu mai călătorea în Cenorina sau spre alt port de escală. Cu puțin noroc, Taran va rata îmbarcarea şi va fi liberă să se ducă singură în

Cenorina şi să-şi facă treaba, fără niciun impediment. Nu avea nevoie de el să se țină după ea, îmbrăcat în cine putea şti ce costum ridicol. Nu-l voia acolo să fie cu ochii pe ea tot timpul sau amenințând să o seducă cu fiecare atingere sau cu fiecare privire a ochilor lui întunecați. Nu merita să-şi bată capul cu o astfel de distragere a atenției, când era disperată să dovedească faptul că era suficient de curajoasă, puternică şi inteligentă să merite încă o misiune în rețeaua tenebroasă a spionajului.

Privi un bătrân sărac, orb şi zdrențăros croindu-şi drum de-a lungul docurilor. Era mai mult decât evident că fusese cândva un tânăr înalt, cu umeri lați şi probabil foarte chipeş. Acum purta un bandaj legat peste ochi, ca să îi protejeze de lumină şi avea chipul plin de vânătăi şi tăieturi. Înainta greoi, cu brațul stâng legat într-o faşă elastică de la cot până la degete, cu un baston atârnat pe braț şi sprijinindu-se greoi de brațul tovarăşului său mai scund. Ambii bărbați purtau haine curate, caracteristice ca stil oamenilor din clasa mijlocie şi aveau tunsori scurte şi elegante. Orbul purta nişte pantaloni maronii de lână, o haină maro şi peste umeri un fel de eşarfă cu dungi cafenii şi bej. Şi cu toate acestea, tot tremura ca şi când i-ar fi fost frig de la briza răcoroasă şi proaspătă a Atlanticului.

Cate îşi strânse şi ea în jurul trupului pardesiul verde de lână.

Nu era foarte elegant, dar când o femeie locuia pe coasta Scoției, uneori trebuia să renunțe la modă în favoarea căldurii. Sau cel puțin aşa făcea Cate. Se aştepta ca acea călătorie de o zi peste ocean să fie destul de răcoroasă, aşa că pe sub pardesiu purta rochia sa neagră de călătorie, corsetul, cea mai călduroasă cămăşuță şi lenjerie de corp confecționată din cel mai gros şi călduros bumbac. Încuviință din cap cu fermitate. Taran nu avea decât să încerce ce voia, cât timp era îmbrăcată aşa!

Undeva mai jos, bătrânul orb şi tovarăşul său mai scund erau cufundați într-o conversație animată, iar omul mai tânăr încuviința din cap viguros, în semn de aprobare.

După aceea ridică privirea şi se uită în sus la corabie.

Şi lui Cate i se tăie respirația de şoc.

Era Blowfish. Îşi atinse borul pălăriei în semn de salut, după care îi făcu semn să vină în capătul schelei de îmbarcare.

Privirea ei zbură imediat spre companionul său. Doar nu avea cum să fie…

Oh, ba da… el era!

Taran! Îşi tunsese părul.

Se simți imediat inundată de o consternare exacerbată. Îşi tăiase părul acela negru, frumos şi drept, şi strălucitor ca un far, care o ademenea spre atingere. Ar fi trebuit să fie bucuroasă că se tunsese şi astfel îndepărtase această tentație… dar în acelaşi timp şi-ar fi dorit să-şi mai poată trece măcar o ultimă dată degetele prin şuvițele acelea mătăsoase… pentru pură plăcere. Şi acum nu mai exista… părul îi fusese sacrificat pentru misiunea aceasta. Şi se îndoia că şi-l va mai lăsa vreodată să crească. Părul până la umeri era ceva barbar… o amprentă caracteristică unui războinic medieval sau unui căpitan de pirați… nicidecum unui om civilizat.

Taran. Civilizat. Ce glumă bună!

Se îmbrăcase ca un soldat bătrân şi rănit. Şi chiar şi purta cu el la centură o sabie mică, învelită într-o teacă de piele. Foarte mulți bărbați merseseră la război. Şi o mare parte dintre ei se întorseseră răniți, schilodiți, cu cicatrici sau chiar orbi. În costumul acela, nimeni nu ar fi dat doi bani pe el şi nici nu s-ar fi uitat de două ori la el. Ba mai mult de atât, umilința rănilor sale îi făcea pe oameni reticenți când venea vorba de a-l privi mai îndeaproape.

Taran îi spusese într-adevăr că avea în plan o deghizare bună… dar Cate nu-şi închipuise nicio clipă că putea fi atât de eficientă, încât nu-l va recunoaşte nici ea.

Se duse – fără entuziasm – la locul indicat şi privi cum Blowfish îl conducea pe Taran spre ea. Bandajul pe care-l purta Taran îi acoperea complet ochii. Nu putea vedea unde mergea. Când ajunseră la capătul schelei de îmbarcare, Blowfish îl ghidă spre ea şi-i aşeză brațul pe al ei.

— Gata, doamna mea! L-am adus în siguranță,

nevătămat şi pregătit pentru călătorie.

— Oh… şopti Cate, pe un ton sarcastic. Mulțumesc.

— Scumpo, sunt gata să merg oriunde vrei să mă duci, zise Taran şi îşi plimbă mâna în sus pe brațul ei.

Cate îi îndepărtă mâna, iritată, dar imediat ce ridică privirea, se pomeni cu un marinar de pe vas, uitându-se urât la ea, indignat.

— Nu se poate aşa.

— Ba o să meargă de minune, spuse atunci Taran şi o luă din nou de braț.

— Nu crezi că e periculos că te-a adus aici Blowfish? întrebă ea. Nu-l cunoaşte toată lumea?

Taran râse atunci.

— Contrar a ceea ce crezi probabil, iubito, piraţii şi marinarii se amestecă cât mai puțin posibil. Piraţii se tem să nu fie recunoscuți. Iar marinarii se tem să nu fie recrutați… sau ispitiți să cadă în păcat.

Pentru că în mod sigur nu cunoştea niciun alt om pe lumea asta care să fie la fel de ispititor precum Taran Tamson.

— Blowfish, ai toate instrucțiunile, adăugă el apoi, în şoaptă.

— Ridicăm ancora într-o săptămână. Aşteptăm semnalul tău de pe țărm. Şi dacă în patru săptămâni nu vedem niciun semnal luminos… ei bine, înseamnă că tragi un pui de somn lung în țărână…

Un pui de somn lung în țărână? Ce voia să spună Blowfish cu asta?

— …aşa că trebuie să luăm cu asalt palatul şi s-o salvăm pe Caitlin şi să-l eliminăm pe Sir Nădragi împuțiți, continuă Blowfish şi încuviință din cap, cu satisfacție.

Cate înțelese că cei doi bărbați discutau despre moartea lui Taran…

— N-o să moară nimic, decretă ea fermă.

— Moartea *nu face niciodată* parte din plan, tânără domniță. Cel puțin nu pentru noi. Blowfish părea neobişnuit de vesel. Dar este un risc al meseriei, dacă nu ştiai şi tre' să luăm în calcul toate posibilitățile.

— Moartea e inacceptabilă, le spuse ea.

— Tu doar adu-ți aminte toate schemele de luptă pe care ți le-am arătat şi o să te descurci de minune, zise Blowfish.

Piratul încerca să o aline, de parcă şi ea se va confrunta cu moartea. Dar ea era doar o spărgătoare. Şi Taran era escorta ei.

— N-o să moară niciunul dintre noi. De asta sunt absolut sigură.

— Da, eşti o femeie formidabilă, îi zise Blowfish. Apoi se întoarse spre Taran şi îi zise: Acum po să zic că înțeleg obsesia ta cu Cate de nouă ani, căpitane.

Taran afişă o urmă de zâmbet.

— Blowfish… te-am considerat mereu un om inteligent, zise el, dintr-odată foarte serios. Acum… ei bine… îşi drese glasul cu subînțeles şi se întoarse la lucruri serioase… deci ştii ce trebuie să faci cât sunt plecat, dacă apar probleme?

— Ştiu, domnule, răspunse Blowfish ferm şi pe chipul lui apăru o expresie tăioasă şi periculoasă. Dar sper să te înşeli, domnule…

— Şi eu la fel.

Blowfish îşi înclină pălăria.

— Cu bine, doamnă. *Bon voyage!* Şi noroc bun!

Cate îl privi croindu-şi drum înapoi în jos pe schela de îmbarcare.

— Ce-a fost asta?

— Instrucțiuni.

— Ce fel de probleme te aştepți să apară?

— Ai auzit vreodată expresia „Când pisica nu-i acasă, şoarecii joacă pe masă”? Ei bine, în cazul ăsta eu sunt pisica. Şi cu siguranță zâmbea cu toată îngâmfarea unei pisici. Blowfish este secundul meu. Este un marinar bun şi un pirat excelent, dar e trecut de prima tinerețe şi e foarte posibil ca unii să încerce să profite de asta… şi de absența mea.

Cate se gândi la echipajul lui… la oamenii pe care-i cunoscuse şi la cât de mult îi plăcuse de ei.

— Suspectezi că o să încerce cineva să instige o revoltă?

— Da.

— Dar cine ar face aşa ceva?

Taran ridică din umeri.

— Nu are rost să vorbim pe cineva de rău, în baza unei simple suspiciuni.

— Scuzaţi, doamnă.

Doi marinari aşteptau să mai aducă un cufăr mare la bordul vasului.

Cate se întoarse, trăgându-l pe Taran după ea.

Doar că nu apucară să facă mai mult de un pas, că el se împiedică de o bobină de sfoară.

Consternat, unul dintre marinari icni şi se încruntă îngrozitor.

— Pentru numele lui Dumnezeu! zise ea şi încercă să pară cât mai chinuită de remuşcări, în timp ce îl ajuta pe Taran să se stabilizeze. Îl întrebă apoi în şoaptă: Cât poţi să vezi prin chestia aia pe care o ai pe ochi?

— Absolut nimic, răspunse el şi-şi aranjă bandajul peste ochi.

— Şi oricum nu mi-ai spune, nici dacă ai vedea, nu? Îţi place prea mult treaba asta.

— Păi cărui om nu i-ar plăcea? zise el şi o sărută în fugă în vecinătatea frunţii.

Lui Cate îi venea să-i tragă o palmă ca să se potolească, dar aruncă o ocheadă rapidă în jur şi descoperi că marinarii se uitau la ei şi şuşoteau. Iar din felul urât în care se uitau la ea, îşi putea închipui foarte clar cam despre ce vorbeau.

Lucrurile nu mergeau deloc aşa cum plănuise ea. Şi dacă trebuia neapărat să călătorească împreună cu Taran, intenţionase să se păstreze la o distanţă sigură şi sănătoasă de el. Să nu îl atingă deloc. Şi să nu vorbească cu el mai mult decât era absolut necesar pentru a asigura succesul misiunii.

Dar porcul îi dejucase planurile. Cu deghizarea asta, va trebui să stea tot timpul în apropierea ei, să o ţină de braţ, să se prefacă afectuos şi să-i inunde nările cu mirosul lui bărbătesc şi memoria cu amintiri pasionale.

Prea multe amintiri şi prea de curând evocate. Fusese o mare greşeală să-şi amintească de perioada lor scurtă de

amor. Ar fi trebuit să lase amintirile acelea ascunse şi îngropate în creierul ei pentru totdeauna. Şi *va* uita… dacă putea…

— Sus ancora! strigă căpitanul vasului.

Marinarii strânseră imediat schela de îmbarcare. Şi apoi răsună huruitul lanțului ancorei care era ridicată.

Taran se lipi pe o parte a corpului ei şi se aplecă spre ea, ca şi când ar fi vrut să o sărute pe obraz. Dar se lovi de boneta ei.

Cate o aranjă la loc, triumfătoare.

— Se pare că va trebui să fii cuminte.

— N-aş şti cum să fac asta. Căldura lui îi încălzea trupul reticent, în timp ce se lipea de ea, de data asta mult mai prudent, pentru a-i şopti la ureche: Nu ți-a spus Blowfish? Mă pricep foarte bine la deghizări. Este unul dintre numeroasele mele… talente.

Ceva din felul în care vorbea Taran o făcu să se retragă, suspicioasă.

— Aşadar te deghizezi des?

El îi urmă mişcarea, dar mai lent şi mai stângaci.

— E mult mai uşor să aflu despre mărfurile transportate, dacă nu întreb din postura de căpitan… Majoritatea marinarilor sunt reticenți să divulge informații… mai ales unui pirat.

— Mda, pot să înțeleg asta. Se deplasă apoi pe puntea care se legăna, îndreptându-se spre grilajul de protecție.

Taran venea în spatele ei, ținându-se de brațul său şi lovindu-se singur în tibie cu bastonul şi cu sabia bătându-l pe coapsă.

I se părea că era ca o formație de percuție formată dintr-un singur om, cu prea multe instrumente şi talent insuficient. Fără îndoială, aceasta era adevărata deghizare… pentru că ştia foarte bine că, dacă ar fi fost nevoie, Taran ar fi putut folosi atât sabia, cât şi bastonul pe post de arme.

— Când sunt în camuflaj, aflu mai uşor bârfe despre cine navighează cu cine, încotro se îndreaptă vasele, dacă au la bord comori secrete sau pasageri clandestini, zise el. Ştii tu… lucruri utile în treaba asta cu spionajul.

— Şi aşa afli pe a cui corabie merită s-o ataci?

— Exact. Dar cel mai important dintre toate, am descoperit că deghizările sunt foarte utile pentru a afla dacă echipajul meu va fi sau nu capabil să-şi îndeplinească îndatoririle aşa cum le cer eu.

Lui Cate i se învârteau dintr-odată prin minte amintiri ale ultimelor zile. Un bărbat înalt şi brunet la colțul unei străzi în Poole. Un marinar beat mort care abia se ținea pe picioare într-o tavernă. Un bătrân ofilit care mânca supă la o masă în aer liber. Şi cu toții avuseseră bărbi. Bărbi negre, bărbi cărunte…

— M-ai urmărit!

— Vorbeşte mai încet, iubito. O să te audă marinarii, şopti el, cu glasul plin de amuzament.

Cate apucă strâns cu mâna balustrada de metal şi mârâi într-o şoaptă furioasă:

— În timp ce Blowfish mă ținea pe străzi, mi se tot părea că te văd… şi apoi mă gândeam că e o prostie… dar nu m-am înşelat, nu-i aşa? Tu chiar ma *urmăreai!*

— Voiam să aflu cum decurg lecțiile. Şi nu puteam să-l întreb pe Blowfish… a prins drag de tine. Şi ştiam că te va acoperi, în caz că te descurcai foarte prost. Aşa că v-am urmărit de câteva ori. Se încruntă apoi. Dar trebuie să mărturisesc că sunt dezamăgit că m-ai recunoscut. Ce a fost? Mersul meu? Înălțimea?

— *Duhoarea* ta. Cate încrucişă brațele la piept şi încercă să îşi liniştească respirația. Pentru că ştia că, dacă nu se stăpânea, i-ar fi rupt urechile lui Taran… şi nu putea decât să-şi imagineze cât de scandalizați vor fi fost marinarii de pe vas.

Valurile se izbeau de corabia care se ridică şi aluneca liberă peste apele albastre. Briza oceanică se întețea considerabil pe măsură ce vasul prindea viteză şi se îndrepta spre ieşirea din port.

*

La han, regina Sibeol se îmbrăca şi tocmai se pregătea

să iasă şi să-i ureze fiului ei călătorie bună şi ca Dumnezeu să-l aibă în pază... pe scurt, se pregătea sufleteşte să îl privească, ştiind... ştiind că era posibil să fie pentru ultima dată când îl mai vedea în viață...

Îşi şterse în grabă lacrimile fierbinți din ochi. Ea era regina. Nu putea să plângă. Nu acum. Nu când fiul ei se întorsese în sfârşit şi era hotărât să câştige cu orice preț.

Ca regină era complet de acord. Ca mamă... ei bine, ca mamă se temea şi se ruga...

Dar ce se afla lângă uşă?

O hârtie îndoită cu grijă şi sigilată cu ceară roşie îi fusese strecurată pe sub uşă în timp ce dormea.

O încercă imediat un fior prevestitor de rău, când traversă încăperea şi ridică scrisoarea. Rupse sigiliul şi citi rândurile:

Draga mamă şi Maiestatea Sa Regina Sibeol a Cenorinei,

Înainte de a ridica ancora şi ştiind ce pericole voi înfrunta, trebuie să îți mărturisesc un secret de maximă importanță şi să îți cer să dai dovadă de bună înțelegere, de bunătate creştinească şi îngăduință regală, față de mine şi Cate, mireasa mea de nouă ani...

Foaia de hârtie îi alunecă printre degetele-i tremurânde. Rămase pe loc, înlemnită şi şocată până-n măduva oaselor. Se grăbi apoi să-şi ia şalul, deschise uşa şi fugi pe coridor şi în jos pe scări.

Toți pirații lui Taran ridicară privirea la unison când o auziră venind şi apoi săriră în poziție de drepți.

— A plecat? întrebă ea. Au plecat amândoi?

Cel cu o expresie sumbră întipărită mereu pe chip – cel poreclit Dead Bob – îi răspunse:

— Da, doamnă. Se face o oră de când s-au dus.

— Vasul o fi plecat din port? ceru ea să ştie.

Cu instinctele precise şi cunoştințele temeinice despre maree, pe care le posedau toți marinarii, el îi răspunse:

— Ar trebui să ridice ancora în vreo câteva minute.

— Du-mă la docuri! Trebuie… trebuie să-i spun…

Dar ce ar fi putut să-i spună? Răul era deja făcut… în fond căsătoria fusese înfăptuită şi consumată cu mulți ani în urmă. Ce i-ar fi putut spune? Nimic. Aşa că înainte ca tânărul cuplu să navigheze spre pericolul iminent, trebuia să le ofere împăcarea şi binecuvântarea ei.

— Du-mă la vas!

— Cum doreşti, doamna mea, zise Dead Bob şi-i oferi brațul lui.

Maccus chemă o birjă de închiriat.

Piraţii ieşiră în stradă, la fel ca un regiment de gardă, ca să o apere pe Sibeol de trecerea pietonilor nepoliticoşi şi ticăloşi care împânzeau acea zonă a oraşului.

Domnul Cleary stătea în spatele barului, lustruind lemnul zgâriat. Iar când consideră că rămase singur în tavernă, puse jos cârpa. Se mişca foarte repede pentru un om de statura lui… se grăbi în sus pe scări şi se opri direct la uşa camerei lui Taran. Încercă repede clanța şi, când nu vru să se deschidă, scoase inelul cu chei şi alunecă una în broască. O expresie urâtă îi apăru pe chip, când înțelese că Taran îl păcălise – sau, mai bine zis, că îi dejucase planul – şi schimbase încuietoarea.

Însă văzu o nouă ocazie în uşa deschisă a camerei lui Sibeol. Intră şi călcă pe scrisoarea aruncată pe jos. Sunetul de hârtie strivită îl făcu să se uite în jos. Se aplecă, examină atent sigiliul şi scrisul şi apoi, în timp ce citea, se încruntă şi buzele i se mişcară inaudibil. Pe măsură ce informațiile acelea căpătau sens în mintea lui, îi apăru pe față un zâmbet care se mări şi înflori… cel puțin până când un ciomag îl izbi direct în moalele capului şi se prăbuşi la podea, inconştient.

Piratul singuratic se aplecă şi smulse hârtia din degetele flasce ale domnului Cleary. Citi scrisoarea. Şi apoi o mai citi o dată. Râse încet, lăsă hârtia să cadă din nou pe podea şi înghionti cu piciorul corpul inconştient al domnului Cleary.

— Îmi pare rău, bătrâne, dar *eu* voi folosi informația asta, nu tu.

Se duse apoi la fereastră şi o deschise. Îl apucă pe

domnul Cleary de la subsuori şi-l târî până acolo pe omul inconştient, mârâind din cauza efortului. După aceea îl ridică şi-l aşeză pe pervaz. În timp ce domnul Cleary stătea atârnat pe fereastră pe burtă, cu braţele atârnându-i afară şi cu picioarele atingând podeaua în interior, piratul îşi scoase cuţitul de la centură, se aplecă peste geam şi-i tăie gâtul domnului Cleary. Îşi şterse lama cuţitului pe cămaşa domnului Cleary, după care îl împinse afară în cap pe fereastră şi direct pe aleea pustie.

Încă zâmbind, piratul părăsi apoi dormitorul lui Sibeol.

Capitolul 24

Când Cate reuşi în cele din urmă să-şi recapete stăpânirea de sine, se uită la Taran, la viermele acela meschin şi convingător, care juca atât de bine rolul soţului ei îndelung suferind.

— Cum îndrăzneşti să mă spionezi?

El se debarasă de amuzamentul de mai devreme ca de o mantie şi ea întrezări scurt faţa căpitanului autoritar şi condus de datorie.

— Nu-ţi face iluzii, zise el. Asta e operaţiunea mea şi dacă te-ai fi dovedit incapabilă să deprinzi ce avea să te înveţe Blowfish, aş fi găsit pe *altcineva* care să te înlocuiască. Miza e prea mare. Nu vom da greş.

Intensitatea şoaptei sale îi reduse la tăcere nemulţumirile. Pentru ea era în joc onoarea familiei sale şi o nevoie disperată de a se răzbuna pe criminalii fratelui ei. Iar pentru Taran…

— Ce contează pentru tine în afară de faptul că obţii graţiere de la guvernul britanic? Ce *este* în joc aici pentru tine?

— Cenorina e casa mea. Am plecat când aveam paisprezece ani şi mi-a fost dor de ea… de munţii ei, de pădurile ei şi de poporul ei încăpăţânat, arogant şi mândru… mi-a fost dor de toate astea în fiecare zi de când am plecat.

Vreau să merg acasă şi vreau să-l înving pe Sir Maddox Davies… numele lui se desprindea ca un blestem dispreţuitor de pe buzele lui. Şi o să merg acasă! adăugă el înverşunat. O să trăiesc acolo până la sfârşitul zilelor mele şi nu voi mai lua niciodată de bune libertăţile şi responsabilităţile pe care le am.

Vasul părăsi apoi portul, şi velele se desfăşurară cu un pocnet la fel de puternic ca o împuşcătură. Vântul, încărcat cu mirosul înţepător de sare şi de mare, umfla pânzele şi vasul se ridica la fel ca o pasăre pe cale să-şi ia zborul. Taran se întinse orbeşte după balustradă, o găsi şi îşi întoarse faţa spre vânt, ca şi când ar fi încercat să desluşească mirosul Cenorinei.

Acasă. Voia să se ducă acasă.

În timp ce ea… ea nu voia să se mai întoarcă niciodată acasă.

Oh, da… îi era incredibil de dor de mama ei de acasă – în fond era o femeie directă, de o înţelepciune neobişnuită. Şi ştia că era încă oricând bine-venită la casa familiei sale din insula Mull. Dar când mergea în vizită la vecini sau când se ducea la o petrecere, putea fi mereu sigură că oamenii vor începe să şuşotească. Se găsea întotdeauna vreun dobitoc beat care s-o numească curvă şi inevitabil cineva din clanul MacLean se simţea obligat să-i sară în ajutor – chiar dacă niciunul dintre ei nu credea cu adevărat că merita apărarea aceea. Cu excepţia lui Kiernan, desigur. Pentru că el iertase şi uitase toate greşelile ei.

Cate oftă atunci.

Doamne, ce dor îi era de el!

Şi cât încă îl mai jelea!

— Sunt scaune libere? o întrebă Taran.

Ea se uită în jur. Din loc în loc pe punte existau băncuţe de lemn înşurubate în podea.

— Câteva.

El îi făcu semn spre centrul vasului.

— Să mergem să ne aşezăm?

Cate şi-ar fi dorit foarte mult să-i spună să plece de lângă ea, dar o păcălise cu atâta măiestrie cu deghizarea lui,

încât aproape că îi venea să râdă. Şi probabil *chiar ar fi râs… doa*r că părea să-şi fi pierdut complet orice simț al umorului. Şi la fel ca toate celelalte lucruri şi asta era tot vina lui. Îl conduse spre cea mai apropiată băncuță din față, care era ferită de vântul cel mai rece şi puternic.

Bâjbâi spre spatele băncuței şi cu un şuierat de dezgust, îl ajută să se aşeze.

Dar el o prinse de mână înainte să se poată îndepărta.

— Stai cu mine.

— Nu vreau.

Aproape rugător, el îi sărută degetele şi ridică uşor capul spre ea, melancolic, în direcția feței ei. Şi apoi pe un ton şoptit, dar autoritar, zise:

— Stai jos sau o să te fac eu să stai jos.

Cate ştia cum se vedea situația asta din prisma marinarilor – soția rea şi dură care-l disprețuia pe soțul ei orb şi schilodit. Şi mai ştia şi că în ciuda tonului calm al vocii lui, Taran vorbea foarte serios. Şi să piardă o luptă cu un om bătrân şi orb, cu o mână în faşă elastică ar fi fost de-a dreptul umilitor şi înjositor. Inspiră frustrată, după care ceru să ştie:

— De ce tot insişti când e mai mult decât evident că nu vreau să fiu cu tine?

— Nu mi-ai spus ce s-a întâmplat cu Kiernan. În clipa aceea părea de neînduplecat.

Simți cum i se înmuiară genunchii şi se prăbuşi lângă el pe băncuță.

— Nu. Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Pentru că nu vrei să te văd plângând… înțeleg asta.

Oh, dacă ar fi ştiut el!

— Dar nu pot să te văd, aşa că spune-mi…

Cate simțea cum durerea i se strângea într-un nod în gât şi simțea o presiune agonizantă în piept.

— De ce ți-ar păsa?

— Era prietenul meu.

Ea pufni imediat.

— Ce mai prieten i-ai fost şi tu.

Taran îşi aşează brațul în jurul umerilor ei încordați.

— Povesteşte-mi…

Ea ridică din umeri, încercând să-i îndepărteze mâna.

Dar el doar se trase mai aproape de ea şi o strânse şi mai tare în braţe.

Reuşise să o izoleze pe un vas pe mare şi nu era nimeni în jurul lor cu excepţia marinarilor. Şi nu avea unde să se ducă, nici dacă ar fi izbutit să fugă de lângă el.

Dar, de fapt, ce mai conta acum? Kiernan era mort de mult şi nu era nici ca când ar fi izbucnit în plâns de faţă cu Taran. Nu-şi deplânsese pierderea până atunci. Clanul MacLean ţinuse o slujbă memorială pentru el şi în timp ce toate femeile plânseseră în hohote, Cate stătuse acolo dreaptă şi cu ochii uscaţi, cu privirea aţintită asupra florilor care împrejmuiau portretul fratelui ei şi nu-şi dorise altceva decât să se răzbune. Femeile şuşotiseră desigur că nu era normală… şi poate chiar nu era. Dar în clipa aceea tot ce ştiuse era ura care ardea plină de venin în sufletul ei şi că lacrimile pur şi simplu nu voiau să îi apară în ochi.

Aşa că cedă în cele din urmă şi îi spuse lui Taran:

— Vărul nostru Stephen a reuşit să dispară în cele din urmă.

Taran îl cunoştea pe Stephen şi ştia bine ce fel de om era – un pierde-vară şi un laş.

— Stephen a dispărut? Nu mă surprinde asta. Dacă nu cumva s-a schimbat între timp, fugea mereu după câte-o ispravă.

— Ei bine, de data asta nu a trimis nicio veste… nici măcar ca s-o implore pe mama lui să-i trimită bani.

— Un semn rău, într-adevăr. Mâna lui Taran se mişca în sus şi-n jos pe braţul ei, încălzindu-i pielea prin frecare.

Cate ignoră însă alinarea lui nedorită.

— Da. În cele din urmă mătuşa Catriona l-a implorat pe Kiernan să se ducă să-l caute pe fiul ei neisprăvit. Kiernan a fost de acord şi a plecat în Anglia. Am primit o scrisoare de la el din Suffolk, în care ne spunea că Stephen plecase în străinătate şi că urma să se ducă după el. Şi apoi… nimic. Cate abia mai putea respira, amintindu-şi… Kiernan fusese atât de plin de viaţă şi energic… şi bărbatul cu care-i

comparase mereu pe toți ceilalți pe care-i cunoştea. Nu am mai primit nicio veste de la el luni întregi. Şi la început ne-am gândit: „E în străinătate, e ocupat". Apoi am zis: „Poate a fost vreo furtună şi n-a ajuns poşta… se mai întâmplă".

— Se întâmplă chiar destul de des, o asigură Taran.

— Dar eu şi mama tot ne-am făcut griji. Şi ne-am făcut griji şi ne-am tot făcut griji… şi apoi am primit o scrisoare de la un domn Throckmorton. Kiernan îi dăduse de urmă lui Stephen în Crimeea… o insulă mică din Marea Neagră. Şi se dusese după el. Doar că avusese loc o explozie. O bombă. O bombă plantată de ruşi ca să-l omoare pe spionul care îi minţise şi pe ei, şi pe noi. Să-l omoare pe Stephen. Doar că Stephen a supravieţuit. Vocea aproape că îi tremura de furie. Stephen… cel mai mare neisprăvit care a umblat vreodată pe acest pământ… e viu şi chiar în clipa aceasta este îngrijit şi se însănătoşeşte undeva în Suffolk, în timp ce fratele meu putrezeşte într-un mormânt departe de țara pe care a iubit-o atât de mult… nici măcar nu ne-au înapoiat cadavrul lui ca să-i putem oferi o înmormântare aşa cum se cuvine. Tremura de ciudă şi de supărare.

Taran oftă încet, după care îşi eliberă brațul din faşa elastică pentru a o trage mai aproape de el.

— Biata fetiță, şopti el şi o frecă pe spate, liniştitor. Biata, biata mea fetiță…

— Deci acum ştii povestea. Încordată şi rigidă, Cate stătea acolo dreaptă, aşteptând ca el să-i dea drumul, ca să poată sări în picioare şi să plece de lângă el.

Dacă ar fi putut face ceva… să se mişte, să meargă, să muncească… ceva… orice… suferința pe care-o simțea s-ar fi diminuat şi s-ar fi simțit uşurată.

Sau cel puțin aşa crezuse întotdeauna. Şi mereu, dar absolut mereu, fusese dezamăgită. Pentru că fuga nu o ajuta în privința asta. De fapt, nimic nu părea să o ajute… dar tot trebuia să încerce.

Taran nu înțelegea. O ținea în brațe ca şi când s-ar fi aşteptat ca din clipă în clipă să se lase copleşită şi să izbucnească în hohote de plâns. Îi desfăcu apoi boneta şi i-o aruncă pe punte. O lipi şi mai tare de el… de căldura

trupului său, îşi atinse obrazul de creştetul capului ei şi îi şopti pe o voce aspră:

— Abia dacă îmi vine să cred. Kiernan. L-am admirat foarte mult. Îmi doream să *devin* el. Era puternic şi devotat, stăpânul propriului său destin… şi totuşi înțelegea bunătatea.

— Şi tocmai bunătatea lui a fost lucrul care l-a ucis.

În momentul acela, Taran o scutură încet.

— Să nu crezi niciodată asta. Bomba aia l-a omorât. Mi-a spus la un moment dat că bunătatea era datoria fiecărui om față de semenii lui… mai ales față de cei mai mici şi mai slabi.

Kiernan îi spusese asta şi ei, desigur. Îşi luase foarte în serios datoria de frate mai mare. După ce plecase Taran… după ce fusese ruinată şi reputația îi fusese distrusă… şi se luptase să treacă de perioadele de rebeliune şi de depresie… el venise la ea şi îi spusese că singura cale de a fi fericit era de a face pe altcineva fericit.

Iar ea îi urmase sfatul şi în ultimii ani se străduise din răsputeri să îl transforme în realitatea ei. Şi chiar reuşise – cu familia sa, cu arendaşii şi cu servitorii. Se resemnase să ducă o viață mică şi o existență neînsemnată.

Dar acum nu mai ştia cum să facă asta. Acum ştia numai cum să urască. Nu mai putea nici măcar să sufere sau să jelească… dar faptul că acum se afla aşa în îmbrățişarea lui Taran îi trezea emoții pe care nu le mai trăise de… ei bine… de ani în şir.

În prima noapte pe care o petrecuse în Poole, Taran o luase în brațele lui şi o copleşise cu focul pasiunii… şi cu reticență… cu foarte mare reticență, ea îşi permisese în cele din urmă să ardă împreună cu el. Noaptea trecută o strânsese iar în brațe, dansase cu ea şi pentru prima dată de la moartea lui Kiernan, chiar răsese din tot sufletul şi fără nicio vinovăție.

Şi acum, astăzi… ei bine, la drept vorbind astăzi era complet altceva. Astăzi se simțea… neliniştită. Şi se agita în brațele lui, dorindu-şi să scape şi să fugă.

Dar Taran doar o îmbrățişa şi mai strâns.

— Reiterând povestea vieții lui face ca spiritul lui să trăiască din nou.

Cate nu voia să se zbată. Nu voia să acorde acestor emoții pe care le simțea mai multă atenție decât meritau. Însă acum înțelegea că fusese o mare proastă. Noaptea trecută îşi amintise de bunăvoie de trecutul pe care îl împărtăşise cu el... îşi amintise de ziua şi de noaptea petrecute la coliba bunicii Aileen, când fiecare atingere a lui Taran adusese cu ea încă o fațetă a extazului.

Oh, da, cu siguranță fusese o greşeală, pentru că acum i se părea firesc ca el s-o consoleze. Tânăra prostuță şi naivă care fusese crezuse cândva că putea să îl lege de ea, folosindu-se de trupul său şi să-l păstreze lângă ea pentru tot restul vieții lor. Şi acum, acel corp al ei pe care crezuse că-l educase cu o abstinență severă... propriul ei trup părea să o trădeze şi părea convins că reuşise. În timp ce asculta sunetul vocii lui şi îi inhala parfumul atât de chinuitor şi îi absorbea căldura... trupul ei se înmuia cu totul. Capul i se prăbuşi pe umărul lui. Şi lacrimi fierbinți îi înțepau ochii ca mii de ace.

— Nu.

Înainte ar fi dat orice să se poată lăsa pradă alinării oferite de lacrimi. Dar nu voia să plângă acum. Nu aici. Nu în brațele lui Taran.

Ba şi mai important decât atât, nu voia să simtă *nimic* în brațele lui. Şi nu era atât că nu voia ca el să-i vadă slăbiciunea. Nu voia să accepte acea slăbiciune. Nu când slăbiciunea aceasta venea ca un răspuns la *el.*

El o legănă uşor în brațele lui, murmurându-i cuvinte şoptite şi neclare de alinare.

— Când locuiam cu tine la Mull, obişnuiam să cred că Kiernan era arogant şi mult prea onorabil... dar după ce am plecat... mereu când nu ştiam ce să fac, mă întrebam „ce ar face Kiernan acum în locul meu?”

— Şi răspunsul a fost că ar deveni pirat? întrebă ea, pe un ton batjocoritor. Dar presiunea lacrimilor din ochii ei creştea în intensitate. Inima îi bătea tare în piept şi încerca să-şi păstreze respirația egală, în timp ce inspira aerul sărat

în plămânii ei chinuiți.

— Da. Când am preluat conducerea vasului de piraţi, făceam ce m-a sfătuit Kiernan. „Supravieţuieşte!”… asta mi-a zis. „Supravieţuieşte cu orice preţ!” Degetele lui Taran îi mângâiau obrazul. „Mai întâi supravieţuieşti şi apoi fă ceea ce trebuie”. Şi ceea ce facem noi astăzi este un tribut adus lui Kiernan.

Cate simţea că fiecare respiraţie îi ardea plămânii. Nu voia asta.

— Nu era cu mult mai mare decât mine… doar cu şase ani mai mare… dar mă întrecea cu mult în înţelepciune. Îţi aminteşti ce ne-a zis când ne-am cunoscut prima dată? Că ar trebui să fim ca frate şi soră? îi aminti el şi râse încet. Dacă ar fi ştiut atunci ce va urma, cred că m-ar fi omorât pe loc.

Lacrimile îi însemnau pielea. Îşi lipi obrazul de şalul pe care-l purta pe umeri Taran, încercând să-şi ascundă obrajii şi să-şi usuce faţa, înainte ca el să-şi dea seama că cedase în faţa asaltului cotropitor al suferinţei.

Dar el ştie. Desigur că ştia. Îi împinse o batistă în palmă.

— Unul dintre cele mai mari regrete ale mele a fost că am pierdut prietenia lui Kiernan… dar nu am putut regreta niciodată plăcerea pe care am cunoscut-o în braţele tale.

Doamne, Dumnezeule! Fratele ei era mort şi singurul om de pe lume care-i înţelegea suferinţa era cel mai aprig duşman al ei. Cate îşi lăsă lacrimile să curgă cu faţa îngropată în batistă… doar că fiecare lacrimă era o agonie care nu-i oferea niciun pic de uşurare.

Indiferent cât de mult ar fi plâns, Kiernan era încă mort… iar viaţa lui risipită în serviciul familiei sale. Suferinţa aceea era atât de intensă, încât tuşea şi se îneca cu propriile lacrimi şi singurul lucru care o împiedica să nu se prăbuşească erau braţele puternice ale lui Taran, care o învăluiau în singura alinare pe care o avea pe acest pământ.

El nu încercă nicio clipă să o facă să se oprească din plâns. Dar se potoli singură, treptat. Şi pleoapele i se închiseră uşor. Şi înainte să adoarmă, îi spuse:

— Kiernan te-a iertat. Ba chiar i-a fost şi dor de tine.

Oftă apoi şi adăugă: Dar eu niciodată. Mie niciodată.

Capitolul 25

Timp de nouă ani, Taran fusese mistuit de un unic scop. Să se întoarcă acasă.

Şi acum *se ducea* acasă. Acasă la înşelăciune, la război şi poate chiar la moarte. Luase în calcul toate variantele. Fusese dispus să lupte, să moară şi chiar şi să-şi vândă sufletul şi să piardă orice crâmpei de onoare care-i mai rămăsese. Ar fi făcut orice ca să repună familia Kane înapoi la tron. Şi de fapt nici nu ar fi trebuit să fie foarte dificil. Anii pe care-i petrecuse pe mare îl deposedaseră treptat de tot… oh, oare ce o auzise pe mama lui spunând? Că fusese privat de orice umanitate.

Şi poate că avea dreptate, din moment ce nici măcar acuza ei nu reuşise să-l mişte… nu stârnise în el nici furie şi nici lacrimi.

Aşadar ce era în neregulă cu el, de fapt? Să nu resimtă frică, să fie imun la afecțiune, să ia decizii logice, neinfluențate de emoții supărătoare. Trăise la maximum atât iubirea, cât şi spaima şi îşi amintea foarte clar absurditatea deciziilor pe care le luase sub imperiul lor… şi greşelile pe care le făcuse.

În decursul primelor săptămâni pe care le petrecuse cu pirații, se simțise complet descumpănit de dorul de casă. Mistuit de frică. Permanent în gardă. Fusese disperat de foame şi tot timpul ud până la piele. Soarele îi arsese atât de tare fața, încât i se descojise pielea iar şi iar, strat după strat. Avusese degetele pline de băşici de la funiile cu care lucrase. Şi mereu prezent pe limba lui fusese gustul sărat de apă de mare. Iar când răsărea soarele dimineața, nu-şi dorise nimic mai mult decât să mai fie încă în viață seara, când apunea.

După patru ani, se trezise într-o dimineață după ce trăsese un pui de somn pe catarg şi îşi dăduse seama că nu mai simțea absolut nimic. Corpul lui se obişnuise cu

greutățile. Nu-i mai era dor de familia sa. Nu-i mai păsa dacă trăia sau murea. Cele mai înalte cote ale emoțiilor erau să simtă că îngheța de frig şi singurătatea. Şi atunci, acolo îşi pierduse tinerețea. Îşi pierduse idealurile. Ştia un lucru şi numai unul – că era prințul regent al Cenorinei şi că trebuia să îndrepte marele rău pe care-l făcuse… iar pentru asta se va sacrifica pentru poporul său.

Emoții. Cu ani în urmă, acea emoție puternică – dorința – îl făcuse să profite de Cate, chiar dacă ştiuse că nu va putea rămâne cu ea. Şi apoi o altă emoție – mândria – îl trimisese înapoi în Cenorina ca să-şi salveze țara de sub tiranie. În schimb, Maddox Davies îi arătase că fusese un tânăr prost şi arogant şi-l obligase să plece într-un voiaj spre maturitatea greu câştigată.

Şi acum, cu mulți ani mai târziu, Cenorina lui mult iubită fusese eviscerată ca un animal de vânat şi lăsată să sângereze până la moarte.

Astăzi, corabia pe care se afla înainta cu viteză prin valuri, într-o călătorie de cel mult o zi care îi va transporta într-un alt loc… într-o lume complet diferită. Taran o ținea cuibărită în brațele lui pe Cate care dormea, protejând-o de vânt şi de stropii de apă de mare şi se întreba cu înverşunare cum putea o singură femeie mică şi fragilă să distrugă atât de multe planuri. Îi plăcuse să se considere imun în fața emoțiilor şi apărat de un scut oțelit de indiferență. Şi acum îşi dădea seama că scutul acela nu era mai mult decât o pătură croşetată, care se deşira inegal, lăsând în urmă găuri, care-l lăsau pe el expus şi vulnerabil în fața frigului.

De ce? Ce anume era cu femeia aceasta? Ce anume din ea se agățase în el şi prinsese rădăcini în mintea lui, dincolo de foc şi de apă, dincolo de zile şi ani?

Bandajul pe care-l purta îi acoperea complet ochii. Nu o putea vedea deloc şi trebuia să aibă încredere în îndrumarea ei.

Totuşi îşi putea odihni obrazul pe creştetul capului ei şi să inspire parfumul părului ei. Mirosea a portocale şi a lemn de santal şi amestecată cu acele arome se afla esența slabă şi greu de definit *a lui Cate.*

Ea se cuibări şi mai mult la pieptul lui şi îşi lipi obrazul de muşchii lui, ca şi când încerca să-şi aşeze perna.

Lui Taran aproape că îi venea să râdă. Şi chiar şi acest lucru în sine i se părea ciudat. Pentru a doua oară în două zile, să râdă tare şi sincer, din pur amuzament... Doamne, Dumnezeule! Trecuseră ani în şir!

Înainte să apară Cate, nu-şi dădea mai mult de cincizeci la sută şanse de supraviețuire în urma recuceririi Cenorinei. Plănuia să fie în linia întâi, raliindu-şi poporul pentru cauza comună a libertății. Acum avea o datorie sacră față de poporul său... şi *una în plus* față de Kiernan – şi anume de a o ține în viață şi în siguranță pe Cate. Taran nu putea permite ca ea să moară în lupta lui.

Îşi alunecă mâna de-a lungul spatelui ei şi o apucă uşor de fese. Pe sub haina groasă de lână, pe sub rochie, corset, cămăşuță şi pe sub toate articolele alea ridicole de lenjerie intimă pe care le foloseau femeile pentru a-şi ascunde carnea... era Cate. Membrele ei lungi şi puternice, sânii ei, acele sfârcuri de culoare roz prăfuit, talia ei subțire de viespe şi curbele voluptuoase ale şoldurilor ei. Toate erau acolo. Ştia asta. Şi îşi dorea să o dezbrace de toate hainele alea, să se întindă cu ea şi să-i guste fiecare centimetru de piele mătăsoasă... să-i mângâie fiecare milimetru frumos de carne... să se scufunde în căldura trupului ei şi să lase întreaga lume să se mistuie în jur. Dacă ar fi putut fi singur cu ea, ştia că o putea recâştiga. Ar fi fost o luptă grea. Şi i-ar fi luat mult timp. Dar până la final ar fi găsit din nou împreună cu ea o plăcere cum nu mai cunoscuse niciodată lumea.

Şi desigur, i-ar fi oferit şi ei plăcere cu aceeaşi generozitate.

Se întrebă dacă ea îşi dădea seama cât de profund se trădase pe sine. Îl informase şi îi şi arătase că se maturizase şi devenise o femeie rațională, care nu se lăsa chinuită de pasiuni intense. Şi totuşi de fiecare când o luase în brațele lui, îi demonstrase şi pasiunea, şi focul care o caracterizaseră pe tânăra Cate. Da, poate că îşi dorea să fie femeia prozaică care îşi învățase lecția în şcoala grea a vieții, dar dacă

îndepărta fațada aceea de suprafață, găsea aceeaşi fată de care se îndrăgostise cu mulți ani în urmă.

Îi descheie nasturii de la mijlocul pardesiului şi alunecă uşor mâna înăuntru. Era caldă... Doamne, era atât de caldă! Îşi lipi degetele de coastele ei şi de corsetul acela afurisit de strâmt, care-i ascundea sânul. Îi umplea complet palma... avea o formă şi o mărime perfecte. Iar când îşi trecu uşor degetul peste sfârcul ei, se întări într-un mugure care s-ar fi potrivit la perfecție în gura lui. Ea gemu încet... un sunet dulce şi pe jumătate suspinat şi îşi întoarse obrazul pe umărul lui.

Taran îşi lăsă capul să-i cadă pe spate, sprijinindu-l de spătarul de lemn al băncuței. Era atât de excitat, încât s-ar fi putut urca pe o scândură, să-şi lege o pânză de mădular şi să navigheze el singur până în Cenorina.

Nu ar fi trebuit să reînnoiască legătura lor amoroasă. Da, erau căsătoriți... dar niciun bărbat onorabil nu s-ar fi comportat într-o manieră atât de ruşinoasă. Dar el îşi pierduse onoarea de prima dată când se culcase cu ea. Şi acum o avea din nou în brațele lui şi din cauza ei flacăra dorinței lui de a trăi ardea din nou tare. Îşi dorea să exploreze toate emoțiile acestea... să simtă durere, bucurie şi plăcere... pentru o ultimă dată.

Făcuse nişte jurăminte. Avea foarte multe lucruri de îndreptat. Probabil va muri. Dar pentru numele lui Dumnezeu, va gusta viața mai întâi şi va lua cu el pe lumea cealaltă amintirea lui Cate.

Îşi retrase mâna de sub haina ei cu mare reticentă şi dificultate şi o alunecă în sus pe gâtul ei. Acolo îi mângâie pielea moale a cefei şi îi ridică uşor bărbia. Ea se încruntă şi strâmbă din nas în somn, iar el îşi atinse buzele de ale ei. În clipa aceea dispăru încruntarea ei şi inspiră adânc şi prelung. Îşi alunecă vârful limbii de-a lungul conturului buzelor ei şi când le întredeschise instinctiv ca răspuns, o sărută aşa cum îşi dorea. O sărută adânc, gustând-o, iubind-o cu limba şi predându-se complet în fața bucuriei acelei revendicări preliminare.

Timp de mulți ani, sexul fusese pentru el un exercițiu

fizic plăcut. Un fel de joc lent, palpitant şi satisfăcător. Un pic de acțiune care îi plăcea foarte mult, dar de care uita repede.

Să o sărute pe Cate era ca o curtare. O refamiliarizare cu pasiunea. Un act de a face dragoste în cea mai pură formă. Lichidul dulce al gurii ei se îmbina cu al lui, dând naştere unei promisiuni, oferite de comun acord. Limba ei se ridică să o întâmpine pe a lui, aşa că o atinse şi o dezmierdă cu a sa.

Cate se cutremură atunci.

Simți cum i se tăie respirația când se trezi şi îi simți corpul tresărind violent, când înțelese că era învăluită în îmbrățişarea lui. Încercă apoi să se sustragă, să se desprindă de el – dar el îşi păstră mâna pe ceafa ei şi îi şopti să tacă, cu buzele încă pe ale ei.

— E doar un sărut. Suntem căsătoriți. Şi poate că ar fi scăpat cu asigurarea aceea, dacă s-ar fi oprit la atât. Însă ceva îl făcu să mai adauge: Ți-a plăcut!

Pumnul ei zbură şi-l izbi tare exact în umărul rănit.

— La naiba! exclamă el şi se apucă strâns de locul unde avea rana de glonț şi care acum îl durea de două ori mai tare. De ce ai făcut asta?

Cate sări imediat în picioare.

— De ce m-ai sărutat *tu?* Ai profitat că dormeam. *Ai profitat* de mine!

Ştia că lovitura aceea nu-i produsese şi alte vătămări la umăr.

— Probabil o să sângerez de moarte pe vasul ăsta, înainte să acostam în port!

— Eşti un păduche libidinos şi trădător!

Ori nu îl credea – *fată deşteaptă* – ori chiar nu îi păsa dacă sângera până murea.

— Ai inima de gheață, observă el. După aceea încrucişă picioarele şi se lăsă pe spate pe băncuța de lemn, imitând perfect relaxarea. Nu pot să profit de tine cât eşti trează. Pentru că nu mă laşi. În mod evident însă, ea nu dădea doi bani pe logica lui admirabilă, pentru că scotea fum pe nări şi pe urechi, la fel ca un ceainic pe punctul de a şuiera. Şi-ar fi dorit doar să o poată vedea… pentru a se apăra de alte

posibile lovituri, desigur.

— Tu, domnule, eşti un bădăran mârşav, lipsit de morală sau maniere!

— Te pricepeai mai bine să insulți când aveai şaisprezece ani, Cate.

Peste măsură de furioasă, Cate izbucni într-o tiradă de insulte, condimentate de accentul acela scoțian specific locuitorilor din Edinburgh.

— Bastard negru în ceru' gurii şi c-un vierme de bălegar, unde-ar trebui să-ți fie John Willie[14]. Se răsuci apoi pe călcâie şi mărşălui de lângă el, lăsându-l pe Taran cu gura căscată de uimire.

În mod evident, doar pentru că fătuca nu obişnuia să folosească un limbaj vulgar, nu însemna că nu avea vocabularul aferent.

Era un mare prost să o înfurie pe soția lui, din moment ce le mai rămânea atât de puțin timp împreună. Taran râse în sinea lui.

Ştia că înainte să se termine aventura asta avea să o înfurie şi mai mult. Dar şi să-i producă plăcere şi să o învețe lucruri… şi să învețe de la ea.

Taran auzi scârțâitul scândurilor de lemn, semn că se apropia cineva – cineva mare şi care şchiopăta. Se încordă imediat. Era legat la ochi şi nu putea vedea nimic, ceea ce era un dezavantaj… pentru că unii marinari – chiar şi pe cele mai oneste feriboturi – se puteau dovedi periculoşi.

Capitolul 26

— Soția dumitale e o adevărată pacoste, zise o voce rezonantă, cu un accent slab.

Taran îşi dădu seama imediat că accentul acela semăna cu al lui. Omul acesta era originar din Cenorina.

— Aşa este. Dar se va potoli ea cât de curând, zise şi

[14] Expresie de origine scoțiană, metaforă pentru penis (n.tr.)

apoi îi întinse mâna. Eu sunt Taran Tamson.

Străinul necunoscut îi strânse mâna şi o scuturã ferm.

— Căpitan John Dunbar, din fosta Marină Regală a Maiestății Sale.

Taran se ridică în picioare.

— Te-ai retras din activitate ca să conduci acest vas?

— Să mă retrag? pufni căpitanul Dunbar. Mda, cred că ai putea spune că m-am retras. Dumneata nu ai cum să vezi, dar am luat parte la lupta care a avut loc lângă Maroc. Nu s-a ales nimic bun de pe urma ei, dar eu am primit nişte plumb în picior şi nu există nicio modalitate de a-l scoate, aşa că am fost scos la vatră forțat. S-a întâmplat acum cincisprezece ani.

Şocat, Taran pricepu că îl cunoştea pe omul acesta. Nu-i aflase numele. Tânărului egoist şi arogant de pe vremea când îl întâlnise prima dată nu-i păsase deloc de un biet căpitan. Dar cu cincisprezece ani în urmă, căpitanul Dunbar avusese părul drept şi şaten, ochii albaştri fermi şi pielea bronzată a unui marinar de carieră. Şi şchiopăta de un picior.

— Ai naibii pirați, zise căpitanul.

Căpitanul acesta nu părea să-l recunoască deloc pe Taran. Dar desigur, el avusese doar şaptesprezece ani când făcuse ultima dată drumul spre Cenorina… însă ce mai test pentru deghizarea lui!

— Dacă aş putea i-aş ucide cu mâna mea pe pirații ăia… şi până la ultimul. M-au trimis de pe un vapor de război magnific pe vechitura asta mică cu un singur glonț.

Taran încuviință din cap cu simpatia cuvenită.

Căpitanul îi luă apoi mâna lui Taran, i-o aşeză pe brațul lui şi îl conduse spre babord.

— Pirații ți-au cauzat şi dumitale problemele?

Taran simțea cum vântul maritim îl biciuia din spate. Părul său, acum tuns scurt, îi flutura în jurul feței.

— Personal nu m-am confruntat niciodată cu acele scursuri ale societății. Eu am fost trimis acasă din India orb şi slăbit, pentru că unui rajah i-a trecut prin minte că poate învinge întreaga armată britanică.

— Ce idiot!

Prudent, Taran arătă cu degetul metaforic vorbind spre vinovați, sperând să obțină informații de la căpitan fără să-şi trădeze identitatea.

— A fost vina ruşilor. Ajunseră în dreptul balustradei babordului şi Taran se prinse de bara de fier, folosindu-se de ea pentru echilibru. Ei i-au spus că armata noastră e slăbită şi apoi i-au dat muniție şi l-au lăsat să facă ce poftea.

— Ruşii… repetă căpitanul Dunbar, după care scuipă înverşunat şi scârbit. Nemernicii ăia au stricat ruta asta cu venirile şi plecările lor. Ei, spaniolii, francezii şi portughezii. În fiecare săptămână obişnuiam să transport cenorineni bogați în Irlanda sau în Anglia, sau oriunde altundeva mă ducea ruta. Se duceau să-şi viziteze rudele, sau să facă cumpărături sau orice altceva fac bogătanii ăştia ca să se distreze. Şi acum niciunul dintre ei nu mai are nicio pară chioară în buzunar… dar Sir Maddox Davies încă se mai duce în Anglia. El încă merge în vizite…

— Şi ce legătură are asta cu ruşii, cu spaniolii, cu francezii şi portughezii? întrebă Taran.

Auzi apoi şuieratul unui băț de chibrit aprinzându-se şi simți un iz de tutun de pipă.

— N-ar trebui să zic nimic. Altfel ar deveni responsabilitatea mea.

— Mă duc să locuiesc acolo, omule. Sunt deja orb şi depind de fătuca aia pentru vedere şi ca să-mi duc traiul. Nu poți să mă laşi să mă duc acolo aşa, fără să ştiu ce-au făcut străinii ăia afurisiți cu Cenorina. Cum căpitanul Dunbar încă mai şovăia, Taran aplică lovitura de grație, cu un argument decisiv: Nu şi dacă există pericole adevărate acolo. Trebuie să am grijă de nevestica mea, doar.

— Uuuhh! Foarte bine, atunci. Dar nu ai auzit-o de la mine şi sunt sigur că de fapt nu ştiu nici jumătate din adevăr. Străinii vin în port cu bărcuțele lor mici şi prăpădite care ancorează acolo câteva ore. Şi cât sunt ei acolo, eu trebuie să rămân pe mare. N-am voie să intru în port cu vasul. Străinii ăia vin mereu după ce se întoarce Davies dintr-una din vizitele lui în Anglia, şi eu suspectez că el se

duce în mici misiuni de spionaj, după care se întoarce acasă şi vinde secretele pe care le-a aflat. Altfel de ce s-ar obosi toți oamenii ăia să vină, numai ca să plece aşa de repede?

Lui Taran nu-i venea să creadă. Cei mai buni oameni din rețeaua englezească de spionaj a lui Throckmorton nu reuşiseră să cuprindă cu mintea un plan atât de îndrăzneț, şi acest căpitan de mâna a doua privise şi înțelesese.

— Ai spus ceva autorităților? îl întrebă Taran.

— Care autorități? Idioților din Poole? Eu nu-s decât un marinar bătrân care se ocupă cu transportul de mărfuri cu feribotul şi voi face asta până când dau de tot ochii peste cap de plictiseală. Căpitanului i se citea în voce disprețul de sine. Şi ce ştiu eu, până la urmă?

Taran era la încordat la maximum.

— Vrei să spui că le-ai spus oamenilor din Anglia şi nu le-a păsat?

— I-am spus şefului de port şi celui al poliției locale. Şi ce-au făcut ei? Mi-au râs în nas! exclamă cu înverşunare şi scuipă zgomotos.

Când Taran îi va spune lui Throckmorton de aceste neajunsuri ale justiției, cu siguranță acesta se va înfuria teribil.

— Ar fi trebuit să insişti să vorbeşti cu superiorii lor.

— Sunt căsătorit. Am trei fiice încă necăsătorite şi un fiu de trimis la şcoală. Nu pot să risc slujba asta pe o presupunere.

— Mda, aşa e... pot să înțeleg asta. Şi din păcate, era complet adevărat. Omul era prins între ciocan şi nicovală. Chiar crezi că Davies vinde secrete militare englezeşti?

— Nu ştiu. Ştiu doar că Cenorina s-a schimbat foarte mult. Nimeni nu intră şi nu pleacă din țară fără permisiune şi nici măcar eu n-am voie să pun piciorul în afara zonei portuare. Din exterior, Sir Davies pare un aristocrat sadea, dar e ceva straniu şi în neregulă cu el, să nu te îndoieşti de asta.

— Mulțumesc pentru avertisment.

Vocea căpitanului Dunbar păru să se îndepărteze de Taran când zise:

— Doamna dumitale se apropie de la pupă. Deci sunteți proaspăt însurăței?

— Nu... dar ne-am căsătorit cu puțin timp înainte să plec în război şi cred că atunci avea aşteptări mai mari de la viață decât să fie căsătorită cu un om orb şi pe jumătate infirm.

— Accepți nişte sfaturi de la un om mai bătrân şi mai trecut prin viață? Taran simțea miros de fum în timp ce îl asculta pe om vorbind. Trage-i câteva cu cureaua în seara asta. Aşa o s-o pui la punct şi o să vă fie mai bine la amândoi mai târziu.

— Abia m-am întors din India. Asta o să fie prima noastră noapte împreună. Sigur o să fie bine dimineață.

— Ah. Da. O femeie singură în pat cade cu uşurință pradă la tot felul de fantezii nebuneşti. Are nevoie de un bărbat ca s-o țină ocupată. Căpitanul Dunbar îl înghionti încurajator. Şi tu pari genul de bărbat care s-o țină ocupată bine o jumătate de noapte, adăugă el, glumeț.

Taran rânji cu modestie.

Căpitanul Dunbar ridică apoi vocea:

— Iată că s-a întors doamna dumitale de la plimbarea ei.

Cate veni lângă Taran şi-şi aşeză mâna pe brațul lui.

— Mulțumesc, domnule căpitan, că i-ai ținut companie lui Taran cât m-am plimbat ca să-mi revin.

— Un pic *de mal de mer*[15], ei? Mă bucur să aud că eşti mai bine acum, zise căpitanul Dunbar şi-l înghionti încă o dată pe Taran. Într-o oră ajungem în Cenorina. Trebuie să mă duc să-mi văd de treburi. Spor la vânătoare, domnule Tamson.

Răsunetul mersului şchiopătat al căpitanului încă nu se stinsese, când Cate ceru să ştie:

— De ce vă hlizeați aşa?

— Îmi dădea sfaturi maritale.

— E vreun bărbat pe lumea asta care să nu fie complet nebun?

---

[15] În limba franceză, „rău de mare“

Taran hotărî să trateze întrebarea ei ca pe una retorică.

— Păi mi-a sugerat să te bat.

— Asta n-ar fi o idee bună.

— Nu, zise el şi îşi încleştă mâinile pe balustradă. Spre surprinderea lui, descoperea că se distra de minune. Ştiu modalităţi mult mai plăcute de a te supune.

— Dacă nu încetezi cu astfel de insinuări, o să mă simt inconfortabil şi n-o să pot termina misiunea cu bine.

— Adică n-ai mai putea să spargi o încuietoare?

— Exact.

— Ai uitat că te-am văzut la lucru, draga mea? Ai fost imperturbabilă şi ai demonstrat fără nicio urmă de îndoială că ai putea sparge un lacăt pe întuneric, pe furtună, pe timpul unui bal, ba chiar şi stând în cap… şi tind să cred că ai putea să faci asta şi în timp ce am… ei bine, nu, poate nu şi atunci, dar altfel chiar în orice alt moment.

O auzi eliberând un oftat prelung şi exasperat.

— Mă duc să mai fac o plimbare.

Dar el o prinse îndată de braţ.

— L-ai auzit pe căpitan. Rămâi. Nu mi-am mai văzut casa de nouă ani lungi şi acum sunt legat la ochi. Aş vrea să fii tu ochii mei.

Cate nu îl refuză.

Taran ştiuse că nu îl va refuza. Poate Cate credea că îl urăşte… dar nu avea nici cea mai mică îndoială că îl şi dorea. Aproape că putea simţi greutatea lanţului care îi lega, în timp ce îşi reprima dorinţele.

— După ce mă uit?

— După insule. La început o să le vezi ca pe nişte picături verzi de ceaţă de la marginea lumii. Pe măsură ce ne apropiem, o să prindă formă, o să se înalţe spre văzduh şi verdele neclar se va concretiza în copaci şi o să poţi vedea spuma albă a valurilor care se împrăştie pe stâncile pline de muşchi… Nu era nici nebun, nici poet şi nici nu mai ştia diferenţa dintre cele două. Tot ce ştia era faptul că îşi dorea cu disperare că-şi vadă casă, pe care o transforma în muzică, folosindu-se de cuvintele sale şi să se lase învăluit de râsul ei încântat.

Însă ea nu râse. Ci spuse doar:

— Văd trei insule.

Taran încleştă mâinile pe balustradă.

— Sunt patru. Cealaltă… Luxuria… se află dincolo de orizont… călduroasă, mică, sălbatică şi frumoasă. La fel ca toate insulele mele.

— Vasul ăsta zboară cu viteză peste ape, dar tot nu pot s-o văd. Celelalte însă se apropie şi devin tot mai mari.

— Rugosa Antigua e cea mai îndepărtată. Nu e mare, dar este cel mai sfânt loc din Cenorina… se află acolo o mănăstire în paragină şi câțiva călugări care acolo îşi duc traiul de pe o zi pe alta. Familia regală e înmormântată pe insulă şi aproape că poți simți mirosul sanctității printre ruine.

După ce – cu ajutorul lui Dumnezeu – îşi va recâştiga regatul, va merge în pelerinaj acolo şi va rosti cuvintele de mulțumire. Sau, dacă nu scăpa cu viață, atunci putea fi înmormântat acolo, alături de strămoşii săi.

— Sună… minunat.

— E singuratic. Se obişnuise cu singurătatea, chiar şi atunci când se afla într-o mulțime şi timp de mulți ani lungi ideea de a se retrage pe insula Rugosa Antigua îl ispitise cu izolarea ei.

Şi acum Cate stătea chiar aici lângă el, aducându-l înapoi la viață.

— Insula din stânga este mică şi mult mai departe… o pată de nisip pe linia apei, cu pete de verde crud, care se ridică odată cu înălțimea ei.

I se formă imediat o imagine mintală.

— Asta e Namoradeira.

— Ne apropiem de cea care e drept în față. Văd un sat de pescuit. Sunt plase agățate la uscat pe garduri şi casele au acoperişuri de trestie. Arată… sărăcăcios.

Taran nu mişcă niciun muşchi. Dar era furios. „Sărăcăcios”. Cum putea să fie sărac, când marea era împânzită de peşti şi existau munți înalți care protejau văile interioare de vitregiile vremii, astfel încât recoltele să crească din abundență.

— Insula e Saint-Simone.

— Dar acum ne îndreptăm înapoi în larg.

— Cârmaciul urmează canalul până la capitală. Capitala Arianna se află într-o vale şi e înconjurată în toate părțile de pante domoale de munți. Cu vedere spre port, pe o parte a insulei, este castelul regal… o dărăpănătură acum, căci a fost abandonată de mai bine de două secole. Iar pe partea cealaltă, veghind asupra portului, este o fortăreață împânzită cu parapete de piatră şi un turn de pază.

Nu avea nevoie de vedere ca să ştie unde erau. Cate – şi inima lui – îi spuneau asta foarte clar.

— Arianna este de mult bijuteria Coroanei regale şi cunoscută pentru casele sale minunate şi cultura liniştită. O să vezi. E un loc minunat. Îşi dorea ca ea să vadă casa lui şi să o asimileze în inima ei.

O să întoarcem în curând.

— Încetinim. Ai dreptate! Cu mai mult decât o urmă de scepticism în glas, Cate îl întrebă atunci: Eşti sigur că nu vezi prin bandajul acela de la ochi?

— Nu vreau să sfidez soarta, dacă nu e absolut necesar. Deşi nu-i plăcea deloc să fie atât de neputincios şi infirm, îşi cunoştea bine propria slăbiciune. Dacă şi-ar fi lăsat şi cel mai mic colțişor din ochi dezvelit, s-ar fi uitat cu înverşunare şi toată lumea şi-ar fi dat seama de adevăr din comportamentul său. Nu. Nu văd.

— Insula asta taie ceața precum taie apa aripioara mare, lungă şi gri a unui delfin. Apare ori de câte ori se risipeşte ceața şi apoi se scufundă la loc. E înaltă… mult mai înaltă decât insula Mull. Plajele sunt stâncoase, de fiecare dată când văd una… dar în cea mai mare parte văd bolovani mari care se rostogolesc spre ocean. Şi e şi o cascadă mică şi argintie. A! Şi încă una! Şi încă una! Doamne, cât de frumoasă e insula.

— Vezi Arianna acum?

Ea şovăi o clipă.

— Cate? Deci? O vezi?

— Da. Oraşul nu e chiar atât de frumos, pe cât mi l-ai descris tu…

Şi atunci simți şi el un iz de ceva care duhnea. Gunoi intrat în putrefacție şi deşeuri lăsate în plină stradă.

— E la fel de rău pe cât miroase?

— Da. E o hazna. Un loc cândva măreț, care acum s-a dus de râpă şi a fost lăsat porcilor.

Capitolul 27

Nu aştepta nimeni acolo să-i întâmpine.

Cate şi Taran stăteau la docuri, cu cufărul ei de călătorie şi cu geamantanul lui lângă ei. Marinarii mărşăluiau în grabă înainte şi înapoi de la vas la depozit.

Cate se întrebă în ce anume se băgase. Oraşul arătase într-adevăr deplorabil de la distanță, dar acum că se afla efectiv aici îşi dădea seama că era vorba de ceva mai mult decât sărăcie. Era lipsă de speranță, abandon şi disperare. Casele pescarilor erau înghesuite în jurul portului. Pe măsură ce străzile urcau pe dealuri, casele deveneau din ce în ce mai mari şi mai bogate şi se vedeau peste tot urme alte prosperității apuse. Dar acum uşile atârnau strâmbe în balamale, acoperişurile de stuf erau pline de găuri, iar străzile erau încărcate de moloz şi de gunoaie. Casele de pe deal aveau geamurile sparte şi vopseaua se scorojea de pe zidurile exterioare, aşa că păreau abandonate.

Taran ținea buzele strânse într-o linie fermă şi furioasă.

— E la fel de rău pe cât miroase?

— Da, răspunse Cate. Nu se vedea nici țipenie de om în jur. Se gândea probabil că era ceva normal, din moment ce bărbații erau plecați la pescuit şi femeile în case, muncind. Dar chiar şi aşa... Unde sunt copiii? întrebă ea, cu inima îndoită.

Taran înclină uşor capul într-o parte, parcă ascultând.

— Nu ştiu.

Şi de fapt chiar asta era şi problema. Putea auzi cum valurile se izbeau cu putere de stâncile rotunde, cenuşii şi cântecul păsărilor de mare, precum şi şuieratul slab al

vântului printre malurile stâncoase. Dar nu erau nicăieri copii care să alerge şi să se joace. Nicio soră mai mare care să stea cu un bebeluş în braţe. Niciun băieţel care să îi ducă mamei sale o găleată cu apă. Locul era complet părăsit.

Căpitanul veni apoi lângă ei. Se uita în jur, cu mâinile proptite în solduri.

— Destul de înspăimântător, nu-i aşa?

— Unde e toată lumea? întrebă Taran.

— Se ascund în colibele lor. Sau au plecat demult, dacă şi-au putut permite financiar. Sau sunt morţi, dacă sunt norocoşi.

— Înţeleg de ce ar vrea să plece. Şi înţeleg şi de ce ar muri. Dar de ce să se ascundă?

— Pentru că nu ştiu niciodată cine ar putea veni cu noi. Sir Maddox Davies ţine mercenari acolo sus… zise căpitanul Dunbar, gesticulând spre clădirea în paragină… în vechea fortăreaţă.

Fortăreaţa aceea construită din rocă cenuşie era mult mai înspăimântătoare decât o descrisese Taran. Se uita ameninţător în jos la oraş, ca o declaraţie medievală de ostilitate făcută piraţilor şi cuceritorilor, care s-ar fi gândit să încerce să cotropească insulele cenorinene. Cate putea vedea creneluri, parapete şi tunuri îndreptate spre mare şi doi bărbaţi care se uitau în jos la corabie, la marinari şi la ei.

— Mercenarii reprezintă o problemă pentru locuitorii oraşului? întrebă Taran.

— Numai atunci când vor ceva ce au orăşenii. Iar femeile şi-au făcut un obicei să nu meargă niciodată singure pe stradă, răspunse căpitanul Dunbar, după care: Hei! strigă el spre doi marinari şi se grăbi spre ei. Aveţi grijă cu covorul acela, sau Sir Davies o să-mi scoată ficatul!

— Sir Davies o să aibă parte de o mare surpriză, murmură Taran.

O femeie îmbrăcată în zdrenţe trase cu ochiul din spatele unei uşi şi, văzându-i singuri, se apropie tiptil.

— Se apropie o vizitatoare, îi spuse Cate lui Taran.

— Şi cum arată?

Acesta era locul de baştină al lui Taran. Probabil o

cunoştea pe femeia aceea. Şi nu putea decât să spere că ea nu îl va fi recunoscut pe el.

— Dacă ar fi să ghicesc, aş zice că e cam de vârsta mea, dar… Rochia pe care o purta femeia trecuse de mult de la murdară la absolut slinoasă şi tivul îi ajungea până la genunchi. Purta zdrențe în jurul gleznelor, parcă într-o încercare de a-şi ascunde indecența, însă umbla în picioarele goale. Părea destul de ruşinată de condiția în care se regăsea acum, ca şi cum cândva în trecut purtase haine curate şi pantofi. E obosită, continuă Cate, aproape în şoaptă.

Femeia se apropie şi făcu o reverență.

— Mergeți cumva la Giraud? Privirea ei se mută scurt spre chipurile lor, după care se îndreptă de spate. Pentru că ar trebui să conduc un oaspete acolo.

Vorbea engleza cu un accent puternic, dar Cate o înțelegea perfect.

— Mulțumim. Am aprecia asta foarte mult. Eu sunt domnişoara…

— Doamna, o întrerupse Taran, după care se întinse după mâna ei pe pipăite şi îi strânse degetele cu căldură. Doamna Tamson. Eu sunt domnul Tamson. Doamna Tamson este noua menajeră-şefă de la Giraud.

Cate îşi dădu seama că nu era vorba că femeia aceea nu voia să se uite la ei amândoi. Ci de faptul că Taran o intimida. Arunca pe furiş ocheade rapide spre el în mod repetat şi apoi îşi muta privirea, ca şi când imaginea chipului lui orb şi plin de cicatrici o fascina şi o speria în acelaşi timp.

— Eu sunt Zelle. Dar nu ştiu… adică… nu s-a zis nimic cum că menajera ar avea un soț.

— Abia s-a întors de la război, spuse Cate.

Zelle se uită spre el, vădit stânjenită.

— Nu am voie să duc pe nimeni fără permisiune.

Taran îşi modulă vocea pe un ton liniştitor.

— Vom vorbi noi cu Sir Davies. Sunt sigur că va permite unui soldat sărac, orb şi rănit în războiul pentru Anglia să ajute un pic pe la castel.

— Nu-l cunoaşteți, murmură Zelle, după care ridică din umeri. Mă duc să aduc căruța.

După ce femeia plecă, Taran se întoarse spre Cate şi o avertiză în şoaptă:

— Trebuie să ții minte să te prezinți ca „doamnă”. N-ar fi bine să te trădezi dintr-o simplă greşeală.

— Nu am uitat. Doar că mi s-a pus un nod în gât când a trebuit să pretind că sunt soția ta.

El o mai strânse o dată de mână.

— Scorpie, şopti el. Dar măcar pe moment nu mai părea îngrijorat.

— O cunoşti? întrebă Cate.

— Pe Zelle? Da. Şi şi ea mă cunoaşte bine. S-a purtat ca şi când m-a recunoscut?

— Abia dacă s-a putut uita la tine.

Taran zâmbi, afişând un rânjet sardonic.

— Atunci e o deghizare foarte bună.

Cinismul lui îi trimitea lui Cate fiori neplăcuți pe şira spinării, pentru că îi dădea senzația că şi fără să-i vadă tot putea citi oamenii mai bine decât putea ea.

— A venit căruța, îi spuse apoi. Marinarii o împing din depozit, şi Zelle conduce calul. E clar că şi una şi alta îi aparțin lui Sir Davies. Căruța e un vehicul frumuşel, descoperit şi cu două roți, iar calul este un armăsar înalt şi puternic. Cred că e destul de obişnuit cu Zelle, pentru că stă cuminte în timp ce-l leagă la căruță. Acum vin spre ciocuri. Doi dintre marinari au legat cufărul meu în spatele căruței şi au aruncat geamantanul tău deasupra. Bine, Taran, hai să mergem!

Zelle opri apoi în dreptul lor, şi Cate îl ajută pe Taran să urce pe locul îngust, cu fața spre drum, în timp ce ea se aşează pe locul aflat cu spatele la sensul de mers. În circumstanțe normale, femeia călătorea mereu cu fața spre drum – însă acum nu era nimic normal în situația în care se afla ea. Trebuia să-i facă pe plac unui bărbat perfect sănătos, pentru că toată lumea îl considera un veteran orb şi rănit al războiului reginei Victoria. Îi venea să-l plesnească din cauza acelei înşelătorii… dar deja îşi şi închipuia ce ar fi spus marinarii despre ea dacă ar fi făcut asta.

Făcură cu mâna oamenilor în timp ce se îndepărtau,

iar Cate zâmbea cu o eleganță atât de plină de grație, pe cât putea. În drumul prin oraş, nimeni nu se agita prin case şi nimeni nu zăbovea pe la umbră. Aerul de dezolare care domnea pretutindeni în jur era atât de apăsător, încât lui Cate mai că îi venea să o apuce de umeri pe Zelle şi să-i explice cum să rezolve lucrurile... pentru că sigur trebuia să existe o cale de a rezolva lucrurile.

Dar Cate nu era aici ca să ajute. În curând ea va porni într-o nouă aventură, şi Cenorina va trebui să-şi revină de una singură.

Drumul urca pe lângă o biserică mare, o catedrală, cu ferestrele şi uşile acoperite cu scânduri. Trecură pe lângă vitrine închise de magazine şi pe lângă tot mai multe case bogate, după care cotiră spre pădurea virgină. Copacii îi învăluiau în crengile lor, pline ochi de ace verzui-albăstrui. Drumul şerpuia, permițându-i lui Cate să întrezărească printre ramurile de pini sclipiri ale mării albastre strălucitoare, pe de o parte, şi ale izvoarelor cristaline de munte de cealaltă.

Taran o bătu pe genunchi pe Cate şi-i făcu semn spre spatele cocoşat al lui Zelle.

Cate se întoarse cu fața spre sensul de mers.

— Faci deseori drumul acesta, Zelle?

— Destul de des. Femeia vorbea cu o reticență intimidantă.

Dar Cate nu avea de gând să se lase intimidată. Aşa că o întrebă pe Zelle pe un ton ferm:

— Câți servitori voi avea în subordine?

— Pai o să ai în total şaizeci şi doi... slujnice, lachei şi personal de la bucătărie. Plus majordomul bătrân şi nebun... bea, doamnă, dar de fapt e inofensiv... şi pe Signor Marino, bucătarul.

— Şaizeci şi doi! repetă Cate uimită.

Oh, Doamne, Dumnezeule! Ştiuse şi ea foarte bine că va fi o responsabilitate mare, dar se gândise că îşi va îndeplini repede şi eficient responsabilitățile şi că apoi îşi va petrece timpul liber căutând dovezile de care era nevoie.

— Obişnuiau să fie de două ori mai mulți pe vremea

când era în viață Maiestatea Sa. După aceea Zelle nu mai zise nimic mult timp, şi Cate se pregăti să-i mai pună o întrebare. Doar că înainte că apuce să deschidă gura, Zelle continuă: Dar acum nu mai vrea nimeni să lucreze la Giraud. Dar n-au de ales, desigur, pentru că nu au nicio altă cale de a hrăni gurile flămânde de acasă. O să îți pară rău şi dumitale că nu sunt mai mulți servitori.

Mirosul de argilă şi cel de praf de pe drum se amestecau cu aroma picantă a esenței de pin şi, în timp ce îşi croiau drum printre copaci, Cate zări o căprioară roşcovană, holbându-se la ei din spatele unui tufiş înverzit. Uită că Taran nu putea vedea, aşa că exclamă:

— Oh, uite! şi arătă cu degetul în direcția animalului.

— Ce este? întrebă Taran.

— O căprioară! Ochii ei mari şi căprui par fascinați de noi!

— Zelle? Oamenii din partea locului vânează animalele din pădure, atunci când au nevoie? întrebă Taran.

Zelle clătină din cap fermă.

— Cerbii şi căprioarele sunt numai pentru nobili. Noi nu avem voie să ne atingem de animale. Aşa a proclamat *Maiestatea Sa.*

— A, aşadar aveți o regină? întrebă Cate.

— Da, doamnă. O vedem ocazional, plimbându-se în trăsura ei regală, înzorzonată cu bijuterii şi salutându-ne din mers. Din păcate ea nu e deloc ca regele. Când era el în viață se prefăcea că îi pasă, dar acum e clar că nu dă doi bani pe noi, oamenii de rând.

Degetele lui Taran se încleştară tare în jurul mânii lui Cate, aproape zdrobindu-i-o.

— De ce crezi asta?

Plină de amărăciune, Zelle zise:

— Păi ea nu face foamea, asta e sigur.

— Şi unde locuieşte? întrebă Taran.

— În vechea fortăreață, în încăperea din cel mai înalt turn, de unde poate vedea toată distrugerea pe care a cauzat-o şi să se bucure.

— În fortăreață? Cate nu înțelegea asta. Căpitanul

Dunbar a zis că mercenarii locuiesc la fortăreață.

— Păi trebuie să aibă pe cineva cu ei, care să-i protejeze, nu? Pe ea şi pe... şi pe prietenul ei, Sir Maddox Davies. Resentimentele lui Zelle aproape că prindeau formă palpabilă în timp ce vorbea. Lucrează mână-n mână ca să ne taxeze până la moarte.

— Şi chiar nu există nimeni care să poată face ceva? întrebă Cate.

— N-au mai rămas decât câțiva aristocrați. Dar şi ei se ascund prin văile lor, îşi dosesc averile şi stau cu armele pe aproape. Dacă un cenorinean e suficient de norocos să se numere printre servitorii lor, atunci e hrănit şi îngrijit. Zelle râse fără niciun amuzament. Şi mai este şi prințul, desigur. Unii spun că e mort de mult, după ce a fost răpit de piraţi. Majoritatea zic că e viu şi nevătămat pe undeva... şi că trăieşte bogat, gras şi fericit. Şi că nu-i pasă de noi nici cât negrul sub unghie.

O suspiciune păcătoasă îşi făcu loc în sufletul lui Cate, precum fumul negru al îndoielii care i se infiltra şi în minte. Sibeol avusese un comportament atât de regal...

— Şi cum o cheamă pe Maiestatea Sa?

— Regina Rayne Chantal. E franțuzoaică, zise Zelle, cu un dispreț evident.

Dar Cate tot nu era mulțumită.

— Adică Maiestatea Sa este aici, acum? Pe insula asta?

— Da, doamnă.

— *Acum, acum?*

— Da, doamnă. Am văzut-o cu ochii mei chiar ieri. Avea capul înfăşurat într-o eşarfă scumpă de mătase şi călătorea în trăsura ei elegantă.

Orice suspiciune îi dispăru atunci, aşa că Cate zâmbi la adresa propriei sale neghiobii. Da, Sibeol era o femeie cu un aer imperial... dar în acelaşi timp îi pieptănase părul şi o sfătuise în legătură cu eticheta cuviincioasă de a trata cu un fost iubit. Nicio prințesă nu ar fi fost atât de prozaică.

Şi niciun soț al lui Cate nu ar fi putut fi vreodată vreun prinț.

Îl privi pe Taran cu răceală.

Cu atât mai mult acesta!

Capitolul 28

Taran nu părea să-şi dea seama de făgaşul pe care se îndreptau gândurile ei, pentru că era foarte concentrat şi hotărât să afle cât mai multe informații cu putință de la Zelle.

— Soției mele i s-a spus că Sir Davies este plecat de acasă.

— Aşa e. E plecat în… într-una din misiunile lui, cum le numeşte el şi se va întoarce fericit şi cu zâmbetul până la urechi şi cu buzunarele pline de monede pe care noi n-o să le vedem niciodată. Zelle îşi schimbă poziția, printr-o mişcare bruscă şi nervoasă. Nu mă băgați în seamă. Şi nu vă băgați nasul acolo unde nu vă fierbe oala. Altfel o să rămâneți fără el…

Cate chicoti scurt.

— Bănuiesc că nu literalmente.

Urmă o tăcere apăsătoare şi supărătoare şi ea pricepu repede că exact la asta se referise Zelle.

— Ce s-a întâmplat cu ultima menajeră? întrebă Taran.

— S-a dus.

La fel ca şi impulsul lui Zelle de a da explicații şi detalii.

— Ai condus-o tot tu înapoi la corabie ca să plece? insistă el.

Zelle clătină din cap.

— Nesăbuită femeie! Îi plăcea să-şi vâre nasul peste tot. Îi plăceau bârfele. Dumneata să nu bârfeşti, doamnă Tamson. Nu-i deloc un obicei sănătos.

Cate se întoarse spre Taran şi-l strânse uşor de genunchi.

Oare Zelle se referea la faptul că femeia aceea fusese ucisă?

El îi ridică mâna şi-şi uni degetele cu ale ei.

— Sunt foarte discretă, o asigură Cate pe Zelle. Dar există vreun polițist sau cineva care să poată investiga…

dispariția ei?

— Acum o săptămână a fost găsit cadavrul unei femei pe țărmul din celălalt capăt al insulei. Avea toate oasele rupte. Se pare că a căzut pe stânci, de pe faleză. Dar nu aveai cum să fii sigur că era ea. Vocea lui Zelle devenise liniară şi rece. Dar cine altcineva să fie?

Cate simțea că i se făcea rău de la stomac. Era mai mult decât evident că femeia fusese ucisă. Doamne, Dumnezeule, în ce loc venise de bunăvoie! Şi câtă nevoie disperată aveau oamenii ăştia de ea.

— Unde o să fie dormitorul nostru? întrebă Taran. E înconjurat de camerele celorlalți servitori?

Cate se uită spre el, uluită. Ce întrebare stranie!

— Signor Marino are camera lângă bucătărie şi îşi ține prin apropiere ajutorii de bucătari şi slujnicele de la bucătărie. Nu se teme de nimic şi-şi protejează mereu oamenii. Harkness, majordomul, adoarme pe oriunde nimereşte. Dar în general slujnicele se întorc înapoi în sat noaptea şi la fel şi băieții care-s lachei… sau mă rog, oricând pot.

Se întorceau tot drumul până în sat? se miră Cate şi se uită în urmă la drumul abrupt şi sinuos.

— Pleacă? Adică pe jos? Păi de ce?

— Bărbații care vin să-l viziteze pe Sir Davies îşi aduc cu ei alcoolul străin împuțit şi se îmbată criță. Se încaieră şi se luptă cu pumnale nemaivăzut de lungi şi le siluiesc pe fete. Şi atunci, pentru prima dată, Zelle aproape că se întoarse spre ei. E foarte bine că-l ai cu dumneata pe soțul dumitale, doamnă… pentru că eşti mult prea frumoasă pentru binele dumitale.

— Asta aşa este, aprobă Taran. Dar o să o apăr eu.

— Dar să ai grijă şi dumneata, domnul meu. Drumul abrupt se ridica tot mai mult în pantă. Calul abia urca, iar Zelle îl plesni pe spate cu biciul. Oamenii ăia n-ar ezita nicio clipă să distrugă un om care nu poate vedea.

— Mulțumesc pentru avertisment. O să am grijă şi o să mă feresc din calea lor, zise el. Şi sunt şi acum vizitatori la palat?

— Niciunul.

— Păi şi atunci de ce nu rămân peste noapte slujnicele? întrebă Cate.

Zelle tuşi apăsat, ca şi când se înecase cu praful care se ridica de pe drum.

— Fetelor le place să vină acasă.

Reuşiră într-un sfârşit să urce pe creasta dealului, cotiră după colț şi apoi se pomeniră față în față cu cea mai frumoasă privelişte pe care o văzuse vreodată Cate.

— Stop! strigă ea.

Şi căruța se opri imediat.

Zelle făcu un semn din mână.

— Iată că am ajuns.

— Cate, descrie-mi ce vezi! Vocea lui Taran era foarte gravă, iar pe chipul lui apăruse o expresie de parcă… de parcă ar fi putut vedea prin bandajul care-i acoperea ochii.

El mai fusese aici şi în trecut – Cate era absolut sigură de asta. Şi chiar acum şi aici, când stăteau în mijlocul drumului, ar fi vrut să-i pună întrebări despre familia lui, de tatăl lui, despre cine fuseseră ei şi de ce venise Taran să locuiască împreună cu clanul MacLean. Taran avea un aer misterios pe care ea – din cauza resentimentelor pe care le simțea pentru el – îl trecuse cu vederea, considerându-l neimportant.

Şi totuşi nu îndrăznea să întrebe. Pentru că, dacă ar fi întrebat, îi era teamă că ar fi descoperit că îşi iubise sincer familia şi suferise enorm din cauza pierderii lor şi atunci va fi început să empatizeze din nou cu el. Oh, da… pericolul se ascundea pretutindeni.

— Mai jos de noi se întinde o vale lungă şi îngustă, parcă spintecată în două de cuțitul unui uriaş între două grupuri de munți înalți, zise Cate. Pe creasta unuia dintre ei pot să văd încă petice de zăpadă în locurile umbroase, ceea ce înseamnă că e într-adevăr foarte înalt.

— Acela e vârful Trueno Ridge, îi spuse Zelle. În trecut, când bătea la poartă pericolul, insula era împânzită de faruri de semnalizare, gata oricând să fie aprinse şi să avertizeze în privința potențialelor primejdii. Dar acum nu se mai oboseşte

nimeni să țină farurile pregătite… pentru că pericolul se a*flă deja* pe insulă.

— Ce pericol? întrebă Cate.

— Mercenarii lui Sir Davies. Şi însuşi Sir Davies, zise Zelle apăsat şi apoi scuipă cu înverşunare.

— Păi şi dacă atacă piraţii? întrebă Taran.

— Cred că ar fi şanse mari să-i primim cu braţele deschise, zise Zelle. Doar nu pot să fie mai răi, nu?

— Nu, nu cred că ar putea să fie mai răi. Taran se aplecă uşor spre Cate şi, pe o voce şoptită, menită numai şi numai pentru urechile ei, o întrebă: Vezi cumva vârful care se înalță ca un capăt îngust de suliță din fundul văii?

— Da.

Era imposibil de ratat. Stătea separat de munți şi era înconjurat de o scară în spirală, care se înălța sus şi tot mai sus.

— Acela e farul din Giraud… Menit să fie aprins şi să cheme ajutoare din oraşul port Arianna, de la ceilalți aristocrați… şi de pe mare, zise el, încheind afirmația pe o notă cu subînțeles.

Cate înțelese că Taran va aprinde acel far ca să-i cheme pe piraţii săi. Încuviință din cap, înțelegătoare.

Zelle se lăsa pe spate, cu capul întors.

— *Ce* ai spus, domnule?

Probabil prinsese ceva din comentariul lui Taran.

— Din moment ce nu pot vedea, vreau să aflu mai multe despre pământul de aici, zise el şi-i dădu un ghiont lui Cate.

Ea se grăbi imediat să vorbească:

— Pădurile urcă pe dealuri şi se opresc doar în nişte zone de pe fundul văii, dar cea mai mare parte a pământului este acoperit de grădini şi câmpuri… mai puțin acolo unde e cel mai frumos… Oh, Doamne, Dumnezeule, Taran! Mi-ar plăcea să îl poți vedea şi tu… e cel mai frumos şi cristalin lac glaciar! Pare verzui la culoare şi în apele lui se reflectă atât de clar munții, încât nu-mi pot da seama unde se termină apa şi unde începe pământul…

O plăcere flamandă – înrudită cu iubirea – îşi făcu loc

pe chipul său.

— Da…

— Lacul e cuibărit la poalele munților şi de pe stânci se varsă în el mai multe cascade. Iar de partea cealaltă se află casa. Un palat, de fapt… Simțea că o durea gâtul şi abia mai putea vorbi de splendoarea pe care-i era dat să o vadă. Se întrebă imediat cum îşi va fi găsit cuvintele pentru a descrie scena magnifică de dedesubt. Casa e… e perfectă. E clar că oricine a proiectat-o şi-a dorit să fie o parte integrată din peisaj… e un miracol de o splendoare de nedescris. Zidurile sunt construite din rocă de culoare roz pal. Casa are patru etaje şi în jurul ferestrelor şi la baza acoperişului este decorată cu marmură albă. Partea centrală a casei este poziționată vizavi de lac şi e separată de apă doar de o porțiune îngustă de gazon. Aripa de nord şi cea de sud sunt aşezate oblic, astfel încât să urmeze linia țărmului şi sunt nenumărate ferestre cu vedere spre lac! Probabil fiecare cameră e o adevărată încântare.

— Gândeşte-te mai bine câte geamuri trebuie spălate, îi aminti el.

Măgar prostovan! se gândi ea.

— Mai este acolo o verandă mare, cu mese şi scaune, unde un om poate sta să admire lacul, munții şi să cugete… în clipa aceea îi şovăi un pic vocea. Ea nu era aici ca să stea şi să mediteze. Se afla aici ca să pună mâna pe scrisorile acelea şi apoi să plece.

Aparent fără motiv, Taran puse o întrebare stupidă:

— Zelle… casa e bântuită?

Zelle se cutremură imediat.

— Nu! Nu, domnule, de ce m-ai întreba aşa ceva?

— Pentru că ai zis cu gura dumitale că slujnicele preferă să meargă pe jos două ore până acasă decât să rămână peste noapte.

Cate nu trebuia să uite niciodată cât de multe lucruri percepea de fapt Taran.

Zelle rămase tăcută atât de mult timp, că în cele din urmă Cate îşi smulse privirea de la peisajul mirobolant şi se uită spre profilul femeii.

Strângând tare în mână hățurile, femeia stătea acolo, uitându-se jos la palat, cu chipul îngrijorat şi gânditor.

— Nu este bântuit. Doar gol... Absolut pustiu. Una dintre slujnice e o fată cam smintită şi spune că palatul jeleşte şi plânge. I-am zis că-i imposibil, dar ea tot susține că noaptea aproape că poți auzi casa oftând şi suspinând. Smuci apoi biciul pe spatele calului şi căruța o luă din loc. Ce fată prostuță! Casele nu au sentimente!

Capitolul 29

Pietrişul se sfărâma sub rotile căruței. Coborâră muntele şi intrară în vale, iar de sub bandajele pe care le purta la ochi Taran putea vedea sclipiri de lumină şi porțiuni de întuneric, pe măsură ce treceau prin lumină şi prin umbra copacilor. Briza oceanului nu ajungea până dincolo de munte. Aici totul era liniştit şi cald, iar aerul greu avea miros de mere coapte.

— E un drum minunat, cu stejari imenşi de-o parte şi de alta, îi spuse Cate. Pot să zăresc frânturi din casă... e tot mai mare pe măsură ce ne apropiem. Ține-te bine, am ajuns la o denivelare.

Taran se agăță strâns cu mâinile de scaun, în timp ce căruța coborî brusc şi apoi se ridică din nou anevoios. Pe vremea lui, drumul acesta fusese neted şi călătoria lină pentru trăsuri. Nu ar fi trebuit să se întoarcă aşa. Ca un străin la propria lui casă.

Simțea pe limbă gustul amar al înțelegerii faptului că undeva puțin mai în față se afla Giraud... reşedința preferată a familiei lui... şi el nu o putea vedea. Îşi amintea cum înotase cândva în apele reci ca gheața ale lacului, în timp ce părinții săi îl priviseră de pe verandă.

Îşi amintea cum mersese în echilibru pe balustrada metalică şi cât de tare se enervase mama lui când se dezechilibrase, căzuse în tufişuri şi-şi rupsese mâna. Şi cu câtă poftă râsese tatăl lui, spunând că „Băieții sunt băieții”.

— Ne pregătim să ieşim din pădure, îi spuse Cate. În curând o să văd prima dată bine casa.

Soarele muribund de la amiază îi încălzea fata cu toată forța lui călduroasă.

Cate amuți apoi.

— Deci?

— Casa e… începu Cate, dar şovăi apoi.

Taran încă o mai ținea de mână pe Cate şi degetele lor erau unite, aşa că îşi trăgea puterea din atingerea aceea mică şi familiară.

— Spune-mi!

— E tristă. Văd semne ale unei splendori trecute, dar acum e prost întreținută… la fel ca o femeie frumoasă, neglijată la bătrânețe… şi timpul e în continuare necruțător. Îşi eliberă apoi mâna dintr-a lui. Am ajuns.

Căruța se opri brusc.

Lemnul vechi scârțâi din toate balamalele, când coborî Zelle.

— Mă duc să chem pe cineva.

Să se ducă să cheme pe cineva? Cum era posibil să vină aşa până la intrarea unui fost palat, populat cu mai bine de şaizeci de servitori şi să nu vină nimeni să-i întâmpine?

Cate deschise uşa şi coborî şi ea, când ar fi trebuit, dacă totul ar fi fost bine şi cuviincios, ca el să fi aşteptat acolo, să vină, s-o ia în brațe şi s-o treacă pragul. Îşi adusese în sfârşit mireasa acasă. Şi Taran regreta pierderea acelei ocazii mai mult decât crezuse că e posibil vreodată.

Se întinse după uşa deschisă pe pipăite, o găsi şi alunecă uşor afară. Mai întâi coborî pe scăriță şi apoi pe pământ.

Undeva deasupra, putea auzi paşii lui Zelle urcând scările şi apoi un ciocănit rapid la o uşă.

Cate era suspicios de tăcută şi şi-ar fi dorit din tot sufletul să-şi smulgă bandajele alea de pe chip şi să vadă cu ochii lui toate daunele pe care le pricinuise Davies.

În schimb, îşi alunecă mâna în sus pe brațul ei şi îi cuprinse uşor obrazul.

Dar ea tresări şi se smuci, când îi simți atingerea pe

piele.

— Vorbeşte cu mine, zise el. Spune-mi ce vezi!

Pe un ton prozaic, pe care numai Cate l-ar fi putut folosi, ea zise:

— Mă gândeam că mi-aş dori o găleată cu apă cu săpun şi o mătură ca să curăț mizeria şi muşchiul de pe fațada de piatră a clădirii. Şi obloanele trebuie vopsite.

Taran făcu un pas în direcția scărilor – sau cel puțin spre locul unde credea el că erau scările. Dar auzi ceva strivit sub talpa ghetei sale.

Ea îl prinse imediat de braț.

— Ai grijă! Una din dalele de piatră s-a sfărâmat.

— Deci locul are nevoie de reparații.

— Da. Vocea ei era direcționată spre el, aşa că el înțelegea că ea îl privea fix. Şi acum mă întreb de ce îți pasă atât de mult.

Ah! Îi venise în sfârşit ideea să cerceteze dincolo de suprafața rolului pe care-l juca el aici. Oricum, era mai bine că nu ştia cine era – sau mai bine zis cine fusese cândva. Lui Cate neştiința aceasta îi oferea protecție… deoarece cu cât era mai simplă şarada lor, cu atât le venea mai uşor să joace rolurile pe care le aveau de jucat.

Dar mai mult de atât, majoritatea femeilor ar fi fost incredibil de mulțumite să descopere că erau căsătorite cu un prinț.

Cu toate acestea, Taran nu-şi făcea astfel de iluzii şi în privința lui Cate. Ştia că ea ar fi fost oripilată şi era în aceeaşi măsură îngrozit şi încântat de ideea de a-i mărturisi adevărul. Pentru că, dacă ar scăpa cu viață din tot chinul acesta, atunci… atunci întreaga sa viață s-ar fi aşternut pe neaşteptate în fața lui şi ar fi avut multe decizii dificile de luat. Decizii în legătură cu familia lui. Decizii în legătură cu căsătoria lui. Decizii care o implicau pe Cate – şi probabil şi multe țipete.

— Cenorina e casa mea şi aş prefera mai bine să mor aici, decât să trăiesc în altă parte.

— Nu o să *mori* aici. O să ne îndeplinim misiunea cu succes.

Surprinzător, lui Taran îi plăcea felul în care se grăbea să-i aline dispoziția sumbră.

— Aş fi crezut că vrei să mă vezi lat într-un sicriu.

— N-am timp să organizez o înmormântare.

— Oh! Sunt emoționat!

— Şi-n plus, nu-mi doresc să te văd mort. Doar că pur şi simplu nu vreau să fiu căsătorită cu tine.

— Dă-mi o oră şi o să te fac să te răzgândeşti.

— O oră? Te flatezi singur. Mâna ei se strânse atunci pe brațul lui. Am văzut cum s-a mişcat o draperie la etaj. Se deschide uşa. Vine spre noi un domn îmbrăcat într-un costum alb cu negru. Cred că… da, s-a împiedicat… Hopa!

Taran auzi o bubuitură şi un zornăit.

— Probabil el e majordomul. Cate părea amuzată şi consternată în acelaşi timp. Haide, Taran! Hai să mergem să-l întâmpinăm!

Pe un ton exagerat de tare şi tărăgănat, majordomul ceru să ştie:

— Cine sunteți?

Cate îl conduse pe Taran spre scară şi îi aşeză mâna pe balustradă. Rămase umăr la umăr cu el, în timp ce urcară uşor scările.

— Eu sunt doamna Tamson, noua menajeră. Şi dumneata eşti…?

— Sunt Harkness, majordomul. Se dădu un pas într-o parte, clătinându-se, după care se îndreptă de spate. De unde ai venit? Cine te-a trimis?

— Vin din Anglia. Sir Davies m-a trimis.

— Oooh! Sir Davies! repetă Harkness tărăgănat.

Cate înțelese că omul nu era doar beat, ci şi cu totul incompetent.

— Zelle, poți să rogi pe cineva să ne ducă bagajele înăuntru?

Zelle încuviință din cap şi mărşălui înapoi pe uşa deschisă.

— Menajera, ei? Va trebui să te las să intri atunci, chiar dacă climatul dinăuntru nu pare să fie tocmai prielnic menajerelor. Harkness îşi mută apoi privirea spre Taran, se

împiedică încă o dată şi se sprijini de perete. Şi el cine e?

— El e domnul Tamson. Soțul meu.

Harkness se uită chiorâş la Taran o clipă.

— Păi şi ce-a pățit? întrebă majordomul.

Cate aşteptă ca Taran să răspundă, dar el rămase încăpățânat de tăcut. Aruncă o ocheadă scurtă spre el şi observă că bărbia lui aproape că se odihnea pe pieptul ei.

— A făcut parte din armata regală a Maiestății Sale şi a fost rănit în India.

— Şi de ce poartă bandajul ăla peste ochi?

Cate începea să-şi piardă răbdarea… atât cu Harkness, majordomul beat, cât şi cu soțul ei, dintr-odată mut.

— E orb. Şi-a pierdut şi uzul brațului şi are cicatrici îngrozitoare. E doar o masă mare de bube urâte, scârboase şi pline de puroi şi… Taran o strânse mai tare de braț.

Cate zâmbi. Îi făcea al naibii de multă plăcere să-l enerveze.

Când erau pe punctul de a intra în casă, Harkness întrebă din nou:

— Deci cine te-a trimis?

Cate se răsuci spre el.

— Sir Maddox Davies.

— Oh! şopti Harkness şi se prinse de tocul uşii. Se uită temător în spatele său şi întrebă cu glas aproape tremurând: E aici?

— Nu, răspunse Cate fermă şi îl conduse pe Taran înăuntru.

Harkness căzu îndelung pe gânduri câteva clipe, de parcă avea nevoie să proceseze informațiile primite şi să hotărască ce ar trebui să facă mai departe.

— Pot să vă iau pelerinele?

— Da, zise ea energic. Şi în timp ce-şi scotea boneta, mănuşile şi pelerina, aruncă o privire prin palat.

În casă trona un aer stătut, de mucegai. Foaierul enorm se înălța două etaje deasupra podelei din marmură alb cu negru. Cu mult deasupra lor, tavanul sub formă de cupolă era pictat în albastru-deschis, înrămat cu auriu şi decorat cu norişori albi. Din foaier şi din galeriile interioare

de deasupra se deschideau camere. Lumina soarelui se revărsa din belşug pe ferestre şi o făcea pe care să clipească din cauza strălucirii care se reflecta de pe vasele de porțelan şi din portretele cu rame aurii, care erau atât de înghesuite pe pereți, încât nu se putea concentra la unul singur în defavoarea celorlalte. Ca menajeră-şefă în casa asta imensă, cu siguranță o aştepta foarte multă treabă.

Lângă ea, Taran se chinuia să se dezbrace de şal şi de haină, dar nu reuşea decât să se încurce în materiale. Scoase un sunet scurt de nemulțumire, după care Cate îl ajută şi îi dădu articolele lui Harkness.

Era multă linişte la Giraud. Mult prea multă linişte pentru o casă de mărimea asta. La uşi ar fi trebuit să se afle lachei îmbrăcați în livrea. Şi slujnicele ar fi trebuit să şteargă praful. Vocea bucătarului ar fi trebuit să răsune din bucătărie, în timp ce țipa la personalul său. Grădinarii ar fi trebuit să bată la uşă cu buchete de flori în mâini. Şi oaspeți… ar fi trebuit să fie mulți oaspeți, care să râdă, să bârfească şi să se înghesuie la etaj ca să-şi schimbe îmbrăcămintea, pentru a merge afară la călărie. Cate îşi putea da seama că lucrurile stătuseră aşa cândva. Dar acum nu mai simțea altceva decât ecouri fantomatice ale unei vieți trecute.

Zelle se înşela.

Casa aceea într-adevăr jelea.

Capitolul 30

Cate vedea capete apărând curioase din spatele multor uşi. Ştia că personalul ei o văzuse.

— Stai aici, îi spuse lui Taran şi-l ajută să ia loc pe un scaun.

El se aşeză acolo, cu umerii cocârjați, cu genunchii lipiți şi gleznele împreunate şi cu o mână pe şold – de vreme ce pe cealaltă o avea bandajată. Părea stânjenit şi intimidat – ca şi când ea l-ar fi supus la bătăi regulate. Oh, dacă doar şi-

ar fi dat seama, cât de tentată era să…

Însă se răsuci pe călcâie, se duse în centrul foaierului şi bătu din palme.

— Ieşiți afară, vă rog! Vreau să vă cunosc pe toți.

Dură câteva clipe, dar în cele din urmă servitorii spăşiți împânziră foaierul şi se aliniară după rang.

Zelle se alătura liniei, aşezându-se chiar în capătul ei.

Cate se îndoia că Zelle era într-adevăr atât de umilă – în ciuda sărăciei în care trăia şi a murdăriei sale. Vedea licărirea de inteligență din ochii ei şi observa cum ceilalți servitori o tratau cu un respect precaut.

Bucătarul era Signor Marino – un italian cu o constituție masivă şi un comportament de o demnitate impresionantă. Personalul său părea mai puțin spăsit decât ceilalți slujitori şi asta o făcu pe care să se gândească la faptul că probabil se va înțelege bine cu el.

Harkness nu făcu act de prezență, dar tot putea auzi câte-un sforăit ocazional răsunând din bibliotecă. Şi spera în sinea ei că boneta sa nu devenise perna lui improvizată.

Cate îşi făcu datoria, salutând fiecare servitor în parte, aflându-le numele şi apoi ținând un discurs însuflețit, menit să-i liniştească şi să îi inspire să lucreze cu drag şi spor pentru ea. Din păcate… judecând după privirile lor tensionate şi după agitația lor nervoasă, nu avu prea mult succes.

Arătă apoi spre Taran şi spuse:

— Acesta este domnul Tamson. O să-şi petreacă cea mai mare parte a timpului în dormitorul nostru, pentru că se recuperează după rănile pe care le-a suferit, luptând în armata Maiestății Sale.

— A Maiestății Sale? Gracia, o slujnică minionă, care avea probabil în jur de şaisprezece ani, se scărpină în cap, nedumerită. Maiestatea Sa a pornit un război ca să ne salveze în sfârşit?

— Nu Maiestatea *Noastră,* proasto, zise băiatul de lângă ea, care în mod evident era fratele său, Gillies, trăgând-o de păru-i castaniu. Doamna Tamson vorbeşte despre Regina Victoria a Angliei. Ea e o regină adevărată. Ea are grijă de

supuşii ei.

— Sunt sigură că se apropie vremuri mai bune şi pentru Cenorina, zise Cate, sigură şi cu însufleţire. Din păcate, era mai mult decât evident că regina Cenorinei îi alienase pe supuşii ei, şi Cate se gândi că fără îndoială familiei regale îi va fi. destul de dificil să îşi reia poziţia. Dar partea aceea a misiunii se va întâmpla după plecarea ei. Şi, pentru moment, trebuia să se concentreze doar să găsească actele acelea. E târziu şi venim după o călătorie lungă. Aşa că aş vrea să văd dormitorul alocat menajerei-şefe.

Gracia se împletici înainte, şi Cate era convinsă că fusese puţin ajutată – sau mai bine zis propulsată în faţă – de mâna fratelui ei. O îmbujorare aprigă îşi făcu loc în obrajii pistruiaţi ai tinerei şi se adânci într-o reverenţă.

— Te rog, doamna mea, dă-mi voie să te conduc!

— Mulţumesc, Gracia. Cate arătă apoi cu degetul spre Gillies. Tu poţi să te ocupi să aduci înăuntru cufărul meu şi geamantanul domnului Tamson.

Cu siguranţă asta îl va învăţa minte să o mai chinuie pe sora lui.

Pe chipul mic al lui Gracia apăru un zâmbet larg, de mulţumire. La fel ca toate servitoarele, purta şi ea haine negre, umile şi cuviincioase. Dar tot la fel ca îmbrăcămintea tuturor servitorilor, acestea erau vechi şi uzate, iar şorţul său alb era pătat iremediabil în zona genunchilor.

Pe măsură ce se apropia, Taran se ridică în picioare şi dărâmă scaunul într-o parte cu un zgomot îngrozitor.

Gracia nu păru deloc tulburată. Se opri lângă el şi îl atinse pe umăr.

— Dacă vrei să mă urmezi, domnule, te conduc în cameră, unde să te poţi odihni.

Taran lăsă capul să-i atârne în pământ şi murmură mulţumiri, după care îşi aşeză mâna pe braţul fetei şi o lăsă să-l conducă în sus pe scări.

Cate venea în spatele lor, studiindu-l şi minunându-se că arogantul şi vanitosul căpitan putea deveni obiectul compasiunii unui tinere, prin felul desăvârşit în care îşi juca rolul.

Servitorii se împrăştiară în foaier, şi murmurele lor se ridicau spre galerie, precum un val. Cate ştia că erau cu toţii neliniştiţi şi curioşi să vadă dacă le va aduce stabilitate sau şi mai multă confuzie în lumea aceea deja haotică şi înspăimântătoare. Nu era cazul... dar dacă reuşea în misiunea ei, stabilitatea va urma inevitabil în cele din urmă.

În timp ce mergeau de-a lungul galeriei, Gracia vorbea cu Taran:

— Camera menajerei-şefe se află la etajul al patrulea, unde sunt şi camerele slujnicelor. E linişte acolo sus de când am început să mergem toate acasă noaptea, aşa că vei avea parte de linişte ca să te refaci.

— O să îmi facă plăcere asta, zise Taran. Nu prea-mi place să mai ies din cameră, de când am fost rănit.

— Oh, doar aşteaptă să vezi. De îndată ce ţi se vindecă vânătăile alea şi o să te simţi mai bine, o să-ţi doreşti să ieşi pe verandă şi să lâncezeşti la soare. Şi bunicul meu a fost orb şi îi plăcea asta foarte mult.

Taran se întoarse spre Gracia cu o expresie de groază întipărită pe chip.

Cate îşi înăbuşi cu greu un hohot de râs.

La vârsta virilă de douăzeci şi şase de ani, Taran tocmai fusese comparat cu un bunic bătrân.

Ajunseră apoi la capătul galeriei şi porniră spre scara care ducea spre etajul al treilea. Doi pereţi groşi încadrau scara de-o parte şi de alta, pe mijlocul treptelor se afla un covor decolorat, iar ferestrele mari lăsau să intre lumina solară.

— Pe vremuri, veneau aşa de mulţi musafiri pe aici, că nu mai încăpeau în camerele de oaspeţi şi unii trebuiau să stea în dormitoarele de sus, de aici. Ajunseră apoi la un coridor lung şi împânzit de uşi, şi Gracia făcu semn din bărbie spre ele. Dar acum camerele alea sunt închise şi prăfuite.

— Păi va trebui să ne ocupăm de asta, nu-i aşa? răspunse Cate.

Pe chipul mic al lui Gracia se citea un amestec de consternare şi neîncredere.

— Mie, una, îmi dă fiori să viu pe aici pe sus.

— Lasă, că atunci când o să ne apucăm de curățenie, o să folosim o armată de muncitori, zise Cate, încercând să o aline.

Dar dacă era posibil aşa ceva, Gracia părea şi mai îngrozită. Deschise prima uşă şi porni în sus pe alt rând de scări, mult mai înguste şi mai întunecoase.

— Atenție unde calci, domnule, că nu este niciun fel de balustradă aici.

Şi nici lumină, cu excepția razelor care se infiltrau de deasupra sau de jos. Îşi croiră drum până la ultimul etaj, unde intrară pe un coridor îngust. Uşile erau închise şi aici, iar Gracia îi conduse spre o unică uşă întredeschisă din colț.

— Am ajuns, domnule. Asta e cea mai mare şi mai frumoasă cameră de aici, de sub jgheab. A fost aerisită şi curățată de praf în fiecare zi, în aşteptarea noii menajere.

— Aici a stat şi menajera anterioară? întrebă Taran.

Gracia schimbă greutatea de pe un picior pe altul, neliniştită.

— Nu. Ea a vrut să stea mai jos, în camerele de oaspeți şi n-a putut să o convingă nimeni de altceva. Dar ne-am gândit că o să fiți mai… mai în siguranță aici, sus.

Taran încuviință din cap.

— Foarte bună idee. Mulțumesc mult, Gracia.

Camera aceea era aproape la fel de mare precum dormitorul lui Cate de la conacul de pe insula Mull şi era cu fața spre est, astfel încât să prindă lumina răsăritului. Podeaua de lemn uzată şi zgâriată era acoperită de un covor de lână uzat, de proveniență necunoscută şi în culori pământii. Încăperea era plină ochi cu o varietate de piese de mobilier – o măsuță de toaletă de mahon cu oglindă, un scaun antic, un dulăpior zgâriat din lemn de stejar închis la culoare, care ar fi fost mai potrivit într-o sală de mese medievală şi o măsuță în stil francez de secol XVIII. Patul avea o tăblie absolut oribilă, decorată cu sfincşi egipteni, care probabil avea să-i dea coşmaruri lui Cate… şi care era foarte îngust, şi nu exista nicio îndoială că Taran îl va împărți cu ea, chiar şi dacă ar fi fost în relații bune – ceea ce nu era

cazul.

Gracia se uită la pat cu îndoială.

— Să-l rog pe lacheu să vă aducă un pat mai mare?

În colțul dormitorului se aflau un fotoliu căptuşit şi o canapea turcească, care ar fi fost mult prea scurte ca să se simtă bine Taran. Cate zâmbi.

— Nu, nu-i nevoie. Ăsta e perfect.

Taran nu avea decât să plătească pentru că scornise planul acela genial de a veni cu ea.

Cu o acuratețe aproape supraomenească, Taran o apucă de încheietură pe Cate şi o strânse tare.

— Da… nu-i nimic dacă e mic patul. Ne putem cuibări mai aproape ca să ne ținem de cald.

Gracia rânji atunci.

— Şi părinților mei le place să se cuibărească aşa.

Cate speră în sinea ei că fotoliul şi canapeaua erau cu mult prea scurte şi pline de cocoloaşe incomode.

Gracia îşi frecă mâinile pe fustă.

— Dacă nu mai aveți nevoie de altceva, o să mă întorc la treburile mele de spălătoreasă.

— Roagă-l pe Gillies să ne mai aducă nişte pături, zise Taran. În caz că nu e suficient doar să ne cuibărim împreună.

Gracia chicoti imediat.

— Sunt nişte pături în plus în dulap… şi, domnule… aş zice că sigur eşti tare şiret!

— Mulțumesc, Gracia, zise el cu glas serios.

Fata mai chicoti o dată şi plecă.

Cate se smuci imediat, smulgându-şi mâna dintr-a lui.

— Chiar trebuie să mă faci de râs la fiecare pas?

Taran îşi desfăcu bandajul de la ochi şi îşi retrase mâna, după care scoase şi un pumnal lung, subțire şi ascuțit din faşa care-i ținea brațul rănit. Le aşeză pe toate pe mica măsuță de toaletă.

— Aş zise că e un preț mic, ținând cont că vrei să mă pui să dorm… privirea lui cercetă rapid camera, apoi adăugă… acolo, zise indicând dezgustat spre fotoliul dărăpănat.

— Exact! zâmbi apoi, când el încercă pernele cu mâna. E la fel de îngrozitor pe cât arată?

— Chiar mai incomod decât ai fi putut spera.

Cate se pregăti sufleteşte pentru o ceartă, dar fără să mai spună nimic, el se întoarse la măsuța de toaletă. Scoase încă un pumnal scurt dintr-o gheată şi apoi un hanger din cealaltă şi un pistol de la centură.

— Văd că ai venit pregătit, zise ea.

— Sir Davies este un spadasin desăvârşit şi un om foarte periculos. Şi intenționez să-l înfrâng. Dar la fel ca un bursuc, atunci când e încolțit, va ieşi afară din vizuină luptând. Taran se duse apoi la una dintre ferestre, o deschise şi se uită afară, ca şi când ar fi fost complet fascinat de privelişte… şi deloc interesat de ea.

Lui Cate îi venea să-l împingă pe fereastra aia. În schimb, îşi croi drum spre pat. Arcurile scârțâiră, când se aplecă pe saltea, dar măcar era confecționată din pene de gâscă şi cuvertura verde cu auriu, groasă şi moale. Mda, măcar ea, una, va dormi confortabil.

Se uită din nou spre Taran. Îşi îndesase mâna în buzunar şi îşi clătea ochii cu privelişte…a Dar profilul său rămânea nepotrivit de sumbru. Încă mai avea urme din cauza încăierării din taverna din Poole, buzele sale erau umflate, avea tăieturi pe bărbie şi un ochi vânăt şi umflat şi aproape închis de tot… dar tot mai era al naibii de chipeş.

Problema era că ea nu şi-l putea închipui instalându-se în Cenorina – sau oriunde altundeva, de altfel. Semănau destul de mult în anumite feluri… şi unul dintre acestea era sălbăticia aceea primară care nu putea fi închisă între patru pereți.

Dar Taran nu era un spirit înrudit ei… Nu e*ra deloc asta.*

Cate se duse la cealaltă fereastră şi o deschise. Aerul rece şi proaspăt, cu miros de flori se revărsă înăuntru, mângâindu-i fața fierbinte şi inspiră adânc. Chiar sub geamul ei se vedea curtea interioară pavată cu piatră. Dincolo de ea putea vedea drumul pe care veniseră din sat şi deasupra tuturor se înălțau munții, formând o privelişte

bucolică, care o făcea să uite de orice nemulțumire sau confuzie. Soarele muribund săruta de noapte bună fiecare creastă îmbujorată şi strălucitoare şi imaginea aceea o emoționă atât de tare, încât se pomeni şoptind:

— Nu e minunat?

— Ba da, este. Minunat, exact cum îmi aminteam. Cu o însufleţire bruscă, el se întoarse de la fereastră şi veni la ea, luându-i mâinile într-ale sale. Dacă tot trebuie să dorm pe fotoliu, ar fi mai bine să-l pregătesc.

Spre surprinderea lui Cate, Taran făcu întocmai, scoțând o lenjerie din dulap şi aranjând-o pe pernele vădit incomode. După aceea îşi scoase ghetele, haina şi-şi descheie pantalonii şi…

Ea îşi acoperi imediat ochii şi-i strigă:

— Stai! Ce faci?

— Mă culc. Sunt obosit.

Spre regretul ei, Taran se acoperi cu o pătură şi făcu întocmai după cum zisese.

Cate rămase acolo, fermă pe poziții şi aşteptând vreun şiretlic. Dar el chiar adormi imediat… ca şi când învățase să fure somnul oricând avea ocazia.

Sosiră apoi cufărul ei şi geamantanul lui de călătorie, cărate de un Gillies care gâfâia şi de încă un lacheu. Cei doi aruncară o privire spre Taran… şi din fericire, fața lui părea suficient de rănită pentru a le satisface curiozitatea.

Cate îi rugă pe cei doi să lase cufărul lângă dulap, după care îi conduse la uşă, le mulțumi politicoasă şi apoi se apucă să îşi despacheteze rochiile şi lenjeria.

Taran continua să doarmă, aşa că îl lăsă în pace şi, ceva mai târziu, coborî din nou şi se apucă de procesul lung şi anevoios de organizare a sarcinilor şi a responsabilităților servitorilor.

Capitolul 31

În noaptea aceea, când Cate intră în cameră, Taran se

trezi şi o ascultă dezbrăcându-se şi spălându-se, apoi punându-şi cămaşa de noapte şi strecurându-se în patul ei confortabil. De parcă ar fi avut foarte multe lucruri pe cap, Cate se zvârcoli şi se răsuci în pat… până când într-un final se potoli şi adormi.

El se ridică din culcuşul său improvizat şi traversă camera, încercând să se dezmorţească, să-şi revină şi să rezolve problemele asociate instrumentului de tortură în care îl obligase să doarmă.

Era clar că se cam înmuiase. Dormise în locuri mult mai rele, când se alăturase prima dată piraţilor. Pe de altă parte, în perioada aceea numai *visase* la Cate. Şi acum ea se afla în apropiere… nu ar fi trebuit decât să întindă mâna ca să o atingă… iar el fusese izgonit pe un blestemat de fotoliu.

Luna ilumina curtea interioară. Lumina ei palidă se scurgea pe fereastra deschisă. Taran rămase o clipă veghind asupra soţiei sale şi studiindu-i trăsăturile, relaxate în somnul binecuvântat. Şi-ar fi dorit incredibil de mult să se strecoare cu ea între aşternuturi şi să-i amintească de jurămintele pe care le rostise cu el.

Dar în seara asta avea alte îndatoriri.

La miezul nopţii, îmbrăcat într-o cămaşă maro-închis, cu o pereche de pantaloni negri şi încălţat cu ghetele lui negre confortabile, Taran se plimba prin galerie. Coborî scările şi nu văzu pe nimeni… Nici ţipenie de om. Într-o casă care pe vremuri obişnuia, zi şi noapte, să vibreze de viaţă şi de energie, nu se auzea niciun sunet, cu excepţia… unui singur clinchet de sticlă care se atingea de sticlă.

Ajunse la baza scărilor şi încremeni.

— Cine-i acolo? întrebă vocea neclară şi întunecată a unui bărbat.

Taran recunoştea vocea aceea – era Harkness. Beat, din nou. De fapt, *încă* beat. Taran se uită în colţurile umbroase ale bibliotecii.

O siluetă mătăhăloasă ieşi din întuneric, legănându-se, cu capul întins în faţă. Flutura în mâna sa un pahar, iar faţetele neted tăiate străluceau în lumina lunii.

— Cine-i acolo? întrebă omul, ridicând vocea. Ieşi afară,

secătură! Arată-te!

Pe un ton şoptit, Taran îi porunci atunci:

— Taci din gură, Harkness şi du-te în pat la culcare!

Harkness icni atunci. Paharul îi alunecă din mână, sfărâmându-se în contact cu podeaua de marmură cu un zgomot puternic şi tăios, care spintecă liniştea din casă.

— Maiestate? V-aţi întors?

Taran simţi cum i se făcu inima cât un purice. Poate că nu arăta ca tatăl său, dar aparent vocea lui suna exact ca a lui.

— Nu sunt Maiestatea Sa.

— Am înţeles. Nu vreţi să ştie nimeni. Harkness se aruncă la picioarele lui Taran. Oh, Maiestatea Voastră! Ştiam eu că o să vă întoarceţi!

Mirosul puternic de whisky umplea foaierul… iar dacă scena aceasta nu se încheia – şi încă repede – Taran se temea că ar fi fost descoperit încă din prima noapte petrecută aici.

— Ridică-te, omule! O să te tai în cioburi!

— Maiestatea Voastră! Mâna tremurândă a lui Harkness se întinse pe pipăite după a lui Taran şi, de îndată ce o găsi, îi sărută degetele cu ardoare. Am încercat să îmi păstrez încrederea.

În clipa aceea Taran se dădu bătut. Înţelegea… cu nebunia caracteristică unui beţiv, Harkness va crede orice dorea, indiferent cât ar fi negat el. Ba mai mult de atât, îl emoţiona devotamentul lui Harkness şi îi amintea de acele vremuri de demult când omul îi fusese loial tatălui său, regele. Aşa că Taran zise:

— Ai făcut o treabă bună, Harkness. Dar acum ar fi mai bine să te duci la culcare.

— La culcare…?! repetă omul, cu mintea şi vocea înceţoşate de aburii alcoolului. Dar cum aş putea să mă duc la culcare, când v-aţi întors? Glasul îi tremura şi se bâlbâia, stâlcind cuvintele. Trebuie să le chem pe servitoare şi pe lachei. Trebuie să pregătesc casa!

— Nu poţi face asta. Ai uitat? Nu vreau să afle nimeni că m-am întors.

— Dar trebuie să fac ceva ca să vă ajut!

Hmmmm. Taran îşi dădu seama că putea obține informații de la Harkness. Sau cel puțin că era o posibilitate, dacă îşi juca mâna aşa cum trebuia.

— Ai dreptate. Mi-ar prinde bine ajutorul tău. Taran îşi alunecă mâna în jurul umerilor majordomului şi-l trase în picioare. Harkness… ai putea să-mi faci în linişte un tur al casei? Dar foarte *în liniştе!?* Să-mi arăți ce s-a schimbat în absenta mea?

— Totul s-a schimbat în absența dumneavoastră. Absolut tot! Harkness aruncă mâna şi o flutură în jur, într-un gest cuprinzător şi zise, mai tare decât ar fi trebuit: Şi nimic în mai bine!

— Şşşt!

— Şşşt! repetă Harkness. Nu vrem ca *el* să ştie că v-ați întors. Nu vrem ca diavolul de Davies să afle.

— Nu vrem să ştie *nimeni.* Ajută-mă! Arată-mi unde îşi ține Davies corespondența. Spune-mi cine l-a vizitat în ultimul an. Du-mă unde-şi tine armele de foc.

— Oh! Aş fi onorat, Maiestatea Voastră! Şi să ştiți că ați venit la omul potrivit! Pentru că nu sunt deloc prostul care îi place lui Maddox să mă considere. Într-un exces de demnitate scăldată în alcool, Harkness îşi îndreptă haina şi zise: Să mergem!

Şi făcură întocmai. Se strecurară prin foaierul inundat de lumina lunii şi se îndreptară – împleticindu-se – spre camera de vânătoare. Când ajunseră în fața uşilor duble impunătoare, Harkness se opri brusc. Bâjbâi câteva clipe cu cheile pe care le purta agățate la centură. Încercă apoi să strecoare una în broască. Dar o scăpă pe jos. De două ori.

Taran aştepta cu brațele încrucişate.

În cele din urmă, Harkness reuşi să bage cheia în broască şi să descuie. Apoi deschise larg uşile.

Uşile grele de lemn se izbiră de pereți.

Taran înlemni şi rămase o clipă ascultând liniştea din casă.

Din fericire nu se auzi niciun sunet, nici de deasupra, nici de dedesubt.

— Chiar nu mai e nimeni aici, zise Taran.

— Păi nu vrea nimeni să mai stea în casă… cu excepția mea. Eu v-am tot aşteptat… mult, mult timp… dar apoi m-am lăsat cuprins de disperare… zise Harkness şi se lăsă năpădit de emoții.

Taran îşi aşează mâna pe umărul omului.

— Eşti un servitor bun şi loial. Şi nu ar putea cere nimeni un om mai versat sau mai bine informat ca tine. Dar, Harkness… Nu poți să mai bei.

— *Poftim?*

— Nu-mi pot asuma riscul că ai putea spune cuiva că m-am întors. Şi asta înseamnă că am nevoie de tine să operezi la capacitate maximă şi ca majordom, şi ca spion, şi ca om care îl poate deruta şi induce în eroare pe duşman. Am nevoie de tine, Harkness. Mă înțelegi? Am nevoie de tine.

— Sunt al dumneavoastră, regele meu, decretă ferm Harkness, cu înverşunare.

— Ştiu că mă pot baza pe tine. Taran intră apoi în sala de vânătoare. Armele erau toate încuiate în dulapuri de sticlă, dar un simplu geam nu putea ține niciodată departe un războinic hotărât şi în plus… Harkness, ai cumva cheile de la toate încuietorile astea?

Harkness înlemni o clipă.

— Desigur, Maiestatea Voastră.

Taran râse încet.

— Eşti o comoară.

Continuară apoi turul casei, la etaj şi la parter, examinând fiecare cameră în parte. La etajul al doilea, Taran insistă să iasă pe uşa din spate şi pe terasa vastă care se întindea acolo, ca să arunce o privire asupra curții magnifice, dar lăsată neîngrijită. Turnul stâncos se înalța precum un deget amenințător de armură spre stelele infinite.

— Harkness… regele s-a întors. Când va începe bătălia, farul de semnalizare e pregătit să strălucească?

Harkness se legăna pe picioare, în timp ce se uita la acel simbol al speranței din Cenorina.

— Va fi, Maiestatea Voastră. Va fi pregătit, în secret.

— Cât de repede?

— Într-o săptămână. Pot reuşi să termin într-o

săptămână.

— Mai repede. Avem nevoie de farul acela de semnalizare.

— Da, domnule. Harkness îl conduse apoi pe Taran în sus pe scările înguste şi abrupte, care duceau spre etajul al treilea. Vreți să ştiți unde îşi ține Sir Davies corespondența. Chicoti apoi întunecat. Sub privirile oamenilor… adică de ochii lumii, foloseşte biroul regelui… şi astfel loveşte cu cruzime în simbolul regalității. Cu glasul tremurând, se grăbi să continue: Are credința că, dacă-şi aşază fundul acela ordinar pe scaunul regelui, asta îl face important. Dar eu sunt majordomul. Eu ştiu unde îşi păstrează corespondența secretă. *Harkness* deschise apoi o uşă ponosită, care dădea într-un întuneric beznă. Aprinse o torță mică şi făcu palma căuş în jurul flăcării, după care se grăbi să aprindă lumânarea de lângă uşă. Ridică suportul de alama al lumânării şi făcu lumină în încăpere. La mijlocul unui covor uzat se afla un birou mic. Iar pe pereți erau aliniate sertare şi dulăpioare. Sunt toate aici, continuă el. În camera asta fără ferestre. Sir Davies urăşte lumina.

— Atunci se va bucura în curând de constrângerile sicriului său, zise Taran şi se grăbi să verifice biroul. Dar era încuiat. Şi dulapurile erau încuiate. Şi la fel toate sertarele. Ai cheile de la toate *astea*? întrebă Taran.

— Nu, Maiestatea Voastră. Sir Davies e singurul care are cheile de la toate.

Ce ironie! Din prima noapte de când se întorsese acasă, Harkness îl condusese probabil în locul în care Davies îşi ținea toate corespondențele secrete – şi mai exact la informația pe care o căuta Taran – şi aceasta era încuiată în spatele uneia dintre aceste o sută de încuietori. Taran văzuse desigur cât de repede putea lucra Cate. Dar asta… asta va dura. Va necesita timp… timp pe care nu îl aveau la dispoziție.

Taran se întoarse spre uşă, dar apoi se opri.

Harkness rămăsese încremenit ca o statuie de marmură, cu lumânarea ridicată, holbându-se la el acuzator.

— Nu *eşti* regele!

Taran înțelese că în clipa aceea trebuia să continue cu prudență.

— Dar cine crezi că sunt?

Lui Harkness îi tremura mâna, şi lumânarea se clătina în degetele lui.

— Prințul regent. Dar el este mort!

— De ce crezi asta?

— Eram aici când a fost capturat. Am văzut cum a fost târât şi dat pe mâna piraților. Lumânarea îi tremura în mână. Am ştiut… am ştiut şi n-am făcut nimic…

— De ce nu?

— Pentru că sunt un las.

Exista o lumea întreagă de ură şi autodispreț în cuvintele acelea.

Dar exista şi o parte bună. Pentru că acum Taran ştia ce să facă… ce să zică.

— Dacă ai fi încercat să intervii în orice fel, cel mai probabil ai fi suferit o moarte îngrozitoare. Şi la ce l-ar fi ajutat asta acum pe prințul regent?

— Probabil la nimic, zise Harkness şi oftă greoi, chinuit şi gutural. Dar nici nu aş mai fi acum captiv în abisul acesta chinuitor de vinovăție. Şi acum nu aş mai sta de vorbă cu o fantomă.

— Nu sunt o fantomă. Uită-te la mine! Atinge-mi mâna! Taran făcu un pas spre el cu înverşunare şi îl apucă de degete. M-am întors ca să-mi iau înapoi regatul de la uzurpator. Şi te desemnez pe tine generalul gospodăriei mele.

Harkness se prăbuşi în brațele lui Taran.

El prinse lumânarea cu o mână, iar cu cealaltă îl susținu pe omul sfâşiat de durere.

— Asta nu e un vis… nu? întrebă Harkness.

— E realitate. Dar ai nevoie să dormi ca să fii pregătit să preiei comanda când va fi momentul. Taran îl conduse afară din încăpere. Mă bazez pe tine, Harkness. Şi nu mă vei dezamăgi.

— Nu, nu vă voi dezamăgi! Dar nu vreau să mă duc la culcare, dacă o să dispăreți când mă trezesc.

— N-o să dispar. O să fiu aici… o să mă ascund la

vedere.

— Asta e bine, atunci. Harkness părea la fel de somnoros ca un prunc. Atâta timp cât v-ați întors cu adevărat.

Capitolul 32

Cate visa…

Dis-de-dimineață, în coliba micuță a bunicuței Aileen, Cate se trezi şi se întinse îndelung şi languros, resimțind o oboseală plăcută în fiecare muşchi din corp şi o durere între coapse. Un sentiment de reuşită îi adu cea un zâmbet mic pe buze. În sfârşit, îl sedusese şi îl cucerise pe Taran Tamson. El era al ei. Şi îl va păstra pentru totdeauna cu ea în insula Mull, ca soțul şi amantul ei.

Îl putea auzi mişcându-se prin colibă, ațâțând focul în vatră şi punând apă la fiert. Apoi paşii lui se apropiam de pat. Închise ochii şi țuguie buzele, pregătită pentru un sărut.

În schimb, el se aplecă peste pat, îşi propti mâinile pe perna de-o parte şi de alta a capului ei şi zise:

— Cate, uită-te la mine!

Ea deschise ochii brusc şi văzu… îl văzu pe Taran, îmbrăcat în hainele lui negre de călătorie şi cu o şuviță rebelă atârnându-i pe frunte! clipi şi se mai uită o dată la el, sigură că dintr-un motiv sau altul îşi pierduse mințile. Dar nu era cazul. Purta până şi haina. Vocea ei era destul de pițigăiată, când ceru să ştie:

— De ce eşti îmbrăcat aşa? Ce faci?

— Mă duc înapoi la mine acasă.

— Înapoi la… Cate încercă să se simtă uşurată, dar ceva din expresia de pe chipul lui o avertiza că se apropia momentul distrugerii ei. Adică la Mull, zise cu glas gâtuit.

— Nu. Mă refer înapoi acasă la mine.

— Acasă la tine? Dar nu vrei să te duci acolo. Nici măcar nu vorbeşti vreodată despre locul ăla!

Ei i se părea perfect logic ceea ce spunea, însă el strânse

din buze, ca şi când cuvintele ei o nemulţumeau.

— Plec.

— Dar nu poţi. Suntem căsătoriţi.

— Ştiu. Se aplecă spre ea şi o sărută pe buze. Şi fu un sărut care căpătă profunzime, parcă dintr-o voinţă proprie. Doar că apoi se retrase. Trebuie să mă duc înapoi acasă şi să-mi revendic moştenirea.

Cate îşi aruncă braţele în jurul gâtului său, încercând parcă să-l ţină acolo.

— Dar acum ai o casă în clanul MacLean.

— Credeai că o să trăiesc toată viaţa pe spatele fratelui tău?

Fireşte că exact asta crezuse.

— Păi de ce nu? E un moşier excepţional. Ar fi absolut încântat să aibă parte de ajutorul tău.

Taran clătină din cap.

Cate se gândi că i se părea că arăta cumva mai în vârstă… îmbătrânit. Iar furia care părea să colcăie mereu chiar sub suprafaţa lui de gheaţă se transformase în hotărâre. Şi înţelese că, înainte de căsătoria lor impetuoasă, nu discutaseră nicio clipă despre unde sau cum vor trăi. Ea singură presupusese lucruri care nu erau adevărate şi acum nu mai avea de ales.

Taran o luă de mâini şi îi slăbi braţele din jurul gâtului său.

— O să mă întorc după tine.

Ea se ridică imediat în şezut şi lovi păturile ca să se dezvelească.

— Ba nu, nu trebuie. O să vin cu tine.

Se aşteptase ca afirmaţia ei să fie primită cu bucurie, nu cu un răspuns sec şi liniar:

— Nu poţi.

— De ce nu? Locul unei soţii e lângă soţul ei.

— E prea periculos.

— Nu mi-e frică.

El se îndreptă de spate şi repetă cu înverşunare:

— Nu poţi să vii cu mine!

Doamne, Dumnezeule, o înfuria la culme! Ei nu-i spunea

nimeni ce să facă.

— Şi mai exact cum ai de gând să mă opreşti?

— Fratele tău vine încoace. I-am lăsat o scrisoare în care i-am spus unde să te găsească. Spune-i că ne-am căsătorit, şi aşa n-o să vrea să te strângă de gât. Spune-i că o să mă întorc după tine… dacă pot.

— Cum adică, dacă pop?

Dumnezeule! Pe top sfinții din ceruri! Taran o abandona. Soțul ei o abandona după numai o noapte!

Taran se îndreptă de umeri.

— O să mă confrunt cu mari pericole.

În clipa aceea mai că îi venea să râdă de el din cauza posturii corporale pe care o adoptase.

Dar el era serios. Şi chipul lui grav ca un mormânt.

— O să mă întorc. Nu-mi pot permite să eşuez.

Cate simțea că toate planurile şi fericirea se spulberau şi se năruiau în jurul ei. Nimic nu mergea aşa cum ar fi trebuit. Se ridică din pat, purtând nimic altceva cu excepția unei îmbujorări de furie.

— O să vin după tine.

El o privi din cap până-n picioare, şi ea îi simți ochii zăbovind pe sănii ei dezgoliți, pe picioarele ei şi pe fiecare centimetru din trupul ei. După aceea privirea lui se întoarse la chipul ei şi pe un ton straniu, pe care îl mai auzea doar ocazional de la fratele ei, îi spuse:

— Ba nu.

Taran nu putea să-i vorbească aşa. El nu era şeful ei. Îşi propti mâinile în şolduri şi îl întrebă:

— Şi cum ai de gând să mă opreşti?

El rămase privind-o o clipă îndelungată.

Aşa că ea presă mai departe, cu fermitate:

— Sunt la fel de bună la urmăriri ca şi tine. Şi oriunde te-ai duce tu, o să fiu chiar acolo în spatele tău.

El inspiră adânc şi oftă greoi.

— Trebuia să mă gândesc la asta.

Cate savura acel moment de triumf

Dar apoi el luă ghemul de sfoară de pe perete – cel pe care obişnuia să îl folosească bunicuța Aileen ca să lege vacile

– şi Cate îşi dădu seama că mersese prea departe. Că îl împinsese pe el prea departe.

— Nu poți să-mi faci asta.

El se întinse după ea.

Cate încercă să se ferească şi să se strecoare pe sub brațul lui.

Dar el o prinse, îşi aluneca piciorul sub genunchiul ei şi o aruncă pe spate, înapoi pe pat.

Ea încercă să-l lovească pentru a scăpa. Şi reuşi să-i aplice o lovitură puternică pe partea dreaptă, care răsună şi îl făcu să se împleticească înapoi.

Doar că apoi el o apucă de încheietură şi se aşează pe mâna ei, imobilizând-o. Doamne, se aşezase pe ea! Ca şi când ar fi fost un fel de mânz sălbatic, care trebuia legat şi îmblânzit.

Şi apoi Taran o legă de tăblia patului.

Ea țipă imediat de furie şi-l lovi cu picioarele în spate.

Însă expresia de pe chipul lui era intensă şi înverşunată. Se încrunta de concentrare, ca şi când ea n-ar fi fost altceva decât o problemă care trebuia rezolvată.

Reuşi cu o mână şi-l zgârie cu unghiile pe obraz. Dar el o prinse şi de mâna aceea şi i-o legă lângă cealaltă.

După aceea se ridică în picioare şi se uită în jos la ea, gâfâind de oboseală şi cu obrazul sângerându-i de la cele patru zgârieturi adânci pe care le avea pe obraz.

— Sunt soția ta! îi strigă ea.

În clipa aceea, Taran părea complet exasperat şi nemulțumit.

— Atunci comportă-te ca o afurisită de soție şi stai unde ți se spune.

— Sunt Caitlin MacLean. Nu sunt un câine care să stea cuminte acolo unde îi porunceşti.

— Eşti Caitlin… Tamson! O să rămâi aici şi o să mă întorc eu după tine.

Într-o vâltoare furibundă de mânie descătuşată şi suferință, Cate începu să tragă de frânghii cu sălbăticie.

— Nu sunt soția ta. Nu o să fiu niciodată soția ta. Nu dacă pleci şi mă laşi aşa.

— Ai promis să mă iubeşti pentru totdeauna, zise el cu înverşunare şi nu îi lăsă timp să nege nimic. În schimb se aplecă spre ea, imobilizându-i picioarele cu genunchiul. Îi cuprinse apoi faţa în palme şi o sărută rapid şi fără milă. Se retrase apoi şi îşi alunecă mâinile în jos pe corpul ei, oprindu-se o clipă ca să-i mângâie sânii şi coapsele interioare.

Ea se cutremură atunci, din cauza unui amestec umilitor de speranţă şi pasiune.

— Te urăsc!

— Poate că mă urăşti, dar sigur n-o să mă uiţi niciodată. Şi eşti soţia mea. Se uită apoi spre fereastră, pe unde lumina zorilor se infiltra cuminte printre obloane. Trebuie să plec, dar fratele tău e pe drum. O să fii bine.

Cate se trezi speriată şi îşi trase păturile până la bărbie.

Taran. *Taran nu era acolo.*

Dar nu era la coliba bunicii Aileen. Era la palatul Giraud.

Şi nu era dimineaţa devreme, ci mijlocul nopţii. Luna se ridicase pe cer, strălucind pe fereastra deschisă.

Putea vedea o grămadă inertă de perne şi pături pe fotoliul din colţul camerei. Ar fi trebuit să se simtă uşurată şi bucuroasă că Taran îşi păstrase promisiunea şi se ţinuse departe de patul ei. Dar dintr-un motiv sau altul nu era deloc mulţumită de asta.

O chinuia o senzaţie puternică cum că era ceva în neregulă.

Se uită împrejur prin camera necunoscută, observând umbrele, mobilierul răsucit în forme gotice şi lumina aplatizantă a lunii. Nu vedea nici urmă de ochi strălucitori, sau orice altceva nelalocul lui. Draperiile fluturau în bătaia vântului… Mda, poate că asta o trezise.

Se ridică în şezut, precaută. Se dezveli de pături, îşi aruncă picioarele peste marginea patului şi se ridică, extrem, extrem de prudentă, străduindu-se să se uite mai bine în fotoliu. La Taran.

Nu-l putea auzi respirând. Zăcea acolo nemişcat. Nu ştia dacă se prefăcea că dormea profund ca să o atragă acolo

la îndemâna lui, sau… dar cum ar fi putut să facă asta? În fond nu avea de unde să ştie că se va trezi aşa în mijlocul nopții, din cauza unui vis urât. Se apropie de fotoliu pe vârfuri, studiind mobila, evitând franjurile covorului şi uitându-se pieziş la dulapul urât din cameră, mult prea conştientă de pericolele de a se învârti printr-o încăpere practic necunoscută, doar în lumina slabă a lunii.

Aproape ajunsese la fotoliu. Întinse mâinile ca să dea la o parte păturile… când scândura de sub picioarele ei scârțâi tare. Încremeni imediat, sigură că Taran se va trezi furios.

Dar nimic. El nu mişcă niciun muşchi… de fapt nici măcar nu respira…

— Prefăcutule! strigă ea şi smulse paturile de pe el.

Dar el nu era acolo.

Din nou.

Capitolul 33

Cu multe asigurări că totul va fi bine, Taran îl aşează pe Harkness pe patul din dormitorul său de majordom. Se întoarse apoi în intrândul principal şi rămase stând acolo în lumina pală a lunii, ascultând sunetul furtunii care se apropia. În seara asta i-ar fi plăcut să meargă în vizită la grajduri şi să verifice dacă mai supraviețuiseră vreunii dintre caii regelui. I-ar fi plăcut să meargă în vizită la Arianna, ca să vadă câți dintre supuşii săi rămâneau loiali Coroanei. I-ar fi plăcut să viziteze turnul în care fusese întemnițată mama lui şi unde chiar şi acum domnişoara Jeannette Bennett juca rolul reginei văduve.

Dar era deja târziu, tunetele zguduiau cerurile, şi furtuna se apropia încet şi sigur, răsfrângându-şi mânia asupra crestelor muntoase şi îndreptându-se spre Giraud. În seara asta pricepuse mai multe decât ar fi putut spera măcar vreodată… iar mireasa lui dormea undeva la etaj în patul ei virtuos.

Simțea nerăbdarea crescând în ființa lui.

Cate îl ura.

Cate îl iubea.

Şi în acelaşi timp îl dorea.

Şi el o dorea la rândul lui pe ea… cu disperare… era ca o foame sălbatică care colcăia în miezul ființei sale, făcându-i sângele că-i clocotească în vene.

Doar că o lăsase dormind. El putea dormi a doua zi, dar ea va avea de muncă… treburi importante. Treburi care aveau să-i salveze regatul. Aşa că ştia că nu o putea trezi în mijlocul nopții cu seducții care ar fi durat toată noaptea.

Şi totuşi oare cât timp va mai putea să-şi reprime dorințele?

Înaintă ferm spre scări, fără să se obosească să-şi mai amortizeze paşii. În fond, de ce ar fi făcut-o? Harkness îl asigurase că nu mai rămăsese nimeni la Giraud. Nimeni cu excepția fantomelor.

Când ajunse la etajul al doilea, descoperi că acolo totul era mai întunecat şi mai îngust, iar umbrele şi mai adânci. Un palier mic separa scara în două şi, pe măsură ce urca, străfulgerări de lumină tot mai strălucitoare spulberau bezna în lumina albă rece.

Scara care ducea spre etajul al patrulea era cea mai îngustă dintre toate şi iluminată numai de luna care se infiltra pe ferestrele de deasupra. Puse piciorul pe treapta cea mai de jos a celei de-a treia scări şi se opri. Pentru că îi ajunse la urechi sunetul slab al uşii dormitorului său de deasupra lui, deschizându-se şi apoi închizându-se încet. Auzi apoi paşi fermi mişcându-se pe palier.

Recunoştea acel sunet de paşi. Fusese prins. De Cate.

Îi tresări inima în piept. Cu siguranță va fi furioasă pe el pentru că o lăsase singură, să-şi facă griji pentru el. Şi ştia că la furie temperamentul ei scoțian ar fi tunat şi fulgerat, şi explodat la fel precum furtuna care se pornea afară. Aşteptarea unei altercații cu Cate îl ținu pe loc… aşteptând… şi tot aşteptând…

Ea coborî prima parte de scară, după care ajunse pe micul palier despărțitor şi coti spre el. În întunericul acela, era palidă ca o fantomă, îmbrăcată într-o cămaşă de noapte

albă, lungă şi cu părul său castaniu-roşcat prins într-o coadă împletită. Ţinea capul în jos pe măsură ce cobora, uitându-se la picioare şi aproape că se ciocni de el, înainte ca instinctul să îi spună să ridice privirea, pentru că ajunsese la un obstacol. Şi atunci îl văzu. Scoase un ţipăt scurt şi ascuţit şi apoi îşi reveni.

El dădu s-o cheme pe nume ca să o asigure că era el.

Dar chiar în clipa aceea explodă un fulger şi un tunet zgudui pământul.

Cate îl văzu şi îl recunoscu. Şi într-adevăr îi sări ţandăra. Se aruncă spre el şi îl apucă de umeri.

— Nu-i de mirare că n-ai insistat să dormi în patul meu. Nu intenţionai să rămâi!

— Şi asta te enervează?

Cate începu să-l împingă şi să-l lovească, făcându-l să coboare treaptă după treaptă, cu pura forţă a furiei ei.

— Unde ai fost? Ce făceai?

— Am fost în recunoaştere.

Dar ea ridică vocea, neîncrezătoare.

— În mijlocul nopţii?

— Te aşteptai să mă duc în recunoaştere în plină zi?

— Nu mă aşteptam să te duci deloc în nicio recunoaştere! Asta e treaba mea!

Şi Taran ura lucrul acesta.

— Să mă aflu aici e o ocazie mai bună decât oricare alta, aşa că am profitat de ea.

— Unde te-ai dus?

— Am aruncat o privire prin palat. Am fost să caut informaţii care să te ajute în căutările tale, dar şi… am şi vrut să mă conving dacă situaţia e într-adevăr pe-atât de gravă pe cât ai zis tu.

— Ai crezut că te-aş minţi?

Taran îşi aminti atunci, răbdător, că ea nu avea de unde să ştie cât de mult însemna Giraud pentru el. Că palatul fusese casa lui.

— Voiam să văd cu ochii mei.

Un fulger spintecă cerurile şi bubui un tunet.

— Mâine-noapte vin cu tine, zise ea, fermă.

— Ba nu. Sunt eu aici. O să mă ocup eu de tot.

Şi ea îi răspunse atunci cu aceeaşi monedă:

— Ba nu. Am venit aici ca să mă răzbun. Cineva ca Davies… cineva ca el l-a omorât pe fratele meu.

— Nu ai nici puterea şi nici cruzimea necesară ca să-l omori şi să faci dreptate.

— Ştiu asta! Dar pot să ajut să-l aduc în faţa justiţiei! Şi asta… zise ea, bătând din picior pe treaptă… asta e t*reaba* mea, şansa mea la răzbunare… şansa mea să las în urmă scandalul şi să-mi găsesc o nouă ocupaţie, în slujba binelui. Şi tu nu o să-mi stai în cale. Refuz să mă întorc acasă în dizgraţie şi vreau să mă *răzbun! Se răsuci a*poi şi mărşălui înapoi în sus pe scări.

Taran aşteptase o jumătate din viaţă să se întoarcă la Giraud. Să-şi pună efectiv planul în aplicare ar fi fost mai uşor decât să tot aştepte neputincios. Doar că sosirea lui acasă se dovedea mult mai dificilă decât ar fi crezut vreodată. Să-şi vadă casa devastată. Să ştie că servitorii lui nu mai erau sau cedaseră în faţa disperării. Să trăiască zilnic cu teama că soţia lui se va implica prea mult în evenimentele care urmau şi că va fi prinsă între ciocanul datoriei şi nicovala dorinţei de răzbunare… şi că va fi ucisă.

Dar nu îi putea sta în cale.

Nu putea face una ca asta.

Mărşălui în sus pe scări după ea şi înainte să ajungă în capătul scărilor, o prinse de şnurul halatului de noapte şi o opri în loc.

Ea se răsuci spre el, furioasă.

— Dă-mi drumul!

Stătea pe scara de mai sus de el, fioroasă şi al naibii de mândră. Taran nu-i putea distinge trăsăturile faciale, dar ştia că se uita urât la el, cu ochii înfierbântaţi de mânie şi cu gura aceea luxuriantă şi voluptuoasă strânsă într-o linie fermă.

— La naiba, femeie! De ce nu poţi să faci niciodată ce ţi se spune? O apucă de reverele halatului şi o smuci spre el.

Cate se uita în jos la el, cu trupul ei cald lipit de al lui, iar el ştia foarte bine că fulgerele care spintecau cerul îi

luminau trăsăturile faciale. Taran nu putea şti cu siguranţă ce anume vedea ea acolo. Şi nici nu-i păsa. Tot ce îl interesa era faptul că ea îşi îngropă mâinile în părul lui tuns scurt, înclină uşor capul şi îşi lipi buzele de ale lui.

Şi era ca şi când ar fi sărutat o flacără vie. Dulce, chinuitor de fierbinte şi cu mici atingeri ale vârfului limbii ei care se strecura în gura lui. Trupul ei emana un parfum irezistibil şi îi invada nările precum valurile oceanului… şi nu-şi dorea altceva decât să o guste şi să se îngroape în ea.

Trebuia să o posede. Pentru că ea aparţinea acelei unice părţi a vieţii lui care era cu adevărat numai şi numai a lui. Îşi alunecă braţele în jurul taliei ei, savurând felul luxuriant în care materialul acela îi aluneca pe piele.

Da…

Şi apoi, într-o inversare bruscă a afecţiunii din urmă cu o clipă, Cate îl apucă de umeri şi îl împinse cât putu de tare.

El se împletici două trepte mai jos, aproape că îşi pierdu echilibrul şi apoi se rostogoli tot restul drumului până jos.

— Ticălosule! şuieră ea. Să nu crezi că mă poţi priva de rolul pe care-l am în misiunea asta.

Se răsuci apoi cu o fluturare elegantă a halatului şi mărşălui în sus pe scări.

Ea nu înţelegea. Trebuia să o aibă. Acum. Viaţa era prea scurtă. Justiţia era un lucru mult prea crud. Iar moartea… moartea era definitivă. Şi extrem de aproape. Sălbatic şi înnebunit de dorinţă şi de frustrare, se năpusti în sus pe trepte, ajungând lângă ea din doi paşi mari.

— Nu în noaptea asta, draga mea. Nu o să mă părăseşti în seara asta.

Capitolul 34

Cate nu se temea.

Era furioasă. Furioasă că Taran îndrăznea să încerce să-i spună ce să facă. Furioasă că el îşi imagina că o putea

săruta şi astfel convinge să renunțe să facă ce trebuia făcut pentru a-l răzbuna pe Kiernan.

Încleştă imediat pumnul şi-l pocni pe Taran cu toată puterea sa în brațul său rănit.

Cu siguranță duruse.

Dar el nici măcar nu tresări.

Aşa că îşi luă avânt ca să-l mai lovească o dată.

Însă el îi prinse pumnul, îi sărută încheieturile degetelor şi o împinse cu spatele spre perete. Şi de data asta când o sărută, o făcu fără cooperarea ei.

Dar în clipa asta nu-i mai păsa. Îşi înfipse degetele în părul ei, îi înclină capul pe spate ca să-i întâlnească buzele şi îşi lipi trupul de al ei.

Credea că îi putea înăbuşi rebeliunea cu greutatea corpului său.

Dar nu va funcționa. Oare Taran chiar credeam că ea pur şi simplu… îi va ceda aşa? Pentru că era dur cu ea?

Aşa că ea se eliberă din strânsoarea lui, aruncând brusc şi violent brațele în sus.

Degetele lui se smulseră din coada ei împletită, aducându-i lacrimi în ochi.

Bine, asta fusese o prostie. Mai cu seamă că el o prinse imediat din nou cu mâinile de cap, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic. Şi o sărută din nou şi mai apăsat. Îşi strecură limba în gura ei şi o atinse cu mângâieri erotice, care o făcură să-şi piardă capul o clipă. Avea mintea complet încețoşată de dorință.

Nu-i putea face asta. Nu îl va lăsa să-i facă asta. Aşa că îl muşcă. Îl muşcă tare de buza de jos.

Şi de data asta tresări. Ba chiar se retrase şi… şi apoi râse încet?

Se gândi imediat că probabil Taran înnebunise. Să vină aici, pe insula lui de baştină, să vadă toată distrugerea şi ruina… da, cu siguranță asta îl făcuse s-o ia razna. Ce altă explicație ar fi putut exista pentru această desconsiderare insensibilă a durerii? Pentru nevoia aceea primară a lui de a… de a se împerechea. Pentru că asta îşi dorea – să se împerecheze.

Ea nu era un animal şi nu-i va permite să o folosească precum unul. Aşa că ţipă tare:

— Nu te vreau!

El aruncă atunci capul pe spate şi izbucni într-un hohot de râs, întunecat şi răsunător.

— Nu ai încetat nicio clipă să mă vrei. Ne dorim… Ne dorim unul pe altul. Avem nevoie unul de celălalt. Suntem o singură fiinţă!

Folosea un limbaj direct şi simplu, care se dovedea mai puternic decât orice poezie… pentru că acesta era purul adevăr. Lua-l-ar naiba! Lua-l-ar naiba să-l ia!

Se lipi apoi din nou de ea şi îi cuprinse fesele în palme. O ridică uşor şi o înclină pe perete. Mădularul lui erect se împingea fierbinte în stomacul ei… ca o amintire lungă şi puternică.

Cate fusese cu un singur bărbat în toată viaţa sa… cu nouă ani în urmă. Nu o deranjase niciodată că acel bărbat fusese Taran. Nu o deranjase niciodată că fusese soţul ei şi că i se dăruise cu bucurie şi cu pasiune. Iar în timpul lung şi amar care trecuse de atunci, fusese o femeie independentă, pe propriile picioare, care nu mai cedase niciodată nimic din ea însăşi nimănui. Şi acum o uluia cu fierbinţeala şi cu furia pe care o genera. Dar şi cu intimitatea aceea… era prea aproape de el. Trebuia să scape de lângă el.

O dorea. O da, o dorea cu disperare, iar pasiunea lui ardea oxigenul din aer precum fumul şi focul. Abia mai putea respira, numai conştientizând dorinţa lui.

Ba mai rău, în timp ce o mişca la fel ca pe o păpuşă, frecându-se de ea, trupul ei reacţiona precum o grămadă de surcele uscate în contact cu un cremene. Scântei îi alunecau pe toate terminaţiile nervoase şi îşi dorea… îşi dorea… Cu pasiunea lui sălbatică şi iraţională, o transforma şi pe ea într-o fiară şi nu se putea abţine să nu se întrebe… ce ar fi fost aşa de rău să profite de acel moment de pasiune? Doar pasiune!

Nu iubire. Nu intimitate. Doar două corpuri unindu-se pentru plăcerea lor comună.

Dar nu. Nu! Cate refuza să se coboare la un asemenea

nivel.

Îşi alunecă cu greu mâinile între trupurile lor şi-l împinse apoi cu forță.

— Taran! Dă-te de pe mine, căpcăunule!

Timp de o clipă îndelungată, el nu mişcă niciun muşchi. Îi vibra pieptul, gâfâia şi putea auzi greutatea cu care respira.

Apăru imediat în mintea ei un semnal de alarmă.

Şi atunci o lăsă să se aşeze pe picioare. Se dădu înapoi, cu capul plecat şi cu mâinile atârnându-i moi pe lângă corp.

Cate îşi dorea foarte mult să plece furtunos în clipa aceea, cu demnitate şi mândrie. Dar putea vedea sclipirea din ochii lui în timp ce o privea… aşa că nu îndrăznea. Îşi spuse că făcuse uz de judecata sa sănătoasă. Rămase cu spatele lipit de perete. Şi începu să urce scările în poziția aceea. Mai întâi o treaptă. Apoi două.

Abia mai putea vedea silueta întunecată a capului său răsucindu-se uşor, în timp ce o urmărea cu privea.

— Cate. Nu pleca! îi porunci el atunci.

Ea simți că i se ridicară firele de păr pe ceafă din cauza tonului său gutural şi autoritar.

Un alt fulger spintecă cerul.

Şi în clipa aceea îl văzu clar… îi văzu dorința, hotărârea şi intensitatea.

Bubui un tunet, ca o avertizare.

Cu instinctul unui porumbel vânat, ea înțelegea că era în pericol. Ar fi trebuit să continue să se îndepărteze uşor-uşor. Nu ar fi trebuit să-l incite fugind. Dar…

El întinse mâna şi îşi plesni palma pe perete de lângă ea.

— Cate!

În clipa aceea se sperie şi fugi.

Dar el se năpusti după ea. O prinse, chiar când ajunse pe coridor. O luă apoi pe sus, cu o mână proptită sub spatele ei şi una sub genunchii săi. O ținea strâns… la fel cum ar fi ținut un pirat o comoară greu câştigată. Se aştepta să dea buzna pe uşă şi să o ducă în dormitorul lor.

Se pregătea sufleteşte să se lupte cu el. Doar că îi

subestimase foamea şi dorința.

Nu mai putea aştepta. Taran o aşează pe podea, ca şi când ar fi fost vreun altar păgân de sacrificiu. Îi depărtă genunchii violent, îngenunche pe treapta cea mai de sus şi se aplecă deasupra ei, ținând-o prizonieră între brațele lui puternice.

Mai devreme, când stătuse cu o treaptă mai sus de el pe scări şi fulgerul îi iluminase trăsăturile cu explozii de putere pe care păruse să le absoarbă, îl văzuse pe bărbatul primar din el şi structura facială pe care o cunoştea mult prea bine. Dar acum fulgerele licăreau în spatele lui şi tot ce putea vedea era o creatură sălbatică, cu umerii cocârjați, având nişte găuri negre unde ar fi trebuit să fie ochii şi intenții care o înfuriau şi o exaltau…

Nu! Nu era deloc exaltată! Da, inima îi bubuia atât de tare în piept că amenința să-i spargă cutia toracică, dar asta se întâmpla din… din… din frică. Da. Frică. Prefera să creadă că era teamă decât faptul că nu-i putea rezista lui Taran şi pasiunii lui arzătoare.

Ea nu îl atinse deloc. Şi nici nu făcu mişcări bruşte. Şi nici nu făcu greşeala de a încerca să fugă din nou. În schimb, se uita direct în ochii lui – sau mai bine zis acolo unde ar fi trebuit să fie ochii lui – şi pe o voce lentă şi clară îi zise:

— Taran… nu mă amuză deloc această etalare de masculinitate grobiană.

— Atunci mai există încă speranță pentru tine! Acum vocea lui suna calmă şi caldă… prea caldă chiar. Cate! Se lăsă apoi pe antebrațe deasupra ei şi îşi lăsă partea de jos a corpului să se muleze pe a ei.

Coapsele lui se cuibăriseră între ale ei şi erecția lui se împingea în ea atât de tare că nici nu mai conta că purta cămaşă de noapte şi halat – un halat care acum îi atârna deschis pe lângă corp, la naiba – şi el purta haine aspre, din materiale dure. Pentru ea, în clipa aceasta atingerea aceea era la fel de intimă de parcă ar fi fost carne pe carne.

Şi el se freca de ea ca o felină măreață şi sălbatică, ce torcea de plăcere. Şi ei i se tăie respirația de plăcere… icni ca o virgină, ruşinată de acel contact şi îngrozită de reacțiile

incontrolabile ale propriului ei trup. I se întăriră sfârcurile. Simțea cum se umezea tot mai tare între coapse şi cum în măruntaiele ei creştea presiunea şi dorința... nevoia de a ridica uşor bazinul şi de a se mişca împreună cu el, până când satisfăcea pofta aceea carnală, fierbinte care colcăia în sângele ei.

Când se întâmplase asta? Când îşi pierduse acea mulțumire de sine singuratică pe care o obținuse cu atâta dificultate?

Închise ochii şi în imaginația ei îi putea vedea pe ei doi, amanții de pe vremuri – goi şi încolăciți unul de altul. Cu membrele alunecând pe pielea dezgolită şi dansând pe cântul acela păgân al plăcerii, pe care numai ei doi îl puteau auzi. Aproape că îi putea gusta pielea... Aproape că îi putea simți limba cercetându-i pielea şi degustând nectarul feminin...

Deschise ochii brusc.

Trebuia să scape de acolo. Să fugă de lângă el. Cumva, reuşise s-o întemnițeze cu el în închisoarea acestei pasiuni absurde şi irațională, construită pe jumătate din furie şi pe jumătate din frustrare.

Dar ea era Caitlin MacLean şi nu putea fi prinsă în capcană sau supusă.

Îşi înfipse tare mâinile pe umerii lui şi împinse cu putere.

Dar el împinse înapoi, lăsându-se deasupra ei, lipindu-şi şi mai mult din piept şi din burtă de ea. Şi fierbințeala acestui bărbat – a acestui pirat – îi făcea sângele să clocotească şi îi încălzea oasele. Mâinile lui îi cuprinseră sânii, aşa, pur şi simplu. Gestul acela ar fi trebuit să i se pară grosolan, dar o încânta prin îndrăzneala sa.

Cate începu să respire întrerupt şi gâfâit... erau respirații dureroase şi profunde, care îi zguduiau trupul şi îi ridicau pieptul, lipindu-i sânii de pieptul lui şi aproape strivindu-i.

Taran luă asta ca pe o invitație şi îi atinse sfârcurile cu degetul mare, apăsându-i ritmic carnea cu palmele sale aspre.

Fulgere. Tunete.

Dorință. Satisfacție.

O turbulență în aer şi adânc în venele ei.

Picioarele ei se proptiră pe trepte lângă genunchii lui. Strânse tare din degetele de la picioare, încercând să-şi impună să *nu* îşi atingă piciorul de coapsa lui într-o invitație nerăbdătoare. Întoarse capul într-o parte, imaginându-se departe de aici… de asta… de această seducție. Această seducție îndrăzneață şi dramatică.

— Cate… şopti el, aproape torcând ca un pisoi în urechea ei.

Simți imediat cum i se înfiora pielea.

Taran îşi lipi tandru buzele de gâtul ei, după care îşi înfipse colții în curba umărului ei.

Nu o săruta. O… o mânca. O devora de vie.

Şi oricât de mult ar fi încercat şi şi-ar dorit asta, Cate nu mai putea să se mintă singură. Îi plăcea. Îşi dorea asta.

Oh, Doamne, Dumnezeule! Îl dorea pe el!

Capitolul 35

În clipa aceea se instaură panica. Printr-o singură mişcare sălbatică şi convulsivă, Cate se smulse de sub el şi se rostogoli pe burtă.

Taran o apucă strâns, încleştându-şi pumnii în materialele hainelor ei. Halatul îi alunecă de pe umeri, imobilizându-i brațele. Cămaşa de noapte pe care o purta era atât de întinsă, încât cusăturile amenințau să pocnească. Reuşi să se dezbrace de halat şi se năpusti frenetic pe palier.

El aruncă halatul deoparte şi se prinse de tivul cămăşii ei de noapte, răsucindu-l într-o parte. Cate alunecă, se împletici şi ateriză pe o parte, lovindu-se la şold. Covorul nu era nici pe departe suficient de moale pentru a-i atenua căderea. Fără îndoială va avea o vânătaie mare mâine, dar acum nu simțea nicio durere. Tot ce ştia era că aceasta era unica ei şansă de a se salva.

Se aruncă imediat pe spate.

Lui Taran îi scăpă printre degete materialul cămăşii de noapte.

Ea ridică apoi picioarele şi-l izbi tare în piept cu tălpile, chiar când se aruncă asupra ei. Auzi un mârâit gutural şi-l văzu izbindu-se de perete.

Dar înainte să se poată ridica în picioare, el îşi luă avânt şi se împinse de pe perete, aruncându-se din nou deasupra ei.

Cate icni la impact.

— Cum ai făcut asta?

— Disperare. Mâinile lui o înşfăcară de guler şi sfâşie pe din două materialul subțire, până la tiv.

Disperare. *El* spusese că ceea ce-l conducea era disperarea.

Ea spusese că era primitiv şi că ar trebui să-l trateze ca atare. Îl zgârie pe față şi îl lovi cu picioarele.

Dar el se feri de loviturile ei şi alunecă mai jos pe corpul ei. O apucă de coapse cu brațele şi-şi ascunse fața… între picioarele ei…

Cate țipă tare, când o gustă prima dată.

— Ce naiba… ce fa…?! dar nu apucă să mai termine întrebarea. Era absolut evident ce anume făcea. O săruta… acolo. O atingea şi o lingea, gustându-i corpul, delectându-se cu felul în care se mişcau şoldurile ei şi râzând apoi, încet şi întunecat, când ea gemu de plăcere. Oh, Doamne! Taran! Te rog! Nu! Nu poți… ştia că ar fi trebuit să se lupte cu el… să se opună. Şi chiar asta făcea… se zbătea, încercând să *scape de* el, dar în acelaşi timp corpul ei îi răspundea, încordându-se şi pregătindu-se să primească plăcere.

Nu era drept… Felul în care limba lui o atingea iar şi iar, şi iar, până când îşi dorea să cedeze şi să facă orice dorea el, pur şi simplu nu era corect. Mâinile lui se mişcară apoi şi alunecară mai jos, mângâindu-i coapsele interioare. Şi găsind intrarea în tunelul secret al feminității ei. Făcu cerculeţe cu degetul la intrarea aceea secretă, tachinând-o şi excitând-o până când nu-şi mai dorea altceva decât pe el. Pe Taran… în ea.

Se ridică şi-l bătu tare cu pumnii pe umeri.

— Opreşte-te! Nu pot îndura asta.

Şi ca răzbunare, el o pătrunse cu degetul.

Orgasmul se revărsa din fiecare milimetru de carne unde o atingea spre fiecare fărâmă a ființei sale, purtat de fluxul de sânge şi de terminațiile nervoase. Ea gemu atunci. Apoi se aruncă pe spate cu brațele întinse, încordată, lăsându-se pradă acelei plăceri copleşitoare. Senzația nu se mai oprea, întunecându-i mintea şi transformând-o într-o creatură guvernată de pasiune şi împinsă violent iar şi iar, şi iar pe culmile extazului.

Era complet neajutorată.

Şi totuşi nu se simțise în viața ei mai puternică.

Era întruchiparea însăşi a ideii de femeie.

Şi el… el continua, înfruptându-se din orgasmul ei ca şi când ar fi fost însuşi elixirul vieții.

Când se linişti primul val violent al climaxului, Taran se ridică deasupra ei şi îi strigă numele.

— Caitlin! făcu să sune ca şi când ea ar fi fost unica lui amantă. Ca şi când tânjise după ea dincolo de anii lungi de separare şi de kilometrii necruțători. Cate! Cedează-mi!

Ea deschise ochii atunci.

Plângea. Oare când începuse să plângă? Oh, ba da, ştia. Atunci când o zdruncinase până în adâncul ființei sale acel ultim şi măreț spasm de extaz. Senzația fusese prea puternică să o poată suporta. Prea plăcută, prea intensă şi prea tulburătoare. Şi atunci izbucnise în lacrimi. Şi acum simțea cum îi tremura respirația, în timp ce încerca să îl privească. Să îl vadă. În timp ce încerca să-şi amintească de ce nu trebuia să-i cedeze, când îi oferea – ba nu, îi cerea! — răspunsuri şi reacții atât de uluitoare.

Încă mai stătea ancorat ferm între genunchii ei îndoiți. Ar fi putut să o posede fără nici cea mai mică luptă. Într-o clipită. În schimb, mâna lui îi mângâia pielea de pe coapsa interioară, în cercuri lente şi tandre, precum aripile unor fluturi, care o exaltau şi o hipnotizau.

— Cate… cedează-mi!

Trebuia să-şi aducă aminte. Cine era el. Cine era ea. Ce suferințe şi pierderi ar fi adus. Vocea ei era guturală şi

răguşită, când zise:

— Nu.

Şi apoi Taran îi demonstră de ce era un război aşa măreț.

Pentru că nu renunța niciodată. Taran apucă strâns deschizătura cămăşii şi şi-o smulse, dezvelindu-şi pieptul, la fel cum făcuse cu cămaşa ei de noapte. Şi o sfâşie până la tiv. Cate tresări din cauza sunetului acela ascuțit şi tăios, care răsuna cu ecou în liniştea întunecoasă a scării. După aceea îi luă pumnul de lângă corp, îi descleştă degetele unul câte unul şi îi aşeză palma pe pieptul lui.

De unde ştia că acesta era lucrul pe care tânjea din tot sufletul ei să-l facă? Să-i atingă pielea dezgolită, să-şi alunece degetele în jos pe abdomenul său musculos, până când ajungeau să se odihnească pe umflătura din pantalonii lui?

Mâna ei era lipită de pieptul lui. Cu degetele, îi putea simți inima bătându-i nebuneşte în piept. Şi desigur că bătăile propriei inimi erau pe măsura celor ale inimii lui… accelerate, disperate să meargă mai departe şi să termine ce începuseră. Avea pielea asudată şi palma îi alunecă într-o parte, venind să se odihnească peste sfârcul lui masculin.

El aruncă atunci capul pe spate de plăcere.

Îi putea vedea trăsăturile iluminate de lumina lunii. Încordat, exaltat, excitat şi pofticios. Îl mai văzuse aşa şi altă dată… într-o zi de demult, în Scoția cea liniştită, într-o vale mirobolantă la lumina zilei.

O durea amintirea aceea.

Dar ea îşi smuci imediat mâna.

— Nu!

Parcă ghidat şi stăpânit de atingerea ei, se aplecă în jos, acoperind-o cu întreaga greutate a corpului său. O prinse apoi de mâini, înainte să aibă timp să-l pedepsească – oh, Doamne, o slăbise cu farmecele lui diabolice! — şi apoi o sărută.

Ar fi putut să-i ceară permisiunea, dar nu ar fi fost altceva decât o formalitate. Un detaliu minor înainte să îi seducă trupul, la fel cum îi cotropise gura. Sfârcurile ei

întărite se frecau de pieptul lui gol. Căldura lui, intimitatea lui şi mirosul său primitiv o învăluiau ca într-un cocon. Apoi limba lui se strecură printre buzele-i întredeschise, cerând un răspuns. Şi atunci cedă.

Capitula în faţa lui. Ha! Îi răspundea, îl dorea şi îl cuibărea între picioarele ei, mişcându-şi şoldurile odată cu el, dorindu-şi să nu fi mai avut pantalonii pe el şi să fie în interiorul ei.

Disperat. Era complet disperat.

Pe de altă parte, la fel era şi ea. Se ridica pe culmile extazului şi era pe punctul de a ajunge la orgasm de ia faptul că îi simţea gustul pe limba ei, de la mişcările pe care le făceau împreună şi de la felul sălbatic şi ritmic în care se legănau trupurile lor, gâdilându-le simţurile.

Taran se ridică apoi atât de repede, încât pentru o clipă, Cate rămase simţindu-se singură şi înfrigurată. I se întăriră şi mai tare sfârcurile de la răcoarea aerului şi îşi strânse braţele în jurul trunchiului şi apropie genunchii.

El se dădu o treaptă mai jos şi îşi descheie pantalonii. Dar nu-şi dezlipi nicio clipă privirea strălucitoare de la ea. Nu se mişca nici lent, nici repede. Toate gesturile lui erau ferme şi sigure. Şi apoi îi şopti:

— Cum ai putut să crezi că nu vom mai fi din nou împreună? Singura modalitate prin care m-am putut vindeca de dorul de tine a fost să te uit cu totul. Dacă nu aş fi făcut-o, aş fi murit de dor şi atunci ne-am fi petrecut amândoi eternitatea singuri. Dar nu vreau să mai fiu singur. Şi ştiu că nici tu nu mai vrei să fii singură. Te vreau, Cate!

Între bezna aceea apăsătoare şi fulgerele orbitoare de pe cerul nopţii, Cate nu îi prea putea distinge faţa… dar îi putea auzi vocea spunându-i lucruri pe care le credea în secret. Şi îi putea vedea corpul, sculptat de greutăţile prin care trecuse, însemnat cu cicatrici… dar în acelaşi timp neted, musculos şi delicios… pantalonii îi alunecară în jos pe coapse şi oh, Doamne, Dumnezeule! Cu câtă îndrăzneală se arcuia spre ea mădularul său. Şi-ar fi dorit să i-l guste, să-l primească în trupul ei şi să posede acea bucată a corpului lui care i-ar fi făcut pentru vecie o singură fiinţă.

O ridică apoi cu fața spre el. Îngenunche pe treaptă şi-şi înfăşură braţele în jurul trupului ei. Şi apoi îi încolăci picioarele în jurul şoldurilor lui. O lăsă să simtă vârful bărbăţiei lui, atingându-i intrarea în tunelul femeiesc.

Era moale, umflată de dorinţă şi atât de umedă, încât îi putea simţi gustul pe buzele lui. Şi el făcea totul să fie şi mai rău, mângâind-o, aproape pătrunzând-o uşor şi tachinând-o cu atingerile lui păcătoase.

Cate simţea corpul cum i se încorda de disperare şi tot ce îşi dorea acum era să se înfigă în toiagul lui, să îl cuprindă în ea cu totul şi să se vindece de această nevoie chinuitoare care o tortura. În seara asta.

Şi de fapt mereu.

Sălbatic, intens şi impunător, Taran îi spuse atunci:

— Cate! E timpul!

— Da, şopti ea, îl strânse de şolduri şi-l trase spre ea. Da!

Doamne! *Oh, Doamne, Dumnezeule!* O pătrunse dintr-o singură mişcare lină, care o umplea, o deschidea şi o purta negreşit dincolo de culmile nebănuite ale extazului. Şi îşi dorea să rămână acolo. Cu totul cufundat în ea. Ca să-i dea o şansă să savureze senzaţia aceea. Să evite soarta aceasta care se abătea asupra ei atât de repede şi nemilos, că abia mai putea respira.

Dar el nu îşi dorea asta. O strivea în braţele lui, mişcându-şi numai şoldurile, retrăgându-se din ea, dar nu până la capăt... ci doar suficient cât carnea ei umflată şi plină de dorinţă să se agaţe de el cu disperare. Şi apoi o pătrundea din nou, aproape până la intrarea în pântec, gemând şi mârâind de parcă găsea apogeul plăcerii în corpul ei.

Ea se cutremura din cauza senzaţiei de a-l simţi în ea. Era ca şi când ar fi murit. Ca şi când ar fi înviat din nou.

Taran o ţinea în braţe foarte strâns, îi controla mişcările şi conducea însuşi actul uniunii lor. Cate ţipa şi se zvârcolea sub el. Reuşi în cele din urmă să-şi elibereze braţele şi le încolăci în jurul umerilor lui, adoptându-i ritmul, în timp ce o pătrundea şi se retrăgea, ca un instrument de

tortură magnific.

Îşi dorea să se oprească. Îşi dorea să grăbească ritmul. Îşi dorea orice cu excepția acestei mişcări lente şi a acestei prelungiri a agoniei. Ritmul era lent, iar vârful mădularului său se atingea discontinuu de pântecul ei. Începu să se mişte sub el, încercând să forțeze ritmul… dar el continua să o tortureze.

— Te rog… se auzi apoi zicând şi îşi dădu seama că repetase asta iar şi iar ca o litanie obsesivă, păgână, hipnotică. Te rog! Taran, te rog!

El o sărută atunci. Îi invadă gura şi îşi folosi limba ca să reproducă ritmul şi profunzimea invaziei de mai jos.

Cate amuți şi nu putu face altceva decât să-şi împingă şoldurile spre el. Îşi ancoră tălpile picioarelor pe treaptă, de-o parte şi de alta a genunchilor lui şi se folosi de poziție ca pârghie ca să se împingă în el mai tare şi mai cu disperare. Îşi înfipse unghiile în umerii lui.

Şi atunci, într-un sfârşit, într-un final binecuvântat, Taran începu să-şi piardă din stăpânirea de sine. Icni tare şi îi eliberă gura. Se ridică în genunchi, înălțându-se deasupra ei ca un fel de zeu păgân şi colosal al pasiunilor carnale. Îşi alunecă mâinile sub şoldurile ei, o ridică odată cu el, lipindu-le şi mai tare trupurile.

Cate se întinse spre palierul de sub ei, cerând aceeaşi venerație pe care i-o inspira el. Îşi înfipse tare călcâiele în trepte, arcui spatele şi îl obligă să i se abandoneze, ca şi când ar fi fost o forță a naturii dezlănțuite.

Cerurile bubuiau şi huruiau în timp ce o pătrundea iar şi iar, şi iar, cutremurând-o cu forța asaltului său violent. Se legănau înainte şi înapoi, luptându-se pentru supremație şi gemând din pricina unei plăceri ce se înfrățea cu durerea.

Cate zgâria tare covorul de sub ea, ca o felină sălbatică ce căuta să se elibereze din captivitate.

Degetele lui Taran se încleştară tare pe fesele ei, în timp ce se uneau iar şi iar, şi iar, cu intensitatea unei furtuni şi cu forța electrizantă cu care fulgerele însemnau pământul fertil. Cate simțea că ardea pe dinăuntru. O durea tot corpul. Avea nevoie de… de mai mult. El trebuia să-i ofere… mai mult.

Se războiau în tăcere, în timp ce bubuiturile tunetelor şi exploziile fulgerelor deveneau singurele sunete ale iubirii lor.

Şi totuşi când izbucni potopul climaxului, o năpădi şi o purtă odată cu el. Spasmele o cotropiră tare, făcându-i trupul să se cutremure din toate încheieturile şi muşchii tunelului ei interior să-l strângă înăuntrul ei.

— Da! îl auzi şoptind cu glas răguşit. Da, femeie, asta vreau! Exact asta vreau!

Cate nu înțelegea la ce se referea. Şi nici nu-i păsa. Revendicările de război şi pretențiile trupului ei o lăsau încătuşată într-o lume difuză a exaltării. Suspină. Țipă. Gemu. Întreg trupul ei se zvârcolea şi se răsucea sub el, încercând parcă să scurgă şi ultima picătură de plăcere din el.

Şi el îi oferi din abundentă. Plăcere. Dar şi sămânța lui.

Iar când se opriră în cele din urmă, respirând la unison şi relaxându-se în binecuvântarea şi beatitudinea împlinirii, Cate avu grijă să-şi păstreze mintea goală. Pentru că nu voia să se gândească ce va însemna asta pentru ei. Şi de fapt pentru ea.

Dar el se mişcă inevitabil, ridicându-se deasupra ei şi studiindu-i chipul. Crezuse că va citi triumf pe chipul lui. Dar, în schimb, el îi şopti:

— Ce s-a întâmplat cu părul tău?

Cate se pregăti sufleteşte pentru un nou conflict.

— L-am tăiat.

— Dar de ce?

— Atunci când a fost ucis omul care m-a învățat să sparg încuietori… Billy, care atunci era unicul meu prieten… a fost vina mea. Am *vrut* să-mi fac penitența. Am fost mereu mândră de părul meu… vanitoasă… aşa că l-am tăiat.

El îi cuprinse vârfurile părului în palme.

— E minunat. A fost mereu superb.

O dată – pentru prima şi singura dată – spusese ce trebuia. Cate îşi aminti de jurământul pe care îl făcuse să-l țină departe de patul ei. Iar o astfel de seducție pasională pe scări era într-adevăr o modalitate de a-şi păstra jurământul.

Şi totuşi… întoarse uşor capul şi-i sărută degetele. El îi întinse mâna, ca o invitaţie şi zise:

— Ia-mă încă o dată.

Cate se uită o clipă la mâna lui – suspicioasă şi cu inima îndoită – şi apoi îşi mută privirea spre chipul lui cufundat în umbre. Şi atunci… şopti ceva… nesăbuit… îngrozitor de nesăbuit:

— Te iubesc. Te-am iubit întotdeauna.

Îşi aşează mâna în palma lui şi îşi uni degetele cu ale sale.

Se ridică apoi şi îl conduse în sus pe scări.

Capitolul 36

Un ciocănit neaşteptat la uşa dormitorului îi abătu atenţia lui Blowfish Burnham de la studiul hărţii maritime a Cenorinei. Ridică privirea şi îl văzu pe Lilbit extrem de abătut şi neliniştit – dar şi chipeş, blond şi tânăr. Şi poate şi… ambiţios. Blowfish dădu să strângă harta, dar apoi se răzgândi şi folosi călimara de cerneală, compasul şi registrul căpitanului pentru a fixa trei dintre colţurile pergamentului. Îi făcu un semn scurt lui Lilbit şi zise:

— Intră, băiete!

Şi Lilbit păşi înăuntru. Răsucindu-şi pălăria în mâini, agitat, tânărul spuse:

— Blowfish… cred că nenorocirea l-a vizitat pe căpitan. Şi pe noi.

Blowfish îşi scoase de la ochi ochelarii cu ramă de sârmă şi îi aşeză cu precizie pe hartă, fix pe insula Saint-Simone.

— Închide uşa!

Lilbit făcu întocmai după cum i se spusese.

— Acum spune-mi tot.

— Domnul Cleary a dispărut de mai bine de trei zile.

— Da. Cine ştie ce-a făcut porcul ăla nemernic. Poate ne-a trădat marinei britanice…

— Nu, domnule.

— Atunci poate ne-a vândut celui care i-a dat cel mai mult.

— Nu, nici asta, domnule. L-am găsit, spuse Lilbit şi făcu un semn scurt din cap spre fereastră. Jos pe alee. Are beregata tăiată, domnule.

— Beregata tăiată? Serios? Bietul nemernic! Mă întreb ce soartă haină s-a abătut asupra lui. Blowfish se ridică şi se duse spre fereastră. Apoi se întoarse şi îl găsi pe Lilbit înălțându-se amenințător în spatele lui. Cum i-ai găsit cadavrul? Aleea aia nu-i loc de plimbare.

— Îi simt duhoarea şi fără să deschid geamul. Şi nicidecum nu m-aş aventura să ies pe geam.

— Da. N-ai niciun motiv să deschizi geamul şi să te apleci afară, recunoscu Lilbit. Dacă nu cumva vrei să-ți goleşti oala de noapte. Ceea ce făceam eu.

Blowfish se duse înapoi la masă şi studie o clipă harta.

— Slujnica de zi a domnului Cleary e o fătucă tare frumuşică…

Cizmele lui Lilbit răsunau tare şi apăsat pe podeaua de lemn la fiecare pas, în timp ce venea în spatele lui. Întinse gâtul ca să se uite şi el la hartă.

— Ai scutit-o de-o treabă împuțită, zise Blowfish.

— Da. Şi când am făcut-o, am văzut o umflătură cu formă de om. Era acoperită de jeg. Şi mare, zise Lilbit, gesticulând larg, ca să exemplifice ceea ce spunea. Însă în acelaşi timp rămânea cu privirea ațintită spre hartă, studiind-o cu mare atenție. Mi-am amintit că domnul Cleary a dispărut, aşa că m-a pus pe gânduri… şi m-am dus jos să verific.

— Aşa că te-ai dus jos şi ai umblat prin rahat? Eşti un om bun, Lilbit. Îți pasă de ceilalți, spuse Blowfish cu admirație vădită. Cine i-o tăiat gâtul?

Lilbit ridică privirea rapid şi apoi plecă de lângă masă.

— Nu ştiu, domnule. N-am văzut. Io doar l-am găsit.

— O fi siluit-o pe fătucă şi s-o fi întors să-i taie beregata, după ce-o adormit?

— Pe ea nu trebe s-o siluiască nimeni, domnule!

— Sau a fost o tăietură curată şi adâncă, cum ar face un marinar cu pumnalul său?

— Adâncă şi curată, zise el ferm şi împreună mâinile la spate.

— Hm… mârâi Blowfish, gânditor, frecându-şi buzele cu degetul. Asta nu-i a bună. Nu-i a bună deloc…

— Aşa m-am gândit şi io. Lilbit părea ciudat de înflăcărat. Asta înseamnă că-i ceva putred la mijloc, nu? Şi asta înseamnă probleme, nu-i aşa? Cineva s-a prins de planul nostru de a cuceri Cenorina şi de a-l aduce pe căpitan înapoi la tron?

— E o posibilitate, zise Blowfish, sumbru. O posibilitate reală. Doar că io nu mi-s la fel de iscusit precum căpitanu'. Nu pot să-mi dau seama de toate necazurile care s-ar putea abate pe capul nostru.

— Şi nici io, domnule. Poate ar trebui să ridicăm ancora imediat şi să lăsăm în spate toate necazurile. Lilbit se încruntă apoi gânditor, ca şi când se chinuia din răsputeri să inventeze o replică inteligentă. Corabia pe mare nu lasă urme.

— Da. Mulțumesc. Am mai auzit maxima asta, spuse Blowfish, scărpinându-se pe piept. Pun mare preț pe loialitatea ta, Lilbit.

Lilbit încuviință din cap de mai multe ori, rânjind încântat.

— O să mă ocup să pregătesc vasul de voiaj. Tu dă de veste echipajului. Zi-le că ridicăm ancora mâine la prima oră. Să fie acolo, sau să-i ia dracu'. O să ne oprim pe mare, în larg, departe de portul Cenorinei şi o să aşteptăm semnalul căpitanului.

— Un plan bun, domnule. Blowfish. O să fim în siguranță acolo.

— Da, asta o să fim. Şi acum du-te-n treaba ta! Blowfish îl privi pe americanul deşirat îndreptându-se spre uşă cu paşi mari.

Ascultă apoi cum băiatul se îndepărtă relaxat pe coridor. După cadența paşilor lui, Blowfish îşi putea da seama că Lilbit grăbi pasul, de îndată ce ajunse la scări.

Coborî treptele în grabă, ieşi pe uşă în fugă şi apoi în stradă.

Când Blowfish fu mulţumit că flăcăul plecase de-a binelea, închise uşa şi trase zăvorul.

— Poţi să ieşi acum.

Gerry Williams, piratul acela bătrân, negru în cerul gurii şi putred până în măduva oaselor, ieşi târâş de sub partea cea mai îndepărtată a patului şi se scutură, ca să îţi curețe de praf haina împuțită.

— Deci? Ce părere ai?

Blowfish strânse harta şi zise:

— Cred că, dacă totul o să meargă conform planului, ticălos lacom ce eşti, cât de curând o să fii proprietarul mândru a doua corăbii de piraţi.

Gerry rânji, afişând un zâmbet malefic, care-i dezvăluia toţi dinţii negri, stricaţi.

— Bun, bun. Exact asta voiam să aud. Bagă bine la cap ce-ţi spun! În mai puţin de două săptămâni, corabia *Scottish Witch* o să fie a mea!

Capitolul 37

Cate se trezi în patul ei şi se întinse îndelung de plăcere. Trupul ei vibra şi cânta de satisfacţie pentru prima dată în foarte, foarte mult timp…

Deschise ochii brusc.

— Oh, Doamne!

Se afla în patul ei din camera menajerei-şefe de la Giraud. Se abandonase în faţa nevoilor ei primare. Se culcase cu Taran. În mod repetat. Şi el îi produsese atât de multă plăcere, încât devenise din nou sălbatică şi iresponsabilă. Iresponsabilă… Se uită spre fereastră la ziua strălucitoare care creştea şi se ridică.

— Oh, Doamne! Am întârziat!

— Eşti menajera-şefă, zise Taran tărăgănat. Nu poţi să întârzii, nici dacă vrei.

Cate se întoarse din nou spre fereastră.

Acolo se afla Taran.

Ea era încă întinsă în pat.

El era îmbrăcat în haine curate, avea părul frumos pieptănat şi faţa spălată.

Ea era goală şi ciufulită.

El era o siluetă întunecată în lumina dimineţii.

Ea era scăldată de soarele matinal.

Făcuseră dragoste multe ore lungi de-a rândul şi ea îi spusese… îi mărturisise dragostea ei.

El nu făcuse afirmaţii asemănătoare.

Dar în fond de ce ar fi făcut-o? Obţinuse ceea ce-şi dorise, fără a fi nevoit să recurgă la minciuni.

Cate strânse cearşaful în jurul ei şi se pregăti să se ridice.

El traversă imediat camera şi veni lângă ea. Îşi aşeză mâinile pe umerii ei şi o împinse uşor înapoi pe perne. Ca şi când ar fi continuat o conversaţie începută cu câteva clipe mai devreme, se uită în ochii ei şi îi zise:

— Chiar credeai că o să te las să cauţi hârtiile şi banii, în timp ce eu mă ascund aici sus în dormitor?

— I-ai spus slujnicei că o să stai *aici!*

— Nu contează ce i-am spus slujnicei. Sunt pirat. Scufund vase. Fur aur. Mă lupt. Ucid. Şi acum port o deghizare. Crezi că o să am mustrări de conştiinţă pentru că am minţit?

Nu. Se gândea că nu.

— E periculos să ieşi din camera asta. Ai crescut aici. Dacă te recunoaşte cineva?

— Atunci e un om mort.

Cruzimea de gheaţă a lui Taran îi tăie respiraţia şi-i trimise fiori reci pe şira spinării.

— Ştii ce s-a întâmplat în decursul acelor cinci ani în care am fost prizonier pe vasul ăla? o întrebă el.

— Nu ai fost „prizonier”, zise ea, într-un protest format din instinct şi frică. El *nu era* niciodată prizonier.

— Nu am fost prizonier? Ba ţin să te contrazic. Am fost dat căpitanului vasului, împreună cu o mână de arginţi. Şi omului i s-au dat instrucţiuni stricte ca, după ce corabia lăsa

suficient de în urmă țărmul, să fiu aruncat peste bord şi lăsat să mă înec.

Cate se zbătea, încercând să-şi acopere urechile cu mâinile şi dorindu-şi să scape de mărturisirile lui.

— De fapt, piraţii îşi obligă prizonierii să meargă pe scândură. Ştii ce înseamnă asta?

Ea clătină din cap, mută de groază.

— Te leagă la ochi, te suie pe o scândură îngustă ieşită în afară deasupra apei şi te împing să înaintezi, până cazi. Şi dacă nu cazi singur, leagănă scândura până când tot cazi.

— E absolut barbar!

— Când am plecat cu vasul ăla de piraţi, am privit Cenorina dispărând dincolo de orizont şi am crezut că am fost condamnat la moarte. Dar nu puteam să renunţ. M-am gândit la tine şi la cum făceai mereu tot ce-ţi stătea în putinţă ca să obţii ceea ce-ţi doreai. M-am gândit la fratele tău şi la cum mi-a spus că fiecare bătălie era pierdută şi câştigată în mintea mea. M-am întors spre căpitan şi i-am zis: „Eşti un ticălos bătrân şi deştept. Ai fost plătit să iei la bord un marinar nou".

— Inteligentă mişcare!

Taran zâmbi atunci – dar era un zâmbet făurit dintr-o durere veche şi o agonie continuă.

— Mi-a tras una de m-a aruncat pe toată puntea. M-am lovit aşa de tare cu capul de stâlpul catargului velei de trincă că am văzut stele verzi la propriu. După aceea a venit la mine, mi-a tras una tare în coaste şi mi-a zis: „Tu nu eşti marinar. Nu eşti nici măcar steward… şi n-am nevoie de o gură în plus de hrănit!" Ceilalţi marinari s-au adunat în jurul nostru, făcând glume grosolane şi m-am gândit… că am fost un mare prost să-mi fie frică de înec. Pentru că eram pe punctul de a fi omorât în bătaie, înainte să ating măcar apa. Dar mi-am adunat puterile şi m-am ridicat în picioare. Dumnezeu să-l binecuvânteze pe Kiernan că ne-a învăţat lupta corp la corp! Pentru că în ziua aceea am folosit tot ce m-a învăţat. Am furat un pumnal de la unul dintre marinari şi am zis: „Eşti pirat! Ştii să miroşi un târg bun, când vezi unul. Ştiu să lupt mai bine decât oricare trei dintre oamenii

tăi. Aruncă-i pe ei peste bord şi dă-mi mie mâncarea lor”.

— Şi a făcut asta?

— A ales trei oameni şi m-am bătut cu ei.

— Cu toți trei? Începeau să i se contureze în minte tot felul de imagini terifiante. Cu un tânăr Taran rănit şi sângerând, luptându-se cu trei marinari înrăiți, unul după altul. Dar nu. Asta ar fi fost prea uşor. Cu toți… în acelaşi timp? şopti, cu groază.

— Am supraviețuit.

— I-ai omorât?

— Pe unul singur. Şi pe ceilalți căpitanul i-a aruncat rechinilor. Pieptul lui se ridică şi cobora în respirații aspre şi greoaie. Ştii cum se zbat oamenii când văd aripioare de rechini înotând prin apă şi ştiu că, înainte să apuce să se înece, o să fie mâncați de vii?

— Te rog…

— Şi țipetele. Doamne, Dumnezeule, țipetele alea, când sunt aruncați peste bord! Când rechinii muşcă din ei prima dată. Şi continuă să urle mult timp după ce ai crede că ar trebui să fie morți. Şi apa se înroşeşte de sânge.

— Ai privit? întrebă ea, oripilată.

— Căpitanul Valentine m-a aplecat cu forța peste marginea vasului şi m-a obligat să mă uit, ca să ştiu exact care-mi va fi soarta dacă îl nemulțumeam. Şi am hrănit peştii cu voma mea.

Cate îşi acoperi gura cu mâinile, încercând să reprime senzația aceea îngrozitoare de greață.

El se aşeză pe marginea patului, lipindu-şi şoldul de al ei.

— Am trăit cinci ani lungi, gândindu-mă că mi-ar fi fost mai bine dacă aş fi pierdut lupta aia…

— Nu spune asta.

— Din cei douăzeci şi şapte de oameni care erau pe vas atunci când mi-am început eu viața de pirat, doar unsprezece mai sunt în viață azi. Ceilalți au fost omorâți în luptă sau au murit de foame, sau au înnebunit din cauza lipsei de apă şi au fost trimişi la moarte sau ucişi dintr-un capriciu. Căpitanul Valentine a fost cel mai rău ticălos care a

condus vreodată o corabie… şi crede-mă, că asta spune foarte multe…

— *Tu* ai fost bătut?

— Bătut? Normal. Se ridică apoi în picioare şi îşi scoase cămaşa, dezgolindu-şi spatele pentru ea.

Pielea lui era ca o mască tumefiată de cicatrici şi urme amestecate.

Noaptea trecută, pe întuneric, îşi alunecase degetele peste cicatricile acelea, dar nu se gândise nicio clipă… de fapt refuzase să se gândească ce ar fi putut însemna.

— Împuşcat? Se răsuci apoi, îşi trase betelia pantalonilor şi i arătă încă o cicatrice albă şi veche, pe care o avea pe şold. În luptă. După aceea arătă cu degetul spre o rană de pe braţ, care încă nu i se vindecase complet. Şi de tine, draga mea soție. Înjunghiat? Arătă spre coastele lui. O dată sau de două ori. Dar al naibii de sigur că a meritat din plin să fiu înjunghiat! Pentru că am câştigat un hamac, pentru numele lui Dumnezeu!

Cate înghiți apăsat. Meritase? Să fie înjunghiat? Pentru un hamac? Pentru asta fusese implicat într-o încăierare cu cuțite?

— Bietul şi dragul meu Taran…

El rămase încremenit o clipă, privind-o uluit şi apoi izbucni în ras.

— Când am câştigat hamacul ăla eram deja pe vas de doi ani. Ştii cum e să dormi timp de doi ani pe o podea umedă de lemn şi fără măcar o pătură? Nu! Hamacul ăla a meritat fiecare picătură de sânge vărsată. Trecu apoi de la râs la o seriozitate sumbră într-o clipită. Şi cred că te întrebai dacă am fost şi violat, nu?

Cate nu îndrăznea să mişte. Nu îndrăznea să vorbească. Oroarea lumii lui o lăsa încremenită de groază.

— În acea primă noapte… aveam răni de cuțit. Căpitanul Valentine le-a zis piraților că ar face bine să nu mă lase să mor, pentru că-l costasem trei luptători buni. Blowfish a fost acolo, Dumnezeu să-l binecuvânteze! M-a înmuiat în apă sărată.

Ea tresări atunci, închipuindu-şi prin ce dureri trecuse

probabil.

— Şi mi-a dat o pătură. Aveam coastele rupte şi am găsit nişte zdrenţe împuţite şi jerpelite, în care m-am înfăşurat. Am păstrat două pumnale… ăla cu care luptasem şi încă unul pe care-l furasem de la unul din piraţi în timpul încăierării. Pe unul mi l-am băgat pe mânecă şi pe celălalt în cizmă. M-am ghemuit într-un colţ şi mă trezeam la cel mai mic sunet. Am omorât un om în noaptea aia. Şi după aceea n-a mai încercat nimeni. Se încruntă atunci, ca şi când se uita înapoi în timp. Patru oameni. Am omorât patru oameni înainte de răsărit. După aceea n-a mai încercat niciunul.

— *Nu i-ai omorât tu efectiv* pe toţi, murmură ea şi îşi dori în sinea ei să nu îi fi fost atât de milă de el.

— Într-un fel sau altul, eu le-am cauzat moartea. Îşi trase apoi cămaşa şi şi-o băgă în pantaloni. Era simplu… eu sau ei. Aşa mergea treaba pe vas pe vremea aia.

Oare cum… de ce… nu observase cicatricile de pe corpul lui?

Ba le observase… doar că pe moment le interpretase ca pe ceva ce-i sporea frumuseţea dură şi masculină. Se ferise intenţionat de la a-l examina şi de la a-l vedea efectiv, pentru că altfel ar fi trebuit să se confrunte cumva cu toate problemele trecutului… şi nu îşi dorea asta. Atunci nu-şi dorise altceva decât să se mişte cât mai repede cu putinţă. Şi acum era obligată că dea piept cu realitatea faptului că, după ce o lăsase singură în Scoţia, nu ea er*a cea car*e suferise soarta cea mai rea. Taran fusese torturat. Ucisese şi fusese la un pas de a fi ucis. Şi cel mai rău lucru dintre toate… fusese smuls din casa lui. De lângă familia lui.

Cate nu voia să ştie nimic din toate astea. Dar era deja mult prea târziu acum.

El tocmai îşi încheia cămaşa, dar înainte să aibă timp să închidă şi ultimii nasturii de la gât, ea se întinse şi îi atinse cicatricea de la baza gâtului.

— Asta arată… arată ca şi când ai intrat într-un băţ aprins. Se uită apoi mai îndeaproape. Are forma capului unui leu…

Taran stătea nefiresc de nemişcat, ca şi când l-ar fi

durut atingerea ei.

— A, da?

Cate studie cicatricea aceea veche cu şi mai multă atenție. Putea distinge clar acolo ochii intenşi ai leului, fălcile rotunde şi botul ca de pisică.

— E aproape… regal.

— Da. Leul este simbolul regalității, zise el pe un ton liniar.

Ea nu ştia ce să mai creadă sau cum să răspundă refuzului său de a-i recunoaşte sau accepta compasiunea.

— Tot dintr-o luptă ai şi cicatricea asta?

— Dintr-un duel. Am pierdut.

— Ai luptat în multe bătălii?

— Bătălii… repetă el, aproape absent. Da. Mai întâi ne-am dus în Caraibe, am prădat câteva porturi, am scufundat câteva corăbii, am fugit de marina americană, de marina britanică şi de nişte băştinaşi furioşi. „Rămâi în viață să mai lupți încă o zi!”… aşa zicea căpitanul Valentine. Taran încuviință din cap cu înverşunare. A fost cel mai util sfat pe care mi l-a dat vreodată. Dar aproape că n-am scăpat cu viață din apele alea. Un val uriaş a fost al naibii de-aproape să mă arunce peste bord.

Dacă s-ar fi întâmplat asta, ea nu ar fi aflat niciodată adevărul.

— În fiecare zi, în fiecare luptă şi în fiecare bătălie, i-am mulțumit lui Kiernan pentru tot ce m-a învățat. Sunt în viață astăzi datorită fratelui tău.

— Păi, da… foarte bine. Ar fi mândru. Mândru de tine!

— Ar fi bucuros că sunt în viață. Nu ar fi deloc mândru că mi-am făcut o carieră din a fi pirat.

Da, asta era adevărat. Nu ar fi fost deloc mândru de asta.

— Şi cum ai ajuns căpitan, dintr-un simplu marinar?

— După vreo doi ani, unii dintre oameni au încercat să pornească o revoltă. Eu eram încă prea slab ca să-i ajut. Căpitanul Valentine i-a omorât pe toți. Şi asta m-a învățat o lecție importantă despre meticulozitatea uneltirii unui astfel de plan. Revolta pe care am instigat-o eu nu a eşuat. Flutură

apoi din mână prin cameră. Şi tu vrei să stau în camera asta. Nu. Nu pot! Camera asta îmi aminteşte de sicriu.

— De sicriu?

— Mă rog… era mai degrabă o cămară sub punte… sub linia apei, exact în inima vasului. Neluminată, desigur. Tavanul era ticsit de grinzi grele şi puternice şi avea găuri pentru degete. Şi am aflat destul de repede la ce foloseau.

Pentru prima dată, Cate văzu în ochii lui un străin complet necunoscut… un om care trăise în iad. Care încă mai trăia în iad.

Şi nu voia să ştie. *Chiar nu voia deloc* să ştie. Dar măcar acum, aşa îşi deschisese sufletul în faţa ei pentru prima dată. Aşa că nu putu să nu întrebe:

— La ce foloseau?

— Când nu-ţi făceai treaba cum trebuia, sau căpitanul Valentine nu te plăcea… sau dacă doar voia să bage frica în echipajul său, fără niciun motiv, punea să fii aruncat în sicriu. Erai trimis la fund mereu când mergeau pompele de santină, pompând apa care se infiltra prin crăpături şi prin lemn pe fundul vasului. Căpitanul se oprea să închidă pompele alea, ca să poată intra apa. Nu aveai pe ce să stai în afară de podea şi te udai mereu la fund. Sau puteai să stai în picioare şi atunci te udai doar la picioare. Când aveai fundul atât de ud, că ţi se stafidea pielea şi începeau să-ţi putrezească unghiile de la picioare, puteai să-ţi înfigi degetele în găurile alea de pe grinzi şi să te ţii deasupra apei… până când îţi cedau braţele, desigur. Şi apoi poc! Î*napoi j*os şi te pomeneai cu apa aia de santină, împuţită, murdară şi sărată pe picioare şi-n fund. Şi cu şobolani înotând pe lângă tine şi încercând să te muşte. Fără mâncare. Şi cea mai rea batjocură dintre toate… Fără apă proaspătă. Erai înconjurat de apă, dar nu aveai ce să bei. Unii oameni şi-au pierdut minţile şi au băut apa aia. Durează mult să mori aşa…

— De câte ori ai fost închis în sicriu?

— De două ori. Prima dată am băut şi eu din apa aia. Şi a doua oară… după ce am ieşit… a băut-o căpitanul. Totuşi apa lui sărată a fost mai curată decât aia din santină. L-am dat de mâncare la rechini.

Capitolul 38

Taran privea cum se schimbau emoțiile pe chipul lui Cate, precum culorile apei oceanului la răsărit sau ca norii fugari de pe cer înainte de o furtună. Târziu noaptea trecută, când fulgerele şi dorințele mistuiseră orice mândrie şi orice altceva mai exista pe lume, în afară de alunecarea pielii febrile pe piele dornică, cu respirații accelerate şi sânge fierbinte, în posesiune şi abandon şi în înțelegerea de neclintit că în acel moment ei vor trăi pentru totdeauna… Taran îi smulsese o confesiune a iubirii. Câteva cuvinte, şoptite în bezna nopții… „Te iubesc. Te-am iubit întotdeauna".

Doar că atunci ea încă îl mai crezuse băiatul pe care-l cunoscuse cândva. Şi până în clipa aceasta, nu asimilase realitatea a ceea ce era cu adevărat. Acum ştia ce anume îl guverna – răzbunarea – şi înțelegea de ce era capabil cu adevărat – de furt, de a instiga la revoltă şi de crimă cu sânge rece.

Acum o privea cum se confrunta cu adevărul crud: pasiunea de noaptea trecută şi mărturisirile din dimineața aceasta o legaseră de un străin nemilos. Nu era sigură de el… după cum era şi normal. Dar el nu va permite ca vreun dram de teamă să o facă să se răzgândească.

Se aplecă mai aproape de ea, îi cuprinse uşor ceafa cu mâna şi îi înclină fața spre a lui.

— Nu te voi răni niciodată. Nu te voi trăda niciodată. Oamenii mei au completă încredere în mine. Şi îți promit că poți avea şi tu încredere în mine la fel!

Cate ridică ochii aceia frumoşi spre ai lui şi, cu un tremur uşor în voce, îl întrebă:

— Vrei să spui că o să-mi oferi şi mie acelaşi grad de loialitate şi de protecție pe care le oferi oamenilor tăi?

Exista o capcană în întrebarea aceasta. Taran o înțelegea mult prea bine, dar ştia şi că nu o putea evita.

— Da. Dar ție o să-ți ofer mult mai mult decât atât.

— Sex.

— Pasiune.

— Păi atunci nu mă face asta cel mai privilegiat membru al echipajului?

Se ridică apoi atât de repede, că îl făcu să se dea înapoi. Se dezveli tare şi se ridică… aşa cum era – frumoasă, absolut goală şi insolentă – şi se duse la lavoar ca să se spele. O privi aplecându-se deasupra apei şi mai că îi venea să mârâie de plăcere, când îi văzu fundul acela rotund şi minunat. Cate se spălă, după care se duse la dulap şi-şi scoase nişte haine.

Să se teamă de el? Nu, nu se temea de el. Era un mare idiot ca să poată să creadă asta. Cu toate acestea, nu ştia ce gândea ea. Oare va putea înțelege vreodată labirintul minții ei? Îi spusese atât de multe lucruri despre viața ei de după ce plecase el. Şi ştia că sentimentele care o conduceau erau furia, vinovăția şi dorința de răzbunare. Şi totuşi, de fiecare dată când credea că o înțelegea, Cate îşi mai scotea încă o mască şi îi arăta o altă față a ei.

Era de-a pururi un mister pentru el.

Cate se îmbrăcă în haine negre, severe, la fel ca toate menajerele pe care le cunoscuse vreodată şi îşi strânse părul în coc, ştergând practic cu buretele amintirile şi urmele seducției din noaptea trecută. Sau poate că asta îşi imagina ea că făcea.

— Caitlin, zise el.

— Ce e? întrebă ea, sărind ca arsă.

— Vino aici la fereastră!

Cate rămase o clipă studiindu-l precaută, după care i se alătură cu o fluturare zgomotoasă a fustei.

El îşi aşeză mâinile pe umerii ei rigizi.

— Uzurpatorul Davies se va întoarce în curând, şi noi suntem în postura de a-i descoperi planurile şi de a-l detrona. El are mercenarii lui. Eu am pirații mei. Va izbucni o luptă. Vor fi răniți mulți oameni. Dacă planurile merg prost, sau dacă nu pot, sau sunt ocupat cu altceva… vreau să te rog să faci două lucruri pentru mine.

— Pe lângă a găsi documentele lui Davies şi a le fura? întrebă ea, pe un ton tăios.

— În plus față de asta, da.

— Desigur. Ce ai nevoie să fac?

Ah, da! Aceasta era Caitlin a lui. Dă-i o treabă de făcut şi era statornică precum o stâncă.

— Vezi farul ăla de semnalizare? O să fie acolo ulei şi o cremene. Când va veni momentul, farul trebuie aprins, ca să-i aducă pe oamenii mei de pe mare, iar Harkness e prea bătrân…

— Şi prea beat.

— Nu mai e beat.

Cate se uită la el, surprinsă.

— Noaptea trecută am realizat mai mult decât o iubire sălbatică.

După ce se stinseseră flăcările pasiunii lor, nu se gândise nicio clipă de ce se plimbase prin casă aşa în mijlocul nopții.

— O să fac tot ce-mi stă în putere ca să mă asigur că farul va fi aprins. La urma urmei, piraţii sunt şi salvarea mea. Şi calea mea de a mă întoarce acasă.

Taran încleştă degetele.

Ea zâmbi atunci, mulțumită că reuşise să-l enerveze.

— Ce altă sarcină mai ai pentru mine?

— Regina trebuie eliberată din temniță. Nu trebuie să mai fie ținută captivă în fortăreața aia mizerabilă nicio clipă în plus, şi tu eşti singura persoană pe care o cunosc cu ingeniozitatea şi cu talentele de spargere a încuietorilor pentru a o putea elibera.

Cate se întoarse spre el.

— O s-o scot de acolo pe regină!

El îşi lipi fruntea de a ei.

— Nu sunt deloc fericit că eşti aici şi faci lucruri mai degrabă menite unui războinic, dar în acelaşi timp găsesc o alinare în faptul că ştiu că eşti nobilă şi demnă de încredere, şi persoana pe care o vreau lângă mine la vreme de restrişte.

Ochii ei se îmbunară o clipă. După aceea se îndreptă de spate. Şi pe un ton înflăcărat şi arogant spuse:

— O să mă întorc abia diseară, după ce îmi termin toate îndatoririle pe ziua de azi. Nu ştiu ce intenționezi tu să

faci azi… presupun că o să vrei să dormi… dar dacă o să cobori, te rog ai grijă să fii văzut bine deghizat.

Taran o urmă până la uşă şi aşteptă ca ea să iasă pe coridor, înainte să-i spună:

— Intenționez să cobor astăzi şi, atunci când o să vin, o să-ți arăt şi camera în care-şi ține Davies toate documentele.

După aceea închise uşa şi o încuie ferm.

Nu că încuietoarea aceea o putea ține afară pentru prea mult timp… dar să vadă expresia aceea uimită de pe chipul ei îl lăsă zâmbind în continuare când se aşeză pe pat ca să doarmă.

Capitolul 39

Târziu în după-amiaza aceea, Taran îşi făcu într-un sfârşit apariția jos în bucătărie, la brațul lui Gracia.

— Doamnă Tamson, l-am găsit pe soțul dumitale bâjbâind pe aici, căutându-te.

Tonul vocii fetei suna vag acuzator, ca şi când considera că Cate îl neglijase intenționat. Când în realitate Cate îşi rupsese de două ori timp din prima ei zi de lucru ca să se ducă sus, pentru a vedea dacă era îmbrăcat şi gata să coboare. Prima dată trebuise să spargă încuietoarea ca să poată intra în dormitor. Şi în ambele situații îl găsise în pat dormind şi sforăind zgomotos.

Şi la drept vorbind, fusese destul de tentată să-i pună perna pe față şi să-l sufoce. Şi o oprise un singur lucru… ştia că el se va trezi imediat şi apoi ea se va pomeni întinsă pe spate, cu aceeaşi pernă sub cap… şi avea mult prea multe lucruri de făcut astăzi ca să aibă timp pentru asta.

Cate se ridică de la masă, lăsându-şi neterminată ceaşca de ceai bine meritată.

Mulțumesc, Gracia, pentru că ai grijă de bietul meu războinic orb şi rănit.

Avu grijă să infiltreze suficient de multă tandrețe şi recunoştință în voce, astfel încât Gracia să se lase împăcată.

Şi chiar şi Taran reuşi să pară emoționat pe sub bandaje.

Ticălosul! Ştia că sesizase sarcasmul ascuns sub cuvintele ei. Şi dacă el avea cumva senzația că va petrece seara aceasta *netezind aşternuturile* împreună cu el, atunci se înşela amarnic. Îşi petrecuse toată ziua clipind repetat, ca să îndepărteze somnul care-i îngreuna ochii, din motive pe care nu voia să şi le amintească şi încercând să nu mârâie de disconfort, atunci când se apleca sau când se lăsa în genunchi.

Îi luă apoi mâna şi o aşeză în scobitura cotului ei.

— Vino! Să mergem undeva unde să putem vorbi în linişte. Le zâmbi lui Gracia, lui Signor Marino şi personalului său, după care îl conduse pe Taran în sus pe scări spre etajul principal. Şi apoi îi şopti, cu înverşunare: Unde sunt hârtiile alea, porc incredibil de nepoliticos şi exagerat de odihnit, ce eşti?

— La etajul al treilea, pe stânga. A treia uşă pe dreapta.

Cate îl conduse conform indicațiilor pe care i le dăduse.

— Astăzi am făcut o inspecție foarte amănunțită a tuturor camerelor de jos şi de la etajul al doilea. Dar n-am ajuns până la trei. Cum ai descoperit locul acesta?

— Azi-noapte, Harkness mi-a făcut un tur al casei, răspunse el. Şi când l-am întrebat unde îşi ține Davies toate hârtiile importante, m-a condus… în locul unde mergem acum. În lumina lunii, Giraud arăta foarte mult ca atunci când l-am vizitat ultima dată. La lumina zilei, însă, pare complet diferit.

— Casa e murdară şi neglijată. Dar cu îngrijirea corespunzătoare, va deveni din nou un cămin minunat.

Probabil Taran înțelese reținerea din vocea ei, pentru că spuse:

— Dar…?

— Se pare că Sir Davies şi-a vărsat amărăciunea şi vrăjmăşia pe care le simte față de familia regală devastând biroul regelui.

— Devastând… cum?

— Portretele şi draperiile au fost tăiate. Şemineul e plin

de excremente. Țigările au fost stinse pe covor.

O oripilase măcelul acela grobian.

— Davies este un om vulgar, cu obiceiuri mizerabile. L-a lăsat pe prinț să se dedea unor desfrâuri îngrozitoare. Aşa că nu mă surprinde deloc că îşi dezvăluie inferioritatea, alegând să distrugă tot ce este bun şi curat în Cenorina.

— Dacă m-am îndoit vreo clipă de acuzațiile pe care i le-ai adus, văzând aşa biroul regelui cu siguranță nu mai am nicio îndoială.

— Păi *ai avut* vreodată vreo îndoială?

— Nu. Pentru că Throckmorton te-a ridicat în slăvi. *Asta îl va învăța minte să-i pună astfel de întrebări.* Am ajuns, zise ea şi deschise a treia uşă de pe dreapta. Îl conduse înăuntru şi se pomeni într-o încăpere mică şi întunecoasă, fără ferestre, în care se aflau doar un birou, un scaun şi un perete plin de dulapuri pentru dosare, cu toate sertarele încuiate.

El închise uşa în spatele lor şi o încuie. Îşi scoase apoi masca şi flutură din mână spre dulapuri.

— Poate că Davies e un porc, dar este unul desăvârşit. Nu ți se pare o modalitate absolut genială de a ascunde o hârtie importantă, într-un sertar încuiat, printre alte sute?

— Nu la fel de genial cum e să aduci un spărgător de încuietori desăvârşit să găsească şi să deschidă sertarul.

— Mi-ai făcut cumva un compliment?

— Nu. Throckmorton m-a angajat. „Na-ți-o pe asta, Taran Tamson!", gândi ea şi zâmbi în sinea ei.

Se plimbă apoi de-a lungul peretelui, studiind cu atenție încuietorilor. Cam o dată la zece sertare, se oprea şi atingea alama cu degetele, închidea ochii, o freca uşor, clătina din cap şi mergea mai departe. În cele din urmă îşi atinse degetul de lacătul unui sertar aflat la înălțime, îi aruncă lui Taran un zâmbet arogant, îşi scoase trusa de instrumente din săculețul pe care îl purta ascuns sub fustă şi o deschise pe masă. Fu nevoită să tragă un scaun şi să se cațăre pe el ca să ajungă cu privirea la nivelul încuietorii. Îşi făcu treaba cu încuietoarea repede… atât de repede, încât Taran rămase cu gura căscată de uimire, când descuie

sertarul.

— Nu-i niciodată o idee bună să bagi mâna aşa orbeşte într-un sertar, zise ea. Se ştie că oamenii obişnuiesc să instaleze înăuntru tot felul de capcane, ca o uit ma linie de apărare împotriva unui intrus. Se ridică apoi pe vârfuri şi se uită înăuntru.

Şi apoi icni.

Taran îşi trase imediat un scaun şi se urcă pe el. Se uită apoi în sertar şi… râse scurt şi răutăcios.

Bani. Bani gheață. Bani lichizi retraşi de la Banca Angliei. Un sertar plin de bancnote. Şi o capcană pentru şoareci, pregătită şi armată pentru orice neavizat, suficient de imprudent să bage mâna înăuntru fără să se uite.

— Chestia aia ți-ar fi rupt degetele, zise el.

— Bun venit la Banca Davies, şopti ea.

Taran îşi strecură mâna înăuntru pe marginea sertarului, până când ajunse la fundul de lemn, şi verifică până în spate.

— Asta nu-i nici pe departe suficient. Un sertar plin cu bani pur şi simplu nu e suficient.

Cate îşi întoarse privirea uluită spre el.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Cât de mulți bani a furat?

— A furat, a stors… A vândut opere de artă neprețuite. A confiscat proprietăți. Cenorina a fost o țară foarte bogată. A delapidat comorile unei națiuni întregi.

Ea se întoarse uşor şi se uită la peretele căptuşit cu sertare.

El încuviință din cap.

— Da, probabil mai sunt şi alți bani pe aici.

— Precum şi hârtiile pe care le cauți. Lasă-mă să mă întorc la treabă.

Testă apoi din nou încuietorile de la sertare şi mai deschise unul. Acesta din urmă conținea un săculeț plin cu monede de toate valorile… şi, desigur, încă o capcană. Descuie apoi un alt sertar, aproape gol, care conținea doar o jumătate ruptă dintr-o bancnotă care valora o sută de lire sterline.

— Asta nu merită să ne batem capul s-o luăm, zise el.

Mintea ei era o vâltoare confuză de gânduri, instincte, temeri şi uimire. Dar când se cocoță din nou pe scaun ca să deschidă un al patrulea sertar, fu mândră să recunoască faptul că avea degetele stabile. Încuietoarea se deschise uşor – semn că fusese deschisă de multe ori… mai des decât celelalte. Se uită înăuntru. Pe fundul sertarului se afla un teanc subțire de hârtii.

— S-ar putea să fi găsit ce căutam. Atinse prudentă maldărul de hârtii. Când văzu că nu exista nicio capcană care să-i prindă – sau chiar să îi rupă – degetele, apucă foile, se dădu jos de pe scaun şi aşeză teancul pe birou. Îți sugerez să continui, având mare grijă la ordine, ca să nu lăsăm nicio urmă a activității noastre aici.

Taran lăsă hârtiile acolo unde le pusese ea şi se aplecă, pentru a citi antetul.

— Asta e o scrisoare de la un colonel din Portugalia… în care acceptă invitația lui Davies de a veni în Cenorina peste două luni… pentru licitație.

— Ce licitație?

— Nu sunt sigur.

Dar Cate îşi putea da seama după tonul vocii lui că avea suspiciunile sale. El dădu la o parte prima foaie şi o citi pe a doua.

— Încă o scrisoare. De la un conte din Normandia, care-i spune lui Davies că banii au fost depozitați într-un cont din Elveția.

— Banii pentru ce? întrebă ea şi aruncă o privire pe foaia din mâna lui Taran. Şi de ce nu ar fi astea scrise în portugheză şi în franceză?

— Compară scrisul… zise el şi îi arătă ambele scrisori. Pentru a cripta conținutul, Davies le-a copiat şi a distrus originalele.

— Dar o licitație pentru ce? Şi bani pentru ce?

Taran mai citi o pagină.

— De la un baron din Prusia… „Am scris un cec pentru plata cerută de cinci mii de lire sterline, pentru a fi inclus în licitație şi am mai adăugat o mie de lire pentru bunăvoința

dumitale şi a spori şansele realizării acestei tranzacţii. Insulele Cenorinei ar fi o achiziţie preţioasă pentru mine şi familia mea aristocrată, care nu-şi doreşte nimic mai mult decât să folosească poziţia Cenorinei pentru a lovi în dominarea Angliei, după cum am discutat, pentru a ne infiltra în guvernul britanic şi…”

— Davies vinde Cenorina la licitaţie?! exclamă ea.

— Şşşt! zise Taran şi-i acoperi gura cu mâna.

Dar ea îi dădu mâna la o parte imediat şi vorbi mai încet:

— Dar e absurd! Nimeni nu vinde la licitaţie *o ţară!*

— Davies a fost îndrăzneţ şi a făcut ceva ce n-a crezut nimeni posibil… a capturat-o pe regină, l-a izgonit pe prinţul regent şi a preluat controlul întregii ţări. I-a furat toate bogăţiile şi acum vinde pământul şi poziţia sa geografică celui care oferă cel mai mult… acelor bărbaţi şi femei care caută putere sau pământ, sau, în cazul acestui baron, care vor Cenorina pentru amplasarea ei geografică din apropierea Angliei. Duşmanii Angliei şi-au dorit mereu să poată lovi cu uşurinţă. Altfel de ce crezi că toată treaba asta i-a atras atenţia lui Throckmorton?

— Deci Throckmorton *ştie?*

Încerca să-şi păstreze vocea şoptită, dar… dar… nimeni nu vindea o *ţară întreagă.* Nimeni nu putea cumpăra o ţară întreagă. Asta era nebunie curată!

Taran continuă să frunzărească printre hârtii. Era calm… aproape anormal de calm. Ca şi când acum – când i se confirmaseră cele mai rele şi îngrozitoare suspiciuni – putea continua cu planul său.

— Throckmorton n-a bănuit nicio clipă nimic. Şi nu s-a arătat deloc interesat de ce se întâmpla în Cenorina, până când nu i-am sugerat eu că ăsta ar putea fi planul lui Davies.

— Şi acum ştii sigur şi ai timp să-l opreşti…

— Da.

— O să-l anunţi imediat pe Throckmorton şi…

— Nu!

— Dar…

Taran ridică uşor capul şi o ţintui cu privirea. Ochii lui

erau reci, goi şi înspăimântători.

— Dacă fac asta, Throckmorton o să-l întrerupă pe Davies, şi eu îmi voi pierde şansa la răzbunare. Omul ăsta mi-a distrus familia, mândria şi viaţa! M-a ţinut departe de soţia mea. Taran o mângâie uşor pe obraz cu degetele. N-o să i-l dau pe Davies mai întâi lui Throckmorton.

— Înţeleg, zise ea, uşor resemnată. Şi chiar înţelegea pe deplin. Taran avea să poarte un război. Şi ea... ea nu mai avea nicio treabă aici. Fă cum vrei. Eu mi-am îndeplinit misiunea şi acum o să plec într-o alta.

Capitolul 40

Lui Taran nu-i venea să creadă impertinenţa acestei femei. Cate era *soţia lui.* Locul ei era lângă el, în patul lui, la mâna lui dreaptă şi acum... acum vorbea despre a pleca?

În niciun caz.

— Nu ne aşteptam să descoperim aşa de repede planul lui Sir Davies. Ridică privirea şi se citea şocul în ochii ei. Dar acum că l-am descoperit, eu trebuie să plec.

— Nu poţi pleca. Eşti scuza mea ca să locuiesc la Giraud.

— Eşti descurcăreţ. Ai putea să te ascunzi în oraş şi să aştepţi acolo să sosească vasul tău.

La naiba cu ea şi cu logica ei!

— Nu ai cum să pleci.

— Aş putea pleca cu feribotul.

El rămase cugetând câteva clipe, după care dădu curs unei idei la întâmplare.

— Ai uitat de bijuteriile Coroanei.

— *Poftim?*

— Bijuteriile Coroanei. Sunt pe aici pe undeva. La drept vorbind, ideea aceasta întâmplătoare nu era rea deloc. Tu eşti menajera-şefă. Tu poţi să le găseşti.

Cate miji ochii săi verzi şi tăioşi.

— Asta nu făcea parte din înţelegerea noastră.

— Nu. Se apropie de ea, intimidând-o cu erotismul său şi învăluind-o în ispită. Dar gândeşte-te un pic… tiara reginei este făcută din aur masiv şi încrustată cu diamante, iar în vârf, deasupra frunții, are un smarald care rivalizează cu culoarea ochilor tăi. Este piatra furtunii… denumită aşa pentru că are culoarea cerului, când vânturile iernatice aduna grupuri de nori verzi şi cenuşii. Cate ar fi fost de-a dreptul splendidă purtând pe cap coroana aceea. Coroana regelui e la fel de frumoasă precum cea a reginei, dar în loc de smarald, e încununată cu un safir aproape purpuriu la culoare. Aceea e piatra mării… denumită astfel după culoarea pe care o capătă oceanul, după ce trece furtuna şi răsăritul soarelui încă se mai reflectă în apele tulburi. Poziționarea geografică a Cenorinei în Oceanul Atlantic ne-a adus nenumărate bogății şi comori… bijuterii ale Coroanei fără seamăn, mai impresionante decât oricare alte bijuterii din lume.

— Şi acum nu ştie nimeni unde sunt?

— Au dispărut! Au dispărut! repetă el cu o înverşunare amară, fiind evident că acest fapt îi frângea inima.

Însă Cate era înnebunitor de pragmatică.

— Le-a vândut Sir Davies.

— Davies obişnuia să privească bijuteriile Coroanei cu o lăcomie de nedescris… şi se spune că, după înmormântarea regelui, a fost văzut probând coroana regală în fața oglinzii. Nu ar fi vândut ceva care îi oferea o asemenea satisfacție. Taran simțea cum amintirea aceasta îl mistuia pe dinăuntru, arzându-i măruntaiele. Fusese de față. Văzuse totul. Îl lovise pe Davies atât de tare peste față, încât îi zburase coroana de pe cap şi apoi îi strigase cu înverşunare că nu era demn nici să lustruiască pantofii răposatului rege.

Şi atunci văzuse pentru prima dată dispreț amar şi ranchiună în ochii lui Davies. Dar prințului arogant care fusese la vremea aceea nu-i păsase de asta. Şi nu-i trecuse nicio clipă prin minte că Davies ar fi îndrăznit să facă… ceea ce făcuse.

La fel de pragmatic precum Cate, Taran adăugă atunci:

— În orice caz, niciuna dintre pietre nu a apărut pe

piața mondială.

— Pietrele pot fi tăiate.

— Dar culoarea nu poate fi reprodusă.

— Aşadar vrei să găsesc bijuteriile Coroanei, în timp ce aştept să plec din Cenorina?

— Păi ce altceva ai de făcut?

Ea izbucni în râs.

— Ştiu că palatul acesta nu-i tocmai responsabilitatea mea, dar e evident că a fost cândva, demult, un cămin plin de iubire. Îmi vorbeşte… mă imploră să-i restaurez spiritul… şi dacă chiar trebuie să mai rămân, aş prefera să acționez în calitate de menajeră şi nu de hoț.

Aşadar iubea şi ea Giraud. Aproape că îi venea să se năpustească spre ea şi să o strângă în brațe de bucurie. Dar Cate ținea brațele încrucişate la piept, de parcă înțelegea că renunțase prea uşor la intenția sa de a pleca. Şi dacă voia să o țină să nu se îmbarce în primul feribot înapoi spre Anglia, nu ar fi fost o idee bună să zâmbească la adresa mândriei ei.

— Este o decizie nobilă, zise el.

— Da, răspunse ea sec, după care se urcă din nou pe scaun şi începu să încuie la loc sertarele. După ce termină, se dădu jos de pe scaun şi-şi aşează mâinile pe talie, privindu-l plină de dezaprobare. Azi-dimineață îmi vorbeai despre revoluție. M-ai rugat să am grijă să aprind cumva farul de semnalizare. Şi eu am fost de acord. Mi-ai cerut să o salvez pe regină. Şi din nou, am fost de acord. Şi acum vrei să găsesc bijuteriile Coroanei… chiar nu se vor termina niciodată aceste sarcini pe care mi le ceri?

— Îți cer şi să-mi încălzeşti patul în fiecare noapte.

— E patul meu! În fiecare noapte. Un bărbat care-i cere atât de multe lucruri unei femei ar fi înțelept să țină minte care sunt limitele ei… şi să i le respecte!

— Te respect mai presus de oricare altă femeie.

— Ce mai compliment… murmură ea, ducându-se spre uşă. Pune-ți deghizarea. Trebuie să plec. Servitorii îşi tărăgănează sarcinile, dacă nu sunt acolo să-i impulsionez.

— O să învețe.

— Într-adevăr, zise ea. În mod evident, nu avea nici cea

mai mică îndoială în privința faptului că îi putea modela în conformitate cu voința sa. Deşi îți promit să fiu cu ochii în patru după ascunzătoarea bijuteriilor Coroanei... trebuie să mărturisesc că mă tem că Sir Davies le-a dus într-un loc secret şi le-a îngropat adânc.

— Săpatul este o muncă mult prea grea pentru el. Poate că l-a obligat pe unul dintre oamenii mei să sape o groapă... şi l-a îngropat pe bietul nefericit împreună cu bijuteriile.

— Îngrozitor! Cate apăsă pe clanță, dar se opri imediat. Pe unul dintre *oamenii tăi?*

Taran îşi blestemă în gât sentimentul de posesiune regală.

— Sunt cenorinean.

Cate îl privi în mod straniu şi intens.

— Chiar rişti totul pentru aventura asta, nu-i aşa?

— Da.

— Dar şi dacă va fi să găsesc bijuteriile Coroanei şi averea pe care o ascunde Sir Davies, câştigul tău va fi incomensurabil.

— Poate că lăcomia e ceea ce mă conduce. Şi poate că şi pe tine la fel. Dacă vei găsi bijuteriile, fără îndoială vei dori să alegi pentru tine una sau două...

Cate izbucni atunci:

— Dacă o să găsesc bijuteriile, fii sigur că o să-mi iau partea mea, fără să-ți cer voie.

Doamne, Dumnezeule! Cât de mult iubea spiritul acela al ei înflăcărat.

— Ai ceva de pirat în tine... se apropie apoi de ea şi zise ferm: Fiind soția mea, bijuteriile pe care le recuperezi sunt ale tale.

— Pentru că, dacă o să le găsesc, sigur o să vreau să le vând, nu? Ei bine, nu prea cred, domnule! Bijuteriile îi aparțin reginei!

— Şi regina va fi splendidă.

Cate îi aruncă o privire tăioasă, pe care o resimți până-n măduva oaselor.

— Tu, domnule... eşti un amestec ciudat de pirat

condamnabil şi prinț nobil. Dar încă nu-mi pot da seama care din acestea două este real.

Se apropiau periculos de mult de adevăr.

Şi oare chiar era acesta un lucru rău? Poate că avea să fie – de fapt, *fără îndoială* avea să fie – absolut furioasă să descopere că era prințul regent… dar asta ar fi şi explicat multe. Ba mai mult de atât, i se părea puțin probabil că urma să scoată un pistol şi să-l împuşte din nou. Nu aici. Nu acum.

— De ce nu pot fi amândouă reale?

Cate îşi îndreptă gulerul, reverele şi şorțul.

— L-am cunoscut deja pe pirat. A dormit în patul meu noaptea trecută şi a fost exact la fel de lacom şi de păcătos cum ar fi putut spera orice femeie. Dar nu l-a cunoscut niciodată cu adevărat pe prinț.

Îşi adună apoi fustele şi ieşi, urmată de foşnetul de material.

Capitolul 41

Taran rămase câteva clipe privind uşa închisă. După plecarea lui Cate, parcă îi mai revenea într-o oarecare măsură judecata sănătoasă.

Oare ce naiba fusese în capul lui?

O condamnase pe care să rămână aici, în locul acesta unde trădarea pândea la fiecare pas şi în fiecare umbră, unde vechi resentimente din trecut străluceau la suprafață precum uleiul într-o tigaie încinsă şi unde o bătălie stătea gata să înceapă.

Ea fusese gata să plece. Iar el o convinsese, o constrânsese… *o mituise* până fusese de acord să rămână. Aici. În Cenorina. Într-un mare pericol. Ce fel de bărbat era el, ca să-şi țină soția lângă el, mai degrabă decât s-o trimită să plece…

Ce să mai? Îşi putea spune că o convinsese să rămână cu el pentru că voia să plece într-o altă misiune, pentru

Throckmorton. Şi ar fi fost în pericol şi acolo. Dar lui Throckmorton i-ar fi luat destul timp să îi găsească o nouă misiune, şi până atunci Taran ar fi câştigat bătălia sa şi ar fi putut-o aduce înapoi în Cenorina lângă el. Ori aşa, ori el avea să moară şi ea ar fi devenit o văduvă foarte bogată.

Dar nu se putea minți pe sine. O voia alături de el. Pentru că voia să se trezească în patul ei în fiecare dimineață, să se uite în ochii ei şi să ştie că îl iubea – indiferent cât de nedemn ar fi fost de un asemenea devotament. În fiecare noapte voia să se întindă în pat lângă ea şi să facă dragoste cu ea, în timp ce fulgerele explodau cu exaltarea cerului de plăcerea ei şi de a lui.

Ea îi dădea putere.

Vorbise foarte serios cu ceea ce spusese în dimineața aceea – avea încredere deplină în competențele ei… şi avea nevoie de ea lângă el.

Şi totuşi ar fi trebuit să o lase să plece.

Oare la ce se gândea ea?

*

La ce se gândea ea?

Cate mărşăluia cu paşi mari în jos pe coridor, înspre galerie, încercând să se descarce de frustrare, fără să se arunce pe jos, neputincioasă, țipând şi dând din picioare.

Dar îşi petrecuse noaptea într-un extaz fără seamăn… şi fără somn.

Şi apoi toată ziua se străduise din răsputeri să-şi stabilească autoritatea asupra unui personal domestic leneş şi, de multe ori, precaut.

Găsise chiar acele hârtii pe care fusese trimisă aici să le descopere.

Ar fi trebuit să se simtă triumfătoare. Ar fi trebuit să se pregătească să plece înapoi în Anglia şi apoi într-o altă misiune.

În schimb, îi permisese cumva lui Taran să o convingă să rămână şi să caute bijuteriile Coroanei.

Ei nu-i păsa de bijuteriile Coroanei.

Nu-i păsa nici de sărăcia lucie în care se scălda acum Cenorina.

Şi nu-i păsa nici dacă acei servitori posaci şi rezervați erau sau nu eliberați de sub jugul opresiunii.

Păi şi atunci de ce naiba fusese de acord?

Pentru că de fapt îi păsa foarte mult – şi de Cenorina, şi de locuitorii ei, şi de regină, şi de lupta pe care o duceau pentru a-l detrona pe Sir Davies. Şi cel mai mult şi mai mult de Taran.

Îi păsa de Taran! De soțul ei ticălos, care dispăruse convenabil, care fusese torturat şi care avea sufletul frânt, care era uneori fermecător şi mereu, mereu bun la pat.

Dar de ce îi păsa? Când se transformase toată furia ei îndreptățită într-o poveste sentimentală şi dulce-amăruie de iubire?

Şi-ar fi dorit să creadă că era o pasiune pur fizică.

Dar ştia ea mai bine de atât. În dimineața aceasta, povestea lui despre cum supraviețuise anilor petrecuți pe vasul piraților îi schimbase pentru totdeauna părerea despre caracterul lui. Nu mai era doar Taran, flăcăul care o trădase pe naiva Caitlin şi jurămintele nupțiale pe care le rostiseră în Scoția. Acum era un bărbat adevărat. Un lider al oamenilor: lipsit de onoare, de milă sau de compasiune. Şi nu o iubea.

Nu se putea minți singură. Era numai şi numai vina ei că rămânea în situația aceasta toxică. Vina ei. Vina ei! *Vina ei!*

Coborî scara lată într-o frenezie de furie, dar mândră de maturitatea sa. Ce să mai? Aproape că nu tropăia deloc pe trepte.

Era o mare proastă să mai zăbovească în locul acesta. Să îşi imagineze o viață alături de Taran. Să vrea să-l ajute în misiunea lui.

Ajunse jos şi se uită prin intrându-l principal al casei. Era ponosit, prăfuit, mirosea a mucegai şi avea nevoie de mai multă îngrijire decât îi putea oferi actualul personal domestic.

Proastă? Nu, nu era proastă. Era absolut şi complet *idioată.*

Ar fi fost mai bine să plece acum. Chiar acum! Să iasă pe uşa aia principală. Pe uşa aia principală… care în clipa asta stătea larg deschisă.

Se îndreptă spre uşă, intenționând să îşi mai descarce un pic din furie, cu o lovitură straşnică în lemnul acela vechi. Ajunsese deja la jumătatea drumului spre intrare, când auzi un țipăt scurt şi ascuțit ca de şoricel răsunând din bibliotecă. Țipătul fu urmat de vocea înspăimântată a unei tinere femei care implora în şoaptă pentru… pentru ceva.

Lui Cate nu-i plăcea ce auzea. Nu-i plăcea absolut deloc. Porni fermă în direcția bibliotecii şi se uită înăuntru. O văzu acolo pe Gracia, zbătându-se disperată în brațele unei bestii de soldat – masiv, ursuz şi nebărbierit – în timp ce un altul – la fel de amenințător – se învârtea prin încăpere, cu un pahar de whisky în mână, examinând bibelourile.

Gillies, fratele lui Gracia, zăcea întins pe jos, inconştient.

Erau mercenari. Nu avea nicio îndoială în privința asta. În clipa aceea, Cate se confrunta cu o situație care necesita imediat o intervenție.

Şi Cate primea cu brațele deschise provocarea aceasta.

După cum o învățase Blowfish, se uită prin cameră, căutând potențiale arme. În colț, lângă fotoliile de piele se afla un suport de lumânare sculptat, confecționat din fier, înalt de un metru şi jumătate.

Da. Acesta îi va servi de minune.

Îşi dădu frâu liber furiei şi-şi permise să deschidă ambele uşi masive ale bibliotecii, atât de tare, încât se trântiră zgomotos de pereți.

Soldații ridicară privirile, surprinşi şi apoi o studiară din cap până în picioare, cu insolența caracteristică numai bărbaților masivi şi brutali.

Cate văzu lacrimile din ochii lui Gracia şi pe un ton aspru şi autoritar le zise celor doi netrebnici:

— Dați-i drumul domnişoarei!

Cel care avea în mână paharul de whisky râse neplăcut şi batjocoritor.

Cel care o ținea pe Gracia pufni scârbos:

— Aşteaptă-ți rândul, frumoasa mea!

— Nu sunt *frumoasa ta!* Cate mărşălui în cameră, hotărâtă să-şi impună autoritatea. Se duse în dreptul suportului de lumânări, îşi înfipse fermă picioarele în podea şi mârâi: Sunt menajera-şefă de la Giraud şi sunt responsabilă pentru personalul domestic al casei. Şi nu permit ca hoții şi violatorii să se perinde liberi cum şi pe unde au chef!

Omul mătăhălos care ținea în mână paharul de whisky examină o clipă un pumnal încrustat cu pietre prețioase de pe un raft, după care îl strecură nonşalant în buzunar.

Pe un ton şi mai tăios, Cate izbucni:

— Pune-l la loc imediat!

Omul tresări, surprins.

Cel care o ținea pe slujnică, o împinse deoparte pe fată.

Gracia se împletici, plângând şi începu să-şi tragă de rochie, ca să se acopere la loc.

Nemernic josnic! Cate fu cuprinsă atunci de un val de furie şi mai puternic.

Gracia fugi spre fratele ei. Căzu în genunchi lângă el şi-şi aşează o clipă capul pe pieptul lui, plângând în hohote, după care îl apucă de la subsuori. Gâfâind şi mârâind din cauza efortului, începu să-l târască spre perete, ca să-l îndepărteze din calea confruntării.

Mercenarul acela ticălos şi mătăhălos mărşălui spre Cate, cu capul uşor plecat şi cu o expresie ucigătoare întipărită pe chip.

Ea smulse atunci lumânarea din vârful suportului şi o aruncă deoparte. Apucă stativul de fier cu ambele mâini şi îl mânui ca pe o suliță, îndreptându-l spre soldatul care se apropia. Miji ochii, îşi dădu frâu liber furiei sălbatice şi descătuşate, care clocotea în interiorul ființei ei, scoase un răcnet gutural, aproape animalic şi atacă.

Blowfish o învățase că cel mai bun atac era cel în care îți prindeai oponentul pe nepregătite.

Şi soldatul *chiar fu* surprins şi luat pe nepregătite. La vederea acelei valkirii dezlănțuite, omul se împletici înapoi, fluturând din brațe.

Cate răcni din nou şi-l urmări în linie dreaptă, împingându-l cu spatele spre fereastră. Apoi îl lovi. Vârful ascuțit al suliței ei improvizate împunse vesta groasă de piele pe care o purta. Din inerția loviturii, umerii lui se izbiră violent de geam. Căzu pe spate. Zeci de cioburi mici care semănau cu nişte diamante explodară în spatele lui.

Omul urlă de groază.

Şi se împletici pe spate.

Şi căzu jos pe pământ de la trei metri înălțime.

Aterizã cu o bubuitură mulțumitoare, care îi scoase cu forța tot aerul din plămâni. Icni. Şi apoi gemu de durere.

— Deja mă simt mai bine, cugetă ea.

După care se răsuci pe călcâie şi se întoarse spre celălalt mercenar. Ridică spre el sulița aceea improvizată.

Omul se uită în ochii ei furioşi. Scoase imediat din buzunar pumnalul încrustat cu pietre prețioase, îl aruncă deoparte, după care se năpusti afară din încăpere şi fugi afară pe uşa deschisă de la intrare.

Cate porni imediat pe urmele lui, vânătă de furie că un om ar fi îndrăznit să profite de o slujitoare aflată în slujba *ei* şi că un altul ar fi cutezat să fure de la *ea* şi din locul *care se afla în grija ei.* Când ajunse la uşa principală a palatului, ridică piciorul şi o închise, trântind-o. Rămase acolo, gâfâind de furie şi de frustrare, dorindu-şi în sinea sa să poată face mai mult, să poată porni un măcel şi să lupte mai multe bătălii… Dar apoi auzi icnetul şoptit şi tremurat al respirației unei fetişcane înspăimântate. Cate se întoarse uşor şi o zări pe Gracia, desfigurată de plâns şi ghemuită deasupra trupului inert al fratelui ei.

Dintr-odată, furia lui Cate se mistui ca prin farmec – cu eficiența rapidă pe care o învățase într-o şcoală aspră şi singuratică. Aşeză stativul de fier la locul său, după care se duse lângă Gracia. Se ghemui în genunchi lângă fată şi lângă fratele ei şi îşi apăsă degetele pe gâtul lui Gillies. Se simțea un puls puternic. Încuviință din cap, uşurată.

— E în viață.

— Slavă Domnului! exclamă Gracia, îngropându-şi fața în palme şi plângând.

Băiatul se agită scurt, deschise ochii şi se uită în jur, alarmat.

Încercă să se ridice pe coate, dar Cate îl apăsă pe umeri.

— Rămâi acolo. Ridică apoi vocea şi strigă: Am nevoie de ajutor!

Într-o clipită, se pomeni înconjurată de vreo doisprezece servitori.

— Duceți-l în pat, le porunci ea, cu fermitate.

Doi lachei îl ajutară să se ridice în picioare şi apoi îl conduseră spre scări, cu brațele strânse în jurul umerilor lui.

Cate o îmbrățişă pe Gracia, ca să o liniştească.

— Cum eşti? Te-a rănit bestia aia de om?

Gracia tremura din toate încheieturile, dar clătină din cap ca răspuns.

— A încercat… a vrut… dar l-ai oprit dumneata! exclamă fata, recunoscătoare şi-şi îngropă fața în umărul lui Cate.

— Îți promit că, atât timp cât voi conduce eu gospodăria asta, nu se va mai întâmpla niciodată ceva atât de scandalos! O strânse mai tare în brațe pe Gracia şi se ridică în picioare, luând-o cu ea pe fată. Întoarse apoi capul şi cercetă cu privirea chipurile servitorilor adunați în jurul lor. Cine erau oamenii ăia? Ce căutau aici?

Oamenii făcură schimb de priviri temătoare şi apoi Harkness veni în față şi zise:

— Völker şi Stein. Mercenarii care stau la fortăreață şi păzesc portul vin aici o dată pe săptămână după mâncare. Bucătarul le dă tot ce vor, dar devin din ce în ce mai îndrăzneți de fiecare dată. Ştiam că o să se întâmple ceva de genul acesta. De-aia lucrăm în grupuri de obicei. Doar că acum nu ne-am dat seama… adică n-am ştiut că… oftă din greu, după care încheie scurt: Nu trebuiau să vină până mâine.

— Păi şi nu aveați de gând să faceți nimic? ceru să ştie Cate, indignată.

Zelle se îndreptă de umeri şi zise:

— Tocmai puneam la cale un plan să le distragem

atenția, dar apoi ai… ai venit dumneata şi…

Dar înainte să îşi termine ideea, interveni Harkness:

— Aveam de gând să-i salvăm pe aceşti tineri, dar nu chiar atât de… năvalnic!

Mânia lui Cate se mai domoli atunci.

— Am înțeles…

Şi apoi, pe neaşteptate, mânerul mare şi greu de fier al uşii principale se izbi de lemnul vechi atât de tare, încât se cutremură rama uşii.

Toată lumea tresări.

Cate o lăsă din brațe pe Gracia.

— S-au întors. Şi de data asta o să fie furioşi.

Capitolul 42

Cate se îndreptă spre uşă. O precauție tardivă lua locul furiei de mai devreme. Dar ea inițiase treaba asta. Şi tot ea trebuia să o termine.

Signor Marino zise brusc, de undeva din spatele ei:

— Stai! Stătea la capătul coridorului lung care ducea spre bucătărie, ținând în mâini o cutie mare de lemn. Slujnica de la bucătărie şi ajutorul de bucătar se aflau în spatele lui, cu alte cutii mai mici. Am aici mâncarea lor. Veni apoi spre ea. Şi îți apăr spatele!

Cate îşi luă o clipă să se uite în jur.

Personalul domestic – personalul ei – se adunase în jurul său, unit de acțiunile ei.

Încuviință din cap spre ei, recunoscându-le sprijinul, după care le făcu semn lacheilor să deschidă ambele uşi.

Oamenii se supuseră.

Cu sângele scurgându-i-se din tăieturile de pe față şi de pe mâini, cu brațul stâng răsucit într-un unghi ciudat şi cu ochii roşii şi plini de cruzime, Völker era o imagine de temut. Flutură din pumnalul său la adresa servitorilor, după care întinse brațul drept şi arătă spre ea.

— Cățea blestemată! O să te omor!

Vocea lui suna mai rezonantă şi mai guturală ca mai devreme, iar cu umerii aceia mătăhăloşi, cocârjaţi şi păroşi şi cu ochii ăia mici şi negri, cufundaţi în cap, semăna cu un urs turbat.

Stein ţinea sabia scoasă din teacă şi pistolul pregătit şi rânjea răutăcios – suficient de curajos, acum că-l avea lângă el pe prietenul său.

— Ba nu, n-o să mă omori. Cate îl privi fix în ochi şi vorbi cu toată forţa deplină şi fermă a autorităţii sale. Am pregătit mâncarea să o luaţi înapoi la fortăreaţă. Făcu apoi un pas în spate, ca să îi permită lui Signor Marino să vină în faţă şi să aşeze lăzile cu mâncare pe verandă.

— N-o să te prefaci că *asta…* zise Völker apăsat, gesticulând spre braţul său rănit… nu s-a întâmplat. N-o să te las să scapi cu asta.

— Fireşte că nu, zise Cate cu înflăcărare. Acest ultraj pe care l-aţi comis în mod cert s-a întâmplat şi, din cauza acţiunilor voastre, vi se interzice de-acum înainte intrarea în casă. Pe viitor, veţi veni la uşa de la bucătărie şi veţi aştepta afară, în timp ce bucătarul vă pregăteşte mâncarea.

Völker făcu un pas în faţă, ameninţător, fluturând din cuţit în sus şi în jos şi indicând silueta ei.

— Io nu primesc ordine de la o femeie.

Cinci bărbaţi – grădinarii de la Giraud – împrejmuiră intrarea în casă, cu greblele şi cu furcile ridicate şi îndreptate spre cei doi mercenari.

Stein făcu un pas mic înapoi şi îşi drese glasul.

— Völker…

Völker se uită spre grădinari.

— Ce dracului credeţi că faceţi? Mârâi şi-şi băgă pumnalul înapoi la centură, scoase pistolul şi-l îndreptă spre semicercul de oameni. Vreţi să mâncaţi plumb?

Direct din spatele lui Cate, vocea lui Taran tună atunci:

— Ai un singur glonţ. Taran o luă de braţ pe Cate, o trase într-o parte să stea lângă el, dar un pic mai în spate. Alegeţi-vă cu grijă ţintele… pentru că o să fie ultimele împuşcături pe care le mai trageţi… vreodată!

Ameninţarea care răsuna în vocea lui îi făcu lui Cate

părul să i se ridice pe ceafă.

Taran! Taran era aici!

Şi Cate se pomeni speriată pentru ei amândoi şi în acelaşi timp… uşurată. Pentru că nu avea absolut nicio îndoială că, fie şi legat la ochi, tot i-ar fi ținut piept cu brio lui Völker.

— Acum mă amenință un orb? zise Völker şi izbucni într-un hohot de râs aspru şi neplăcut.

— Un *soldat* orb. Cate încercă să vină în fața lui Taran, dar el o opri scurt, aşezându-şi mâna pe brațul ei. Mercenarii nu ştiu cum să calculeze? Nu ştiu să-şi dea seama când şansele sunt împotriva lor? Aş spune că în domeniul vostru matematica elementară ar fi o calitate utilă.

Völker era rănit şi avea o dispoziție întunecată. Ar fi atacat fără nicio ezitare.

Însă Stein îl prinse de haină.

— Căpitanul n-o să fie mulțumit, dacă află că ne-am luat la harță cu oamenii.

Völker se scutură ca să scape de el, după care se uită în jur la fețele ostile care îi înconjurau.

— O să ne întoarcem cu tot escadronul!

— Şi să lăsați nepăzită fortăreața de la gura portului? Asta mi se pare destul de imprudent, zise Taran.

Völker se încruntă imediat. Arătă apoi cu pumnul său cărnos către Cate.

— O să te fac să-ți pară rău mai devreme sau mai târziu. Se răsuci apoi pe călcâie şi mărşălui spre căruța parcată pe alee. Încărcați mâncarea, nemernici leneşi ce sunteți!

Signor Marino puse el însuşi lăzile cu mâncare în căruță.

După aceea cei doi soldați se urcară şi plecară.

Servitorii stăteau în grupuri mici şi tensionate.

Harkness fu cel care rupse în cele din urmă tăcerea aceea apăsătoare:

— Chiar *o să se întoarcă* tot escadronul ca să se răzbune?

— Depinde ce poveste o să spună, zise Taran pe un ton

sec. Mă îndoiesc că o să recunoască că i-au înfrânt menajera, grădinarii, lacheii şi servitoarele.

Servitorii se mai relaxară un pic şi chicotiră.

— Şi un orb, adăugă Cate, cu o ironie fină pe care numai Taran o înţelese. Îl luă apoi de braţ şi se întoarse cu faţa spre personalul ei. Vă mulţumesc pentru susţinere în problema aceasta. Gracia, du-te la bucătărie cu Zelle să bei o ceaşcă de ceai cald şi să mănânci nişte pâine cu gem. Iar voi restul... ştiţi care sunt îndatoririle voastre. Duceţi-vă şi îndepliniţi-le!

Cu o vervă şi cu un zel pe care Cate le vedea pentru prima dată la ei, oamenii se împrăştiară la treburile lor.

Cate îşi apăsă degetele pe frunte şi scoase un oftat tremurând de uşurare.

— Măcar s-a terminat bine.

Taran râse scurt.

— Nu s-a terminat încă. Ai grijă, iubirea mea, să nu ieşi niciodată singură din casă.

— Am grijă. Dar nu puteam permite ca... ca... bruta aia... s-o violeze pe copilă.

— Sigur că nu. Tu nu ai putea permite niciodată să aibă loc o astfel de nedreptate, zise Taran şi-i mângâie uşor şuviţele de păr de pe ceafă. Totuşi am senzaţia că acţiunile tale nesăbuite ţi-au câştigat loialitatea servitorilor.

Acţiuni nesăbuite. Mda. Ce să mai? Nu prea avea cum să-l contrazică aici.

— Da, cred că ai dreptate.

— Când am auzit scandalul, aproape că mi-am scos bandajul, ca să vin să-ţi sar în ajutor.

— Cu siguranţă asta ar fi fost o vindecare cu adevărat miraculoasă... Ca să nu mai vorbim că şi fatală pentru misiunea ta. Noroc că n-am avut nevoie de tine.

Dar adevărul era că *avusese* nevoie de el. Şi avea nevoie de el şi acum, că trecuse momentul de criză. Acum că se domolise furia care-i dăduse putere şi că îi dispăruse tot curajul. Avea nevoie de el s-o strângă în braţe şi să-i şoptească la ureche că era curajoasă şi inteligentă... şi că o iubea.

Dar nu-i putea spune nimic din toate astea. Nimeni nu voia să creadă că o femeie care avea aproape un metru optzeci înălțime şi un temperament pe măsură staturii sale putea suferi de momente în care să se teamă şi să tremure. În plus el nu o iubea pe ea. Pur şi simplu nu o iubea.

Şi totuşi tonul nonşalant al vocii ei nu părea să-l păcălească pe Taran. Mâna lui se strânse pe ceafa ei, o trase în brațele lui şi o îmbrățişă strâns la pieptul său, în timp ce inspiră adânc, până când trecu momentul de panică şi era din nou ea însăşi.

Pe un ton sec, îi zise apoi:

— Nu am văzut ce s-a întâmplat, dar i-am auzit pe servitori. Chiar l-ai împins pe geam pe unul din mercenari?

— Cu ajutorul unui stativ de lumânare.

— Şi pe celălalt l-ai fugărit pe uşă afară?

— Da.

Taran o strânse şi mai tare la piept.

— Oh, Doamne, Cate…

Ea înțelegea foarte bine îngrijorarea din vocea lui.

— Trebuie să ai încredere că Blowfish m-a instruit bine.

— Am. Dar cu cât termin mai repede cu Davies… O scutură un pic, după care o îndepărtă din brațele sale. Ascultă… după ce ai plecat din camera de sus…

— Din bancă?

— Da. După ce ai plecat din banca lui Davies… m-am gândit un pic. În clipa aceea buzele lui se strânseră într-o linie sumbră. Ar trebui să te duci…

— Să mă duc?

Ce naiba voia să spună cu asta?

— Înapoi în Anglia.

Aşa ar fi trebuit. Ar fi trebuit să plece. Exact asta ar fi trebuit să facă. În fond îşi spusese şi ea de mai multe ori că să rămână în Cenorina era o mare imprudență. Dar dacă ar fi plecat… el ar fi rămas singur să aprindă farul de semnalizare, să o elibereze pe regină şi să poarte această bătălie.

După estimările ei, Taran era deja pe cont propriu de mult prea mult timp. Şi nu se putea îndura să-l părăsească.

Câte alte cicatrici ar mai fi adunat trupul şi sufletul lui până la sfârşitul misiunii lor?

Aşa că râse, cu ironie.

— Nu scapi aşa de uşor de promisiunea pe care mi-ai făcut-o!

— Ce promisiune?

— Păi mi-ai promis bijuteriile Coroanei, desigur.

Buzele lui se mai relaxară un pic atunci. Şi deja suna mai uşurat când zise:

— Aşa este.

— Atunci o să rămân până când le găsesc.

Capitolul 43

Taran se sprijini de peretele de pe coridorul întunecos din afara dormitorului lor, aşteptând-o pe care să iasă din baie. Iar când aceasta ieşi, îmbrăcată în cămaşă de noapte şi frecându-şi părul cu un prosop, zise:

— O să ies iar în noaptea asta.

Cate tresări, îşi dădu prosopul la o parte de pe față şi izbucni:

— Chiar îți face plăcere să mă sperii, nu?

Vocea lui se îmbună când îi răspunse:

— Nu *să te sperii* e ceea ce-mi face mie plăcere…

Coridorul era luminat de o singură lumânare, dar tot îi putea vedea ochii şi zâmbetul enigmatic. La naiba cu ea! Fusese mereu extrem de bună la flirturi.

— Şi ce faci în noaptea asta? Te duci să-ți cauți altă femeie? întrebă ea, fără a părea cu adevărat îngrijorată.

— După noaptea trecută în brațele tale, abia mă mai țin pe picioare, darămite să mai caut compania alteia.

— Pfui! pufni ea, încercând să pară nepăsătoare, dar sunând destul de încântată. Se apropie mai mult de el. Şi de ce-mi spui mie asta?

— Suntem parteneri egali în lupta asta pentru libertate. Sau nu? O luă apoi de mână şi îi sărută degetele. O să mă

duc până în Arianna ca să mai caut aliați pentru bătălia care urmează. O să mă întorc în zori.

— Foarte bine. Ai grijă să nu mă trezeşti când te întorci, spuse ea, dar în acelaşi timp îi strânse mâna, încurajator.

Taran îşi permise să mai rămână câteva clipe captivat de farmecul ei.

— O soție bună ar sta trează ca să mă întâmpine.

Cu un amuzament sarcastic şi tăios, ea zise atunci:

— O soție înțeleaptă, atunci când se confruntă cu un soț care se strecoară afară după lăsarea întunericului, îl întâmpină cu o tigaie aplicată pe frunte.

Doamne, Dumnezeule, ce-i mai plăceau confruntările astea verbale cu ea. Când era sumbru şi serios, din cauza poverilor îndatoririlor care-i atârnau pe umeri, nu trebuia decât să o vadă şi să vorbească cu ea şi simțea imediat cum acel zbucium îi era alinat.

— Poate ar fi mai bine să dormi, atunci.

— Păi exact asta intenționez, zise ea şi apoi, spre surprinderea lui, îl sărută pe obraz, afectuoasă. Ai grijă!

— O să am.

— Fii inteligent!

— Păi sunt. Nu m-ar putea recunoaşte nimeni deghizat în bietul tău soț orb. Şi oricum, ar fi puțini şi cei care m-ar putea recunoaşte din anii pe care i-am petrecut în trecut aici în Cenorina. În plus, sunt cu ochii în patru şi cu urechile pâlnii. Am ajuns prea departe ca să periclitez operațiunea asta acum.

— Pfui! zise ea, din nou.

Îl împinse apoi, zorindu-l să plece şi îl privi coborând pe scări.

Uşa principală masivă a palatului Giraud scârțâi uşor când o deschise, şi apoi Taran ieşi afară în lumina lunii şi se îndreptă spre grajduri. Intră precaut. Caii tatălui său reprezentaseră mândria şi bucuria regelui, dar ştia că Davies fusese mereu un călăreț deplorabil – stătea prost în şa şi era rău cu caii – aşa că se temea acum de ce ar fi putut găsi aici.

Şi totuşi grajdurile miroseau a fân proaspăt şi curat, a

piele şi se auzea nechezatul slab de întâmpinare cabalină. Înaintă uşor de-a lungul liniei de staule, în care se aflau caii favoriți ai tatălui său. Putea vedea silueta unui cal... oare? Oare putea să fie Narragansett? Se deplasă uşor ca să deschidă obloanele şi să lase lumina lunii să pătrundă înăuntru.

Fără niciun avertisment, nişte degete puternice îl apucară de încheietură. Şi apoi simți vârful unui cuțit împungându-l în coaste. Pe o voce adâncă şi amenințătoare, un bărbat îi zise atunci:

— Identifică-te!

Taran pricepu imediat cine era. Numai Wahkan – omul care-l adusese pe Narragansett din America – l-ar fi putut lua aşa prin surprindere.

— O să las lumina să intre în grajd. Atunci o să-ți dai seama cine sunt.

Mâna strânsă pe încheietura lui se mai slăbi un pic. Auzi sunetul neted al cuțitului, care era alunecat înapoi în teacă.

— Nu-i nevoie de asta, prințul meu. Chipurile pot fi înşelătoare, dar vocea dumneavoastră spune totul.

Taran deschise oblonul şi se întoarse spre Wahkan.

În lumina difuză a lunii, cei doi bărbați se priviră îndelung, cercetând schimbările pe care le suferise fiecare dintre ei. Şi erau multe, desigur.

Taran ştia foarte bine cum arăta acum. Iar Wahkan... ei bine, Wahkan îmbătrânise mult. Fusese mereu scund şi vânos, cu un chip tuciuriu-roşiatic, sărutat de soare şi pârjolit de vreme şi cu ochi căprui aspri, care văzuseră cândva un deşert american. Fusese mereu un om mândru, băştinaş originar din America, care iubise şi îmblânzise caii. Şi acum, în mod evident, era bătrân, neîncrezător şi gata să lupte sau să fugă – în funcție de ce avea nevoie să facă pentru a supraviețui unei vieți dificile.

În clipa aceasta uşurarea pe care o simțea Taran ştiind că omul în care avea încredere era aici se îmbina cu iritarea care îl încerca văzând staulele goale.

— Când era în viață tata, ai umplut grajdul acesta cu

cai de rasă pură.

— Davies voia să-i vândă. Aşa că i-am eliberat.

Răspunsul omului îi aduse lui Taran un val nou de speranță.

— Caii sunt… sălbatici? Sunt… liberi?

Umbra unui zâmbet îşi făcu loc pe chipul încercat al lui Wahkan.

— Sălbatici şi liberi. Da, prințul meu… pe insulă zburdă liberă chiar acum o herghelie grozavă de cai. Dacă v-ați întors acum ca să rămâneți, o să îi adun, o să-i capturez şi o să-i îmblânzesc din nou pentru dumneavoastră.

Cu o seriozitate letală, Taran răspunse ferm:

— Sunt aici să-mi iau înapoi regatul.

— Asta-i răspunsul pe care aşteptam să-l aud, zise Wahkan, după care îi făcu semn spre calul din spatele lui. Armăsarul tatălui dumneavoastră a rămas tovarăşul meu.

Taran se întoarse spre grajduri. Aşadar *chiar era* Narragansett… slab şi bătrân, dar cu o postură în continuare regală şi cu ochii strălucindu-i de o inteligență aproape omenească.

— El de ce a rămas?

— Pentru că-i inteligent. Mai inteligent decât orice alt cal cu care-am lucrat vreodată. N-a vrut să plece. Am încercat de mai multe ori să-l gonesc, zise Wahkan, fluturând din mână. Dar s-a întors de fiecare dată. Şi apoi Davies şi-a dat seama că unicul cal rămas aici la grajduri era cel al regelui. Şi apoi i-a venit ideea de a-şi aşeza fundul ăla schilod şi ordinar pe şaua armăsarului regal. Şi a fost o tentație căruia nu i-a putut rezista. A cerut să-l călărească.

În clipa aceea, Taran nu ştia dacă să râdă sau să se înfurie.

— Davies abia putea călări cea mai bătrână mârțoagă de la grajduri. A reuşit măcar să se urce în şa?

Lui Wahkan îi străluceau ochii de amuzament în lumina lunii, când zise:

— Da! Calul l-a lăsat pe Sir Davies să-l călărească. Cu accent pe *l-a lăsat!* Şi Narragansett a căutat să se răzbune pe omul pe care-l considera vinovat pentru pierderea stăpânului

şi tovarăşului său.

— Şi mai exact *ce a făcut* Narragansett? întrebă Taran, aşteptând răspunsul cu sufletul la gură.

— S-a comportat ca un gentleman desăvârşit... în ţarcul de plimbare. Când Davies a crezut că l-a îmblânzit pe animal şi l-a obişnuit cu el, mi-a cerut să-i deschid poarta ca să poată călări ca un lord peste noile sale meleaguri. Cu fiecare cuvânt pe care-l rostea, râsul lui Wahkan devenea tot mai gălăgios, mai puţin reprimat şi mai din tot sufletul. Şi Narragansett a ieşit din ţarc... Elegant, la pas. Şi apoi a luat-o la galop pe drum şi s-a năpustit spre munţi. Jur că ştia că mă uitam după ei, pentru că la ultima curbă din drum, s-a întors şi m-a privit. Şi Davies l-a biciuit, de nervi.

Mânia luă locul amuzamentului lui Taran.

— A îndrăznit una ca asta?!

— Nu, prinţul meu. Ascultaţi-mă! Vă amintiţi cum putea alerga Narragansett lin şi repede ca vântul prin prerie, încă de când s-a născut?

— Da...

— Ei bine, căpetenia tuturor cailor a întins gâtu-i lung şi a luat-o la goană.

— Şi Davies a aterizat lat pe spate?

— Nu, prinţul meu. S-a agăţat de coama lui, temându-se pentru viaţa lui.

— Şi cât a rezistat?

Bătrânul întinse mâinile şi ridică din umeri.

— S-a întors trei zile mai târziu, şchiopătând îngrozitor. Era furios şi a încercat să mă biciuiască. Dar nici treaba asta nu s-a terminat prea bine pentru el.

Lui Taran nu-i venea să creadă impertinenţa lui Davies. Wahkan era într-adevăr un om mic şi fragil, dar mânuia un cuţit cu o iscusinţă care pusese la respect nenumăraţi băieţi de la grajduri.

— După aceea mi-a zis să mă car. Că o să-mi dea o scrisoare de referinţă şi m-a trimis la dracu' în praznic.

— Şi totuşi ai rămas.

— Da. Aici, *la dracu'n praznic.* Grajdurile au fost abandonate. Mâncam cu personalul de la bucătărie şi

dormeam în şura de fân. Davies era plecat… şi încă e plecat în cea mai mare parte a timpului. Şi când e aici, îi ignoră pe servitori. Nu şi-a dat seama niciodată că am rămas. Sau cel puțin n-a îndrăznit să mă mai înfrunte vreodată, nici dacă şi-a dat seama.

— Mda, aşa cred şi eu, zise Taran. Că n-a îndrăznit.

Wahkan se sprijini uşor de staulul în care se afla Narragansett.

— Un an mai târziu în aceeaşi zi, Narragansett s-a întors cu iapa mamei dumneavoastră ca tovarăşă.

— Şi ai avut grijă de ei, zise Taran strecurându-şi uşor mâna în staulul lui Narragansett.

Calul dădu să-l muşte, aşa că îşi retrase mâna în grabă.

— Nu permite familiarități de astea, îl informă Wahkan. Să ştiți că n-a mai permis nimănui să-l călărească de când a murit tatăl dumneavoastră.

— Sigur că nu. Taran îşi examină o clipă degetele şi apoi se uită în jos. Am nevoie de un cal pe care să-l pot călări. Şi am nevoie de unul acum.

La fel ca o fantomă, Wahkan dispăru în adâncurile întunecate ale grajdurilor şi se întoarse conducând o iapă superbă, suplă şi cu picioare lungi, înşeuată şi pregătită pentru a fi călărită.

— Luați-o pe Hanna. E bătrână acum, dar tot o să vă poarte repede, oriunde vreți să mergeți.

Taran o mângâie pe nas şi îi şopti ceva la ureche, după care îşi propti piciorul pe scărița de la şa şi îşi aruncă celălalt picior pe partea cealaltă. Se aşează în şa cu naturaleța unui călăreț înnăscut.

— În noaptea asta m-am gândit să mă duc să vizitez familiile nobile care au rămas pe pământurile lor.

— Familia Trujillo. Familia Martin. Familia Vincent. Majoritatea o să vă primească sigur cu brațele deschise. Dar mai întâi de toate… Wahkan îşi aşează mâna pe grumazul Hannei şi zise… Mai întâi de toate mergeți în Arianna. Mergeți la catedrală. Acolo se întâlnesc rebelii. Trebuie să-i câştigați de partea dumneavoastră înainte să vă puteți lua

înapoi regatul… şi să-l păstraţi.

Capitolul 44

Luna ilumina acoperişurile de trestie zdrenţuite şi ferestrele sparte ale caselor din Arianna. Şcoala era golită de bănci, iar ramele geamurilor, rupte. Se gândi că, la drept vorbind, Cate îl cruţase cu descrierea pe care o făcuse oraşului. Întreg locul înota în mizerie. În cei doisprezece ani cât fusese absent, exilat în Scoţia şi navigase mările pe corabia piraţilor, poporul său trecuse de la prosperitate şi mândrie la sărăcie şi umilinţă. Le fusese înfrânt spiritul şi fuseseră izolaţi de lume şi lăsaţi fără speranţă. Taran îi dezamăgise. Dar nu avea să-i dezamăgească şi acum.

Pe măsură ce se apropia de catedrală, auzi un murmur scăzut, care semăna cu sunetul vântului care şuiera printre ramurile de pin. Dar nu… sigur erau voci. Wahkan îl îndrumase corect. Taran îşi croi drum spre spatele acelei clădiri, cândva falnică şi mândră. O legă pe Hanna de un stâlp, după care se apropie de uşa lăturalnică. Aceasta cedă imediat sub atingerea lui. În timp ce se strecura înăuntru, ghetele lui trosneau în mizerie şi ruină.

Din sanctuarul interior răsuna vocea predominantă a unei femei. Dar şi altele ale câtorva bărbaţi care se certau cu ea. Oare cine erau oamenii aceştia? Ce făceau aici?

Ridică zăvorul şi întredeschise un pic uşa.

Vorbea într-adevăr o femeie.

— Dacă luăm cu asalt palatul Girau, nu câştigăm nimic. Sir Davies nu-i acolo. Servitorii nu sunt duşmanii noştri.

— Dar aşa putem cuceri casă, zise unul dintre bărbaţi. Şi putem confisca armele de foc.

Doi dintre ceilalţi bărbaţi prezenţi îşi strigară aprobarea.

— Şşşt! zise femeia. Vreţi să ne prindă mercenarii şi să dea foc catedralei?

Nimeni nu spuse nimic.

— Dacă luăm armele prea devreme, continuă ea, mercenarii o să se lupte cu noi. O să câştige, şi Davies o să rămână la conducere. Trebuie să aşteptăm până când se întoarce şi să punem mâna *pe el.*

Însă unul dintre oameni nu era gata să renunțe.

— Trebuie să acționăm acum!

— Nerăbdarea ta o să ne omoare pe toți. Vocea ei era joasă şi înverşunată. Am aşteptat până acum. Putem să mai aşteptăm încă o zi sau o săptămână, sau o lună… sau oricât e nevoie ca să putem să ne conducem singuri meleagurile.

Oamenii din Arianna plănuiau să-l detroneze pe Davies. Foarte bine. Asta însemna că Taran nu mai trebuia să-i incite la o revoltă. Dar dacă acționau prea repede, ar fi putut interfera cu operațiunea lui şi să se pomenească toți uciși. Avea nevoie să îi recruteze şi să îi convingă de faptul că aveau aceeaşi cauză. Cu siguranță asta nu avea să fie prea dificil.

Împinse uşa, deschizând-o încet. Se uită în jur. Interiorul străvechii biserici era luminat de două torțe. Lachei şi servitoare, mame şi copii, fermieri şi pescari… stăteau cu toții laolaltă pe stranele răsturnate sau în picioare, cu brațele încrucişate la piept sau ținând furci şi cuțite. Zelle stătea la altar, dreaptă şi mândră, dirijând oamenii cu forța personalității sale.

Zelle! Fireşte!

Aparent, nu era el singurul care ascundea calități şi hotărâre de lider pe sub straiele umile şi zdrențăroase.

Intră apoi cutezător.

Bunii locuitori ai oraşului Arianna se întoarseră împotriva lui cu o ferocitate care nu mai lăsa loc de nicio umbră de îndoială în privința hotărârii lor.

Ridică mâinile, ca să le arate că era neînarmat.

— V-am auzit vorbind, zise el. Lăsați-mă să vă ajut!

Toate armele îndreptate spre el se apropiară atunci un pic mai mult.

Zelle îl examina cu ochii reci şi neîncrezători.

— Eşti spion.

— Un spion v-ar fi dat pe mâna mercenarilor, zise Taran.

Femeia îl măsură câteva clipe din priviri, încercând să-şi dea seama de unde anume îl cunoştea.

— De ce am lăsa un străin să ne ajute?

Şi atunci – pentru prima dată în mulți, mulți ani lungi – Taran se prezentă cu numele său complet.

— Pentru că eu sunt Antonio Râul Edward Kane. Eu sunt prințul vostru regent.

Afirmația lui fermă fu întâmpinată cu o tăcere apăsătoare. Iar pe chipurile întoarse către el se citea clar neîncredere, ba chiar şi furie.

— Antonio? Prințul Antonio? Zelle radia ostilitate prin toți porii, în timp ce cobora spre el. De ce ne-ar păsa nouă?

Taran îşi închipuise de multe ori scena asta în minte. *Oamenii lui îl recunoşteau, îl primeau cu brațele deschise, îl ridicau pe umerii lor şi îşi strigau bucuria.*

Încă un vis zdrobit fără milă de povara realității.

— Pot să vă conduc. Pot să vă ajut.

— Avem lideri, zise unul dintre oameni. Lideri care sigur nu ne vor trăda.

Una dintre femei ținea în mâini o furcă şi o împinse spre stomacul lui.

— Unde ai fost tu, în timp ce noi sufeream ca nişte câini? Plecat să trăieşti pe continent, bând vin şi alergând după femei? Râdem de conducerea ta şi scuipăm pe ajutorul tău.

Taran tresări şi se îndepărtă de zimții ascuțiți ai furcii.

— Nu mai avem nevoie de un rege, zise Zelle. O să preluăm controlul țării şi o s-o conducem noi singuri.

— Ba nu, nu veți face asta. Dintr-odată, toate armele ascuțite se apropiară şi mai mult. Taran ridică mâinile sus. Vă promit că nu am fost plecat să beau vin şi să alerg după femei. Am fost căpitanul unei corăbii de pirați… am fost plecat să învăț cum merg lucrurile în lume, ca să pot fi un rege bun şi capabil. Mi-am clădit o avere ca să mă pot întoarce în Cenorina şi să îndrept nedreptatea care vi s-a făcut. Vreau… de fapt, nu… intenționez pe deplin să îndrept

lucrurile.

— O corabie de pirați, pufni Zelle, neîncrezătoare. Dovedeşte-o!

Toți cei prezenți râseră batjocoritori.

La fel cum făcuse şi pentru Cate mai devreme, îşi scoase cămaşa, se întoarse şi le arătă spatele lui.

Toate râsetele se opriră imediat, fiind înlocuite de o altă tăcere apăsătoare.

— Port cicatricile care s-o dovedească. Se întoarse din nou cu fața spre ei. Credeți că eu nu ştiu ce le datorez oamenilor din Cenorina? Eu sunt responsabil de încarcerarea mamei mele, de propriul meu exil şi de suferințele voastre. Dar ascultați-mă… Vă rog! Doar ascultați-mă! Am un plan…

*

Taran râse încet în timp ce călărea înapoi spre Giraud. Pentru că înțelesese că îşi mituise poporul cu promisiunea averii lui şi a averii lui Sir Davies, explicase geopolitica internațională ca fiind condusă de Anglia – cea mai importantă țară din lume – şi apoi îi convinsese cu promisiuni că va adopta un comportament drept şi demn.

La un moment dat, oamenii aceia chiar voiseră să-l ia prizonier. Şi Zelle fusese singura care se opusese, țintuindu-l însă cu privirea ei incredibil de ostilă.

— Lăsați-l să plece, spusese ea. Nu reprezintă o amenințare pentru noi.

Dar în realitate era. Şi ştia şi ea asta… pentru că exista acolo înțelegerea nerostită a faptului că, atât timp cât conducea războinici şi pirați, exista şi o posibilitate – cât de mică – să fi putut prelua controlul Cenorinei cu sau fără ajutorul lor.

Şi totuşi le respecta autonomia – întrucât, pentru a reuşi să-şi readucă țara la prosperitatea de altă dată, avea într-adevăr nevoie de ajutorul lor – aşa că le ceruse să se consulte între ei şi le promisese că se va întoarce iarăşi peste trei nopți ca să afle hotărârea lor.

Şi spera sincer ca acea hotărâre să nu fie moartea

prințului regent.

Zorii răsăreau, iluminând orizontul estic, în timp ce pornea pe drumul lung spre Giraud. O lăsă pe Hanna înapoi în grija lui Wahkan, după care se grăbi în casă şi în sus pe scări, conştient de faptul că personalul trebuia să înceapă să sosească în curând. Ştia că Zelle avea să fie cu ochii în patru după prinț, întrebându-se unde se ascundea şi nu trebuia să-i dea acelei femei cu ochi ageri şi plină de resentimente niciun motiv de suspiciune.

Odată ajuns în dormitorul pe care-l împărțea cu Cate, se dezbrăcă, aşeză hainele într-un teanc ordonat pe fundul dulapului şi apoi se urcă în pat. Se cuibări aproape de spatele lui Cate, luând-o în brațe şi sărutând-o pe ceafă.

Ea murmură un protest adormit.

Aşa că o sărută pe ureche.

Dar Cate îl înghionti cu cotul ca răspuns.

El chicoti şi o sărută din nou pe gât.

Ea oftă zgomotos, după care se răsuci cu fața spre el şi îşi alunecă brațele în jurul taliei lui. Trupul ei era cald şi maleabil din relaxarea somnului. Zise apoi tărăgănat şi nearticulat:

— Eşti un ticălos că m-ai trezit aşa din somn.

— Culcă-te la loc şi o să te țin în brațe.

— Prea târziu. Sunt deja trează, zise ea şi-l sărută scurt pe buze.

O, Doamne, Dumnezeule!

— Un singur sărut de la tine… prințesa mea neştiutoare… şi nu mai sunt un brigand[16] fără țară sau familie. Mă transformi într-un bărbat pe punctul de a se îmbarca în cea mai glorioasă aventură a vieții… O oră petrecută în brațele tale.

Ea îşi încolăci brațele în jurul gâtului lui şi îi zâmbi.

— Dacă poți face să dureze o oră, te voi declara fericită un zeu!

---

[16] Tâlhar, hoț de drumul mare, care jefuia înarmat, singur sau de cele mai multe ori în ceată (n.tr.)

Capitolul 45

Un cer sângeriu vestea o nouă zi la bordul corăbiei *Scottish Witch,* şi Blowfish stătea sus la teugă cu o bucată de frânghie în mână şi ţipa către patru tineri marinari care tremurau în genunchi în faţa sa.

— Revoltă? Răzvrătire? Ce, pe toţi dracii din iad, credeaţi că o să realizaţi cu o astfel de tâmpenie? Chiar v-aţi închipuit c-o să puteţi să furaţi *Scottish Witch* de la însuşi căpitanu'? Şi că el o să vă lase aşa uşor?

Unul dintre flăcăi îndrăzni să murmure:

— Căpitanu' nu-i aici şi ne-am gândit că…

— Şi credeaţi că o să *mă* păcăliţi *pe mine* aşa uşor? D-apoi sunteţi mai proşti ca nişte cărăbuşi! Nu v-aţi dat seama că un câne bătrân aşa ca mine o să miroasă o revoltă de la zece leghe distanţă? Şi nu v-aţi gândit că al vostru căpitan ştia ce puneţi la cale înc' dinainte să plece în misiunea lui? Blowfish observă schimbul de priviri neîncrezător care avu loc între cei patru tineri. Ei bine, ba da, normal că ştia. Aţi fost osândiţi încă dinainte să începeţi. Ştiţi ce le facem răzvrătiţilor pe *Scottish Witch*? Ziceţi… ştiţi?

Unul dintre băieţi vorbi într-un final, cu glasul tremurând:

— Ne spânzuraţi?

Blowfish se biciui singur cu frânghia.

— Spânzurătoarea-i prea bună pentru ăi de teapa voastră! De ce să ne obosim să legăm un nod la o frânghie, când putem să bem o sticlă de rom şi să ne uităm cum mergeţi pe scândură?

Încă aşezat în genunchi, unul dintre băieţi alunecă într-un fel de leşin, izbindu-se tare cu capul de puntea de lemn.

Blowfish îi lovi cu piciorul corpul moale şi inert.

— Ce mai rebeli curajoşi sunteţi! Dar unu' dintre voi tot mai poate să vă salveze vieţile de nimic. Ziceţi cine a fost instigatorul din spatele acestui plan idiot!

Cel leşinat îşi reveni brusc.

Şi ceilalţi flăcăi nu şovăiră. Se bâlbâiră, implorară şi ţipară la unison un singur nume:

— Lilbit!

— Lilbit!

— Lilbit!

— Lilbit!

Blowfish încuviinţă din cap. Ca şi când ar fi ştiut de dinainte. Se aşeză pe trepte, îşi propti braţul pe genunchi şi le examina chipurile dornice şi pline de speranţă. Şi idioate.

— Unde-i conducătorul vostru acum?

Băieţii se uitară disperaţi de la unul la altul, clătinând din cap.

Maccus făcu un pas în faţă.

— Blowfish, lipseşte una dintre bărci.

— Lipseşte?! Lipseşte?! *Lipseşte?!* Vocea lui Blowfish creştea în intensitate cu fiecare repetare. Vrei să spui că ticălosu' ăla mic a furat o barcă şi şi-a abandonat grupul demn de milă să fie condamnat la suferinţă şi la moarte ca să-şi salveze *propria viaţă?* Asta încerci să-mi zici?

Chipul lui Maccus era întunecat de o expresie solemnă.

— Da, Blowfish, aşa se pare.

— Nu moarte! strigă unul dintre rebeli, uitându-se în jur cu disperare. Ţi-am zis cine-a fost conducătoru'! Nu poţi să ne omori!

Echipajul versat şi călit izbucni într-un hohot de râs la unison.

Toţi cu excepţia lui Dead Bob. El nu râdea. În schimb, îşi propti tare piciorul pe gâtul flăcăului, se aplecă spre el şi-l întrebă:

— Îi spui unui om împotriva căruia ai instigat o revoltă ce poate şi ce nu poate face?

Flăcăul se uită în sus la chipul osos şi cadaveric al lui Dead Bob şi începu să bălmăjească.

De fapt, unul câte unul, toţi cei patru începură să bolborosească.

Piraţii căliţi prin foc şi sabie începură să facă schimb de priviri enervate şi de oftaturi exagerate.

— Am o idee, Blowfish, zise Quicksilver dintr-odată.

Blowfish urlă la băieți.

— Ar trebui să spălăm puntea cu fețele lor urâte şi plângăcioase?

— Flăcăii ăştia-s încă cruzi, zise Quicksilver. Dar şi-au învățat bine lecția.

Afirmația aceasta îi făcu pe băieți să se oprească din plânsete şi tânguieli.

— Da!

— Da!

— Da!

— Ne-am învățat minte!

— Deci sugerezi să arăt clemență unor rebeli instigatori la revoltă? tună şi fulgeră Blowfish, spintecând aerul atât de tare, încât pocni şi biciul său improvizat. N-ar face altceva decât să crească în nişte ticăloşi şi mai mari!

— Ba nu, nu, ne-am învățat minte! Ai milă! se tânguiau băieții la unison.

— „Clemență" nu-i tocmai termenul potrivit pentru lucrul la care mă gândeam eu, zise Quicksilver şi rânji superior. Eu zic să-i surghiunim de pe *Scottish Witch…* cu hamacele ei confortabile şi cu porții de rom şi cu căpitanu' ei bun…

— Mda, ideea asta merită rumegată, zise Blowfish, mângâindu-şi bărbia, ca şi când l-ar fi surprins sugestia aceea. *Ceea ce nu era deloc adevărat.* Am putea să-i vindem şi să facem nişte bani de pe urma dosurilor lor slăbănoage şi nerecunoscătoare.

— Să ne vinzi? se tânguiră din nou băieții.

— Unde ziceți? întrebă Blowfish. Să-i vindem la un bordel de-ăl păgân?

— Vinde-i unui crescător de porci spaniol, sugeră Quicksilver.

— Vinde-i unui tăbăcar englez! strigă Dove.

Fiecare ocupație a unui potențial cumpărător sugerat reprezenta munca de jos pe care o făcuse fiecare dintre băieți înainte de a se alătura corăbiei de pirați – ocupații îngrozitoare – aşa că flăcăii tresăriră de spaimă şi implorară îndurare şi se târâră în genunchi spre marinarii înverşunați,

până când Blowfish deveni sătul – şi scârbit – până peste cap de ei.

— Destul! răcni el. O să-i vindem unui căpitan de navă. Căpitanului unei corăbii de piraţi.

— Unuia aspru şi al dracu' ca să îndure frică şi durere, zise Quicksilver.

— Da, aprobă Blowfish. Şi normal c-o să-l înştiinţăm pe căpitan ca să ştie să ia măsuri să-i ţină la locul lor. Să-i biciuiască o dat' la două seri. Şi să le dea de mâncare o jumătate din raţia pe-o zi.

Maccus îi studie câteva clipe pe flăcăi.

— Şi noaptea poa' să-i lege în lanţuri la carceră. Oribilă soartă dacă corabia-i atacată şi se scufundă… dar e ceva ce merită pe deplin!

— Bun, ne-am înţeles, atunci, zise Blowfish, cu privirea aţintită spre orizontul estic. Lumina dimineţii creştea cu fiecare clipă care trecea. O să-i vindem celei mai mari scursuri de pe faţa pământului… lui Gerry Williams.

Băiatul cel mai slab de înger leşină din nou.

Dar lui Blowfish nu-i păsa nici cât negrul sub unghie.

— O să vadă ei ce-i aia viaţă de pirat… şi o să deplângă în fiecare noapte amintirea vremurilor bune petrecute pe *Scottish Witch.* Să dispară din faţa ochilor mei! Duceţi-i jos şi încătuşaţi-i în mormânt.

Doi marinari îi prinseră pe băieţi şi îi târâră de acolo, în timp ce plângeau şi implorau.

Quicksilver, Maccus şi Blowfish rămaseră pe loc, privind cum erau luaţi de acolo.

— Nemernici smintiţi, comentă Maccus şi coborî apoi ca să potolească inevitabilele încăierări.

— Da. Blowfish se duse la balustrada punţii, scoase binoclul şi se uită spre orizontul de sud.

Şi iat-o acolo, într-adevăr. Corabia lui Gerry Williams. Aşteptând – la fel ca şi ei – în apele de dincolo de portul Cenorinei. Aşteptând să se aprindă farul de semnalizare.

— Flăcăii ăia meritau o pedeapsă mai rea de atât, zise Quicksilver.

— După toţi anii petrecuţi pe mare, căpitanu' a devenit

moale cu noii membri ai echipajului, zise Blowfish, indicându-şi dezaprobarea, pocnind încă o dată din frânghie. Dar mă bucur să ştiu că Gerry Williams o să fie cu ochii pe ei şi o să le facă viața un calvar.

Cei doi marinari bătrâni şi căliți rămaseră uitându-se spre orizont la punctul despre care ştiau că era o corabie.

Quicksilver oftă atunci.

— Mi-aş dori să înceapă mai repede acțiunea.

— Da. Aşteptarea-i mereu partea cea mai grea, zise Blowfish, ştergând balustrada de fier de picături de apă. Şi ce-ai de gând să faci după ce e câştigată bătălia? Vrei să iei banii şi să pleci pe mare cu vasul, sau să rămâi în Cenorina?

— O să iau banii. Tu?

— Io am văzut deja prea multe bătălii. O să rămân în Cenorina. Vreau o limbă de pământ şi o femeiuşcă cenorineană durdulie care să-mi pregătească mesele şi să-mi gâdile mădularul.

Quicksilver încuviință din cap.

— Sună bine.

— Da' altceva nu-mi dă pace mie acum… Lilbit chiar ne-a sabotat înainte să plece? Şi unde naiba s-a dus cu barca aia?

Cei doi bărbați porniră apoi greoi spre tribord. Nu aveau nevoie de binoclu ca să vadă Trueno Ridge şi locul unde se va aprinde farul de semnalizare.

— Cenorina…

— Lilbit ne-a luat de proşti… zise Blowfish.

— E un criminal şi un răsculat, demn de spânzurătoare.

— Tot ce am să zic e că… căpitanu' ar face bine să-şi păzească spatele… şi pielea lui Caitlin.

— Amin, frate! Amin!

Capitolul 46

În noaptea în care se întoarse în catedrala din Arianna,

Taran avu o revelație edificatoare şi în acelaşi timp conştientiză din nou pericolul jocului perfid pe care-l juca.

Oamenii din oraş fură de acord să îi asculte planul şi, după discuții aprinse, votară să îl urmeze.

Zelle, pe de altă parte, refuza în continuare să aibă încredere în el. Îi ceru să îi spună unde se ascundea, iar când el nu consimți să-i spună, ieşi furtunos din încăpere, lăsând în urma ei un grup de bărbați ruşinați şi furioşi. Şi Taran înțelegea foarte bine că lucrul acesta era cât se putea de periculos. Zelle era şireată şi hotărâtă – plănuise să elibereze Cenorina şi nu aprecia deloc să fie dată la o parte în favoarea unui prinț care, după câte se părea, îi abandonase cu mulți ani în urmă. Şi dacă le amintea oamenilor despre eşecurile lui şi îi submina autoritatea ca războinic, putea cauza multe probleme… cu precădere în rândul femeilor.

Din fericire, în cea mai mare parte, femeile acelea îl observau cu mare atenție şi îl ascultau. Şi Taran înțelegea că trebuia să se ridice la nivelul aşteptărilor lor, dacă nu voia ca acele doamne să instige o revoltă împotriva soților, fraților, taților şi prietenilor lor. Cate îl învățase asta… femeile aveau putere şi ştiau cum să o folosească.

Taran stătu de vorbă cu ei despre ce arme puteau aduna şi folosi, le observă abilitățile de luptă, numi căpitani şi discută strategia. Ceru un om dispus să-l ajute cu sarcinile pe care le avea de făcut şi se oferi voluntar Leon – un fierar tânăr, viguros şi foarte nerăbdător.

Şi astfel se născu în el un grad de siguranță, care îi mai tempera nerăbdarea. Avea să câştige bătălia aceasta… de fapt, ei *împ*reună vor câştiga bătălia.

În nopțile precedente, Taran călătorise în lung şi-n lat pe insulă, găsind aliați – dar şi duşmani. Dintre nobilii cenorineni rămaşi pe insulă, unii îl primiră cu uşurare şi alții chiar cu bucurie vădită. Dar în noaptea aceasta norocul nu-i mai surâse. O familie – care era foarte hotărâtă să-şi întemeieze propria feudă – mai întâi îl tratã cu dispreț şi apoi chiar încercă să-l închidă undeva, ca să nu le stea în cale. Reuşi totuşi să se lupte cu ei şi să scape şi apoi se năpusti spre Giraud, sub o ploaie de gloanțe. Nu fu rănit… dar tot

suferi mai multe tăieturi şi vânătăi şi se pomeni în faţa unui alt moment în care era obligat să recunoască faptul că această misiune la care se înhămase nu va fi nici pe departe la fel de flamboaiantă sau aventuroasă, sau amuzantă precum conducerea unei corăbii de piraţi.

Cate folosi comprese şi bandaje ca să-i repare rănile şi apoi zise:

— Cel puţin acum sunt sigură că nu mă părăseşti ca să te duci în braţele altei femei. Sau chiar şi dacă o faci... cred că ţi-aş sugera să-ţi găseşti o altă amantă... mai puţin brutală.

El izbucni în râs şi se aruncă pe pat. O ţinu în braţe, o sărută şi se gândi că, în ciuda faptului că se confrunta cu aristocraţi rebeli şi cetăţeni nerecunoscători, nu fusese niciodată mai fericit.

*

— Sir Davies, intrăm acum în Portul Arianna.

Vocea căpitanului John Dunbar îl făcu pe Maddox să sară ca ars din hamacul său, cu sabia scoasă din teacă, încă dinainte de a fi complet treaz.

Căpitanul Dunbar întinse mâinile, parcă încercând cu acel gest să se ferească de vârful ascuţit al sabiei.

— Domnule! Dumneata mi-ai cerut să te trezesc când intrăm în port.

— A, da, murmură Maddox, cu glasul tremurând şi băgă sabia înapoi în teacă. Mulţumesc. M-ai speriat. O să vin imediat pe punte.

Căpitanul Dunbar îi aruncă o privire piezişă şi murmură:

— Bine, domnule. Bine... şi apoi dispăru pe uşa îngustă, cu tot cu şchiopătatul său caracteristic.

Maddox stătea în ungherul ticsit şi întunecos, care reprezenta cabina căpitanului pe feribot, încercând să-şi potolească ritmul cardiac accelerat şi să îşi tempereze panica stranie care îi adusese un nod în gât.

Nu mai dormise bine din clipa în care doamna Cabera îi

spusese că Throckmorton îl vâna. În toți anii aceştia, Maddox reuşise să-l păcălească pe Throckmorton şi transformase rețeaua lui secretă de spionaj într-o bătaie de joc. Şi acum… acum Maddox se întorsese în Cenorina repede şi pe ascuns. Pe timpul călătoriei, purtase pălării şi turbane, mantii şi pardesie largi. Vorbise mereu cu diferite accente şi folosise nume false. Scăpase de orice urmăritor pe care Throckmorton l-ar fi putut pune pe urmele lui. Era sigur de asta. Şi totuşi se uita constant peste umăr, temându-se că îl pândea cineva din umbre.

Se întinse sub hamac şi scoase două genți de călătorie. Fiecare dintre ele conținea haine, pantofi, câteva suvenire – care să dovedească că fusese în vacanță în străinătate – şi avea compartimente secrete în care se aflau ascunse hârtiile cu semnăturile pe care le colectase de la oameni şi o listă a mitelor pe care le acceptase de la ei. Duse bagajele pe punte şi luă o gură de aer proaspăt de mare.

Nu se afla captiv în închisoare. Şi nici nu se afla în fața tribunalului britanic. Era tot Sir Maddox Davies care se întorcea acasă în insulele pe care le conducea.

Oraşul era doar o siluetă întunecoasă pe cerul luminos de dinainte de răsărit, dar tot putea observa globul strălucitor care înconjura Arianna şi luminile fortăreței în care mercenarii lui domneau, ținând-o captivă pe regină. Şi ici-colo se întrezărea câte un felinar, deplasându-se pe străzile oraşului. Se întrebă ce făceau oamenii treji la ora aceasta… bănuia că erau prostituate care îşi căutau de lucru… deşi nu ştia cine ar fi avut bani să le plătească. Cenoranenii nu mai aveau nimic, pentru că avusese el grijă să le golească buzunarele şi să-i reducă la ruină.

Şi de ce nu? Când obținuse prima dată puterea, fusese mai mult decât pregătit să fie mărinimos şi un rege bun, pe care poporul l-ar fi putut iubi. Doar că oamenii continuaseră să-l venereze pe regele lor mort şi pe el îl blamaseră pentru dispariția prințului lor netrebnic şi risipitor. Şi după ce-şi ştersese un an întreg scuipatul lor de pe pantofi, hotărâse să-i priveze de orice demnitate, de orice bogăție şi de orice mândrie… dar şi de cele mai de bază necesități umane.

Şi acum erau flămânzi şi zdrenţăroşi. Acum nu mai aveau suficientă energie – sau suficient spirit – ca să-l scuipe pe pantofi. Şi exact aşa le trebuia cerşetorilor ălora mândri! Şi spera că vor avea cu toţii parte de morţi mizerabile, sub domnia… sub domnia… ei bine, sub domnia oricui câştiga licitaţia şi controlul asupra insulelor.

Pe timpul călătoriei sale spre Cenorina, avusese însă grijă să se ocupe de un lucru important – să trimită scrisori primilor cinci ofertanţi şi să le ceară să-şi prezinte ofertele finale. De îndată ce avea rezultatele şi garanţia că banii fuseseră depozitaţi în contul său, urma să dispară de aici şi să nu se mai teamă niciodată de sărăcie sau de frig sau… sau de Throckmorton.

Maddox Davies, nepotul bastard al unui lord englez, va trăi în lux, înconjurat de blănuri, căldură, opulenţă şi femei până la sfârşitul zilelor lui.

*

Răsăreau zorii. Pentru a doua noapte la rând, Taran se afla în şedinţă cu bărbaţii şi femeile din Arianna, consultându-se cu ei, explicându-le în detaliu cum se vor aprinde farurile de semnalizare, cum vor acosta la ţărm marinarii săi – pentru că el considera că era mai bine să nu le spună prea des „piraţi” – şi cum sosirea lor îi va atrage şi înfrânge pe mercenari. Desenă mai multe scheme în pământ şi apoi, când auzi sunând clopotul care anunţa intrarea în port a feribotului, şterse acele imagini cu mâna, îşi aplecă pălăria pe faţă şi le promise încă o dată supuşilor săi că îi aştepta o viaţă mai bună. După aceea încălecă şi călări spre cel mai înalt punct de vizavi de fortăreaţă, de unde putea privi cum feribotul ancora la docuri şi era legată parâma.

Coborî apoi schela de acces.

Leon se întâlni cu căpitanul şi vorbi cu el.

Căpitanul se uită în jur, căutând parcă ceva – sau pe cineva – după care îi înmână o scrisoare.

Taran ştia ce însemna asta. Corespondenţă de la Throckmorton.

Dar apoi uită de Throckmorton. De fapt, uită de orice altceva cu excepția imaginii unui domn singur şi bine îmbrăcat, care păşea pe docuri cărând câte o valiză în fiecare mână.

Taran îl recunoscu imediat. Era vechiul său tutore… Maddox Davies.

Taran îl aşteptase şi fusese constant cu ochii în patru după el. Însă tot simțea cum i se răspândeau fiori reci pe şira spinării şi cum îi îngheța sângele în vene.

De la distanța aceea, Davies părea neschimbat. Era înalt, slab, cu membre lungi şi grațios în mişcări – genul de bărbat care putea mânui o sabie cu finețe şi învinge un tânăr prinț sfidător… lucru pe care îl şi făcuse, de altfel. Taran nu va uita niciodată bătălia aceea din biroul tatălui său. După ce se întorsese din exilul său din Scoția, voise să-i dea o lecție lui Davies pentru că îndrăznise să detroneze familia regală a Cenorinei. Şi în schimb el fusese cel care învățase o lecție dură de la un maestru spadasin. Când propria spadă îi fusese spintecată în două şi apoi aruncată din strânsoarea sa cu o lovitură iscusită din încheietură, refuzase solemn să-i ceară iertare lui Davies. Şi refuzase să-şi recunoască înfrângerea.

Iar pedeapsa pe care o primise fusese una brutală. Patru mercenari îl prinseseră şi-l imobilizaseră, în timp ce Davies încinsese sigiliul regelui la flacăra unei lumânări şi îl folosise apoi pentru a-l însemna pe Taran pe piele, chiar deasupra inimii.

Taran atinse locul în care cicatricea aceea veche îi încrețea pielea, încă mai putea simți arsura usturătoare a umilinței.

Dar de data aceasta, când se vor lupta, rezultatul va fi diferit.

Taran se duse să se întâlnească cu Leon şi acceptă scrisoarea din mâna lui. După aceea o ghidă pe Hanna pe drumul spre Giraud şi porni la galop să se pregătească pentru confruntarea care urma.

*

Cate se trezi când simți o mână apăsând-o ferm pe umăr. Deschise ochii, se răsuci şi se pomeni uitându-se la chipul sumbru şi încruntat al lui Taran.

— Davies e pe drum încoace. Ar fi mai bine să te pregăteşti. Sigur o să vrea să te cunoască. Îşi îndepărtă apoi mâna şi adăugă: Şi tu o să vrei să mă prezinți pe mine... soțul tău orb şi schilodit.

Cate se ridică în şezut şi-şi dădu la o parte părul din ochi.

— Chiar crezi că e necesar să-l întâlneşti imediat? Sau mai bine deloc?

Pentru prima dată de când făcuseră dragoste pe scări, Taran părea să nici nu observe felul în care i se încordau sânii sub materialul subțire ai cămăşii de noapte, sau cum îi strălucea părul în lumina dimineții.

— Davies se întoarce pentru că Throckmorton l-a făcut să-şi dea seama că joacă un joc foarte periculos, zise Taran şi-i arătă o scrisoare. Throckmorton a scris ca să ne informeze că Davies va primi corespondență de la oamenii care doresc să cumpere Cenorina. Throckmorton vrea să ştie cine sunt jucătorii finali, întrucât crede că o să plece de acasă şi o să vină aici şi vrea să-i descurajeze de la scopurile lor.

— Să-i descurajeze?

— Să-i captureze. Să-i încarcereze, explică el, afişând un rânjet rece. Este în avantajul nostru să aşteptăm să sosească scrisorile acelea înainte să acționăm, pentru că vor conține informații despre...

— Plățile făcute lui Sir Davies, zise ea.

— Exact.

— Adică şi mai mulți bani pentru a reface Cenorina.

În clipa aceea Taran zâmbea de-a binelea.

Şi pentru prima dată, Cate îi înțelegea perfect intențiile.

— *Nu* faci asta pentru a câştiga o avere. Vrei să preiei rolul de guvernator al Cenorinei!

— Nu chiar asta... nu guvernator, cel puțin. Când o să avem mai mult timp la dispoziție, o să-ți explic... exact... ce

anume… ăăă… dar se bâlbâi, căutându-şi cuvintele.

— *Ce?*

Dar în clipa imediat următoare, se auzi huruitul copitelor de cai undeva în curtea de jos.

Taran se grăbi la fereastră.

— Trăiască eroul cuceritor… şi garda lui de mercenari.

Cate i se alătură la geam şi îl studie cu atenție pe domnul care venea pe drum, călătorind în căruța care îi adusese şi pe ei doi la Giraud.

— E chipeş, pentru un om în vârstă. Poartă haine elegante şi are ghetele lustruite…

— E un tiran! zise Taran cu înflăcărare.

— Da. Se mişcă într-o manieră care-i trădează foarte clar sentimentul de proprietate şi disprețul față de cei care îl slujesc. Întinse gâtul ca să se uite ce mercenar conducea căruța. Din fericire nu îl recunoştea… nu era nici Völker, nici Stein. Măcar asta avea să le uşureze cumva ziua. Sir Davies poartă o sabie lungă la centură. Ştie să mânuiască arma aia?

— Foarte eficient, răspunse Taran pe un ton sec şi liniar. Şi e foarte priceput şi cu pistoalele. Dar nu îşi asumă niciodată riscuri… aşa că pentru a-şi asigura siguranța, ține tot timpul mercenari în casă cu el.

Taran părea să capete mereu informații care îi depăşeau cu mult aşteptările.

— De unde ştii asta?

— I-am întrebat pe servitori.

Ce răspuns simplu! Poate prea simplu. Sau oare începuse deja să devină exagerat de suspicioasă?

— Dacă putem aştepta cinci zile de la livrarea scrisorilor, Anglia va trimite o corabie ca să îmi consolideze puterea. Nu pot garanta că vom câştiga fără ei. Taran se îndreptă apoi spre dulap, de unde scoase teancul de haine pe care le purta când se deghiza. Aşadar… până când îl vom putea înfrânge pe Sir Davies, trebuie să-l convingem că suntem cine şi ce spunem că suntem… o menajeră slugarnică care câştigă bani pentru a-i asigura traiul soțului ei nefericit.

— Cum doreşti. Cate îşi luă şi ea lenjeria intimă, cea

mai voluminoasă jupă şi cea mai severă rochie neagra pe care o deținea. Vom da ochii cu Sir Maddox Davies ca un cuplu adevărat.

— Şi îl vom înfrânge tot ca un cuplu.

Cate se răsuci spre el, uimită. Observă imediat ținuta lui hotărâtă şi înțelese pentru prima dată că perioada de pregătiri şi repetiții se sfârşise.

Se ridicase cortina.

Şi începuse actul final.

Capitolul 47

Cate şi Taran coborau prudenți scara lată. El mergea cu bastonul agățat în scobitura cotului, cu sabia sa scurtă legată la centură şi cu mâna sprijinită pe brațul ei. Şi ea ştia că erau îmbrăcați perfect pentru rolurile pe care le jucau. Pentru oricine îi studia, ea era menajera severă, dar curajoasă, care se îngrijea cu atenție de soțul ei, un bărbat rănit în bătălie, rămas orb şi cu un braț schilod.

În timp ce ea se îmbrăcase, Taran folosise un pic de argilă ca să facă un pic de magie cu fața lui. Cate nu văzuse rezultatul final. Ştia doar că îşi legase cu foarte mare grijă bandajul la ochi, acoperindu-şi fruntea mai mult decât de obicei. Îşi ascunsese cuțitul sub multe straturi de haine şi îşi strecurase pistolul în gheată.

Acum, când ajunseră în intrândul principal, Cate observă şi că servitorii nu erau nicăieri de găsit. Cu excepția lui Zelle, care stătea pe jumătate ascunsă în spatele draperiilor, observându-l pe Taran, de parcă l-ar fi considerat la fel de dezagreabil şi de scârbos precum un cărăbuş într-o baghetă de pâine.

Oare ce se întâmplase ca să o facă pe femeie să îl privească cu un asemenea dezgust? Şi de ce aversiunea ei părea amestecată cu o asemenea mulțumire?

Cate îi întâlni privirea lui Zelle, şi femeia se strecură imediat în umbrele din bibliotecă.

Cate recunoştea o persoană care cauza probleme, atunci când vedea una. Va trebui să fie cu ochii pe Zelle în următoarea perioadă. De parcă nu avea deja suficientă treabă şi destule griji pe cap!

— Ce se întâmplă? murmură Taran.

Cu glas şoptit, ea răspunse:

— Mercenarul e tânăr şi înarmat cu o bâtă mare din lemn de stejar şi este…

— E poziționat în fața uşii închise a biroului regelui, păzindu-i intimitatea lui Davies. Vocea lui Taran era la fel de şoptită şi liniară.

Cate se opri brusc şi se întoarse spre Taran.

— Vezi pe sub bandajul ăla!

— Nu.

— Atunci *de unde* ai ştiut unde o să fie Sir Maddox Davies?

— I-am întrebat pe servitori.

— Încep să mă îndoiesc de tine din ce în ce mai mult.

— Neîncrederea ta îmi frânge inima.

Era absolut evident pentru ea că Taran mințea – cel puțin în privința inimii sale frânte. Dar dacă el îşi putea păstra calmul în această situație de criză, atunci putea şi ea. Cu Taran la braț, ea se îndreptă spre omul acela înalt şi vânjos. Hotărâtă şi nemiloasă, îl țintui cu cea mai severă privire pe care o putea avea.

— Tu cine eşti?

Omul fusese instruit să răspundă în fața unui ton autoritar, aşa că sări imediat în poziție de drepți şi răspunse:

— Sergent Fortunato Gouveia.

— Ei bine, Fortunato… zise ea, ignorându-i intenționat rangul… Eu sunt *do*amna Tamson, menajera angajată de Sir Maddox Davies, şi vreau să-l cunosc.

Ochii căprui ai lui Fortunato se făcură cât cepele. Înghiți apăsat.

— Te recunosc din descrierea lui Völker.

Nici nu mai era de mirare că părea aşa de înspăimântat.

— Dar nu vă pot lăsa să intrați, continuă Fortunato. Sir

Davies nu vrea să fie deranjat.

— Am aşteptat mai multe săptămâni ca să îi dau raportul lui Sir Davies. Şi intenționez să fac asta chiar acum, zise ea şi ridică mâna, pregătindu-se să bată la uşă.

Dar Fortunato se întinse să o oprească.

Cate îl țintui din nou cu privirea, intimidându-l.

Omul făcu un pas în spate, înghiți apăsat din nou şi zise:

— Ciocăneşte la uşă, dacă îndrăzneşti… dar te previn… Sir Davies este respectat şi temut de către toți oamenii care l-au cunoscut.

Ah! Un avertisment. Şi încă unul căruia ar fi făcut bine să-i dea ascultare.

Se întoarse spre Taran şi zise:

— Vino, soțul meu. După aceea îl țintui din nou cu privirea pe Fortunato şi adăugă, fermă: Anunță-mă!

Omul îşi îndreptă umerii, ridică bărbia lipsită de barbă, deschise uşa şi mărşălui înăuntru.

— Sir Maddox Davies, noua menajeră cere o întrevedere cu dumneavoastră.

— Serios? Păi atunci pofteşte-o înăuntru!

Vocea aceea rece şi liniară îi trimitea lui Cate fiori reci pe şira spinării.

Taran o strânse de braț încurajator şi îi şopti:

— Te descurci foarte bine. Ține-o tot aşa!

Afirmația aceasta a lui îi potoli imediat agitația şi emoțiile. Taran îi făcuse un compliment şi nu se putea abține… dar se simțea flatată. Nu mai era de mirare că era căpitanul unei corăbii de pirați, când o singură asigurare din partea lui îi putea oferi atât de multă încredere.

Cate îl conduse înăuntru şi zise:

— Stai pe scaunul acesta şi odihneşte-te până vorbesc eu cu Sir Davies.

Şi spre surprinderea ei, Taran se supuse ascultător. După aceea zise, părând la fel de slăbit ca orice soț oropsit:

— Mulțumesc. Durerile sunt groaznice astăzi şi mă simt epuizat. Se întinse după scaun pe pipăite şi se aşează acolo, cu capul plecat, cu gleznele apropiate şi cu genunchii

lipiți, la fel ca un şcolar pedepsit.

Şi Cate se minună încă o dată de abilitatea lui de a-şi duce până la capăt deghizarea. Nu doar că se îmbrăca corespunzător rolului pe care-l juca, dar îşi şi lua atitudinea corespunzătoare.

Îl bătu apoi uşor pe umăr, se întoarse şi mărşălui înspre birou.

Îl auzi în acelaşi timp pe Fortunato, închizând uşor uşa în spatele lui.

La fel ca întotdeauna, o uluia mărimea şi opulența acelei încăperi. Cândva, demult, pereții aceia văruiți fuseseră îmbrăcați în marmură de culoarea chihlimbarului, iar draperiile fuseseră nişte cascade de material albastru. Simțea cum tălpile i se scufundau în adâncurile unui covor de pluş oriental. Colțurile încăperii erau încă decorate cu o vază antică şi două figurine chinezeşti, care stăteau ca mărturie a faptului că pe vremuri biroul acela se asemănase cu o expoziție de o frumusețe excepțională.

Şi totuşi cu atât mai impresionante erau locurile în care stătuseră cândva opere de artă neprețuite – acum de mult dispărute în care atârnau portrete regale deteriorate şi camerele din care lipseau bucăți de marmură din mozaicul şemineului. Încăperea aceasta duhnea a excremente, a scrum vechi de țigară şi a lemn ars. Iar într-un colț al biroului masiv se afla un trabuc aprins, al cărui vâri se apropia implacabil de suprafața lustruită. Şi din toate marginile biroului de lemn de trandafir se încruntau la ea pete arse, precum nişte ochi înnegriți. O scrumieră de marmură stătea aşezată pe un teanc dezordonat de scrisori… ignorată şi folosită pe post de greutate de hârtie de chipeşul şi elegantul Sir Maddox Davies.

Cate înaintă şi se opri în fața biroului.

Davies o ignora la fel precum ignora şi trabucul care se fuma singur.

Avea mâinile pale şi degetele lungi. Stătea confortabil în scaunul său din piele şi mâzgălea ceva pe o foaie de hârtie pe care o avea în față. Purta un frac negru, o cămaşă albă, impecabilă şi apretată şi o cravată neagră ținută în loc cu un

ac de cravată cu pietre prețioase. Iar fizionomia feței lui nu era complet dezagreabilă – era un pic cam osoasă, poate – şi avea urechile clăpăuge... dar cu siguranță majoritatea femeilor l-ar fi considerat chipeş. Privindu-l acum aici aşa, înconjurat de rămăşițele ajunse în paragină ale pompei regale, părea cumva un om mic, ineficient şi uşor de învins. Dar Cate înțelegea foarte bine că asta nu era altceva decât o mască de fațadă pe care şi-o construise, pentru că atât Taran, cât şi Throckmorton o avertizaseră că era rău şi depravat. Şi extrem, extrem de periculos.

Dar în aceeaşi măsură era posibil şi ca el să o subestimeze pe ea, din simplul motiv că era o reprezentantă a sexului frumos. De fapt, era sigură de asta. Ghinionul lui că ea era mult mai mult decât părea.

Cate îşi împreună mâinile în față şi examină o clipă tabloul din spatele lui. Era un portret stilizat al lui Sir Maddox Davies, reprezentat ca un monarh între dulăi de vânătoare şi cai, care avea ca decor pe fundal o imagine strălucitoare şi prosperă a palatului Giraud. Fără îndoială la un moment dat intenționase să devină monarhul Cenorinei… şi ea nu putea să nu se întrebe acum ce anume îl făcuse să se răzgândească. Cel mai probabil îşi imaginase numai plăcerile domniei şi niciun pic din munca din spate.

Davies înmuie repetat penița în călimara cu cerneală. Se încruntă fioros şi chiar se uită o dată urât pe fereastră înainte de a continua să umple foaia aceia cu scriitura lui lăbărțată şi cursivă.

Focul trabucului se apropia tot mai mult de lemnul de trandafir al biroului.

Dulăpiorul din spatele lui nu se asorta deloc cu biroul. Cu toate acestea, era o piesă de mobilier modernă, cu sertare pe o parte şi o uşă înaltă şi lungă pe cealaltă. Înainte de sosirea lui Sir Davies, Cate verificase conținutul dulapului desigur. Omul îşi ținea acolo papuci, batiste şi o pătură, precum şi alte obiecte personale absolut revoltătoare.

Până să se întoarcă el, suprafața dulăpiorului fusese prăfuită, dar impecabil ordonată. Acum era plină de hârtii aruncate dezordonat şi o mâncau degetele să le examineze pe

toate şi să vadă ce corespondenţe adusese înapoi cu el. Se întrebă dacă obişnuia să fie neglijent cu informaţiile sale sau dacă lăsase hârtiile acelea afară intenţionat, sperând să le folosească pe post de momeală pentru un potenţial spion. Dacă era într-adevăr atât de şiret, probabil ar fi folosit informaţiile care se găseau acolo pentru a răspândi chestii ipocrite şi adevăruri spuse doar pe jumătate.

Ea era o femeie directă. Şi toate aceste posibilităţi de înşelăciune îi făceau pielea de găină şi îi provocau o senzaţie de greaţă şi ameţeală. Poate că Taran avea dreptate… poate că acest joc al spionajului era într-adevăr nepotrivit pentru ea. Cu toate acestea, nu avea nicio altă modalitate de a răzbuna moartea fratelui ei şi niciun alt viitor mai luminos nu se întrezărea la orizont. Şi va învăţa să…

Capitolul 48

În cele din urmă, Sir Davies îşi termină scrisoarea, presără nisip pe foaie ca să usuce cerneala, după care o scutură, o împături şi o sigilă cu ceară. Şi abia după aceea îi întinse mâna lui Cate. Cu toate acestea nu se uită ia ea. Şi chiar şi gestul de oferire a mâinii era mai mult decât evident că nu îl făcea ca un semn de prietenie, ci ca pe o pretenţie, o cerere.

— Ce mi-ai adus?

Imitând naivitatea cât putea de bine, Cate îi luă mâna şi i-o scutură fermă. El ridică uşor capul şi se încruntă la ea, aşa că îi zâmbi.

— Eu sunt noua menajeră, doamna Tamson.

El îşi smuci imediat mâna. Şi o cercetă din cap până-n picioare, măsurând-o din priviri. Şi aparent nu-i plăcu nimic din tot ce observă la silueta ei suplă, pentru că îşi mută privirea cu dezinteres.

După cum îi spusese Taran, bărbaţii care se simţeau intimidaţi de înălţimea ei făceau tot posibilul să simuleze dezinteresul, când de fapt problema era propria lor

masculinitate.

Zise apoi scurt şi liniar:

— O scrisoare de recomandare, Tamson. Sigur ai adus una şi o vreau… Acum!

Cate îşi păstră acelaşi zâmbet senin pe buze, când căută în săculeț după recomandare. O găsi şi i-o întinse, spunând:

— Este de la Lady Bucknell, directoarea Distinsei Academii pentru Guvernante din Londra.

El cântări o clipă scrisoarea în mână.

— Şi ce scrie?

— Vreți să o citesc pentru dumneavoastră? întrebă ea amabilă, ştiind foarte bine că nu era analfabet.

— Am presupus că ai citit-o deja. Trabucul începu să ardă lent marginea din lemn de trandafir şi, în scurt timp, în aerul din încăpere plutea un miros amestecat de tutun, ceară de albine şi lac de mobilier. Nu ştiu toate femeile modalități inteligente de a deschide corespondențe care nu le aparțin?

La început, Cate nu înțelese la ce se referea.

Dar apoi se prinse.

Sir Davies tocmai insinuase – ba nu, *spusese* pe şleau că, din cauza sexului ei, nu era demnă de încredere şi că era înclinată să deschidă scrisori care nu-i erau adresate.

Ticălos prost crescut!

În clipa aceea nu şi-ar fi dorit nimic mai mult decât să pogoare asupra lui întreaga forță a furiei ei dezlănțuite… dar în acelaşi timp vocea rațiunii îi amintea că aici, pe insula aceasta, nu era sora unui moşier scoțian important. În schimb, era o femeie aspră din clasa muncitoare care avea un soț orb de întreținut. Inspiră o singură dată scurt şi asta o ajută să-şi recapete stăpânirea de sine. Şi apoi, cu o naturalețe intenționată, zise:

— Eu nu citesc corespondența altor persoane, dar dacă aveți probleme cu descifrarea scrisului sunt sigură că vă pot ajuta.

El smuci imediat bărbia în sus.

— Eşti insolentă.

Ca răspuns, ea reuşi să pară chiar amuzată.

— Ba deloc, Davies.

— O să mi te adresezi cu „Sir Davies”!

— Atunci când şi dumneavoastră îmi veți spune „doamnă Tamson”! Şi înainte să aibă timp să se replieze şi să-i dea un răspuns, continuă: Sunteți străin şi toată lumea ştie că străinii sunt ignoranți.

Davies se înroşi la față de furie şi începu să-i pulseze o venă de la tâmplă.

— Nu sunt nici ignorant, nici străin! Sunt englez… născut şi crescut în Anglia!

— Asta e altceva. Era un trădător al propriei țări. Şi în fiecare zi şi în fiecare oră, Cate îi blestema pe aceşti oameni care urau tot şi pe toată lumea din Insulele Britanice, care invidiau Imperiul Britanic şi voiau să le facă rău ei şi oamenilor ei. Furia întunecată care o adusese atât de departe de casa ei i se învolbura în măruntaie şi afişă un aer de cunoscător, când adăugă: Aşadar probabil ştiți să citiți.

— Excepțional de bine. Cu toate acestea, dumneata, doamnă Tamson, nu eşti englezoaică.

— Nu, *Sir Davies.* Sunt scoțiancă.

El se lăsă pe spate în scaun, luă trabucul de pe marginea biroului, trase un fum şi zâmbi pentru prima oară.

— Scoțiancă… Eu sunt fiul unui lord englez.

— Eu sunt fiica *legitima* a unui moşier scoțian.

În clipa aceea, lui Sir Davies îi dispăru zâmbetul de pe buze.

— Ai venit cu un soț, doamnă Tamson.

— Aşa este, Sir Davies.

— Menajerele nu au soți, doamnă Tamson… şi cu atât mai puțin unii orbi care să aibă nevoie de îngrijire.

— Această menajeră are, Sir Davies.

— Nu fac acte de caritate.

În momentul acela, Cate îşi propti pumnii pe masă, pe aplecă în față, se uită fix în ochii lui şi îşi asumă un risc incredibil de mare.

— Dacă domnul Tamson reprezintă o problemă, vă rog să-mi spuneți, ca să ne facem repede bagajele şi să prindem feribotul înapoi spre Anglia, înainte să plece. După cum ştiți

prea bine, menajerele instruite la Distinsa Academie pentru Guvernante sunt la foarte mare căutare şi îmi pot găsi o altă poziție în Anglia şi cu un salariu mai bun.

Davies se aplecă şi el în față şi se încruntă la ea.

— Dacă te nemulțumeşte salariul, doamnă Tamson, de ce ai mai acceptat poziția asta, aşa departe de casă?

Ea se îndreptă de spate.

— Soarele şi aerul cald fac bine rănilor soțului meu şi nu sunt lucruri prea des întâlnite în Insulele Britanice. Aici da.

În timp ce Sir Davies începu să aşeze trabucul înapoi în echilibru pe marginea biroului de lemn, Cate simțea că era pe punctul de a exploda. Şi nu se mai putu abține. Apucă scrumiera şi i-o împinse.

El se uită din nou urât la ea, după care stinse trabucul pe o bucățică de lemn neatinsă.

— Adu-l aici pe soțul tău!

Cate era foarte mândră de ea. *Nu îl făcuse* porc pe Sir Davies. În schimb, aşeză scrumiera în apropierea trabucului, se întoarse la Taran şi îi zise:

— Vino, te rog, dragul meu… Sir Maddox Davies vrea să te cunoască.

Taran pipăi după bastonul său, dar îl dărâmă din greşeală. Aşteptă apoi ca ea să i-l ridice şi să i-l agațe pe mână. Se ridică apoi în picioare, îşi aşeză mâna pe brațul lui şi merseră împreună spre birou.

Spre surprinderea lui Cate, Sir Davies era amabil şi aproape zâmbitor.

— Îmi pare bine să te cunosc, domnule Tamson. Se ridică de pe scaun ca să-i întâmpine. Pari să fii un om tânăr. Cum ai ajuns la o soartă aşa de nefericită?

Taran se opri şi făcu o plecăciune.

— Domnule, am fost soldat în armata Maiestății Sale.

Sir Davies îi întinse mâna, dar Taran continuă:

— Am fost trimişi în India, unde un rajah a obținut acces la muniția noastră şi…

Cu o hotărâre uimitoare şi feroce, Sir Davies apucă sabia pe care o purta Taran la centură.

— Ce faceți? zise Taran, întinzând mâna după ea. E a mea!

Sir Davies îndreptă vârful ascuțit spre gâtul lui Taran.

— Ce nevoie are un om orb de o sabie? mârâi suspicios, după care folosi abil vârful ascuțit şi îi smulse bandajul pe care-l purta la ochi şi îl aruncă deoparte.

Cate țipă de teamă şi de şoc.

Taran se împletici înainte.

Ea îl prinse însă de braț şi, timp de o clipă şocantă, îi văzu ochii închişi şi cu crustă, lipiți parcă de o explozie. Îi văzu nasul strâmb şi acoperit cu cicatrici. Părul ars de pe frunte. Şi nu ştia cum reuşise asta, dar chiar îşi crease un aspect deformat şi tulburător.

Şi aparent înfățişarea aceea mutilată îşi făcu treaba, pentru că Sir Davies sări înapoi, dezgustat.

— Trebuia să văd ce ai sub bandaje. Un om cu poziția şi cu averea mea nu poate fi niciodată prea precaut.

Doamne, Dumnezeule! Omul chiar era un monstru!

Şi Taran, un actor absolut incredibil! Pentru că în secunda imediat următoare se prinse cu mâinile de frunte şi se prăbuşi în genunchi, plângând.

Cate nu fu deloc nevoită să îşi regizeze o reacție. Fiindcă era profund şi deplin oripilată de acțiunile lui Sir Davies.

— Domnule, asta a fost absolut condamnabil! Îngenunche lângă Taran, îi luă bandajul şi i-l legă la loc peste ochi.

Şi bine făcu pentru că demascarea nemiloasă a lui Sir Davies îi stricase modelul de lut de pe tâmplă şi, dacă nu îl acoperea mai repede la loc, deghizarea lui ar fi fost compromisă.

În timp ce îl ajuta pe Taran să îşi revină – la propriu şi la figurat –, Cate îi spuse lui Sir Davies:

— Puteați să-l răniți grav. Să-l răniți şi mai mult! Ruşine să vă fie! Sir Davies era la fel de josnic pe cât spusese Taran. Ba mai mult de atât, Sir Davies îi furase sabia de la centură şi o folosise ca pe o extensie a mâinii lui. Întinse şi ea mâna fermă. Dați-i înapoi sabia imediat!

Sir Davies examină mânerul. Lama şuieră, când tăie aerul.

— E o sabie bună. Ce face el cu ea?

Lui Taran îi tremura vocea, când vorbi din nou:

— După explozie, mi-a dat-o colonelul meu în onoarea sacrificiului făcut în bătălie.

— Nu poate să țină sabia asta, zise Sir Davies. S-ar putea răni cu ea.

Cate îşi aşează mâna sub brațul lui Taran şi îl ajută să se ridice.

— Sir Davies, vorbiți despre soțul meu ca şi când ar fi invizibil! Şi nu doar că este aici de față, dar mai şi încercați să furați de la el. De la el! exclamă Cate, indicând spre Taran, care făcea o treabă minunată, fiindcă tremura, plângea şi părea pe punctul de a cădea din picioare. Acum dați-mi înapoi sabia!

Sir Davis şovăi vizibil.

— Foarte bine, atunci, zise ea, încrucişând brațele la piept. Plecăm.

— Mda, bănuiesc că nu contează. E complet neajutorat. Voi ceda în fața cererii dumitale. Cu o mişcare lină, Sir Davies strecură apoi sabia înapoi în teaca pe care o purta Taran la centură.

Ea aruncă o privire spre scaunul lui. Propria lui centură era agățată de spătarul scaunului şi sabia lui se legăna acolo. Mânerul sabiei era frumos şi uzat de la mult exercițiu şi se vedea cu ochiul liber că omul era într-adevăr *expert.*

— Ce agitație inutilă, zise Sir Davies. Nu l-am rănit… şi, chiar şi dacă l-aş fi rănit, e obişnuit cu durerea şi dezagreabil vederii.

Taran începu din nou să plângă.

Sir Davies continuă atunci:

— Du-l de aici să nu-l mai văd şi apoi adu-mi ceva de mâncare. Sunt înfometat după călătoria mea.

Cate îl țintui pe Sir Davies cu o privire aspră şi îi zise:

— Sir Davies, eu sunt menajera-şefă, nu bucătăreasa sau o slujnică de rând. Dacă doriți ceva de mâncare, îi voi

transmite mesajul dumneavoastră lui Signor Marino, bucătarul nostru şi se va ocupa el de această problemă. Dar înainte de asta, haideți să clarificăm un lucru… am toată intenția de a restaura Giraud la aspectul său adecvat de palat regal. Şi sper că apreciați intenția mea de a readuce această cameră şi toate celelalte la eleganța lor din trecut.

Sir Davies o studie o clipă, gânditor şi atunci întrezări şi ea pentru prima dată acea sclipire de inteligență tăioasă şi rece care-l adusese din poziția de tutore al prințului regent la cea de guvernator al Cenorinei.

— Admir sinceritatea dumitale, doamnă Tamson. Eşti liberă să te întorci la treabă. O să-mi facă mare plăcere să te observ.

Asta suna ca o amenințare. La adresa funcției ei. La adresa persoanei sale.

Cate se uită cu tristețe la dulăpiorul din spatele biroului. Din câte se părea, trebuia să mai aştepte ca să afle ce era înăuntru.

Capitolul 49

Trecură zece zile încet, dar sigur.

În prima săptămână, Cate angajă mai mult personal domestic, le oferi spre curățenie o parte mai mare din etajul principal şi din încăperile principale şi, pe furiş, continuă să caute bijuteriile Coroanei.

În prima săptămână, Taran stătu aproape de Cate zi şi noapte.

Tot atunci, Sir Davies îşi petrecu multe ore lungi închis în biroul regelui sau în camera lui de la etajul al treilea, numărându-şi banii – sau cel puțin aşa pretindea Taran. Iar nopțile şi le umplea bând şi meditând. Deşi îşi dovedea indiferenta față de toți servitorii, tratându-i ca şi când ar fi fost invizibili, Cate simțea adesea cum i se ridicau firele de păr de pe ceafă, iar apoi, când se uita în jur, îl descoperea observând-o cu o atenție avidă.

Zisese că o va urmări. Şi vorbise serios. Dar cu ce scop? Oare era unul dintre ticăloşii aceia desfrânați care abuza de angajatele lui? Sau oare suspecta că lucra pentru Throckmorton?

Ambele variante o făceau să scrâşnească din dinți… pentru că aşa nu avea niciodată – dar absolut niciodată – ocazia să investigheze biroul regelui, în încercarea de a găsi bijuteriile Coroanei.

Şi într-o zi, Cate se sătură de toată treaba asta. Era sătulă de a lucra până în pragul epuizării – mai cu seamă că ajunsese să se simtă extenuată din ce în ce mai uşor. Dar cel mai mult dintre toate, se săturase ca Taran să se țină toată ziua după ea ca un cățeluş pierdut şi apoi toată noaptea să îi țină predici despre cum să trateze cu Sir Davies. Să îl asculte vorbind la infinit despre natura malefică a lui Sir Davies *nu* era modul în care îşi dorea să-şi petreacă puținele ore libere în intimitate cu Taran.

Şi dacă ar fi pus-o cineva să-şi descrie starea de spirit, cel mai bun cuvânt ar fi fost „iritată”.

Şi încă iritată pe bună dreptate, la naiba!

Se răsti la personalul domestic şi îl întrebă pe Sir Davies pe cine mai observa când ea nu era prezentă. Iar să vadă că toate servitoarele îl adorau pe Taran – şi asta însemna absolut toate – o enervă la culme, aşa că îl goni de lângă ea, spunându-i s-o lase în pace şi să plece pe mare spre țărmuri îndepărtate.

Oamenii ei deja o priveau cu reproş.

Şi izbucnirea ei păru să-l mulțumească pe Sir Davies într-un fel straniu şi pervers. Pentru că deveni mai puțin avid în a o observa şi mai relaxat în a o aborda. Ba de fapt părea interesat de ea într-un complet alt mod – unul care o făcea să-şi dorească să-l pocnească şi să-i şteargă de pe față rânjetul ăla superior şi atotcunoscător. Oare îndrăznea să creadă că faptul că era căsătorită cu un bărbat orb şi infirm însemna că îi va pune coarne de bunăvoie? Şi chiar şi dacă Taran ar fi fost cu adevărat beteag, tot *o insulta* profund atitudinea lui.

Cât despre Taran… ah, Taran. El părea la fel de vigilent

ca întotdeauna, însă deja nu-i mai permitea nicio clipă de intimitate.

La lumina zilei, stătea mereu în apropierea ei, petrecând ore întregi în bucătărie – fiind cocoloşit de spălătoresele de vase – sau stând la soare, în timp ce Cate superviza curățarea covoarelor şi aerisirea lenjeriilor de pat şi a perdelelor.

După miezul nopții, când era mulțumit că se afla în siguranță în camera lor, călărea în oraş şi stătea plecat ore în şir. Iar comportamentul său avea efectul de a o irita şi mai mult pe Cate. Oare chiar nu înțelegea că avea nevoie de el s-o țină în brațe în orele lungi şi întunecate ale nopții, când imaginația îi zbura pe făgaşe sumbre şi îşi amintea cum fusese ucis fratele ei şi cum se temea pentru viața lui Taran în bătălia care va urma? O bătălie care… dacă totul mergea bine şi conform planului… va fi înfăptuită de către pirații lui pe m*ele*agurile Cenorinei în aproximativ o săptămână?

Nu. Dar desigur că nu înțelegea. Bărbații erau nişte proşti, la urma urmei.

Capitolul 50

În zorii celei de-a zecea zile, Taran aştepta în punctul său de observație cu vedere spre port. Iapa lui Hanna se agita neliniştită. Ştia că pirații lui se aflau pe undeva pe aproape şi aşteptau semnalul lui ca să se năpustească în port şi să inițieze bătălia care va fi eliberat Cenorina. Spera că Blowfish se putea ocupa de orice probleme pe care i le-ar fi putut face marinarii mai tineri… ştia că lipsa de activitate ajungea să atârne asupra oamenilor precum sabia lui Damocles… şi că echipajul trebuie să fi devenit agitat.

Agitat… ce naiba?! D-apoi şi el era agitat şi cu nervii întinşi la maximum, aşteptând bătălia care urma. Iar noii angajații săi cenorineni erau pe atât de pregătiți, pe cât se putea într-un timp atât de scurt. Marinarii lui îşi vor face datoria. Cu toate acestea, ştia că nu îi putea desconsidera pe

mercenarii lui Davies. Erau bine antrenați, înarmați până-n dinți şi dețineau supremația de la înălțimea fortăreței. Din locul în care se afla acum putea vedea ochii negri care împânzeau țevile tunurilor. O singură ghiulea de fier lansată bine şi în direcția corectă ar fi putut dărâma oraşul. Sau ar fi putut scufunda o corabie.

Însă Taran se temea de Maddox Davies însuşi mai mult decât de orice altceva. În conflictele lor anterioare se dovedise un tactician strălucit şi nemilos – şi viclean. Extrem de viclean. Şi cu cât aflau mai mulți – şi mai mulți – oameni despre întoarcerea lui în Cenorina, cu atât scădeau văzând cu ochii şansele unui atac-surpriză.

În zilele următoare, sincronizarea era totul.

Şi apoi auzi sunetul pe care-l aşteptase – clopotul care anunța sosirea feribotului. Era sunetul speranței pentru întreaga Cenorină.

Inima începu să-i bată mai tare. Cu siguranță asta însemna că va avea în curând în posesia sa scrisorile care îi vor oferi controlul asupra întregii averi a lui Davies. Şi atunci le va folosi pentru a readuce Cenorină la gloria de altă dată.

Privea cum feribotul îşi croia încet drum prin canal şi apoi în port. Unul dintre noii recruți ai lui Taran se întâlni cu căpitanul John Dunbar şi vorbi cu el. Acesta îi înmână lui Leon o geantă de piele şi o vază italiană înaltă şi îngustă de alabastru. După aceea Leon plecă şi porni spre Giraud.

Taran călări şi el spre pădăricea din apropierea crestei dealului.

Leon veni şi îi oferi bunurile.

Taran căută în geantă – o piesă italiană excelent realizată – dar nu găsi nimic în afară de două plicuri sigilate.

Deschise unul dintre plicuri. Înăuntru se afla o scrisoare în care negustorul italian cerea plata pentru vază. Taran pufni.

— Noroc să-ți primeşti banii, omule, bălmăji cu dispreț.

Cealaltă misivă era o hârtie scrisă de mâna nesigură a unui copil şi sigilată cu doar câteva picături de ceară. O deschise şi pe aceea şi citi repede primele rânduri scrise lăbărțat: *„Către Maddox Davies, salutări de la cineva care ar*

vrea să te cunoască mai bine. Ştiu lucruri care sigur ți-ar fi pe plac. Ți-ar plăcea mult ceea ce ştiu eu. Şi pot să-ți vând lucrurile astea dacă vrei…”

Aşadar nu era de la un copil. Sau cel puțin spera că nu. De la o femeie. De la o prostituată aproape analfabetă care ştia despre înclinațiile licențioase ale lui Davis şi voia să-i vândă serviciile ei.

Acestea nu erau scrisorile pe care le căuta Taran. Voia corespondențe de la surse străine, despre bogăție şi putere. Şi nu credea absolut deloc că Davies ar fi aşteptat la Giraud să primească o geantă de piele, o factură, o propunere indecentă şi o operă de artă din alabastru. Trebuiau să fie undeva scrisorile alea pe care le căuta el. Trebuiau să fie!

— Poate sunt ascunse în vază, domnule, zise Leon.

— Da.

Taran ridică vaza în lumina soarelui şi îi cercetă interiorul. Putea distinge un contur înăuntru. Dar nu putea zgâlțâi vaza ca să le scoată şi nici nu-i încăpea mâna pe gâtul acela îngust. La naiba! Poate că le putea scoate Cate.

Aşa că îi dădu toate bunurile înapoi lui Leon, împreună cu instrucțiuni de a le înmâna noii menajere de la palat.

Şi apoi, aşa, în plină zi, călări înapoi la Giraud. Ştia că îşi asuma un mare risc. Dar tot trebuia să se întoarcă. Cate nu-i spusese nimic despre felul în care se purta Davies cu ea şi din cauza faptului că purta acel bandaj pe ochi nici nu putea vedea cu ochii lui vreo conduită nepotrivită. Dar auzise tonul vocii lui Davies când spusese: „O să-mi facă mare plăcere să te observ”. Şi Taran îşi dădea seama foarte bine ce provocare interesantă prezenta fără îndoială pentru Davies această femeie înaltă şi stăpână pe sine. Şi mai ştia şi că, din punctul lui de vedere, această femeie avea un soț care nu reprezenta nici cea mai mică problemă.

În fond cine ar fi putut să cunoască slăbiciunile lui Davies mai bine decât Taran? se gândea că ar fi trebuit să fie recunoscător că Davies dobândise puterea, că îl răpise şi apoi îl făcuse pachet şi-l trimisese departe la bordul unei corăbii de pirați. Mda… ar f*i trebuit să* fie. Dar nu era deloc. Cine ar fi putut fi recunoscător pentru mulți ani lungi de suferință şi

chin? Cu toate acestea ştia că, dacă Davies l-ar fi ținut pe aproape, ar fi devenit şi el o brută desfrânată – un om care se desfăta cu coniac şi opiu şi tot felul de desfrâuri carnale…

Taran hotărî că, în ziua în care îi va dezvălui lui Davies adevărata lui identitate, îi va şi mulțumi pentru răutatea lui. În mod sarcastic, desigur. Dar fără îndoială îi va mulțumi.

Taran îşi trase pălăria pe frunte, îşi ridică gulerul în jurul bărbiei şi intră cu îndrăzneală în grajd, sigur că un comportament încrezător şi stăpân pe sine va oferi o imagine mai bună decât să se furişeze ca un hoț. Wahkan îl întâmpină şi, după ce Taran descălecă, o conduse pe Hanna spre staulul ei. Pe drum, Hanna necheză ca să salute cinci cai noi. Cai tineri şi de rasă.

— I-am ales pe sprânceană din herghelia regelui şi sunt în procesul de a-i îmblânzi, îi spuse Wahkan. Când o să vă luați locul care vi se cuvine de conducător al Cenorinei, veți avea nevoie de mulți cai, nu doar de doi cai bătrâni.

— Pe unul dintre ei nici nu-l pot călări. Taran luă apoi un morcov şi i-l oferi lui Narragansett.

Narragansett muşcă aerul foarte aproape de degetele lui Taran.

Taran aruncă imediat morcovul.

Narragansett luă morcovul de pe jos şi îl rontăi zgomotos.

Râsul sec al lui Wahkan semăna cu sunetul pe care-l scotea vântul, când şuiera prin frunzele uscate, tomnatice.

— Este calul regelui şi, din punctul lui de vedere, dumneavoastră încă nu v-ați dovedit demn de a fi rege.

Taran îşi aşeză mâna pe umărul lui Wahkan, îi simți puterea osoasă şi îşi dădu din nou seama… Wahkan era puternic şi era hotărât… dar era şi bătrân.

— Poți face ceea ce e nevoie? Poți duce planul la bun sfârşit?

— Sigur, indiferent dacă pot sau nu. Nu vă faceți griji, prințul meu. Voi face orice este posibil, cu răbdare şi în felul meu.

— Am încredere în tine.

Wahkan se duse apoi la uşă şi se uită peste peluza

vastă şi spre casă. Zări perdeaua mişcându-se la fereastra unui dormitor de la etajul al doilea.

— Cineva ne urmăreşte. Poate că era bătrân, dar era foarte perspicace.

— Da. Ne urmăreşte pe furiş. Taran îşi croi drum prudent pe una din potecile grădinii împrejmuite de ziduri şi spre scara din spate îngustă care ducea spre etajul al doilea. Se mişcă repede pe coridorul gol şi până la dormitorul respectiv, sperând să-l prindă pe cel care-i urmărise pe ascuns, dar spionul fugise deja. Examină atent praful deranjat din faţa ferestrei. Se vedea clar urma tălpii unui pantof femeiesc de mărime medie. Oare cine era această femeie misterioasă? Poate era o servitoare indolentă care spera să scape de hotărârea zeloasă a lui Cate de a aduce Giraud înapoi la gloria de altă dată? Sau poate era şi ea în deghizare – la fel ca el?

Gândurile îi zburară imediat la Zelle – slujnica ce căuta să obţină poziţia de lider al revoluţiei. Ştia că nu îi putea subestima nici inteligenţa şi nici furia… şi de asemenea, nu putea ignora nici faptul că ea îl cunoscuse pe vremea când era un tânăr prinţ depravat. Oare îl va recunoaşte acum? Oare îl va demasca şi îi va distruge planul?

Voia să o găsească pe Cate, ca să se asigure că era în siguranţă şi ca să o avertizeze în privinţa scrisorilor. Se grăbi în sus pe scări şi se schimbă în deghizarea sa. Îşi luă şi armele – pumnalul şi pistolul le ascunse în gheata sa, respectiv în faţa elastică ce îi ţinea braţul. Sabia scurtă o purta în continuare la centură, ca şi până atunci. Faptul că-i permisese să-şi păstreze sabia reprezentase o greşeală foarte gravă… una pe care spera ca Davis să o plătească foarte scump cât de curând.

Decise atunci să rişte şi îşi legă bandajul peste ochi într-un fel care să-i permită să vadă un pic pe sub el şi fugi înapoi jos pe scări. Când ajunse la etajul al doilea, îl zări una dintre servitoarele tinere.

Aşa că luă o decizie tactică – se împiedică şi căzu.

Fata îl ajută imediat să se ridice şi îl sfătui să nu se mai grăbească aşa.

Taran îi mulțumi şi apoi continuă ostentativ prin a pipăi după balustradă şi a se mişca încet până ajunse în capătul scărilor. De acolo inspectă intrându-l principal.

Mercenarul acela – Fortunato – stătea în continuare de pază în fața biroului regelui. Era un tânăr înalt şi voinic, dar în afară de asta, părea un om simplu, destul de prostuț şi deloc viclean. Iar în clipa aceea arunca bâta în sus şi apoi o prindea, cu un aer destul de plictisit.

Uşa biroului era închisă.

Aşadar Sir Davies se afla înăuntru.

Taran îşi ajustă bandajul peste ochi, astfel încât să se scufunde din nou în întuneric total şi coborî scările prudent, folosindu-se de bastonul său pentru susținere.

— Tinere! strigă el. Ai putea să-mi spui unde-o pot găsi pe soția mea?

Şi din fericire, lui Fortunato nici nu îi trecu prin cap să se întrebe cum de ştia Taran unde se afla.

— Ultima dată am văzut-o acolo în spate… zise el, aparent fluturând din mână în direcția indicată. Mergi spre bucătărie. Du-te după miros, adăugă ironic, râzând.

Taran râse şi el. În fond, nimic nu se compara cu o glumă răutăcioasă şi nemiloasă, când venea vorba de a relaxa atmosfera. După aceea făcu un întreg spectacol din a lovi cu bastonul de mese şi de pereți în timp ce se deplasa prin holul acela mare, căutând coridorul care ducea spre bucătărie.

Începu apoi să-i strige numele lui Cate. Apăru unul dintre lachei, care îl luă de braț, îl conduse spre biroul menajerei şi îl ghidă apoi înăuntru.

— Închide uşa, zise ea.

El făcu întocmai, după care îşi scoase bandajul de la ochi.

Ea stătea acolo, ținând în mână un teanc de scrisori şi uitându-se la el. Pe chipul ei se citea un amestec ciudat de triumf şi de groază.

— Am reuşit. Avem scrisorile aici, zise ea, deşi nu ar mai fi fost nevoie de o explicație suplimentară.

— Unde erau ascunse?

— În vază şi în geanta de piele.

Taran i le luă din mână, le frunzări şi examină sigiliile de ceară de pe fiecare foaie de hârtie.

— Cred că aceea e din Italia, zise ea, indicând spre un sigiliu care includea un simbol al Vaticanului. Vezi forma crucii? Aia sigur trebuie să fie din Austria. Cealaltă din Franța… Rusia… şi asta… asta nu ştiu.

— Nici eu. Dar nici nu-mi pasă. Chiar poți să faci cum a sugerat Davies şi să deschizi scrisorile?

— Fără să-şi dea seama de asta? Unele femei ar putea probabil. Dar eu nu. Îşi duse apoi mâna la tâmplă şi se masă încet, ca şi când ar fi suferit de o durere de cap. Cu fiecare zi în plus pe care o petrecem aici, ne confruntăm cu o posibilitate din ce în ce mai mare ca Sir Davies să descopere adevărul şi să ne omoare. Să ne omoare… pe amândoi.

Taran se gândi imediat că părea îngrijorată şi absolut epuizată. Devenise din ce în ce mai nerăbdătoare şi mai neîngăduitoare cu el şi cu servitorii. Nu fusese instruită pentru acest gen de muncă. Era şi *firesc* să fie agitată. El îşi aşeză brațul în jurul umerilor ei.

— I-am dat un termen-limită lui Throckmorton. Mai avem doar cinci zile şi apoi o să aprindem farul de semnalizare şi o să înceapă revoluția.

— Încă cinci zile? Eşti nebun?

Aparent Taran nu îşi dăduse seama cât de neliniştită şi agitată era cu adevărat.

— Aş putea să te ascund în oraş şi…

Dar ea îl plesni peste mână, îndepărtându-i brațul de pe umerii ei, după care îi smulse scrisorile din mână.

— I le duc lui Davies.

— S-a întâmplat ceva? Ți-e rău?

— Dacă eu nu locuiesc aici, n-ai nici tu cum să locuieşti aici, zise pe un ton tăios. Aşa că mă duc să i le duc lui Davies.

Taran şi-ar fi dorit să se contrazică cu ea. Dar reacțiile ei bruşte şi scânteia mânioasă din ochii ei îi dădeau clar de înțeles că era o bătălie pe care nu ar fi putut-o câştiga. Aşa că, în schimb, zise:

— E datoria majordomului să ducă stăpânului corespondența. Pune-l pe Harkness să-i le ducă.

— Desigur! Cum doreşti! Dar dacă vrem să ştim unde pune Davies scrisorile, ca să le putem lua mai târziu, trebuie să intru cu Harkness.

Avea dreptate, desigur.

— O să vin cu tine.

Cate oftă, vizibil iritată.

— Atunci pregăteşte-te! Mă duc să-l chem pe Harkness. Abia aştept ca o nouă rundă de piese de teatru să se joace în biroul regelui.

*

Cu Taran la brațul ei, Cate îl urmă pe Harkness în birou.

Şi în timp ce ea îl aşeza pe Taran într-un scaun de lângă perete, Harkness intonă:

— Domnule, cea mai recentă livrare sosită pentru dumneavoastră include o vază şi o geantă de piele, care se află chiar acum în salonul principal de mese, în aşteptarea inspecției dumneavoastră.

Sir Davies stătea în spatele biroului uzat şi zgâriat al regelui şi părea aproape la fel de neliniştit şi agitat precum se simțea Cate.

— Ce caută *acolo*?

— Domnule?

— De *ce* nu le aduci *aici*?

— Regele îşi inspecta mereu bunurile cumpărate în salonul acela, răspunse Harkness.

— Eu nu sunt regele!

— Nu, domnule, zise Harkness, reuşind cumva să insufle un dispreț absolut în aprobarea sa.

Sir Davies se înroşi imediat la față de umilință.

— Între timp, a sosit şi corespondența dumneavoastră, adăugă Harkness, oferindu-i lui Sir Davies scrisorile pe o tavă de argint.

Umilința pe care o simțea Davies se transformă imediat în furie şi spuse:

— La naiba cu tine! De unde ai luat alea?

Harkness se încruntă.

— Domnule?

Sir Davies încleştă mâinile pe braţele scaunului său de birou.

— Astea au fost trimise în pachetul curierului?

— Nu, Sir Davies, interveni Cate, ţinând mâinile împreunate cu sfială în faţa sa. Au fost îndesate grosolan în vaza dumneavoastră de alabastru. Le-am găsit, le-am luat şi i le-am înmânat lui Harkness. Sper că sunteţi mulţumit.

Ce ar mai fi putut spune Davies? Că îşi băgase nasul cu neruşinare în conţinutul ascuns al vazei lui şi că descoperise ceea ce el îşi dorise să ţină ascuns? Luă scrisorile de la Harkness.

— Ai făcut treabă bună, doamnă Tamson.

— Mulţumesc, domnule, spuse ea scurt şi apoi dădu să plece. Pentru că ştia foarte bine ce va face el după aceea.

Şi desigur el făcu întocmai după cum anticipase ea. Bărbaţii erau atât de previzibili!

— Rămâi, doamnă Tamson, zise Sir Davies. Tu, Harkness… tu poţi să pleci.

Harkness miji ochii imediat. O bănuia de comportamente ilicite cu Sir Davies.

Cate ridică din umeri şi îi făcu semn să plece.

Şi la ieşire, majordomul închise uşa în urma sa, cu un pic prea multă forţă.

Taran tresări ca şi când l-ar fi speriat sunetul acela şi apoi rămase acolo tremurând.

Pe o voce liniştitoare, ea îi spuse atunci:

— Nu-ţi face griji, dragul meu soţ. Nu o să-ţi facă nimeni niciun rău aici. Se întoarse apoi din nou spre Sir Davies şi continuă: Sper că corespondenţa pe care aţi primit-o din străinătate este mulţumitoare, domnule.

Sir Davies încălzi stiletul cu lamă scurtă şi subţire pe care îl ţinea mereu la îndemână, în dreapta sa pe birou. Deschise apoi unul câte unul sigiliile de ceară ale scrisorilor. Cu degete tremurânde, despături scrisorile şi le aşeză într-un teanc ordonat. Şi apoi, cu capul aplecat şi cu ochii ficşi,

începu să citească.

În timp ce se concentra asupra corespondenței sale, Cate se duse în spatele său, lângă dulăpiorul acela – singura piesă de mobilier pe care o adusese şi o instalase el însuşi aici şi care nu prezenta niciun soi de zgârietură sau daună. Cea care îi atrăsese atenția lui Cate abia după revenirea lui acasă… şi acum avea în sfârşit ocazia de a o examina.

Afişând un comportament complet gospodăresc de ordine şi curățenie, ea strânse şi aranjă hârtiile pe care el le împrăştiase deasupra dulăpiorului. Deschise un sertar şi se gândi imediat că ar fi trebuit să fie mai adânc şi mai lung spre spatele dulapului. Şterse de praf suprafața şi, în timp ce făcea asta, îşi alunecă degetele pe marginile tic lemn, căutând un zăvor sau o încuietoare – orice. Şi găsi un cârlig inteligent ascuns de ochii curioşi şi fixat cu o încuietoare de alamă.

Hm! Oare ce păstra Sir Davies aici, aşa în siguranță şi în secret? Cate afişă un zâmbet mic. Se gândea că era posibil să ştie.

Se uită spre el.

Davies încă mai citea şi rânjea larg, notând cifre pe o foaie de hârtie separată.

Aşa că decise să rişte. Bătu uşor cu teancul de hârtii deasupra capătului de sus al dulăpiorului. Suna a gol.

Pentru Dumnezeu! Găsise comoara ascunsă a lui Sir Davies!

Dar vocea lui aspră răsună brusc, făcând-o să tresară.

— Ce faci acolo, femeie? Pleacă de acolo!

Ea se răsuci spre el, cu foile în mână şi clipi nevinovată.

— Domnule, din moment ce sunteți ocupat şi v-ați dorit intimitate, m-am gândit să vă aranjez…

— Nu! Pleacă imediat de acolo! zise el, moderându-şi tonul vocii. Mai am doar două scrisori de citit şi mă deranjezi cu agitația şi zgomotul tău!

— Îmi cer mii de scuze, domnule. Nu a fost deloc intenția mea să vă deranjez.

Nu reuşise în intenția ei. Fusese pe aproape, dar nu

suficient de aproape.

El îi făcu semn spre locul de lângă biroul său.

— Stai aici, ca să pot să fiu cu ochii pe tine.

Cate se duse la locul indicat, împreună mâinile şi îl privi citind cea de-a patra scrisoare.

Aparent, nu-i convenea ce scria în ea, pentru că bălmăji în şoaptă:

— Ticălos portughez parvenit!

— Portugalia! exclamă ea atunci.

Sir Davies îi aruncă imediat o privire piezişă.

— Doamnă Tamson?

— Mărturisesc că am examinat sigiliile, domnule, spuse ea. Nu am deloc experienţă cu străinătatea şi m-a încântat să văd că aţi primit corespondenţe de aşa de departe. Mi s-a părut că am recunoscut sigilii din Italia, Franţa, Austria şi Rusia. Dar n-am putut identifica Portugalia.

Taran inspiră şocat şi rămase aşteptând cu sufletul la gură.

Sir Davies rămase cu gura căscată de şoc.

Poate că ar fi trebuit să mintă sau să se prefacă, dar deja nu mai avea deloc răbdare cu acest bărbat căruia îi păsa numai de el însuşi şi absolut deloc de viitoare bunăstare a lumii. El şi ceilalţi de teapa lui îl uciseseră pe fratele ei.

— Ce scrie ticălosul acela parvenit? întrebă ea, prudentă, parafrazându-l.

— Scrie că o să-mi ia Cenorina şi fără… fără… Sir Davies inspiră adânc şi continuă: zice că o să vină pe mare şi o să cucerească Cenorina şi că n-o să pot face nimic ca să-l opresc!

— Totuşi cred că mercenarii din fortăreaţă o să reprezinte un impediment destul de mare.

— Nimeni n-a cucerit vreodată fortăreaţa şi o să-i spun asta şi lui! zise ferm, bâjbâind după toc.

Cate aşează tocul şi călimara de cerneală mai aproape de mâna lui.

— Mulţumesc, doamnă Tamson. Eşti foarte… foarte de nădejde, spuse el, cercetând-o din cap până-n picioare.

Ea zâmbi. Dar era un zâmbet rece.

— Trăiesc ca să-l ajut pe angajatorul meu… păstrând, în acelaşi timp, o distanță respectuoasă față de poziția sa de stăpân. „Ia-o pe asta, Sir Davies!”, se gândi ea, mulțumită de înțepătura pe care i-o servise eficient.

Sir Davies părea dintr-odată agitat.

Cate se uită spre Taran. Era la fel de tulburat ca şi Sir Davies.

— Şi acum, vă rog, Sir Davies, întoarceți-vă la scris.

El îi aruncă o privire plină de resentimente – pentru că aparent avusese senzația că îi ordona *ea lui* ce să facă – după care se întoarse la treaba sa. Scrisul lui mare şi lăbărțat umplu partea de jos a foii scrisorii portugheze, exprimând o emoție puternică, care îi schimonosea chipul şi îl făcea să respire atât de accelerat şi de apăsat, încât suna ca şi când o locomotivă cu abur tocmai invadase încăperea. Când termină de scris, împături scrisoarea.

Ea îi împinse o lumânare aprinsă şi batonul de ceară de sigiliu.

Sir Davies topi o bucată mare de ceară, luă sigiliul greu de aur de lângă el şi îl apăsă tare pe ceara moale şi fierbinte, după care îl ridică scurt.

Cate înclină uşor capul ca să studieze simbolul. I se părea cumva familiar. Semăna… semăna cu un leu. De fapt chia*r era un* leu… Avea ochii tăioşi ai unui leu, fălci rotunde şi un bot ca de pisică.

— Este… este o imagine absolut regală.

Oare unde naiba mai văzuse simbolul acela?

— Da. Sir Davies întoarse apoi sigiliul spre el şi îi zâmbi leului gravat. Este sigiliul răposatului rege. L-am adoptat ca fiind al meu.

Cate îi smulse sigiliul greu dintre degete şi se uită, complet hipnotizată, la fața leului de aur. Şi atunci îi reveni o amintire, care îi declanşă memoria.

— Seamănă cu stigmatul de pe pieptul soțului meu.

Capitolul 51

Cate nu înțelegea ce anume spusese sau de ce ambii bărbați încremeniră pe loc.

Şi apoi se întâmplară două lucruri simultan.

Taran îşi smulse bandajul de la ochi. Îşi strecură apoi şi brațul stâng în fața elastică pe care o purta şi îndreptă pistolul spre Sir Davies.

Sir Davies sări în picioare, o apucă de braț, o trase spre el şi-i puse la gât vârful pumnalului.

În clipa aceea cei doi bărbați încremeniră din nou.

— Poate ar putea să-mi spună unul dintre voi, domnilor, de ce suntem brusc la cuțite? Încercase să sune cordială, dar îi ieşise un ton complet sarcastic.

Sir Davies râse scurt.

— Credeai că o să-l primesc cu brațele deschise pe prințul Cenorinei care a venit să-şi revendice tronul?

— Pe cine?

Despre ce naiba vorbea acolo?

În momentul acela, Taran făcu o plecăciune teatrală.

— E o adevărată plăcere să te revăd. Dar se pare că nu-mi pot aminti clar… Cine eşti? Guvernatorul Cenorinei? Un nobil englez? Ah! Din păcate, nu! Nu eşti altceva decât un tutore… un uzurpator şi un criminal mizerabil.

De ce naiba îşi scosese bandajul de la ochi? De ce nu negase pur şi simplu acuzațiile lui Sir Davies? Cate îşi drese glasul.

— Sunt confuză. Despre ce vorbim aici?

Brațul lui Sir Davies se strânse şi mai ferm în jurul ei.

— Şi această femeie frumoasă este soția ta. Mda… nu mă mir㠅… ai avut mereu gusturi bune în materie de femei. A! Ia stai! Ba nu, n-ai avut. Când erai tânăr te-ai fi tăvălit cu orice mişca… chiar şi cu scroafele.

— Tu m-ai învățat comportamentul desfrânat, dragul meu profesor. Şi am plătit prețul pentru asta.

O ignorau cu desăvârşire. O ignorau ca şi când ea nu ar fi fost altceva decât un simplu pion şi ei… ei… regii. Regele alb

şi regele negru. Cel bun şi cel rău. Bine apărați şi sfidători.

Sir Davies întrebă atunci:

— Cum, Doamne, iartă-mă, ai reuşit să le supraviețuieşti piraților?

— Mai bine întreabă dacă căpitanul piraților a scăpat cu viață după întâlnirea cu mine. Taran se aşează şi flutură neglijent din pistol. Sunt mult mai letal acum decât eram în trecut.

— Nu contează. Sir Davies folosi vârful pumnalului şi o împunse în bărbie pe Cate. La mine-i atuul, câtă vreme am cuțitul la gâtul soției tale. Nu-i aşa, mica mea prințesă?

Cate era din ce în ce mai frustrată cu fiecare clipă care trecea. Aceşti bărbați se cunoşteau. Şi îşi vorbeau. Ba mai mult de atât, se tachinau unul pe altul. Dar vorbeau în ghicitori.

— De ce îl tot numeşti prinț?

Toată atenția lui Sir Davies rămânea concentrată asupra lui Taran, aşa că răspunse absent:

— Pentru că este prințul regent Antonio Râul Edward Kane al Cenorinei, moştenitorul demult înfrânt al tronului.

— Ba nu, nu e! *Nu era. Acela nu era nici pe departe numele lui.*

— Şi totuşi iată că m-am ridicat din morți, zise Taran, gesticulând cu propria sabie.

De ce naiba nu nega nimic?

— Habar nu am avut că pot fi atât de norocos, încât s-o am pe însăşi prințesa Cenorinei ca menajera mea, spuse Sir Davies, mângâind-o pe maxilar cu un deget rece.

— Nu sunt nicio prințesă!

Era clar! Înnebuniseră complet amândoi!

Sir Davies o strânse de gât o dată tare.

— Este o femeie tare cochetă soția asta micuță a ta… îi place să flirteze…

— Nu sunt „micuță”.

Chiar şi fără mâna lui care se strângea pe gâtul ei, Cate tot simțea că era pe punctul de a se sufoca… O să-l omoare pe Sir Davies! Sau pe Taran! Sau pe amândoi!

Sir Davies nu-şi dezlipea nicio clipă ochii de la Taran.

— Mama ta, regina, n-o să fie niciodată de acord cu căsătoria asta.

— Aşa, e, nu e de acord, recunoscu Taran.

— Pe de altă parte, mama ta, regina, se afla sub controlul meu.

Un zâmbet mic îşi făcu loc pe buzele lui Taran.

În privința aceasta, Cate era absolut sigură.

— Mama lui e în Anglia! Am văzut-o acolo! Am cunoscut-o!

Sir Davies o ținea aproape şi putu simți tremurul care îi zgudui corpul.

— Nu. Te asigur… regina Sibeol este aici… captivă în turnul fortăreței.

Cate simțea că nu mai putea respira. Efectiv nu putea respira deloc.

Sibeol.

Sir Davies îi rostise numele cu o siguranță absolută şi desăvârşită.

Sibeol.

Sibeol era mama lui Taran.

Şi regina Cenorinei era Sibeol.

I se păruse lui Cate că femeia de la han se comportase cu aroganța şi tonul poruncitor al unei regine…

Începu să se învârtă camera cu ea. Cate se lupta să respire… să inspire şi să-şi umple cu aer plămânii dintr-odată blocați.

Stigmatul acela de pe pieptul lui Taran! Înțelegea acum! Sir Davies era responsabil pentru el. Folosise sigiliul regelui pentru a-l însemna pe fiul regelui.

Şi atunci se legară într-un sfârşit în mintea ei toate piesele enigmei: nefericirea lui Taran în Scoția, hotărârea lui neclintită de a avea succes în război şi în diplomație, reticența lui de a se căsători cu ea şi apoi insistențele sale în privința cununiei. Disparițiile lui. Motivul pentru care Sir Davies îl vânduse piraților…

— Spui adevărul, zise ea, cu glasul stins. Taran este… nu e*ste Tar*an. Este prințul regent al Cenorinei.

Sir Davies se încordă. O trase şi mai aproape în

strânsoarea lui. Îi împunse vârful pumnalului în piele, chiar deasupra venei jugulare.

— Nu ştiai.

Cate se uită la Taran. La soțul ei frumos, perfid şi seducător.

— Nu. Nu ştiam.

— Nu, nu ştia, zise Taran, însă fără a se uita la ea. Toată atenția lui era concentrată asupra lui Sir Davies.

— Doar nu te-ai însurat *de-adevăratelea* cu o menajeră, nu? întrebă Sir Davis. Doar nu ai întinat *de-adevăratelea* mândrul nume de Kane, legându-te de o muncitoare de rând.

Niciunul dintre cei doi bărbați nu era deloc atent la Cate. Şi ea se saturase până peste cap. I se acrise de rivalitatea lor, de faptul că se prefăceau că ea nu exista sau că nu conta... de superioritatea aceea masculină complet enervantă. Se s*ăturase până peste cap.*

Aşa că zise:

— Nu, Sir Davies... Taran nu a întinat mândria numelui familiei sale unindu-se cu o servitoare de rând. Deja îi tremura vocea... de furie.

Dar Sir Davies crezu că era pe punctul de a izbucni în plâns.

Taran fu şocat.

— Ce naiba fa...?

Dar Cate îl acoperi cu un glas încărcat până la refuz de emoții şi sentimente înflăcărate.

— Dar am crezut că e în stare s-o facă. Când credeam că e doar un biet căpitan al piraților, am crezut că e posibil să se căsătorească cu mine şi să-i dea un nume copilului nostru...

— Copilului nostru? repetă el uluit şi mai că îi ieşeau ochii din orbite. O să avem un copil?

— De parcă nu ştiai, nemernic ticălos! Îşi lipi apoi mâna de burtă. Şi acum... în loc să fie prinț... o să fie un bastard... la fel ca tine... pirat *mizera*bil şi derbedeu!

Sir Davies începu imediat să chicotească. Încet la început, dar apoi din ce în ce mai tare.

— Ai dus-o de nas pe fătucă, prințule regent Antonio Râul Edward Kane!

Cate îşi trase nasul şi suspină, după care îşi ascunse în palme fața uscată.

Sir Davies o bătu pe umăr – ah, dacă numai ar fi înțeles cât de tare îl păcălea Cate – dar apoi vorbi cu Taran. Doar cu Taran.

— Ai învățat avid lecțiile de desfrâu pe care ți le-am predat şi acum l-ai surclasat pe maestru. Tu, domnule, eşti un bădăran.

Cate îşi ridică chipul uscat din palme, se uită la Taran şi, pe cea mai vulnerabilă şi mai feminină voce, zise:

— Da. Chiar este.

Şi apoi îşi izbi tare cotul în stomacul lui Sir Davies, chiar sub stern. Omului i se tăie respirația de şoc şi, când se aplecă de durere, îl pocni drept în față cu genunchiul.

Sir Davies căzu pe spate, se izbi tare cu capul de birou şi apoi rămase lat pe podea.

Cate stătea deasupra lui, respirând tare şi repede.

Nu se mai mişca.

Aşa că îl lovi cu piciorul într-o parte a corpului.

El se răsuci pe partea ailaltă, din cauza impactului.

Doamne, Dumnezeule! Blowfish ar fi fost mândru de ea. Era absolut splendidă când se apăra singură… *Păcat că trebuise să se apere singură. Mare păcat că pe tot parcursul acelei scene oribile, soțul ei nu făcuse altceva decât să schimbe replici tăioase cu ticălosul care-i ținea un cuțit la gât.*

Mare păcat că-l învățase pe Taran să aibă încredere desăvârşită în faptul că putea avea grijă de ea şi singură…

Se aplecă apoi şi smulse cuțitul din degetele moi ale lui Sir Davies. Şi apoi i se adresă indignată corpului lui inert:

— Şi tu, domnule, eşti un bufon! Şi totuşi *ai îndrăznit* să mă amenințI pe mine. *Ai îndrăznit* să mă batjocoreşti pe mine. *Ai îndrăznit* să râzi de… ridică privirea şi se uită spre Taran.

Taran îşi dădea seama de gradul furiei ei, după flăcările pe care le scuipa din ochi. Simți cum i se revărsă îndată prin vene un amestec de venerație, respect şi prudență. Şi încercă

să mai relaxeze un pic atmosfera.

— Deci nu eşti însărcinată cu copilul nostru?

— Ce-ți pasă ție dacă sunt sau nu? zise ea, mărşăluind spre el. Totul are sens acum. *Regina* Sibeol. *Prințul regent* Antonio al Cenorinei. Toată considerația cu care te trata fratele meu. Capacitățile tale de lider. Toate limbile străine pe care le vorbeşti. Cunoştințele tale. Hotărârea ta de a salva Cenorina din mâinile uzurpatorului!

Taran stătea în continuare cu pistolul îndreptat spre Sir Davies – ar fi trebuit să fie nebun să nu facă asta – dar o privea pe Cate înaintând spre el cu un pas apăsat şi indignat, după altul, pufnind ca o pisică ce fusese tachinată de prea multe ori.

— Eşti prințul regent Antonio Edward Raul Kane al Cenorinei!

Era o acuzație.

— Prințul regent Antonio Raul Edward Kane, o corecta el. Mi-ai încurcat două nume.

Ea mârâi din nou.

— Da, sunt! confirmă el în grabă.

— Şi *te-ai căsătorit* cu mine? Nu sunt femeia de rând care îşi închipuie Sir Davies că sunt, dar nu am nici sânge regal! Ajunse la Taran, se plantă fermă în fața lui, mândră, înaltă şi al naibii de furioasă. Şi ai de gând să mă arunci la o parte, după ce o să-ți revendici tronul?

— Eşti soția mea. Ca măsură de precauție, o prinse de încheietura mâinii în care ținea pumnalul. Şi apoi îi vorbi cu deplină sinceritate şi posesivitate: O să fii soția mea până în ziua în care vei muri… sau în care voi muri eu… şi întreaga lume n-are decât să izbucnească în flăcări înainte să scapi de mine. Eşti a mea!

Ar fi trebuit să fie mai atent la mâna ei liberă, pentru că o încleştă într-un pumn, o ridică şi-l pocni drept în nas.

Taran simți cum i se frânse osul. Şi îi sări sânge pe nări.

Îi dădu drumul la încheietură, se împletici înapoi şi îşi duse mâna la față.

— La naiba, Cate! De ce ai făcut asta?

— Răzbunare! mârâi ea, printre dinții încleştați şi mărşălui spre uşă. Poate că sunt soția ta… dar va trebui să mă prinzi din urmă ca să mă păstrezi!

Acesta nu era nici timpul şi nici locul pe care l-ar fi ales Taran pentru această confruntare. Dar Cate îl dăduse în vileag, fără să-şi dea seama. Şi acum se afla în pericol de moarte şi el nu putea face nimic altceva decât să o implore.

— Cate, nu poți pleca…

Ea se răsuci violent cu fața spre el.

— Ba uită-te la mine!

— Aminteşte-ți ce mi-ai promis!

Cate se opri cu mâna pe clanță şi cu spatele la cameră. Cu spatele la el.

— Aminteşte-ți, repetă el. Farul. Prizoniera.

Ea se îndreptă de spate. Şi fără să se uite la el, spuse:

— O să mă țin de promisiuni.

Taran se întoarse înapoi spre Davies, hotărât să termine cu trădătorul.

Doar că Davies era din nou conştient. Şi se mişca. Se întinse pe birou, apucă stiletul scurt şi subțire pe care-l folosise mai devreme pentru a deschide scrisorile. Îl ținu în echilibru între degete o clipă. Şi apoi îl aruncă, precum pe o săgeată veninoasă.

Spre Cate.

Cate, care tocmai deschidea uşa. Cate, care era cu spatele la ei doi.

Taran țipă şi se aruncă în față, apăsând pe trăgaci în timpul saltului.

Nu-l nimeri pe Davies. Şi pumnalul zbură pe lângă umărul lui.

Cate se răsuci brusc.

Lama cuțitului se înfipse în brațul ei până la mâner. Şocul o făcu să se împleticească înapoi.

— Caitlin! exclamă Taran când ajunse la ea.

Ea se uită în jos la pumnalul înfipt în brațul ei. După aceea în sus la Taran. Ea cu mâna ei îi oferise lui Davies stiletul pe care i-l pusese apoi la gât.

Taran lăsă din mână pistolul acela inutil şi atinse

mânerul pumnalului.

— Termină cu el! zise ea, cu înverşunare, după care ieşi din birou şi trânti uşa în urma sa.

Capitolul 52

Taran îşi scoase hangerul şi se întoarse spre Davies.

Davies reuşise să se ridice în picioare. Avea faţa plină de sânge. La fel ca Taran. Avea nasul spart. Tot la fel ca Taran. Îşi tamponă uşor pielea cu o batistă din dantelă.

Nu ca Taran. Lui Taran nu-i păsa câtuşi de puţin nici de nasul său spart, nici de sângele de pe faţă şi nici de durere. Deja aproape că putea simţi gustul răzbunării dulci şi lente.

Înnebunit de furie, Davies se uită la lichidul purpuriu care păta materialul fin al batistei.

— Curvă nenorocită!

— Da, zise Taran încet şi apoi învârti cheia în broască, încuindu-se cu el acolo.

Davies se uita la el, neîncrezător.

— O iubeşti.

— Da. Şi o să te fac să suferi, pentru că ai rănit-o.

Taran îl privi apoi pe Davies strecurându-se ca un şarpe pe la marginea biroului şi scoţându-şi sabia din teacă.

— Drăguţul meu pupil… n-o să omori pe nimeni astăzi, zise Davies, după care îndreptă spre Taran vârful floretei sale lungi şi subţiri. La fel ca întotdeauna, sabia ta e pe jumătate cât a mea.

Taran aruncă atunci capul pe spate şi izbucni în râs.

— Ah, da… dar sabia mea e mai zdravănă. Mai ascuţită. A primit botezul sângelui în multe bătălii. Şi o şi mânuiesc cu mult mai bine, zise apăsat, după care se năpusti în direcţia lui Davies. Printr-o mişcare lină şi sigură, sări pe birou şi lovi cu piciorul călimara cu cerneală, aruncându-i-o în faţă lui Davies. Şi în timp ce inamicul său scuipa şi se îneca, Taran zise: Datorită ţie, dragul meu

tutore, nu mai sunt deloc un gentleman. Sunt pirat acum. Într-o mână ținea hangerul său şi cu cealaltă apucă pumnalul lui Davies. Se uită în jos la profesorul său de odinioară. Eu lupt ca să câştig.

Capitolul 53

Cate se pomeni stând afară în intrândul principal, chinuită de durere şi implicată în două misiuni – şi pusă față în față cu tânărul Fortunato.

Mercenarul îşi ținea bâta de stejar ridicată deasupra capului. Dar se uita la ea nesigur… ca şi când nu ar fi îndrăznit să o lovească pe femeia care ordona să i se servească mesele şi să îi fie curățată uniforma.

— Doamnă Tamson! Eşti rănită!

— Da. Şi asta… zise ea, indicând spre pumnalul pe care îl avea înfipt în braț… mă face să nu mai pot fi la fel de bine dispusă ca de obicei.

— Dar dumneata de obicei nu eşti… bine dispusă, spuse el, aparent dându-şi seama că nu era cel mai potrivit lucru pe care i-l putea spune unei femei furioase şi în suferință.

Cate întinse mâna spre el. Mâna ei bună. Cea care nu avea brațul înjunghiat cu un pumnal.

— Dă-mi aia!

El şovăi o clipă.

Şi atunci, pe acelaşi ton tăios care făcea tinerii lachei să tresară de teamă, repetă:

— Dă-mi aia!

Tânărul Fortunato se supuse imediat.

Bâta din lemn de stejar îi atârna greu în mână şi o lăsă să coboare uşor tot mai jos şi mai jos, până când capătul ei se odihnea pe podea.

Auziră apoi înjurături urlate în biroul regelui. Paşi grei care bubuiau pe podea. Sunet de sticlă spartă.

Fortunato rămase uitându-se prosteşte – şi aproape

literalmente cu gura căscată de şoc – spre uşa biroului.

— Cred că ar trebui să intru acolo…

Răsună o bubuitură tare şi surdă, când ceva se izbi de perete. Şi apoi cineva scoase un țipăt de durere.

— N-ai auzit cheia răsucindu-se în broască? întrebă ea. Uşa este încuiată.

— Sunt mercenar. Am fost angajat ca să-l protejez pe Sir Davies. Ar trebui să sparg uşa. Fortunato făcu un pas în spate, se răsuci pe jumătate şi îşi luă avânt, pregătindu-se să se izbească cu umărul în lemn.

Cate oftă şi, cu o însufleţire bruscă, ridică bâta şi-l lovi drept în moalele capului, lăsându-l lat.

Omul se izbi de perete şi se scurse la podea.

— Ai făcut tot ce-ai putut, îi zise ea omului inconştient, după care puse bâta lângă trupul lui inert.

Se uită repede în jur. Coridorul era pustiu. Unde naiba erau servitorii?… Se gândi imediat că probabil se ascundeau din cauza zgomotelor.

Se sprijini de perete cu mâna liberă şi înaintă, pas după pas spre bucătărie. Trebuia să ajungă acolo şi să îndeplinească promisiunile pe care i le făcuse lui Taran. Trebuia să aprindă farul de semnalizare. Trebuia să… să o elibereze pe regină.

Ba nu, nu pe regină. O întâlnise pe regină. Pe regina Sibeol. Dacă Taran era prinţul regent, atunci nu mai exista nicio îndoială că Sibeol era într-adevăr regina numită a Cenorinei. Dar dacă femeia captivă în turnul fortăreţei nu era regina… atunci cine era? Pentru cine îşi făcea atât de multe griji Taran, încât să-i ceară lui Cate să elibereze o impostoare?

Cate se uită în jos la rana de cuţit.

Oh, Doamne! Sângele îi şiroia în jurul lamei de oţel, pătându-i mânecile, dar nu îndrăznea să scoată pumnalul. Nu încă. Pentru că ştia că, odată ce va face asta, i-ar fi ţâşnit sângele din braţ şi ar fi… leşinat…

„Concentrează-te!”, îşi spuse cu înverşunare.

Impostoarea captivă în turnul fortăreţei. Oare cine era?

Cine altcineva ar fi putut fi decât mireasa fecioară a lui

Taran… femeia despre care îi spusese regina Sibeol că îi va lua locul în inima fiului ei?

Dar nu. Asta era imposibil. Oricine ar fi fost, impostoarea aceea trebuia să poată trece drept o femeie la cincizeci de ani.

Pe de altă parte… şi Taran se dăduse – cu succes, de altfel – drept un soldat orb şi slăbit. Deghizările erau specialitatea sa. Şi poate că erau şi punctul forte al acestei femei. Al… al… al acestei ticăloase virgine.

Cate o ura deja, fără să o fi văzut măcar.

Fără niciun avertisment, apăru o siluetă în dreapta lui Cate.

— Doamnă Tamson! Aţi fost înjunghiată!

Cate nu o mai văzuse pe Zelle de zile întregi şi totuşi iat-o aici în acest moment.

— Unde te-ai ascuns?

— Sus la etaj. În casă. Undeva de unde să pot sta de veghe, zise Zelle, posacă.

— A început războiul.

Zelle făcu un pas în spate.

— Nu-mi pasă câtuşi de puţin de războiul acesta.

— Ba îţi pasă. Dacă nu ţi-ar fi păsat, n-ai mai fi aşa de furioasă, zise Cate, străduindu-se să menţină contactul vizual cu femeia. Dar era deja foarte ameţită şi simţea că întreaga lume se învârtea în jurul ei. Şi apoi se prăbuşi.

Zelle o prinse şi îşi alunecă repede braţul în jurul taliei sale ca să o susţină.

— Nu-mi pasă de război. Dar dumneavoastră… aţi fost bună. Sprijiniţi-vă de mine!

— Mulţumesc. Cate simţea că podeaua se clătina cu ea, la fel ca puntea unui vapor aflat pe mare.

Cate nu va leşina. Nu voia să leşine. Ar fi aterizat prost şi s-ar fi rănit şi mai grav. Şi trebuia să se ţină de promisiunea pe care i-o făcuse lui Taran.

— Trebuie să găsesc pe cineva care să se ocupe de asta… să îmi scoată pumnalul din braţ.

— Acesta ar fi Signor Marino.

Cate se gândi la bucătarul foarte competent şi bun.

— Foarte bine. Mă bucur că mă poate… ajuta. După aceea… trebuie să te rog să faci ceva pentru mine.

Zelle ridică bărbia.

— De ce aş accepta?

— Dacă nu scap cu viaţă astăzi, cineva trebuie să ştie…

— N-o să mori de la plaga aia mică de cuţit, zise Zelle fermă.

— Nu. Nu o să mor. Cel puţin nu de la asta. Dar am o altă îndatorire pe care i-am promis prinţului că o voi duce la îndeplinire şi…

— *Prinţului,* repetă Zelle, cu dispreţ vădit.

— E soţul meu.

— Ştiu.

— E prinţul regent Antonio al Cenorinei.

— Ştiu.

— De unde ai ştiut? *Cum naiba îşi dăduse seama?* Cate sigur nu ştiuse. Dar dacă ar fi recunoscut asta, ar fi părut şi mai proastă decât se simţea deja.

— Servitorii ştiu totul.

Cate se opri, se sprijini de perete şi se prinse cu mâna de braţul rănit, trăgându-l mai aproape de corp. Dar se uita fermă la Zelle, cerându-i în tăcere o explicaţie.

Zelle oftă exasperată.

— A venit la Arianna, s-a prezentat la întâlnirea noastră de la catedrală, a încercat să ne ademenească… să ne convingă că s-a schimbat. Şi chiar a reuşit să-i păcălească pe ceilalţi. Dar nu şi pe mine. Şi aşa mi-am dat seama că probabil se ascundea pe undeva prin apropiere. Aşa că am stat la pândă şi am urmărit ce se întâmpla… e atât de mândru de el pentru că a ruinat Cenorina o dată… şi acum face planuri ca s-o distrugă din nou.

— O să-l omoare pe omul care a ruinat cu adevărat Cenorina.

— Da, ca să-i poată lua locul.

— Nu, el nu e aşa.

Taran nu-i spusese lui Cate cine era cu adevărat. Dar Cate îl cunoştea foarte bine. Avea intenţii bune. Era un om foarte hotărât. Şi va reuşi în ceea ce-şi propusese.

— A venit aici ca să-şi salveze țara… ca să îndrepte lucrurile.

— Şi dumneata ai venit ca să te bucuri de viața lui plină de lux…

— Eu? zise Cate şi chicoti scurt pe înfundate, dar apoi tresări şi se strâmbă, când o traversă un nou val de durere. Eu am făcut curățenie. Am organizat treburile domestice. M-am îngrijit de personalul casei. Chiar crezi sincer că m-am băgat în asta pentru *lux?*

— Nu, dumneata nu, recunoscu Zelle.

— Şi nici el. Pentru că… de ce crezi? De ce ar face asta? A fost căpitanul unei corăbii de pirați. Era liber. Nu avea nicio responsabilitate şi şi-a clădit o avere! Dar apoi a venit aici, în Cenorina, cea prădată de Sir Davies. Să reclădească țara asta o să fie dificil şi costisitor… şi o să fie o datorie în care se va implica trup şi suflet. Cate explica motivația şi intențiile lui Taran… atât pentru Zelle, cât şi pentru ea însăşi. Nu era ca şi când ştia cu adevărat toate astea… mai cu seamă că el nici măcar nu-i spusese adevărul referitor la identitatea sa reală, al naibii prefăcut! Dar făcea speculații şi ştia că avea dreptate cu ceea ce gândea.

Zelle îşi întoarse chipul gânditor de la ea şi studie uşa principală de la intrare, ca şi când tânjea să fugă în direcția aceea.

Foarte bine. Cate nu avea ce să facă dacă Zelle nu o credea. Cu siguranță acum nu avea timp la dispoziție ca să spună mai multe. Se împinse de lângă perete şi porni din nou spre bucătărie.

— Cred că am găsit bijuteriile Coroanei.

Zelle o prinse imediat din urmă.

— Bijuteriile Coroanei! repetă ea.

— Nu sunt sigură. Nu am apucat să cercetez cu de-amănuntul. Aşa că dacă mor…

— Nu o să mori!

— …cineva în care am încredere trebuie să ştie de bijuteriile Coroanei şi să le recupereze, continuă ea, cu fermitate.

— Te rog nu-mi spune mie, doamnă, zise Zelle şi-şi

acoperi imediat urechile.

— Trebuie să fie o persoană competentă şi inteligentă. Cineva în care să am încredere.

Zelle îşi dezlipi mâinile de la urechi.

— Persoana aia nu sunt eu. Loialitatea mea nu stă cu prinţul. Ci este faţă de poporul meu.

— Poporul tău este şi poporul lui, zise Cate, clătinându-se din nou pe picioare.

Zelle o prinse din nou de talie.

— Mi-aş dori să pot crede asta.

— Poţi să crezi. Şi ar trebui să crezi. Pentru că el este singurul care are puterea să vă salveze de duşmanii voştri… şi de prietenii voştri. Pentru că îţi promit că, dacă la putere nu se află familia regală, Anglia o să înghită cu totul Cenorina.

Zelle ridică bărbia sfidătoare.

— N-are decât să încerce!

— Anglia are o tradiţie lungă de a câştiga ceea ce-şi doreşte. Şi o armată improvizată de cenorineni sigur n-o să îi oprească. Cate se opri din nou şi se sprijini iar de perete. Bijuteriile Coroanei sunt comoara naţională a Cenorinei.

— Bijuteriile Coroanei ar trebui folosite ca să-i hrănească pe cei flamanzi!

— Prinţul a recuperat deja o mare parte din banii pe care i-a furat Sir Davies şi îţi promit solemn că Taran va aduce Cenorina înapoi la prosperitatea de altă dată. Şi acum… bijuteriile Coroanei şi locul unde sunt ascunse…

Zelle îşi mută privirea de la ea.

— Ştiu deja unde se află.

— Le-ai găsit?

— Te-am observat de când ai venit aici prima oară. Nu ştiam despre prinţ, dar mi-am dat seama aproape imediat că *dumneata* nu erai ceea ce păreai. Ai cercetat casa. Şi te-am urmărit… te-am văzut spărgând încuietori, scotocind prin dulapuri şi sertare, ciocănind în lemn şi-n pereţi căutând ascunzători. Atunci am început să mă întreb ce căutai. M-am gândit… ştiam că nu mai văzuse nimeni bijuteriile Coroanei de când a preluat puterea Davies, aşa că am început să le

caut şi eu.

Cate era din ce în ce mai entuziasmată.

— Şi chiar ai reuşit să *localizezi* bijuteriile Coroanei?

— Nu am avut ocazia s-o fac. De fiecare dată când pleca din biroul regelui, Davies îl lăsa pe mercenarul acela să păzească uşa. Dar o dată am reuşit să intru sub pretextul de a face curăţenie şi am găsit…

— …ai găsit ascunzătoarea secretă din…

— …din dulăpiorul aflat în spatele biroului!

Cele două femei râncjiră una la alta.

Şi apoi toată exaltarea lui Cate se stinse.

— Nu pot să te oblig să-mi promiţi să le vei lua de acolo şi i le vei da prinţului…

— Nu. Eu le-am găsit. Şi, dacă pot să le iau, sunt ale mele. Zelle părea dintr-odată amărâtă, hotărâtă şi… şi ruşinată.

Cate se gândi că poate ruşinea aceea putea ieşi învingătoare în faţa amărăciunii.

— În cazul acesta, va trebui să mă străduiesc cu toate puterile mele să îndeplinesc ultimul jurământ pe care i l-am făcut lui Taran.

— Care anume?

— Trebuie să o salvez pe doamna din turnul fortăreţei.

Pe chipul lui Zelle apăru imediat o expresie aspră de dispreţ.

— Pe regină.

— Nu. Regina nu mai este prizoniera lui Davies.

— Sigur că nu… a lucrat cu el de bunăvoie. N-a fost niciodată prizonierul lui.

— Atunci de ce ar fi avut nevoie să evadeze?

Zelle nu avea niciun răspuns la întrebarea aceasta.

— O doamnă nobilă şi curajoasă i-a luat locul, zise Cate şi o strânse de mână pe Zelle. Şi acum, dacă mă ajuţi, aş vrea să scap odată de pumnalul acesta blestemat.

Capitolul 54

Valul de căldură care venea de la cuptor şi ţipetele servitoarelor adunate acolo o făcură pe care să ridice capul moale. Tocmai străbătuse cel mai lung drum din viaţa ei… dar măcar ajunsese la bucătărie.

Zelle o aşeză pe Cate pe bancheta de la masă.

Signor Marino veni imediat lângă ea.

Servitorii care aglomerau bucătăria se înghesuiră repede lângă el.

Bucătarul îi ridică braţul cu blândeţe şi i-l aşeză pe masă.

— Ce s-a întâmplat, doamnă Tamson?

— Se luptă. Taran şi Sir Davies… se luptă. Sir Davies a încercat să… să mă ucidă. Şi în clipa aceea, Cate dădu piept cu adevărul crud pentru prima dată. A încercat să mă omoare. Dacă Taran nu ar fi strigat, dacă nu m-aş fi întors… Cuţitul mi s-ar fi înfipt în spate, mi-ar fi perforat plămânii şi… şi… a încercat să mă ucidă!

— E perfid şi un nemernic bătăuş. Ştim asta cu toţii. Zelle îi întâlni privirea. *Noi* trăim *aşa* de ani întregi.

— Ştiu. Dar asta nu e vina mea, şi Taran vrea să îndrepte situaţia!

Zelle îşi mută privirea de la vehemenţa lui Cate.

Cate avea nevoie să se liniştească şi să depăşească socul de a se fi apropiat atât de mult de moarte. La urma urmei, chiar în clipa aceasta, Taran se lupta pentru viaţa lui şi ştia că nu trebuia să subestimeze iscusinţa lui Sir Davies în mânuirea unei spade.

— Signor Marino… cuţitul acesta înfipt în braţul meu nu are lama lungă, dar trebuie să-l scoatem şi am înţeles că dumneata eşti priceput la astfel de lucruri.

— Totul o să fie bine, zise el şi îi făcu un semn spălătoresei de vase.

Fata sări imediat spre dulap, de unde scoase nişte pansament şi câteva cârpe curate.

— Am văzut răni mult mai rele de-atât la vremea mea.

Folosi apoi o foarfecă lungă ca să-i taie mâneca în jurul cuțitului. Aici, în bucătărie, noi ne tăiem şi ne înjunghiem tot timpul. Întrebă apoi, adresându-se personalului adunat în jurul său: Nu-i aşa, oameni buni?

— Oh, ba da, ba da, aşa e!

— Tot timpul!

— Asta ne ține în formă şi puternici!

Signor Marino încuviință din cap.

— Când lucrezi cu un cuțit bun şi ascuțit, aproape că nici nu simți durerea.

Cate clipi ca să-şi îndepărteze lacrimile din ochi.

— Ei bine, în cazul acesta, ori durerea e foarte puternică, ori sunt eu molâie.

Un lacheu se apropie şi îi oferi un pahar de vin roşu, tare.

— Soarbe, o zori Signor Marino. Face bine la sânge.

Şi Cate se conformă.

— Dacă vrei să scot eu cuțitul în locul dumitale… începu el.

— Nu! Nu voia să o facă ea singură, dar nici nu putea îndura gândul ca altcineva să pună mâna pe mânerul acela şi poate să i-l răsucească în rană sau să îi provoace o ruptură musculară.

— Ştiam că o să spui asta. Cei curajoşi insistă mereu să o facă ei singuri. Împături apoi pansamentul făcând o compresă şi întinse pe masă fâşii de cârpă. Iartă-mă că sunt aşa impertinent… dar dacă te retragi vreodată din funcția de menajeră… ai fi o bucătăreasă foarte bună.

Gracia o şterse pe frunte pe Cate cu o cârpă umedă şi rece.

— Cred că a fi bucătar necesită ceva mai mult decât curaj. Cate încercă să zâmbească, dar îşi dădea seama şi ea că îi tremurau buzele. Dar cu siguranță m-ai făcut să mă simt mai bine… mai sigură pe mine.

— Aşa, da, este foarte bine… o încurajă el. Şi acum scoate cuțitul ăla de-acolo.

Cate se uita la mânerul care îi ieşea prin mâneca rochiei. Simțea că o ardea rana, de parcă lama ar fi fost

încinsă şi fierbinte, iar sângele îi şiroia în jurul marginii scurgându-se pe masă. Strânse tare mâna pe mâner, inspiră adânc şi trase… repede cu toată puterea sa.

Oare trebuia să fie mai uşor la ieşire decât la intrare?

Ei bine, nu era deloc aşa.

Cu toate acestea, Signor Marino se mişcă extrem de repede, apăsându-i tare compresa pe rană. O ridică după câteva secunde şi studie tăietura.

— Are nevoie de copci.

Şi spălătoreasă de vase apăru imediat cu un ac curbat, în care se afla un fir de mătase.

Plănuiseră treaba asta de la bun început. Ştiuseră că va avea nevoie de copci!

Signor Marino apucă marginile rănii cu mâna şi le lipi strâns. Fata acționă imediat, înțepând-o cu acul acela, cosând şi înnodând ața după fiecare împunsătură.

În clipa aceea Cate renunță la fațada ei curajoasă. Cu fiecare împunsătură a acului, țipă, gemu şi suspină. Dar nu se mişcă deloc. Nici măcar un milimetru.

— Aşa, da! Signor Marino stropi rana cu coniac, după care îi presă o compresă curată pe rană şi îi legă fâşiile bandajului în jurul brațului.

Undeva pe parcursul procesului de pansare a rănii, Cate simți cum o luă amețeala, aşa că inspiră adânc de mai multe ori şi, când deschise din nou ochii, descoperi că li se alăturase şi majordomul.

Harkness părea epuizat, tras la față şi cumva cu mult îmbătrânit față de mai devreme. Harkness…

Dintr-odată, Cate îşi aminti de bătălia pe care o purta Taran, de jurămintele pe care i le făcuse şi de nevoia de a se grăbi. Dacă Harkness era aici, cel puțin îşi putea îndeplini prima promisiune. Aşa că îi zise:

— Trebuie să te duci să aprinzi farul de semnalizare.

Harkness se împletici înapoi un pas, uimit.

— Acum?

— Soțul meu este prințul vostru regent, spuse ea adunării şi aşteptă un icnet colectiv de soc.

Dar oamenii doar încuviințară din cap.

Şi chipurile le fură luminate de zâmbete.

— Ah! zise Signor Marino. Aşadar zvonurile sunt adevărate.

— Zvonuri? Există zvonuri? *Ah, lua-l-ar naiba pe Taran! Oare ştia chiar toată lumea în afară de ea?*

— Mulți dintre noi ne-am pus speranțele în întoarcerea sa, îi spuse Signor Marino. Unele guri au spus că era aici, acum, aducând aerul proaspăt al libertății înapoi pe aceste meleaguri.

Zelle se bosumflă şi se furişă afară din bucătărie.

Una dintre servitoare se năpusti înăuntru.

— Încă se mai luptă. În birou! Ar trebui să auziți!

Unul dintre clopoțeii de serviciu începu să sune violent. Toate lumea se uită spre el.

— E clopoțelul din biroul regelui, zise Gracia, cu glas stins.

— Oare Sir Davies chiar îşi închipuie că poate să sune din el şi că *o să ne ducem* să-l salvăm? întrebă Harkness, neîncrezător.

Cu ochii strălucindu-i, unul dintre lachei fugi spre uşă.

— Vreau să aud!

Întreaga bucătărie începu să murmure de entuziasm.

— Taran e prințul vostru regent, repetă Cate. A venit să elibereze Cenorina. Dar pentru asta trebuie să-şi cheme războinicii şi, Harkness… zise ea, sprijinindu-şi mâna bună de masă şi ridicându-se mai adăugă: Vrea ca farul să fie aprins *acum!*

Harkness îşi îndreptă haina imediat.

— Doamnă Tamson… Alteta Voastră…

Nu. Nu asta. Nu „Alteța Voastră”!

— Doar „doamna Tamson”, te rog.

— … aş face îndată ceea ce are nevoie prințul, dar am muncit în fiecare noapte, cărând acolo lemne şi ulei şi urcându-le în vârful turnului şi ultima dată… Harkness îşi lipi mâna tremurândă de piept. Nu cred că aş mai putea să ajung încă o dată viu sus în vârf…

Cate îşi aşează mâna pe brațul lui.

— Atunci nici nu trebuie să mai încerci. Se uită în jur

şi întrebă: Cine altcineva poate îndeplini această datorie pentru Cenorina?

Signor Marino apucă un set de cleşti, scoase nişte cărbuni încinşi din focul din vatră şi îi puse în două ibrice goale de fier. Îi dădu unul tânărului Gillies şi unul lui Gracia.

— Aţi auzit ce-a spus prinţesa. Duceţi-vă şi aprindeţi farul!

Chipurile celor doi tineri se luminară imediat şi se năpustiră pe uşă afară, într-un suflet.

Cate mai sorbi o dată din vin şi apoi porni în urma lor.

— Ce faceţi? întrebă Harkness. Prinţul ar putea fi rănit. Ar putea avea nevoie să fiţi aici!

— Va câştiga bătălia asta. *Trebuia să aibă încredere în asta.* Regina a evadat din turn şi prinţul are nevoie ca doamna curajoasă care i-a luat locul reginei să fie salvată.

— Daţi-mi voie să vă ajut, zise Signor Marino.

Erau cu toţii oameni buni! Taran fără îndoială va fi foarte fericit să locuiască la Giraud împreună cu ei.

— Mă tem că salvarea acestei doamne este ceva ce trebuie să rezolv de una singură. Dacă trebuie spartă încuietoarea celulei ei, eu sunt singura care o pot face.

Signor Marino o prinse din urmă în timp ce traversa peluza.

— Vă rog, Maiestate… poate că nu ştiu să sparg o încuietoare, dar pot să vă dau ăsta, zise şi îi întinse mâna, cu palma în sus.

În palma lui se afla un pistol mic.

— E încărcat, zise el. Îl ţin ascuns în bucătărie ca să fiu mereu pregătit să-mi apăr oamenii la nevoie. Dar dumneavoastră sunteţi o eroină şi vă duceţi în inima pericolului şi am căzut cu toţii de acord… Aveţi nevoie de el mai mult decât noi. Vă rog. Luaţi-l!

Şi Cate îl luă. Fără tragere de inimă. Pentru că abia putea îndura gândul că s-ar putea să fie nevoită să îl folosească ca să omoare pe cineva. Dar şi de bunăvoie, fiindcă înţelegea că era posibil să aibă nevoie de el pentru a salva o viaţă: ori a doamnei din turn, ori pe a ei înseşi. O ascunse în punguţa pe care o purta pe talie.

— Mulțumesc, Signor Marino. O să ți-l aduc înapoi. *Subînțelesul afirmației sale era că va supraviețui fără doar şi poate.*

Şi el înțelese, desigur.

— Aşa să faceți!

Capitolul 55

Un val intens de energie o propulsă pe Cate din bucătărie, dincolo de peluză, prin grădină şi în grajd. Stătea în pragul uşii, clipind în tăcerea aceea de moment şi întrebându-se ce să facă mai departe. Ar fi putut călări până acolo, desigur – în Scoția traversase în galop mulți kilometri lungi – dar nu îşi înşeuase niciodată singură calul. Avea nevoie de ajutor.

— Hei! strigă ea. E cineva aici?

Dar nu veni niciun răspuns.

Pe măsură ce i se obişnuiau ochii cu lumina aceea difuză, înaintă de-a lungul staulelor, în căutarea unui cal capabil să o poarte de la Giraud la Arianna şi apoi în sus pe deal până la fortăreața care dăinuia deasupra portului precum o santinelă.

Şi după cum descoperise şi Taran înaintea ei, în clipa aceea mai erau doar câteva staule ocupate – şi majoritatea de cai tineri şi nărăvaşi care fornăiau şi nechezau, făcând-o să înțeleagă foarte clar faptul că, chiar şi dacă ar fi încercat să îi călărească, ar fi fost imposibil de stăpânit, mai cu seamă aşa, cu brațul rănit. Un singur cal îi atrase atenția în mod special şi îi captă imediat interesul. Un armăsar mare, bătrân şi cenuşiu, care o privea cu un soi de demnitate rezervată.

— Eşti un băiat tare frumos, nu-i aşa? zise ea şi se aplecă peste zid, oferindu-i mâna sa.

Cu o expresie aproape comică de desconsiderație, calul bătrân şi frumos întinse gâtul şi îi mirosi degetele. După aceea pufni la ea.

— Ei, haide, nu fi aşa! Sunt prințesa regentă a

Cenorinei.

Putea măcar să-l impresioneze cu titlul ei, chiar dacă îl descoperise foarte recent, chiar dacă se temea îngrozitor pentru bunăstarea prințului ei şi chiar dacă era foarte probabil să fie detronată din poziția ei, înainte să apuce să preia tronul în stăpânire.

— Dacă o să fii de acord să mă porți până în oraş, o să eliberez o prizonieră importantă şi o să-mi îndeplinesc datoria față de soțul meu şi prințul adevărat.

Calul înclină uşor capul, într-un soi de batjocură cabalină.

Oh, da. Îl *iubea* pe băiatul acesta.

— Vino la mine, băiatul meu drag! Regele meu… salvatorul meu!

Calul înclină capul mai aproape spre ea, îşi cuibări botul sub palma ei şi îi împinse mâna în sus spre coama lui.

Da. Era calul *ei*. Înțelegea asta acum. Îl scărpină pe frunte, drăgăstos.

— Dacă mi-ai da voie, ți-aş pune chiar acum căpăstrul. Dar chiar şi dacă aş şti cum se face, tot nu ți-aş putea pune şaua pe spate, zise şi îi arată brațul ei bandajat. Eşti de acord să mă porți aşa, fără şa?

Dar o voce din spatele ei zise:

— Nu-i nevoie.

Cate tresări atât de tare, încât sperie şi calul.

— Pot să-l înşeuez eu pentru dumneavoastră.

Omul care apăru dintre umbre era american – după ce îl cunoscuse pe Lilbit, recunoştea oriunde accentul acela – şi părea să fie băştinaş de pe continent. Avea un păr lung, negru şi drept, ochi reci şi piele ca de cupru. Toți băştinaşii din America erau portretizați ca fiind nişte sălbatici, însă acest bărbat i se prezentă reverențios şi cu o urmă de umor în glas.

— Eu sunt Wahkan. Mă ocup de grajduri… sau, mă rog, de ce a mai rămas din ele. Şi sunt la dispoziția viitoarei noastre regine.

Cate se înfurie pe loc.

— La naiba! Dar chiar *toată lumea* cunoaşte adevărata

identitate a lui Taran?!

— Am auzit când v-ați prezentat lui Narragansett. A fost o curtoazie pe care mulți călăreți o neglijează…

Ea se uită de la Wahkan la cal.

— Dar cum m-ai auzit? Nu mi-am dat seama că e cineva prin apropiere.

Wahkan râse ca răspuns. Şi ceva din amuzamentul acela sec şi rece o făcu să se gândească la faptul că acest Wahkan avea un talent deosebit la a se ascunde la vedere. Dar apoi omul zise:

— În plus, îl cunosc pe prinț de când era copil. Eu l-am învățat să călărească.

Mânia ei se domoli imediat.

— Mda, cred că e logic atunci.

— Ştiți să călăriți într-o şa bărbătească?

Fireşte că ştia, în fond călărise în şa bărbătească de când avea trei ani.

— Da, te rog.

El dispăru din nou între umbre şi se întoarse aproape imediat cu o şa frumoasă, din piele tăbăcită.

— Este o şa regală, confecționată special pentru calul regelui.

Uimită, Cate se întoarse şi se uită îndelung la armăsarul grandios. Desigur! Asta explica şuvițele cenuşii din coama lui, lungimea gâtului său maiestuos, demnitatea şi frumusețea care îl înconjura ca o aură.

— El este Narragansett, zise Wahkan. Zilele în care îl purta în depărtări pe regele Cenorinei au apus de mult. Acum locuieşte aici în linişte. Nu că un armăsar nobil, pursânge aşa ca el şi-ar dori vreodată linişte. Termină de înşeuat calul, după care împreună mâinile şi i le oferi ca pe o scăriță pentru încălecat. Dați-mi voie să vă ajut, zise el. Trebuie să aveți grijă cu brațul acela.

Cate se uită la brațul ei. Încă îi mai şiroia sânge prin bandaj… cu toate acestea, continua să-şi repete că se simțea mai bine.

— Voi avea. Inspiră adânc, se prinse bine cu mâna bună de mânerul şeii şi îşi propti piciorul pe mâinile

împreunate ale lui Wahkan. Ea sări, el îi ridică piciorul şi Cate reuşi să-şi arunce piciorul peste spinarea calului.

Şi calul... Dumnezeu să-l binecuvânteze, rămase complet nemişcat în timp ce ea îşi aranjă fustele şi luă frâiele în mână.

— Vă stă bine acolo sus, zise Wahkan. Ştiaţi că, de când a murit regele, Narragansett nu s-a mai împrietenit aşa cu niciun suflet?! Dar pe dumneavoastră vă place. Şi asta înseamnă că vă recunoaşte nobilitatea. Ţineţi minte ce v-am spus!

— O să reţin, zise ea, destul de mulţumită şi se aplecă în faţă, dând pinteni uşor armăsarului.

Wahkan îi urma în timp ce ieşeau din grajd. Şi apoi ridică mâna şi zise:

— Priviţi!

Farul de semnalizare de la Giraud strălucea puternic. Cate observă apoi siluetele micuţe ale lui Gracia şi Gillies coborând în grabă scările farului. Şi chiar şi de la distanţa aceea... le putea simţi entuziasmul contagios.

— A început revoluţia, zise ea.

Apoi Wahkan îi făcu semn spre fereastra biroului regelui. Cineva – Taran sau Davies – răcni de durere şi smulse draperiile de catifea de la geam. Timp de o clipă, deveniră vizibile siluetele ambilor bărbaţi. Lumina soarelui dansa vioaie pe două săbii letale, care străluceau în depărtare.

— Nu focul a pornit revoluţia asta. Ci prinţul. Şi noi o vom finaliza!

Wahkan o salută cu respect.

— Mergeţi cu Dumnezeu înainte, prinţesă regentă Cate! Şi îndepliniţi-vă datoria!

Ea încuviinţă din cap ca răspuns. Narragansett porni prin grădină la trap. Şi apoi se avântă într-un galop lin. Călătoriră în sus pe drumul spre Arianna, lăsând în urmă bătălia de la palat şi purtând-o pe Cate spre o nouă confruntare.

Cate se ţinea cu toată puterea ei de mânerul şeii, iar când ajunseră în vârful dealului, opri armăsarul şi se uită în

urmă.

Ca răspuns la lumina care izvora din farul de semnalizare de la Giraud, fusese aprins şi farul de semnalizare din Trueno Ridge. Focul se înteți uşor, dar sigur şi apoi, dintr-odată, şi acel far strălucea orbitor, aruncându-şi lumina departe pe mare.

Piraţii fuseseră convocaţi.

Primul jurământ al lui Cate fusese îndeplinit cu succes.

Se răsuci apoi şi-şi zori calul s-o ia la galop spre fortăreaţă şi spre turn… şi spre doamna captivă dinăuntru.

Capitolul 56

Cineva bătu tare la uşă.

Taran păru să nu observe. Continua să-l atace pe Maddox – şi nu cu graţia elegantă a unui adevărat spadasin, ci cu forţa unui luptător înrăit. Folosea un scaun pe post de scut. Îşi luă avânt şi se împinse de la perete. Se agăţă de sfoara clopoţelului care chema servitorii.

Desigur, Maddox se considera ca fiind cel mai mare spadasin din toată Europa şi obţinea rezultate. Îl tăie pe Taran mai întâi pe obraz, apoi pe coaste şi, într-un moment de triumf, reuşi chiar să-i străpungă coapsa cu vârful sabiei.

Dar pe măsură ce continua această bătălie, se contura un adevăr dur – acest prinţ regent, cu o mare pasiune pentru luptă, cu o dispoziţie bună şi amuzantă, dar şi cu sabia ascuţită şi călită a unui pirat… avea să triumfe.

Oriunde se întorcea Maddox, Taran era acolo. Zâmbind. Batjocorindu-l. Provocându-i alte tăieturi.

Maddox sângera din zeci de tăieturi mici şi superficiale. Avea dureri. Şi devenea din ce în ce mai slăbit. Şi mai speriat. Sir Maddox Davies *se temea* de băiatul arogant pe care-l învinsese cândva cu foarte mare uşurinţă.

Chiar nu venea nimeni să-l salveze?

Servitorii?… Nu, probabil că nu.

Bucătarul?… Nu.

Sălbaticul din grajd?… în mod sigur nu.

Şi totuşi bătăile în uşă continuau. Mercenarul! Da! Dacă ar fi reuşit cumva să intre…

Dar Maddox nu avea timp de aşteptat. Sabia lui Taran spinteca aerul cu un şuierat melodios. Şi vârful acela blestemat ustura precum înțepăturile a o mie de albine. Şi oriunde se uita Maddox, vedea acolo chipul lui Taran, zâmbind sau rânjind batjocoritor şi superior… Pe toți sfinții! Răsfățatul ăla mic chiar se distra!

Aşa că în cele din urmă, irevocabil, Maddox intră în panică. De fapt era *panicat* cu totul.

Felul în care mânuia spada era tot mai puțin elegant şi loviturile sale din ce în ce mai puțin precise.

Să scape! Trebuia să scape!

Fereastra! Fereastra era deschisă!

Da! Putea scăpa pe fereastră. Se întoarse cu spatele la Taran. Şi fugi.

Dar chiar când ajunse în dreptul biroului uzat al regelui, Taran îl doborî placându-l elegant.

Maddox căzu rău, prinzându-şi sub el brațul. Simți cum articulația umărului trosni, dislocându-i umărul. Urlă de durere. Scăpă din mână sabia.

Taran îl răsuci cu fața în sus, îşi propti piciorul încălțat în gheată pe pieptul lui şi-i puse sabia la gât. Taran – Antonio – sau cum naiba l-o fi chemat – încă mai râdea… Dar ochii lui erau reci ca gheața, întunecați şi extrem de intenşi. Şi hotărâți. Şi în expectativă.

Taran intenționa să îl execute pe Sir Maddox Davies.

Uşa se zguduia din balamale. Mercenarul – oare cum naiba îl chema? — fără îndoială urma să spargă uşa în curând şi să dea buzna înăuntru.

Fortunato sau aşa ceva!

Fortunato[17]! Da, asta era.

Sir Maddox Davies plătea tarife exorbitante mercenarilor săi şi soldatul ăla ar fi făcut al naibii de bine să intre mai repede.

---

[17] În traducere din limba italiană, *fortunato* înseamnă „norocos“.

Pentru că maniacul care-l ținea pe Maddox imobilizat la podea, apăsându-i cu gheata pe piept, nu intenționa să îl omoare… încă. Acum încingea sigiliul regelui în flacăra lumânării… şi zâmbea.

Davies înțelegea foarte bine ce voia să facă Taran.

Să se răzbune. Băiatul voia să se răzbune.

Maddox începu să bălmăjească, panicat:

— Îmi pare rău. Pentru duel. Pentru dezastrul pe care l-am făcut în biroul tatălui tău. Pentru piraţi!

— Pentru mama? sugeră Taran.

— Da, da! Şi pentru mama ta. Care-i sus în turn. Îngrozitor loc! Nu am vrut niciodată să provoc atâtea necazuri.

— Pentru trădare?

— Oribilă trădare! Absolut odioasă! Îngrozitoare treabă! Maddox îl privea terifiat pe Taran.

Taran râse atunci cu voce tare.

Mercenarul acela trebuia să se străduiască mai mult. Să izbească mai tare în uşa aia afurisită. Să împuşte încuietoarea aia. *„Să mă scoată naibii de aici!”,* se gândea Maddox, frenetic.

Oh, Doamne! Oh, nu! Taran părea aproape compătimitor, când scoase sigiliul regelui din flacăra lumânării.

Maddox făcu un efort şi îşi adună ultimele fărâme de curaj. Nu trebuia să uite – încă nu era învins. Şi pentru Dumnezeu, refuza să accepte ca spiritul să-i fie înfrânt în bătălia aceasta. Era puternic şi hotărât. Încă îşi mai putea câştiga libertatea şi încă mai putea scăpa cu cel puțin o parte din avere intactă. Asta era tot ce conta. Şi oricât de înspăimântat, tăiat şi bătut ar fi fost Maddox, dacă avea banii săi, nimeni nu va îndrăzni să-l batjocorească sau să-l rănească. Era asigurat.

Afară, mercenarul urla ordine fără valoare şi înjurături în limba spaniolă. Uşa se zguduia şi se clătina din toate balamalele, iar şi iar, şi iar.

Vârful sabiei lui Taran îl înțepă în gât pe Maddox. Taran se aplecă spre el şi se uită fix în ochii lui. Şi apoi vorbi

cu o intensitate clară:

— Dacă aş fi în locul tău, eu nu m-aş mişca.

Întinse uşor sigiliul încins în foc. Aurul strălucea şi metalul radia un val puternic de căldură. Se apropia tot mai mult şi mai mult… se îndrepta implacabil spre ochii lui Maddox. Nu mai vedea nimic cu excepția acelui cerc de aur… atât de mic şi încins şi… letal.

Renunță imediat la orice urme de prefăcătorie şi la fațada de curaj. Țipa rugăminți şi implora în gemete.

Taran nu mai lăsa deloc impresia că îi plăcea ce făcea. În schimb era puternic, concentrat şi foarte hotărât.

Aplică apoi sigiliul încins în foc pe fruntea lui Maddox.

Carnea sfârâia. Şi întreaga lume se îngustă într-un singur punct concentrat de agonie.

Afară pe coridor, mercenarul se izbea de uşă iar şi iar, şi iar… şi în cele din urmă – într-un final agonizant! — dădu buzna înăuntru.

Taran ridică privirea. Şi apoi pe tonul acela impasibil, care îl făcea pe Maddox să-l urască şi mai mult, zise:

— Cu siguranță ți-a luat suficient de mult!

În clipa aceea, Maddox pricepu simultan mai multe lucruri.

Taran nu îi mai ținea sigiliul lipit de frunte şi nici vârful sabiei la gât.

Şi Fortunato nu-l putea salva pe Maddox. Mercenarul ăla idiot nu avea decât o singură bâtă de lemn pe post de armă.

Dar Maddox încă mai putea întoarce roata în favoarea lui. Şi îl putea înjunghia pe Taran chiar în acel moment!

Îşi folosi mâna bună şi caută pe pipăite după mânerul floretei, îl găsi şi-l apucă ferm. Ridică spada, dar îşi dădu seama imediat că ceva… ceva se simțea diferit la ea. Părea mai uşoară cumva. Întoarse privirea şi scoase un țipăt îngrozit. Lama sabiei lui din oțel de Toledo… lama aceea lungă şi elegantă, care fusese special făurită pentru el… fusese ruptă în două.

Ar fi trebuit să fie furios.

Dar era pietrificat de groază.

Taran îi întâlni privirea. Băiatului îi revenise zâmbetul pe buze.

— Răzbunarea… zise el… e foarte dulce. După aceea se folosi de pieptul lui Maddox pe post de trambulină ca să se arunce asupra mercenarului.

Lui Maddox i se fracturară mai multe coaste. El icni şi se înecă, simțind cum i se goleau plămânii de aer. Se rostogoli într-o parte. Şi se ridică în picioare.

Şi în timp ce Taran se lupta cu mercenarul într-un colț al încăperii, Maddox fugi afară pe uşa ruptă. Se năpusti pe lângă Signor Marino şi pe lângă o adunătură de servitori care rânjeau.

Râdeau cu toții de el.

Simți cum ceva îl lovi în spate. Ceva tare. Ceva care se sparse la contact.

Mirosul de ou stricat năpădi imediat aerul.

Apoi simți ceva moale împroşcându-l pe piept. Se şterse cu mâna. Era ceva roşu. O roşie stricată! Un pumn de fructe de pădure moi şi putrezite îi pătară apoi cămaşa.

Servitorii! Aruncau cu diverse lucruri… în el! În stăpânul lor!

Şi o clipă avu senzația că însăşi constatarea aceea atrase după sine un nou val de proiectile zburătoare.

Se grăbi spre uşa de la intrare.

Unul dintre lachei îi deschise uşa lin.

Maddox se năpusti afară, în jos pe scări – şi dădu nas în nas cu un grup de grădinari.

Şi țăranii aceia nu-şi pierdură timpul cu gunoaie intrate în putrefacție. Foloseau pietre. Şi aruncau în el cu bălegar de la vaci şi de la celelalte animale. Până când reuşi să ajungă în capătul aleii lungi, îl durea tot corpul, plângea în hohote şi mirosea la fel de rău ca atunci când colegii săi de şcoală îl încuiaseră în latrină.

Dar măcar vedea drumul deschizându-se în fața sa. Dar nu porni spre Arianna. Nu… trebuia să ajungă la ascunzătoarea sa secretă. Acolo avea bani gheață, informații bancare, aur şi un plan de evadare bine pus la punct. Va semnaliza bărcii de pescuit să vină să-l ia. Se va îmbarca, şi

barca aceea îl va duce în Gibraltar. Acolo va fi în siguranță.

În siguranță, departe de Taran.

Maddox simțea cum inima îi bubuia tare în piept. Se uită peste umăr spre casă, iar şi iar, şi iar, absolut înfricoşat.

Taran intenționa să îl ucidă. Să-l hăituiască la fel ca pe un animal. Să-l măcelărească la fel ca pe un țăran de rând.

Oare mercenarul ăla mare şi prost îl putea ține ocupat pe Taran suficient timp, ca Maddox să apuce să evadeze de pe aceste meleaguri blestemate ale Cenorinei?

Picioarele lui tropăiau pe pietriş, bătând ritmul disperării. În frenezia lui de a scăpa, călcă apoi într-o groapă, căzu şi-şi rupse pantalonii în genunchi, îşi zgârie palmele şi umărul... Oh, Doamne, Dumnezeule! Ce tare îl durea umărul! Avea umărul dislocat! Sângerând, duhnind şi aproape în agonie, se ridică în picioare şi îşi continuă goana nebună.

În cele din urmă, fu nevoit să încetinească pasul. Se întoarse gâfâind, uitându-se în urmă încă terifiat şi mergând cu spatele. Şi atunci înțelese... înțelese că scăpase! Scăpase! Drumul era pustiu.

Brațul îi atârna pe lângă corp moale şi inutil.

Sigiliul regelui îi arsese fruntea şi simțea băşici dureroase.

Dar era în siguranță. În siguranță! Nu trebuia decât să traverseze munții şi să ajungă în golful său privat.

Acum nu-l va mai găsi nimeni.

Wahkan se furişa nevăzut undeva pe marginea drumului. Ținea o puşcă mare de vânătoare într-o mână. Stătea ascuns, ca nu cumva să fie zărit de silueta lui Davies care se clătina şi şchiopăta. Însă nu-l scăpa nicio clipă din ochi.

Pentru că... Maddox Davies distrusese pământurile pe care Wahkan ajunsese să le iubească.

Maddox Davies devastase grajdurile pe care Wahkan muncise din greu ca să le construiască.

Maddox Davies făcuse rău familiei regale pe care o slujea Wahkan.

Şi acum viața lui Maddox Davies era pe punctul de a

lua o întorsătură foarte sumbră şi înspăimântătoare.

Capitolul 57

Cate galopa pe la marginea oraşului Arianna, pe culmile înalte de deasupra portului. Pe străzile de mai jos locuitorii oraşului se agitau, se adunau şi arătau surprinşi spre farul de semnalizare din Trueno

Ridge. Vedea oamenii dispărând şi apoi reapărând rând pe rând, cu arme. Şi chiar sub ochii ei, numărul lor sporea, trecând de la mai multe grupuri mici, împrăştiate la o mulțime unită. Vântul le purta strigătele de sfidare până la urechile ei. Când se întoarseră cu toții spre depozitele lui Sir Maddox Davies, ea şopti:

— Luați totul!

Se uita neîncetat spre port, sperând să întrezărească corabia *Scottish Witch* traversând mările şi apropiindu-se de docuri.

Dar nu era nici urmă de corabie sau de piraţii care aveau să-i salveze. Oare încă mai navigau prin canalul stâncos îngust şi sinuos? Oare vor apărea în timp util ca să-i aducă lui Taran războinicii de care avea nevoie ca să cucerească Cenorina?

Când ea şi Narragansett ajunseră la drumul sinuos care ducea spre fortăreață, calul îşi arătă cu adevărat rasa nobilă şi instruirea. Îşi croia drum cu grijă prin locurile unde poteca se prăbuşise, călcând cu grație molozul şi înaintând cu atât de multă viteză, pe cât se putea.

Apoi ajunseră în cele din urmă în vârful dealului. Cate descălecă prudentă, dar când picioarele ei atinseră pământul, şocul aterizării tot îi trimise un fior de durere prin corp şi prin brațul rănit.

Ea nu fusese niciodată o pacientă bună şi cuminte. Dar nici nu se mai simțise vreodată atât de slăbită. Poate că pur şi simplu pierduse prea mult sânge. Sau poate că de fapt îi plăcea mai mult *ideea* de a fi o eroină decât responsabilitățile

care veneau la pachet cu acest rol. Îşi strânse degetele în jurul căpăstrului lui Narragansett, îşi lipi cealaltă mână de gâtul lui şi îi mărturisi:

— Sunt o fricoasă.

Calul dădu ochii peste cap.

— Da, ştiu… e un pic prea târziu pentru asta.

Narragansett trase apoi de căpăstru, ghidând-o spre fortăreață.

— Tu nu vrei să mergi acolo, îi spuse ea şi îi scoase zăbala din gură. Mulțumesc că m-ai adus până aici. Ar trebui să te întorci acasă acum.

El scutură din cap cu mândrie, se întoarse şi îşi croi din nou drum înapoi pe pantă. Înainte de a dispărea după colț, întoarse capul şi se mai uită o dată spre ea, cumva aprobator.

— Ai grijă de tine! îi spuse ea, chiar dacă în realitate nu avea nicio îndoială că îşi putea purta şi singur de grijă.

Îşi îndreptă apoi corsajul rochiei şi se duse în fața uşii înalte, mari şi sumbre. Ridică mânerul greu de fier şi îl lăsă să cadă.

Sunetul răsună cu ecou prin pustiul nemărginit al fortăreței.

Şi în timp ce aştepta să vină cineva să-i deschidă, se uită în sus. Şi mai sus. Şi mai sus. Fortăreața părea un maldăr infinit de roci cenuşii amenințătoare care se înălța pe mai bine de zece metri şi se termina cu un zid cu creneluri, de unde tunurile negre ținteau spre oraş şi – după cum ştia prea bine – spre mare. Şi deasupra se afla turnul, care se mai înălța încă vreo şase metri.

Şi ea trebuia să o salveze pe doamna care era captivă sus în temnița din vârful turnului.

Cate se uită spre mare, disperată. Şi inima îi tresări de bucurie.

Acolo! Acolo, da! O corabie naviga spre gura portului. Pirații sosiseră! Doar că asta nu-i lăsa prea mult timp la dispoziție să-i scoată pe mercenari din bârlogul lor.

Îşi apăsă mâna pe bandajul plin de sânge de pe braț şi apoi se mânji pe față cu roşu.

Se deschise apoi orificiul vizorului şi apăru faţa mare, tuciurie şi lovită a unui bărbat, care se uita la ea uimit.

— Ce vrei? urlă omul din spatele uşii.

— E aprins farul. Ne atacă piraţii!

Omul se uita la ea ca şi când ar fi fost nebună.

— Aşa, şi?

Lăcomie! Trebuia să facă apel la lăcomia lor.

— Oamenii au spart depozitele lui Sir Davies! Au intrat şi fură aurul şi bijuteriile. N-o să poată recupera niciodată toate bogăţiile alea şi nici n-o să ştie ce s-a întâmplat cu ele.

Ochii omului străluciră abia atunci de interes.

— Trebuie să ne ajutaţi! zise ea.

El închise ferestruica. O închise pur şi simplu şi o lăsă stând aşa, fără niciun răspuns.

Cate se uita indignată la uşa aceea impenetrabilă. Ce naiba avea să facă dacă nemernicii ăia nu muşcau momeala? Nu ar fi reuşit niciodată s-o scotă din temniţă pe viitoarea prinţesă, fata ar fi fost ţinută în continuare prizonieră pentru răscumpărare, şi astfel Cate îşi va fi încălcat promisiunea pe care i-o făcuse lui Taran.

Rana de pe braţ îi pulsa dureros în acelaşi timp cu bătăile inimii sale speriate.

Şi apoi uşa aceea imensă se deschise scârţâind din toate balamalele.

Se năpustiră afară în jur de douăzeci şi cinci de mercenari, înarmaţi până-n dinţi. Erau oameni mari şi vânjoşi, cu pumnii ca nişte hălci de carne şi cu umerii cocârjaţi. Râniră cu toţii când o văzură şi unul dintre ei – căpitanul lor – se opri şi râse pe înfundate.

— Stai pe aproape, micuţo! Şi când mă întorc o să-mi împart bogăţiile cu tine.

Omul acela era cu un cap şi ceva mai înalt decât ea.

Nimeni – nici măcar Taran, nici măcar fratele ei înainte să moară – nu era atât de înalt, cu mult mai înalt decât ea.

Înghiţi apăsat şi speră în sinea ei că atât orăşenii, cât şi piraţii vor reuşi să scape cu viaţă din confruntările cu acest uriaş.

Se întoarse apoi şi răcni în interiorul fortăreţei:

— Lich! Sheffer! Mişcaţi-vă sus la creneluri. Luaţi poziţiile la tunuri. Scufundaţi corabia aia de piraţi!

Dinăuntru, auzi apoi răsunând două voci entuziasmate:

— Da, domnule!

— Aşa vom face!

Dar apoi, din interiorul slab luminat, un alt bărbat răcni:

— Ia mai du-te naibii, căpitane! N-o stau aici aşa ca prostul, cât dumneata te duci să furi o avere!

Omul cu faţa lovită îi strigă înapoi:

— Nu putem să te luăm cu noi, Völker! S-ar putea să fie o femeie neînarmată pe acolo, care să te bată măr!

Cate simţi cum i se făcu inima cât un purice. Aşa că zâmbi şi flutură din degete spre căpitan.

— Pe mai târziu!

Dar adevărul era că spera *din tot sufletul ei* să nu existe niciun „mai târziu”. Intenţiona pe deplin ca astăzi Taran să câştige toate bătăliile, să îşi ucidă toţi duşmanii şi să încarcereze toţi prizonierii. Şi chiar dacă *el* intenţiona ca ea să o salveze pe femeia care îi va lua locul lui Cate alături de el şi în patul său, ea tot îşi dorea ca el să supravieţuiască, să înflorească şi să fie regele ţării sale. Îşi dorea asta pentru că, dincolo de toată suferinţa, de tot efortul depus şi de toate melodramele dintre ei… tot îl punea pe primul plan şi se gândea la el înainte de orice. Şi acţiona pentru binele lui.

La naiba cu tot, dar era o proastă îndrăgostită.

Şi lua-l-ar naiba să-l ia, dar şi el ar fi. făcut bine să-l învingă pe Sir Davies, pentru că altfel alternativă era… moartea lui…

Fiecare respiraţie era mai dureroasă decât cea de dinainte. Şi apoi intră în fortăreaţa ameninţătoare.

— Hei, Völker! Îţi lăsăm în grijă o bucăţică apetisantă, strigă Faţă-strivită. Încearcă să n-o laşi să te rănească!

Mercenarii izbucniră într-un hohot de râs colectiv şi gălăgios şi apoi porniră în jos pe drumul în pantă care ducea spre oraşul care fremăta. Ultimul dintre ei trânti uşa tare în urma lui. Şi sunetul acela morbid se propagă cu ecou prin

cetatea goală. Cate clipi, încercând să-şi recapete stăpânirea de sine.

Încăperea în care se afla era imensă, înaltă şi înțesată de umbre. Câteva lumânări licăreau pe o masă plină cu cărți de joc împrăştiate. Zidurile de stâncă erau îmbibate de funingine. Şi la fel ca o pată palpabilă în întuneric, Völker stătea undeva mai în spate, țintuind-o cu ochii lui albaştri şi răi.

— Tu!

Dar el nu reprezenta nicio problemă, pentru că ea deja era cu mâna în săculețul ei şi cu degetele strânse în jurul pistolului încărcat pe care i-l dăduse Signor Marino.

Doar că... după cum concluzionase şi Blowfish, şi Taran ştia foarte bine... ea nu putea omorî nimic. Nu cu sânge rece. Nu dacă voia să-şi păstreze sănătatea mintală.

Şi dacă îl ucidea pe omul acesta, se va simți vinovată pentru tot restul vieții sale.

Şi dacă nu o salva pe prințesă, va regreta lucrul acesta pentru totdeauna.

Aşa că încercă o strategie cu care nu avea prea multă experiență: tactul.

— Sir Völker, am venit aici ca să-ți cer iertare că te-am împins pe fereastră. Am făcut o greşeală.

Dar el nu luă în seamă cuvintele ei.

— Ai idee cât au râs de mine oamenii? Cum m-au batjocorit? Mărşălui spre ea, implacabil. Îți dai seama la ce umilințe m-ai supus?

Mda, aparent tactul era prostesc şi inutil. Şi acelaşi lucru era valabil şi pentru pistolul pe care-l purta cu ea! Aruncă o ocheadă rapidă în jur şi văzu un baston gros sprijinit de perete. Fără să-şi dezlipească nicio clipă ochii de la înaintarea lui ostilă, Cate îşi croi drum spre baston, îl apucă de mâner şi îl aduse în fața sa.

— Şi ce-o să faci cu ăla? mârâi el. Aici nu există ferestre pe care să mă poți împinge. Ți-ai pierdut elementul-surpriză. Vocea lui tuna din ce în ce mai tare, răsunând cu ecou prin încăperea de piatră. Şi o să mă răzbun!

Şi apoi se năpusti la atac.

Cate sări în lateral.

El se izbi tare de colțul mesei şi exclamă tare:

— Auu!

După aceea se răsuci pe călcâie şi o apucă de braț – tocmai de brațul rănit, la naiba – şi o smuci spre el.

Cate simți cum copcile îi sfredeliră pielea.

Durerea pe care o simți îi făcu atunci toate îndoielile şi nesiguranțele să dispară ca un nor de fum şi o copleşi o furie oarbă.

Îi înfipse apoi cu putere partea de jos a bastonului în laba piciorului.

El răcni de şoc şi de durere, şi sări un pas în spate.

Ea îl izbi apoi tare cu bastonul între picioare.

Völker se prăbuşi, înjurând şi ținându-se de testicule. Se zbătea pe podea în chinuri groaznice.

Cu o agilitate aproape de felină, Cate răsuci bastonul în mână şi-l pocni tare în tâmplă cu mânerul rezistent.

Craniul său scoase acelaşi sunet ca un pepene copt care se crăpa în două, şi Völker căzu inconştient.

Cate stătea deasupra lui, gâfâind de la efort şi plângând de durere. Rana sa sângera din nou. Şi de data asta nu mai era şiroirea uşoară a câtorva firicele de sânge. Ci un şuvoi abundent, caracteristic unei răni adânci de pumnal – acum deschisă din nou.

Trebuia să ajungă la impostoarea din turn înainte să-şi piardă cunoştința.

Dar putea vedea cum pieptul lui Völker se ridică şi se cobora în ritmul unei respirații superficiale. Nu îl omorâse. Aşa că înainte de orice, trebuia să-l lege cumva.

Văzu că pe perete atârna un ghem de sfoară. Aruncă din mână bastonul, luă frânghia şi se folosi de cunoştințele sale în materie de noduri scoțiene – şi de mâna ei rănită – pentru a-l lega fedeleş pe Völker, imobilizându-i la spate mâinile şi picioarele.

Spera că, atunci când avea să se trezească, să fie chinuit de o durere groaznică. Fără îndoială ar fi meritat-o din plin.

După aceea se grăbi să blocheze cu parul de lemn uşile

exterioare, în fond nu putea permite ca mercenarii să se întoarcă şi să îi întrerupă misiunea.

Cu toate acestea mai rămâneau doi bărbați sus la creneluri, care se pregăteau să tragă cu tunurile în pirații ei. Dar cu siguranță numai acțiunea de a încărca tunurile trebuia să-i țină ocupați suficient timp, cât să apuce să elibereze prizoniera.

Se uită în jur, căutând cheile. Le găsi aruncate pe o masă. Două chei mari şi uzate din fier, prinse pe un inel tot de fier.

În sfârşit! Ceva mersese bine!

Avea încă pistolul în săculeț. Luă cu ea bastonul, atât ca armă, cât şi ca ajutor pentru susținere.

Prima scară de piatră urca până la etajul al doilea şi se termina într-un coridor lung. Podeaua plină de praf era plină de urme de pantofi bărbăteşti. Se ținu după urmele de paşi şi ajunse la o uşă grea, blindată. O deschise, îi trecu pragul şi văzu baza rotundă a turnului… dar şi scara exterioară în spirală lungă, goală şi îngustă care urca sinuos, dincolo de raza vizuală.

Se lăsă pe peretele rece de piatră. Ignorase cu stoicism faptul că va trebui să urce scările alea şubrede şi sfărâmicioase – şi fără o balustradă de care să se poată ține – până sus în vârful turnului.

Dar putea face asta. O adiere răcoroasă se infiltra printre crăpăturile din piatră, învăluind-o ca o cascadă rece. Dar măcar ambrazurile[18] acelea lungi şi înguste îi luminau calea într-o oarecare măsură.

Riscă atunci să arunce o privire la bandajul de pe braț.

Era complet îmbibat de sânge. Şi chiar şi numai de la acea simplă imagine i se făcu greață.

Dumnezeule! Să i se facă greață! Tocmai ei! Sălbaticei Caitlin a mândrului clan MacLean!

Puse piciorul prudentă mai întâi pe prima treaptă. Şi apoi şi pe următoarea. Şi pe următoarea. Şi pe următoarea.

---

[18] Ambrazură - deschizătură în pereții unei fortificații prin care se trage cu tunul

Ei bine, nu putea să nu recunoască faptul că era prima dată când era înjunghiată. Dar se luptase cu băieții, căzuse din copaci, îşi rupsese brațul, aterizase într-un cuib de viespi, înotase într-un râu scoțian înghețat… oare când naiba devenise o aşa mare mormoloacă?

Continuă să urce treptele scării în spirală. Folosea bastonul ca să testeze rezistența şi stabilitatea fiecărei trepte în parte.

Probabil că ar fi putut da vina pe Taran pentru laşitatea ei. Ba de fapt, chiar intenționa să facă asta.

Se lipi de rocile cenuşii reci şi murdare ale peretelui şi continuă aşa, ca să îşi asigure echilibrul. Pe măsură ce urca, hăul de pe partea cealaltă devenea tot mai mare. Nu îndrăznea să se uite în jos de teamă să nu o ia amețeala.

Da. Oh, da! Devenea o femeiuşcă prețioasă… o floare delicată. Când se va termina misiunea asta, Taran va trebui să dea socoteală pentru multe lucruri!

Când urcase deja cam două treimi din scară, simți cum îi amorțiră brusc degetele mâinii în care ținea inelul de fier şi aproape că scăpă cheile din mână.

— Nu, nu, nu! murmură ea. Nu, nu, nu!

Avea nevoile de cheile acelea. Cu siguranță i-ar fi fost de o mie de ori mai uşor să folosească una din cheile acelea decât să irosească şi mai multă energie spărgând încuietoarea. Şi ar fi fost şi mult mai rapid! Iar timpul era absolut esențial. Aşa că avea absolută nevoie de cheile acelea.

Şi le agăță pe antebraț ca pe o brățară

Dar nu se uită deloc în jos. Ajunsese deja foarte departe. Putea face asta.

Se opri cu două trepte mai jos de podest. Avea nevoie să-şi tragă sufletul, să se bucure de succesul ei de până aici… şi să studieze uşa masivă din lemn de stejar, blindată cu oțel. În partea de jos fusese tăiată o fantă, care era probabil folosită pentru a da mâncare şi apă prizonierei.

Biata femeie chiar era o prizonieră în adevăratul sens al cuvântului. Ruptă de orice contact uman. Lui Cate chiar îi părea rău pentru ea. Sau mă rog… i-ar fi părut, dacă

mironosița aceea nu aştepta la rând să-i ia locul lui Cate. Cu toate acestea, nu sună deloc ironică, atunci când spuse:

— Rezistă, prințesă! Eliberatoarea dumitale e aici!

Lemnul era gros şi rezistent. Iar fanta din josul uşii foarte subțire. Probabil că doamna nici nu o putea auzi.

Dar măcar cuvintele ei serviră un alt scop – să o țină complet concentrată la ceea ce făcea.

Urcă şi ultimele două trepte, bâjbâi un pic cu cheile, după care apucă una între degete şi o strecură în broască.

Nu se potrivea.

Era cheia greşită.

Luă cealaltă cheie. O împinse cu finețe în broască. Dar i se părea că gaura cheii se clătina în fața ei, aşa că avu nevoie de două încercări. Dar până la urmă reuşi să strecoare cheia în broască. Şi apoi o răsuci.

O răsucea! Şi se uita uluită cum cheia de fier se învârtea cu usurință. Pe toți sfinții! Reuşise! O salvase pe prințesa lui Taran!

Împinse uşor uşa, deschizând-o cu precauție.

Încăperea era rotundă şi avea de jur-împrejur ferestre care se deschideau pentru a permite intrarea aerului şi a luminii solare. Era mobilată foarte luxos pentru o închisoare. Şi foarte curată… lucru care sugera un caracter predispus spre ordine. Dar nu se mişca nimic. Nu vedea pe nimeni. Când păşi înăuntru nu țipă nicio tânără şi nu apăru nimeni care să îi ceară o explicație pentru că îi luase aşa de mult să vină să o salveze. Pe de altă parte, probabil prințesa care îi luase locul reginei avea o fire sfioasă. Ori asta, ori credea că se întorsese unul dintre soldații mercenari. Măcar o consola într-o oarecare măsură gândul că nu era singura persoană sperioasă implicată în misiunea aceasta.

Oare fata se ascundea sub pat? Sau poate în dulap?

Cate înaintă cu prudență.

— Domnişoară? Doamnă? Prințesă?

Auzi apoi un sunet în spatele ei.

Cate se lăsă în jos, ferindu-se instinctiv. Ceva trecu pe lângă urechea ei, ratând-o milimetric. Se răsuci imediat şi se pomeni stând față în față cu o femeie care ținea în mâini o

bară de fier, groasă de aproape doi centimetri.

Femeia aceasta – micuță, tânără, frumoasă, cu ochii albaştri înflăcărați şi cu părul blond şi ondulat – o împunse imediat sub bărbie cu capătul ascuțit al suliței improvizate.

— Cine eşti? Vorbeşte imediat, sau te omor pe loc!

Capitolul 58

— Sunt femeia care a fost trimisă aici ca să te salveze. Un pic şocată şi extrem de obosită, Cate se împletici înapoi. Şi dacă vrei să fii îndărătnică în privința asta, atunci pot măcar să mă aşez?

Regina impostoare se încruntă.

— Să mă salvezi? De ce? Cine te-a trimis?

— Alteța Sa prințul Taran…

— *Cine* e prințul Taran?

— Prințul Antonio. Foloseşte un nume fals. Şi astfel îi încolți în minte o întrebare pe care Cate o ignorase cu stoicism: oare căsătoria lor era validă în cazul acesta? Dar se gândi imediat că probabil în circumstanțele date nici nu mai conta… Conta pe de altă parte, pentru tânăra mireasă care fusese cândva. Şi la drept vorbind, conta şi pentru femeia care era astăzi.

— Nume fals… repetă femeia. Da. Cred că ar fi şi normal să folosească un nume fals.

Cate nu dorea neapărat să ia loc, dar să se aşeze deveni absolut necesar. Îi sări în ochi o banchetă de lemn, aşa că se duse şi se aşeză pe ea.

— M-a pus să-i promit că o să te scot de aici în siguranță.

Un evantai de gene negre bogate încadra ochii aceia albaştri intenşi – şi neîncrezători – ai femeii.

— De ce tocmai tu? De ce aş avea încredere în tine?

Cate fu nevoită să-şi reprime enervarea ca să poată răspunde – numai că nu reuşi s-o facă pe deplin.

— Ştii ce? Nu i-am păcălit pe mercenari să părăsească

fortăreața, nu am încuiat uşa după ei, nu l-am scos din joc pe Völker şi nu mi-am târât corpul sângerând în sus pe scările alea interminabile pentru că eram îngrijorată pentru *tine.*

Pe chipul reginei impostoare apăru o expresie de şoc.

— L-ai „scos din joc" pe Völker?

— L-am legat la fel ca pe o oaie scoțiană care aşteaptă să fie tunsă.

— Cum?

— Ei… am legat câteva oi scoțiene la viața mea.

— Nu… mă refer cum l-ai scos din joc…? În fine… Doamna zâmbi în cele din urmă şi îi întinse mâna. Sunt domnişoara Jeannette Bennett.

— Eu sunt Caitlin MacLean. Cate i-ar fi strâns mâna aceea întinsă, dar o asemenea acțiune necesita o doză de curtoazie şi bunăvoință care depăşeau capacitatea ei superficială din acel moment. Aşa că, în schimb, îi făcu semn spre bandajul plin de sânge de pe braț şi folosi asta drept scuză pentru a se sustrage din fața acelui gest de prietenie.

Domnişoara Jeannette Bennett simpatiză imediat cu ea şi îi sari în ajutor:

— Să ştii că nu arată prea bine. Lasă-mă să mă uit…

— Nu avem timp de asta acum, spuse Cate, gândindu-se că trebuia să se ridice imediat.

Doar că, la drept vorbind, nu ştia dacă picioarele sale o vor putea susține.

— Dacă mori din cauza sângerării, n-o să mai fi de folos nimănui. Jeannette se avântă imediat să-i desfacă bandajul plin de sânge, se uită sub compresa îmbibată şi scoase un sunet de nemulțumire şi de dezaprobare. Ți s-au desfăcut două copci. Continuă apoi cu o eficiență neabătută şi îi curăță rana cu apă şi săpun.

În timp ce lucra, Cate îşi distrăgea atenția, studiind-o cu mare atenție pe Jeannette Bennett. Era o fată minunată. Chiar minunată.

— De fapt *cum* ai ajuns să îi iei locul reginei aici?

— Sunt cenorineană. Familia mea trăieşte în Anglia în exil, şi bunicii mei îşi doresc să trăiască într-o climă caldă şi

însorită înainte să moară. Vor să vină acasă. Jeannette scoase o cârpă lungă şi moale din cufărul ei, o împături într-o compresă pătrată şi i-o aşeză pe rană. Aşa că m-am oferit voluntară pentru asta. Când Sir Davies i-a poruncit reginei Sibeol să-şi facă apariția prin oraş într-o trăsură deschisă, am… adică… eu şi prințul am aranjat un accident. Şi atunci s-a făcut schimbul. Mercenarii n-au suspectat nimic şi nici Sir Davies nu s-a prins de nimic.

— Dar nu semeni deloc cu regina Sibeol. Cum ai reuşit să-i păcăleşti pe mercenari atât de mult timp?

— Prințul Antonio… Sau Taran, cum îi spui tu… m-a învățat despre arta deghizării. Cosmetice, o eşarfă pe cap… în plus părul meu e blond-alb de la natură… dar şi mai important, de ce s-ar fi uitat mercenarii prea atent la mine? Oricum mă credeau o femeie bătrână. Sunt un grup de ticăloşi… şi dacă ar trebui să trăiască folosindu-şi mintea şi nu forța brută, ar fi faliți de mult. Jeannette rânji spunând aceste lucruri, dar apoi redeveni serioasă: Dacă s-ar fi întors Sir Davies, atunci aş fi dat de *necaz.*

— Eşti inteligentă şi curajoasă… pentru o prințesă.

Oh! Aparent amărăciunea pe care o simțea Cate se infiltrase şi-n tonul vocii ei.

— Eu nu sunt prințesă, zise Jeannette, oarecum absentă, după care luă o pânză brodată superb şi o puse peste compresa improvizată.

Dar Cate se trase deoparte imediat.

— Nu folosi ceva atât de frumos!

— Oh, lasă-mă, în ultimele luni n-am făcut altceva decât să stau să lucrez la blestemăția asta, zise Jeannette, după care scoase o panglică de catifea din coşul ei cu gheme. Dacă nu mai văd niciodată un gherghef, tot o să fie prea curând! Legă apoi panglica în jurul bandajului pe brațul lui Cate şi se pregăti să strângă. O să doară, să ştii…

Şi chiar duru. Lui Cate i se prelinseră lacrimi pe obraji, în timp ce Jeannette îi asigura bandajul, legând panglica într-un nod strâns.

Iar după ce termină, Jeannette zise:

— Ia nişte apă! O să-ți mai revii şi o să putem scăpa

din fortăreața asta blestemată.

Cate sorbi nişte apă, la început prudentă şi apoi din ce în ce mai dornică.

— Înainte să plecăm… doi dintre mercenari au rămas la fortăreață. Încarcă tunurile chiar acum şi…

Chiar în clipa aceea, o bubuitură puternică zgudui turnul.

— Trebuie să-i opresc! exclamă Cate şi sări în picioare. Trag în piraţii mei!

Jeannette fugi la fereastră şi se uită spre mare.

— Sunt două vase în port… una poartă steagul Cenorinei… probabil sunt piraţii tăi… şi cealaltă are un steag străin. Portughez, cred. Şi sunt angrenate într-o bătălie!

Încă o bubuitură zdruncină turnul.

— Şi mercenarii trag în amândouă!

Cate se aştepta pe jumătate ca Jeannette să spună că două femei nu puteau afecta în vreun fel rezultatul acestei bătălii şi să insiste să fugă.

În schimb, femeia veni lângă Cate şi-i oferi braţul ei.

— Trebuie să-i ajutăm pe piraţii tăi!

În timp ce coborau scara în spirală, tunul bubui din nou.

Cate tresări.

Jeannette o bătu uşor pe umăr şi îi zise:

— Nu-ți face griji, o să salvăm noi situația!

— Chiar eşti foarte curajoasă, zise Cate, simțindu-se dintr-odată la fel de bătrână şi de acră ca un strugure stricat.

— *Eu* sunt curajoasă? Tu ai fost înjunghiată în cine ştie ce bătălie îngrozitoare şi după aceea ai venit aici într-un suflet, ai capturat o fortăreață impenetrabilă şi l-ai învins pe cel mai rău şi mai înfricoşător mercenar din batalion. M-ai eclipsat de departe! În orice caz… continuă Jeannette şi se opri o clipă ca să-i permită lui Cate să-şi tragă sufletul… Eu m-am prefăcut curajoasă ca să-i păcălesc pe toți ceilalți… şi dacă am reuşit să mă păcălesc şi pe mine că e adevărat, atunci cu atât mai bine!

Cate îşi domoli senzația aceea nedorită de empatie cu un oftat de exasperare. Nu voia – de fapt nu putea suporta –

să o placă pe femeia aceasta.

Când ajunseră la baza scărilor, Cate se opri gâfâind de oboseală şi Jeannette îi mai verifică o dată bandajul.

— S-a mai domolit sângerarea, zise Jeannette. Trebuie să ajungem pe metereze… Dar mai întâi… Aşteaptă-mă aici o clipă, cât mă duc să caut nişte arme.

— Poftim. E încărcat, zise Cate şi-i întinse pistolul, după care îi arătă bastonul. Pe ăsta l-am folosit să-i dau una în testicule lui Völker… a leşinat.

— Caitlin MacLean, te ador! exclamă Jeannette. Haide! Pe aici, zise apoi şi o ajută pe Cate în josul coridorului şi în sus pe altă scară, care nu mai era la fel de înaltă ca prima, dar era luminată de razele soarelui, care se revărsau în jos pe trepte dinspre uşa deschisă de sus.

Când ajunseră în capătul scărilor, încetiniră şi se uitară afară.

Acolo sus, pe creneluri, cu vântul şuierând năprasnic printre fortificațiile de piatră, se aflau Lich şi Sheffer, care râdeau zgomotos. Cu toate acestea, Cate nu era deloc sigură care era unul şi care celălalt. Un individ cu pielea tuciurie şi cu părul alb turnă praf de puşcă pe gura tunului, o bătători bine cu un băț lung, după care ridică o bilă mare de fier mârâind nemulțumit şi o băgă înăuntru.

Un alt bărbat, cu un păr roşu aprins, care stătea mai în spate, ținând torța de aprindere a tunului, strigă tare:

— Mai îndeas-o o dată, Lich, ca să fim siguri c-a intrat bine.

Sheffer. Aşadar acesta era Sheffer.

— Când bătătoresc eu, poți fi sigur că-i o treabă bine făcută!

Cei doi bărbați râseră zgomotos şi Lich mai bătători o dată praful de puşcă dinăuntru.

Cate făcu un pas în spate.

— Nu putem opri doi mercenari adevărați cu un pistol şi un baston…

Jeannette ridică pistolul şi ochii îi străluciră când luă în vizor ținta.

— Putem, dacă ținem bine!

Dar Cate îşi puse imediat mâna pe încheietura ei.

— Avem nevoie să le distragem atenţia. Ştiu! Putem să ţipăm şi să pretindem că invadatorii au capturat fortăreaţa şi, când mercenarii vin jos, îi închidem afară.

— Îmi place ideea! Eşti tare inteligentă! Nu-i de mirare că prinţul te-a trimis pe tine. Planul tău are nevoie de o singură modificare mică. Jeannette îşi desprinse părul şi îl ciufuli cu degetele. Îşi descheie apoi nasturii gulerului înalt al rochiei şi corsajul, până când ajunse să se vadă dantela cămăşuţei pe care o purta pe dedesubt, îşi ridică apoi sânii cu mâinile, ca să-şi evidenţieze decolteul generos. Bun. După ce le captez eu atenţia, tu fugi după uşă şi aşteaptă. Când se năpustesc în citadelă, trânteşte uşa şi închide-o, după care o baricadăm împreună ca să nu mai poată veni. Fără să mai aştepte aprobarea lui Cate, Jeannette fugi în lumina soarelui, îşi aruncă părul pe spate, îşi îndreptă umerii, inspiră adânc şi ţipă: Au cucerit fortăreaţa! Au cucerit fortăreaţa!

Cei doi bărbaţi înlemniră, holbându-se la ea cu ochii mari.

— Cine dracu' mai e şi asta? întrebă Sheffer.

Lich clătină din cap şi îşi încrucişă braţele la piept, cu o admiraţie vădită.

Cate se uita, absolut impresionată şi ea de transformarea lui Jeannette într-o fecioară aflată la ananghie. După aceea îşi aminti de rolul ei în întreg şiretlicul acesta şi fugi şi se ascunse în spatele uşii. Doar că îşi dădu seama imediat de eroarea din planul lor… aici sus, nu exista nicio bară sau berbec de lemn. Nu aveau cum să blocheze uşa.

Jeannette se uită peste umăr. Şi îi întâlni privirea lui Cate.

Cate îi făcu semn spre mâinile ei goale.

Jeannette demonstră atunci o abilitate remarcabilă de a gândi repede şi de a improviza. Fugi spre marginea parapetului, care dădea spre ocean. Se uită în jos şi tot mai jos spre baza fortăreţei… acolo, la baza stâncii, unde valurile oceanului se spărgeau de roci. Arătă într-acolo şi ţipă:

— Oh, nu!

Din niciun alt motiv, cu excepția calităților ei teatrale convingătoare, Lich se grăbi lângă ea şi se aplecă peste parapet, ca să se uite şi el în jos.

Ea îşi propti imediat o mână pe mijlocul spatelui său, cu cealaltă îl apucă de gleznă şi, în timp ce acesta se dezechilibra, fluturând nebuneşte din braţe, îl împinse tare peste zid. Omul căzu direct în valurile oceanului.

Cate abia se putu abține că nu exclame tare de admirație.

Jeannette se întoarse spre al doilea bărbat, ridică pistolul şi îl îndreptă spre fața lui.

— Sari!

Sheffer încremeni în loc o clipă, după care se apropie tot mai mult de marginea hăului. Se aplecă peste zid şi se uită în jos. După aceea îşi întoarse privirea spre ea.

— Aş putea să mor!

— Sari cu avânt cât mai departe!

— Eşti nebună!

Ea ridică piedica pistolului.

— Da!

Şi era ceva cu ea – ceva din postura ei corporală, ceva din privirea şi zâmbetul ei larg şi luminos –, ceva care îl convinse.

Omul lăsă torta să-i cadă din mână şi sări.

Jeannette se aplecă peste parapet, întinse gâtul şi se uită bine.

— Sunt amândoi jos în apă… înoată spre stânci.

Cate se apropie cu paşi mari şi se uită şi ea în jos. După aceea aplaudă încet.

— Remarcabil!

„Şi inventiv, şi repede gândit”, adăugă în gând.

Nu era corect. De ce? De ce naiba trebuia logodnica lui Taran să fie *şi* frumoasă, *şi* inteligentă?

— Uf! Mi-aş dori să se fi opus măcar unul din ei. După lunile astea pe care le-am petrecut întemnițată în turn, chiar *tânjeam* să împuşc un mercenar. Jeannette aşează pistolul pe marginea zidului, se uită spre tun şi îşi frecă palmele. În schimb, o să scufund o corabie a invadatorilor străini! Te

pricepi la a judeca distanțe şi unghiuri?

Cate se uită spre mare.

Corabia aceea portugheză mică şi rapidă era bine înarmată cu tunuri şi plină ochi cu marinari care trăgeau cu puştile în piraţii lui Cate. Şi putea distinge pe punte silueta rotundă a unui om gras şi cu pieptul plin de decoraţii, care urla ordine în stânga şi-n dreapta.

Cate îşi dorea foarte mult să-l elimine pe ticălosul acela. „Să cumpere Cenorina, într-adevăr!", se gândi ea.

— N-am mai tras niciodată cu tunul... dar pot să nimeresc fără probleme o veveriță de pe-o creangă cu praştia.

— E suficient de bine pentru mine. Jeannette luă apoi torța încă aprinsă de pe jos şi i-o întinse lui Cate. Zi-mi ce să fac! Şi când nimeresc unghiul corect, aprinde fitilul.

— Un pic mai sus... încă un pic. Nu, nu, prea mult. Cate se uita concentrată la gura tunului şi la corăbii, încercând să calculeze cât de departe ar arunca ghiuleaua explozia prafului de puşcă.

Jeannette depunea mult efort ca să manevreze mecanismul cu pârghie care mişca țeava grea a tunului în sus şi-n jos.

Afetul scârțâia şi trosnea în timp ce Jeannette folosea tija de fier pentru a schimba direcția de tragere.

Şi în tot acel timp, jos în port, bătălia era în toi.

De jos din oraş, răsunau țipete şi urlete, care creşteau în intensitate, ale bărbaților şi ale femeilor care locuiau acolo.

— Trebuie să ne grăbim! zise Jeannette.

— Dacă nu calculez direcția corectă, s-ar putea să nimerim corabia greşită şi-s... acolo! exclamă brusc, fermă şi întinse mâna, făcându-i semn să se oprească. Chiar acolo!

Jeannette făcu un pas în spate.

Cate aprinse fitilul. Îşi acoperiră urechile şi priviră pline de speranțe – şi în acelaşi timp cu groază – cum fitilul ardea.

Pentru o clipă interminabilă nu se întâmplă nimic. Şi apoi... tunul bubui. Se ridică fum de la gura lui. Şi urmă explozia care aruncă violent ghiuleaua.

Cate se împletici, alergând spre marginea parapetului jos care înconjura crenelurile. Vântul împrăştie repede fumul

şi privi ghiuleaua de fier ridicându-se în aer într-un arc grațios, deasupra mării şi îndreptându-se spre corabia portugheză.

— E prea sus! mârâi Jeannette, cu înverşunare, plesnind tare piatra rece cu mâinile. Am țintit prea sus!

Ghiuleaua tunului depăşea corabia portugheză şi se îndrepta spre corabia piraților!

Dumnezeule mare! Cate îi scufundase pe pirații ei dragi!

Cu o bubuitură puternică, ghiuleaua de fier izbi arborele catargului corăbiei portugheze şi îl seceră cu totul. Zburau aşchii în toate părțile, în timp ce catargul rupt se prăbuşea violent, găurind puntea şi apoi căzând lent şi grațios, ca trunchiul unui copac secerat, peste balustrada vasului şi târând după el şi velele, şi clătinând întregul vapor. Corabia se opri, tremurând în apă, la fel ca un iepure, care se pomenea față în față cu dulăii de vânătoare.

Şi oamenii lui Taran profitară imediat de acel avantaj. Întoarseră *Scottish Witch* printr-o manevră inteligentă şi precisă şi folosiră partea laterală a vasului pentru a izbi corabia portugheză, deja aflată la ananghie. După aceea executară încă o manevră rapidă de întoarcere şi o mai izbiră o dată.

Şi asta fu suficient. Corabia portugheză începu să se încline şi să ia apă.

Marinarii portughezi se aruncau peste bord şi înotau spre țărm. Peste valuri, Cate auzi urletele de bucurie ale piraților.

— Bravo, băieți! strigă ea, deşi ştia, desigur, că nu o puteau auzi, sau măcar vedea altfel decât ca pe un punct mic de pe crenelurile fortăreței.

Şi apoi *Scottish Witch* se întoarse spre portul din Arianna. Jeannette o cuprinse pe Cate în brațe şi o învălui într-o îmbrățişare strânsă.

— Am reuşit! *Tu* ai reuşit!

Aşadar Jeannette era şi generoasă, pe deasupra. Îşi asumase greşeala când crezuse că eşuaseră în misiunea lor şi apoi îi oferise tot creditul lui Cate, când îşi dăduseră

seama că reuşiseră mai bine decât şi-ar fi putut imagina vreodată.

Cate ar fi trebuit să se bucure pentru Taran. Mama lui îi găsise o mireasă curajoasă, frumoasă, inteligentă şi bună. Ce grozav pentru el! Şi apoi, cu un exces binevoitor de sarcasm, zise:

— Când îi vedem pe piraţi, o să le spunem că exact asta am şi intenţionat să facem!

Jeannette izbucni în râs.

— Aşa vom face!

Zgomotul bătăliei care avea loc jos în oraş creştea considerabil. Cate şi Jeannette se grăbiră pe partea cealaltă a crenelurilor, ca să vadă ce se întâmpla.

Străzile din Arianna erau împânzite de soldaţi, de mercenari şi de cetăţeni ai oraşului. Piraţii lui Cate tocmai andocau în port. În timp ce un grup mic rămase în urmă pentru a lega parâma şi a asigura vasul, ceilalţi săriră jos şi fură întâmpinaţi de un atac condus de însuşi liderul acela masiv şi fioros al mercenarilor.

Cate le striga instrucţiuni de pe crenelurile fortăreţei.

Jeannette le striga avertismente.

Purtând cu ei cuţite şi săbii, marinarii portughezi uzi leoarcă se năpustiră de pe plajă şi se alăturară bătăliei, de partea mercenarilor.

Servitori şi grădinari de la Giraud, înarmaţi cu furci, topoare, greble, bâte şi cuţite, se războiau cu mercenarii surprinşi, indignaţi şi acum disperaţi.

Dar Cate nu-l putea vedea nicăieri pe Taran.

Şi nu-l vedea nici pe Sir Maddox Davies.

Dar, cel mai important, nu îl vedea nicăieri pe Taran. Oare unde era? Supravieţuise… nu? Cu siguranţă ieşise triumfător împotriva lui Sir Davies, nu?

Inima începu să-i bată într-un ritm lent, sacadat şi chinuitor, începură să-i ţiuie urechile şi i se înceţoşă vederea.

„Oh, Doamne, Dumnezeule! Poate să se căsătorească cu Jeannette… nu mă deranjează! Nu mă deranjează nimic, cât timp este în viaţă!”

Probabil vorbise cu voce tare, fără să-şi dea seama,

pentru că Jeannette întrebă perplexă:

— De ce s-ar căsători cu mine?

„Doamne, Dumnezeule mare! O să mă duc înapoi în Scoția şi o să trăiesc o viață liniştită şi castă, dacă asta e nevoie… atât timp cât Taran e în viață! Te rog… Te rog, Doamne, te rog…”

— Nu te speria, zise Jeannette, cu tărie. Uite-l! E acolo! zise şi indică spre un punct din centrul pieței în care se purta o bătălie feroce.

Taran se năpusti atunci din mulțime, sări pe o căruță şi elimină un mercenar cu o singură lovitură de spadă. Se uită în sus spre fortăreață, le văzu şi chiar şi de la distanța aceea, îi puteau distinge şi ele zâmbetul strălucitor. Ridică apoi sabia în semn de salut.

Şi apoi în spatele lui se rupse din mulțime şi Lilbit. Îndreptă pistolul spre spatele lui Taran.

Cate țipă tare şi arătă spre spatele lui.

Taran se răsuci imediat cu fața spre Lilbit.

O explozie de foc şi fum țâşni pe gura pistolului.

Taran se prăbuşi într-o parte, în mulțime şi dispăru din raza lor vizuală.

Lilbit căzu pe spate şi dispăru şi el.

Bătălia era în toi.

Cate se holba cu ochii în lacrimi, într-o agonie de suferință şi şoc. Era mort! Taran era mort! Bărbatul pe care îl iubea din toată inima ei dispăruse pentru totdeauna de pe acest pământ. Râsul lui… hotărârea lui… durerea trecutului său şi planurile lui de viitor… toate dispărute pe vecie. Era mort!

Şi ea era singură. Pentru totdeauna.

Se prăbuşi spre pământ repede şi tare, într-un vârtej de culori, lumini, şoc şi agonie. Căzu inconştientă.

Capitolul 59

Cate deschise ochii şi îşi dădu seama că… că raiul era

un dormitor imens şi bizar, cu un pat mare şi comod, acoperit cu aşternuturi curate şi parfumate şi împânzit cu perne umplute cu puf de gâscă. Şi scăldat în lumina strălucitoare a soarelui. Un val de lumină orbitoare ilumina un tavan pictat într-o nuanță de albastru a cerului senin, decorat cu norişori pufoşi şi îngeraşi graşi şi goi.

Nu ar fi crezut niciodată că raiul ar trebui să-şi picteze un cer sau nori, sau heruvimi. Nu ar fi trebuit ca îngerii să fie aici „în persoană", să cânte la harpă, să sară pe norişori şi să-şi aranjeze bucățile de pânză ca să le acopere zonele de jos?

Cineva zise atunci încet, de undeva de lângă ea:

— E treaza, domnule.

Se auziră paşi grăbiți. Cate întoarse uşor capul.

Taran stătea lângă patul ei. Dar nu Taran cel pe care ajunsese să-l cunoască şi să-l iubească. Acest Taran purta straiele unul gentleman. Arăta foarte bine… chiar dacă nu-şi dăduse seama până acum nici de faptul că în rai bărbații purtau costume elegante şi ace de cravată cu diamante.

Se aplecă spre ea şi o mângâie pe păr. Şi lui Cate i se păru că îi tremura mâna.

— Draga mea… m-ai speriat de moarte!

În mod sigur şi evident era moartă. Prin urmare şi el era mort. Nu supraviețuise împuşcăturii lui Lilbit. Sigur că nu. În fond, cum ar fi putut scăpa cu viață?

I se umplură ochii de lacrimi.

Taran merita să trăiască… ca să readucă mult iubita lui Cenorină înapoi la gloria şi prosperitatea de altă dată… să se bucure de roadele muncii lui.

— Ai dureri? o întrebă el şi, la fel cum făcuse de nenumărate ori, îşi alunecă brațul sub umărul ei, ridicând-o uşor şi aducându-i la buze un pahar cu apă. Bea!

Şi Cate bău. Precaută la început şi apoi din ce în ce mai dornică.

— E bună!

El îşi lipi buzele de fruntea ei şi oftă uşurat.

— I-a dispărut febra, spuse el cuiva. Se simte mai bine.

Cate se uită în jur, încercând să vadă cu cine vorbea,

dar persoana în cauză se afla în afara razei ei vizuale.

Sau poate… poate că Taran vorbea cu un spirit. Da, asta era! În fond şi fratele ei era mort. Taran vorbea cu Kiernan. Aşa că întrebă cu sufletul la gură:

— Pot să-l văd pe Kiernan?

Taran o lăsă înapoi pe pernă şi se încruntă.

— Pe Kiernan?

— Da… trebuie să fie şi el pe aici… pe undeva.

— Dar de ce…? Cum ți-a venit…? Taran se opri o clipă, gânditor, după care înghiți apăsat şi zise: Nu, nu e aici acum.

— Atunci unde sunt?

Poate… poate că ajunsese în iad.

Dar asta nu ar fi fost deloc corect. Nici față de ea, nici fată de Taran.

Taran o luă de mână şi o mângâie uşor pe degete, ca şi când ar fi simțit nevoia să o atingă necontenit.

— Eşti la Giraud, în dormitorul principal. Adică exact acolo unde ar trebui să fii.

Cate avu nevoie de câteva minute lungi ca să proceseze informația aceea.

— La Giraud? Dar cum e posibil? întrebă ea, încercând să pună lucrurile cap la cap. Adică suntem… suntem… în viață*?*

— Oh, da… foarte vii! Uite, zise el, indicând spre fața lui rănită şi plină de vânătăi. Când mi-ai spart nasul, mi-ai învinețit ambii ochi.

— Păi aşa îți trebuia, mormăi ea şi îi atinse uşor fața cu vârfurile degetelor. Avea nevoie să se bărbierească. Oare bărbații stăteau aşa nebărbieriți în rai? Sau în iad? Cu toate acestea, pielea lui nu era nici rece ca a unui cadavru şi nici fierbinte ca a unui om chinuit în flăcările veşnice… ci era… era caldă. Poate chiar îi spunea adevărul. Poate chiar se aflau la Giraud. Ce frumos!

El îşi alunecă din nou brațul sub umerii ei şi o ridică uşor. Fără să-şi dezlipească nicio clipă ochii de la ea, întinse mâna şi când o aduse înapoi, ținea între degete un pahar.

— Bea nişte supă, Cate. Şi apoi poți să mai dormi.

Cate sorbi din zeama aceea subțire şi apoi întrebă:

— Piraţii mei sunt bine?

— Au supravieţuit toţi, cu excepţia... ei bine, l-am pierdut pe Lilbit.

— E mort? Şi atunci îşi aminti de scena aceea la care asistase, din piaţa oraşului Arianna. Îşi aminti de împuşcătura lui Lilbit, de prăbuşirea lui Taran şi de ţipătul ei de agonie. Foarte bine.

— Nu. Dar e rănit şi a dispărut. El îi netezi încruntătura de pe frunte şi îi mai zise: Nu-ţi face griji! Totul e bine.

— Vreau să ştiu tot ce s-a întâmplat.

— Ai zăcut inconştientă trei zile lungi. Ai pierdut foarte mult sânge. Data viitoare când te trezeşti, o să auzi toată povestea... Dar acum trebuie să dormi.

— O să fii şi tu aici?

El o luă de mână.

— Nu te voi părăsi niciodată.

Asta suna ca o promisiune...

Capitolul 60

A doua oară când se trezi Cate, camera era iluminată doar de un candelabru. Taran stătea la birou, fără haină şi fără cravată şi cu mânecile cămăşii rulate până la coate, scriind pe o foaie de hârtie. Părea foarte hotărât. Şi obosit.

Aşadar nu visase totul.

Cate îşi mişcă uşor braţul rănit şi în clipa aceea înţelese fără doar şi poate că era în viaţă... pentru că durerea şi disconfortul o făcură să suspine.

Când auzi sunetul acela firav, Taran sări în picioare şi se grăbi lângă patul ei. După cum făcuse şi mai devreme, îşi alunecă braţul sub umărul ei. Îi ridică la buze un pahar cu apă şi o încurajă să bea.

— Ai dureri, iubita mea?

— Da, răspunse ea, şi era adevărul. Şi mi-aş dori să nu-mi spui aşa, adăugă, dar asta era o minciună. În realitate

îi plăcea foarte mult.

— Dar eşti iubita mea, afirmă el şi îi zâmbi cu un farmec devastator care o făcea să-şi dorească să-i spargă din nou nasul.

Însă el plecă înainte să aibă timp măcar să încerce. Se duse la uşă şi vorbi cu cineva. Apoi se întoarse.

— Cât ai fost bolnavă, Signor Marino şi personalul său au pregătit mâncare special pentru tine… de fapt, aş putea să jur că supele lui au fost ceea ce te-a ținut în viață… şi acum îți trimite nişte supă. După ce mănânci o să pot să-ți dau ceva pentru durere.

— Orice medicament narcotic mi-ar produce somn. Nu vreau să dorm. Vreau să ştiu dacă l-ai omorât sau nu pe Sir Davies şi ce s-a întâmplat în timpul bătăliei şi de ce a încercat Lilbit să te omoare şi cum a scăpat!

Taran luă loc pe saltea lângă ea. După cum făcuse şi mai devreme, o luă de mână şi îi mângâie degetele. Se comporta ca şi când avea nevoie să o atingă… ca şi când trăia ca să o atingă.

Şi Cate era complet mulțumită cu asta.

— Maddox Davies. Ne-am luptat. Am ieşit învingător, zise Taran şi zâmbi, de parcă îi oferea plăcere amintirea acelei bătălii.

— L-ai omorât.

— Nu.

Cate încercă să se ridice.

Mare greşeală!

Se lăsă înapoi pe spate pe perne.

— Nu?

— L-am rănit. L-am tăiat. L-am însemnat. L-am făcut hidos în ochii oricărei femei.

— Dacă era mort, nu i-ar mai fi pasat, zise ea, cu o logică tăioasă.

— Adevărat. Taran îi aranjă pernele sub spate şi apoi o ajută să se ridice în şezut. Dar dacă l-aş fi ucis, acum nu aş mai fi avut în posesia mea toate bogățiile lui… precum şi o răzbunare de proporții epice.

— *Toate* bogățiile lui?

Taran râse la adresa scepticismului ei.

— Noi doi am găsit *o parte,* dar mai erau şi altele. Cât am fost eu plecat cu piraţii, Wahkan a fost atent la tot ce s-a întâmplat în Cenorina. Ajutorul lui a fost nemărginit şi nu şi-a dorit decât un singur lucru în schimb… A vrut să aibă şi el parte de propria lui răzbunare pe Davies. El mi-a spus că Davies îşi pregătise de mult o ascunzătoare, în caz că izbucnea vreo rebeliune, sau avea ghinion, şi planurile îi mergeau prost. Tot Wahkan mi-a spus şi că nu-l putem lăsa pe Davies să scape. Aşa că împreună am pus la cale un plan…

Cate se gândi la ce-şi mai amintea de dinainte ca întreaga ei lume să se fi înceţoşat şi să fi alunecat în inconştientă.

— Îmi amintesc de Wahkan. El este omul care se ocupă de grajdurile tale.

— Da. Şi în America a fost războinic şi cercetaş vânător. Eu i-am permis lui Davies să fugă… speriat şi sângerând. Şi cu puşca în mână, Wahkan l-a urmărit până pe partea cealaltă a insulei, la un golfuleţ izolat unde odinioară cuceritorii… şi piraţii deopotrivă… andocau şi veneau la ţărm pentru apă proaspătă şi ceva de mâncare.

Cate era complet absorbită de poveste.

— Acolo şi-a ascuns Davies bogăţiile câştigate pe nedrept.

— Da. În cutii de metal. Taran încă mai zâmbea, dar ochii lui se întunecaseră din cauza hotărârii pe care o simţise. Când Davies a ajuns în golf, şi-a dezgropat comorile, a făcut un foc de semnalizare şi a aşteptat să-i vină barca de transport.

— Cine era transportatorul lui?

— Wahkan s-a interesat şi de informaţia asta. Cu mult timp în urmă, Davies făcuse o înţelegere cu nişte pescari locali. Oamenii au fost de acord ca, atunci când vor vedea focul de semnalizare făcut de Davies, să vină să-l ia şi să-l ducă până pe continent. Şi Wahkan le-a oferit mai mult ca să ignore semnalul lui. În clipa aceea, Taran îi ridică din nou mâna şi o duse la buzele lui. Şi îi sărută degetele rând pe

rând, cu blândețe, invitând-o să zâmbească. Dar în locul pescarilor pe care-i angajase Davies, o altă barcă mică a venit în golf…

— O barcă mică trimisă de tine?

Taran afişă un rânjet superior. Mda, nu era niciun alt mod mai bun de a explica acel „zâmbet”. Rânjea cu superioritate.

— A fost mai degrabă o bărcuță de salvare, trimisă de o corabie…

— *A cui* corabie?

— A corăbiei piraților care-i aparține lui Gerry Williams.

— *Gerry Williams*? Cate asculta cu sufletul la gură şi sorbea fiecare cuvințel al lui Taran. Dar când a devenit Gerry Williams aliatul nostru?

— O să cumpere *Scottish Witch…* şi având două vase în subordine… pe a mea şi pe a lui… acesta reprezintă începutul flotei lui maritime… pentru că a pornit o afacere de import. O să aducă mărfuri exotice din Orientul îndepărtat pentru clasa de mijloc engleză. E un marinar bun, un luptător bun şi un negustor al naibii de şiret. O să facă o avere. Şi pentru un procent din profiturile sale, eu îi vând corabia mea la un preț bun, zise Taran şi o mângâie uşor pe obraz. Ai făcut ochii mari de uimire.

— Am ratat atât de multe lucruri!

— Abia aşteptam să-ți povestesc.

Se auzi un ciocănit la uşă.

Taran se duse într-acolo, deschise, acceptă o tavă şi apoi închise la loc. În timp ce se îndrepta înapoi spre pat, zise:

— Toată lumea e nerăbdătoare să te vadă şi să te felicite pentru acțiunile tale eroice. Dar va trebui să te împart cu ceilalți destul de curând. Aşa că acum refuz s-o fac. Îi zâmbi apoi şi ochii lui păreau… plini de căldură! Plini de afecțiune!

Ținea la ea cu adevărat! Doamne, ce bucurie!

Aşeză tava cu mâncare pe măsuța de lângă pat, îi prinse un şervețel în jurul gâtului, ca un fel de bavețică, turnă supa din urcior în castron şi o hrăni cu primele

îmbucături de supă de pui groasă, asezonată cu bucățele de legume proaspete şi fâşii subțiri de tăieței cu ou.

Cate nu mâncase niciodată ceva mai bun. Şi voia să o mănânce pe toată pe nerăsuflate.

Dar după trei îmbucături, Taran îi încetini avântul culinar cu o întrebare:

— Nu vrei să ştii tot ce s-a întâmplat cu Davies?

— Păi spune-mi!

El rupse o bucățică de pâine, o aruncă în supă, o învârti în castron de câteva ori, după care o luă în lingură şi i-o dădu s-o mănânce.

— Înainte ca Davies să aibă timp să-şi dea seama că barca aia care se apropia nu era cea pe care o angajase el, Wahkan a început să tragă în el. Şi a ratat de fiecare dată… intenționat, desigur. Davies se ferea şi dansa de mama focului… o prostioară, care Wahkan spune că l-a distrat copios. Marinarii din barca de salvare strigau la Davies să vină la ei sau va fi abandonat acolo. Aşa că Davies şi-a îndesat banii în cămaşă şi-n pantaloni, a luat-o la goană spre barcă, lipăind prin apă şi…

— Şi l-ai predat pe Sir Maddox Davies pe mâna lui Gerry Williams.

Deja intraseră într-un ritm stabil. El îi dădu o îmbucătură de mâncare. Apoi zicea ceva. Apoi vorbea ea. Şi apoi o hrănea din nou.

Şi adevărul era că Cate chiar se simțea foarte bine. Se bucura de mâncare, se bucura de serviciile pe care i le oferea Taran… dar cel mai mult şi mai mult se bucura de povestea pe care i-o spunea.

— Păi şi ce-o să facă Gerry Williams cu Sir Davies?

— *Am auzit* de la o sursă de încredere…

— Cine?

— Blowfish, răspunse el şi îşi zâmbiră complice. Am auzit că Gerry Williams şi oamenii lui l-au luat pe Davies la bordul corăbiei. Şi odată ajuns în siguranță pe punte, Davies a început să-şi golească conținutul buzunarelor, să fluture cu banii pe acolo şi să dea ordine în toate părțile. Gerry Williams l-a înşfăcat cu fulgi cu tot, l-a uşurat de bancnote şi

de monede, i-a pus umărul la loc…

— Păi ce a pățit la umăr?

Taran făcu ochii mari, simulând o nevinovăție înşelătoare.

— Păi şi l-a dislocat la un moment dat în decursul bătăliei noastre.

— Nț-nț-nț… mare păcat!

— Da… bietul şi nefericitul Maddox Davies.

Cate îşi aminti de eleganța plină de grație a lui Sir Davies şi nu şi-l putea închipui sub nicio formă muncind din greu pe o corabie.

— Şi ce caută pe o corabie de pirați?

— Ei bine, Sir Maddox Davies se bucură acum de viața lipsită de griji a unui steward, navighează pe cele şapte mări, bea apă împuțită, mănâncă pâine cu gângănii, doarme într-un hamac ud şi, când se eschivează de la sarcinile sale, simte pe spate atingerea unui bici cu nouă curele. Taran îşi atinse cicatricea în formă de leu de deasupra inimii. Şi sper să-i placă munca aia de jos, la fel pe cât mi-a plăcut şi mie.

Cate contemplă câteva clipe cu câtă grijă şi migală îşi planificase Taran răzbunarea şi cât de mult aşteptase s-o pogoare asupra acelui trădător. Se gândi apoi că era bine ca orice duşmani ai Cenorinei să ia aminte şi să țină seama de omul care conducea acum țara.

— Gerry Williams e un căpitan de vas la fel de crud pe cât a fost al tău?

— Nu. Dar mă îndoiesc sincer că Davies va reuşi să supraviețuiască prea mult după prima lui tentativă de a instiga o revoltă.

Taran îi oferi un pahar de vin. Cate luă o înghițitură din lichidul rubiniu, după care îl lăsă deoparte.

— Nu mai vreau, mulțumesc.

— Din păcate, toată treaba asta cu Davies nu a ieşit tocmai după cum am plănuit, zise Taran şi o mângâie uşor pe brațul rănit. Şi n-o să mi-o iert niciodată că i-am permis să te rănească… dar cu siguranță a fost al naibii de satisfăcător să-l bat până am scos untul din el.

— Foarte bine. O să-mi facă plăcere să mă gândesc la

asta.

— Ce altceva să-ți mai povestesc? zise el, gânditor. Bătălia a decurs bine. După o luptă straşnică purtată împotriva tuturor orăşenilor furioşi şi aristocraților cenorineni, mercenarii lui Davies s-au retras la fortăreață. Dar acolo s-au pomenit încuiați pe dinafară şi…

Acum veni rândul lui Cate să rânjească superior.

— …Şi s-au trezit ținta perfectă pentru țintaşul de deasupra lor, continuă el.

— Asta a fost domnişoara Bennett? Fireşte că Jeannette era un țintaş excelent. E frumoasă… şi minionă. Scundă era cuvântul. Femeia era foarte scundă.

— Mai exact, țintește bine şi fără milă.

Oh, bun! Acum o admira!

— Şi în cele din urmă, mercenarii s-au predat. Portughezii au luptat cu ferocitatea unor oameni care nu plănuiau să plătească să cumpere insulele… ci să le fure, prin forță. Cei care au supraviețuit se află acum pe o corabie-închisoare şi se îndreaptă spre Anglia. Taran lăsă castronul înapoi pe tavă. Şi ți-ai terminat supa. Signor Marino o să fie mândru de tine!

Cate îl privi apoi ducând tava la uşă şi dând-o cuiva de afară. Era incredibil de chipeş… chiar şi aşa cu nasul spart. Şi nobil. Şi avea un spate foarte bine asigurat…

Când se întoarse, ea zise:

— Aşadar acum insulele se află în posesia ta.

— A noastră.

— Mă bucur pentru tine.

— Pentru noi. Poporul meu era furios şi ar fi luat oricum înapoi insulele. Dar oamenii mei au ajutat la câştigarea bătăliei şi voi ține Cenorina liberă de orice dominație străină. El îi luă mâinile şi îi sărută pe rând palmele. Şi soția mea le-a câştigat inimile cu inteligența, curajul şi bunătatea ei. Aşa că acum am o a doua şansă de a conduce Cenorina şi de a-mi dovedi loialitatea.

Privirea ei căzu spre ochii lui. Părea atât de cald şi de afectuos… atât de plin de apreciere. Şi încurajator. Oare ce voia să spună cu asta? Ar fi trebuit să se îndoiască de el. Dar

se simțea obosită. Mult prea obosită şi slăbită.

— Ştiu că vei reuşi… dar cum rămâne cu Lilbit? De ce încerca să te omoare?

— Ah, Lilbit. Revolta de pe *Scottish Witch* a fost primul lui obiectiv. Cât am fost plecat, el şi câțiva camarazi au încercat să preia controlul corăbiei mele.

Amintindu-şi de loialitatea pe care o dovediseră oamenii față de căpitanu' lor, Cate nu se putu abține să nu întrebe:

— Cum, Doamne, iartă-mă, a putut să creadă că va reuşi?

— Păi chiar a reuşit… într-un fel. A creat haos pe vas şi a sabotat armele… lucru de care Blowfish nu şi-a dat seama la început. De aia au ajuns aşa de târziu în port şi au fost la un pas de a pierde bătălia în favoarea portughezilor. Dar motivul pentru care a încercat să mă ucidă l-am înțeles abia mai târziu… abia după ce m-am uitat prin corespondența lui Davies din ultimele săptămâni. Şi atunci am fost cu adevărat scârbit.

Dar Taran părea mai mult decât scârbit. Părea aproape ruşinat.

— Păi ce s-a întâmplat?

— Lilbit i-a trimis o scrisoare lui Davies, oferindu-se să-i vândă informații. Informații despre tine. Şi despre mine. A venit odată cu celelalte scrisori… cu licitațiile pentru Cenorina. Am văzut scrisoarea asta. Am avut-o în mâinile mele, zise el şi-i arătă mâinile sale, de parcă ea ar fi putut vedea dovezile scrise în palmele lui. Dar ticălosul ăla abia dacă ştia să scrie… şi după ce am citit primele rânduri, am aruncat-o deoparte cu aroganță. Nu mi-a păsat decât de scrisorile venite de la puterile străine.

— Îmi dau seama cum putea să-ți scape indiciul acela.

— Eşti blândă acum…

— Nu, zise ea, agitându-se. Şi eu am văzut scrisoarea şi nu m-am gândit nicio clipă că ar putea fi importantă. Şi ce i-a spus Lilbit despre noi?

— L-a avertizat pe Davies că prințul supraviețuise piraților şi că se întorsese în Cenorina. Şi fără să mă identifice, s-a oferit să mă omoare pentru el… pentru un

preț, desigur.

Lui Cate abia dacă îi venea să creadă.

— Dar părea un băiat aşa de bun!

— Aşa am crezut şi eu. Şi încă mult timp. Dar începusem deja să am suspiciuni în privința lui, aşa că i-am zis lui Blowfish să întindă o cursă şi să vadă dacă poate prinde un trădător. Şi astfel Blowfish a reuşit să înăbuşe din faşă revolta.

Ea încuviință din cap.

— Eşti foarte perspicace.

— Dacă aş fi fost perspicace, nu aş fi trecut cu vederea scrisoarea aia, care oferea şi informații despre identitatea prințesei. Taran îşi alunecă degetul în cerc în jurul locului unde Cate ar fi trebuit să aibă verigheta. Prințesa, care este aceeaşi femeie cu care m-am căsătorit cu mulți ani în urmă.

Lui Cate i se tăie respirația când auzi afirmația aceea.

— Dar de unde ştia Lilbit că eram căsătoriți sau când ne-am căsătorit?

— Când am plecat spre Cenorina, i-am lăsat o scrisoare mamei mele, în care i-am mărturisit că eşti acum şi că ai devenit de mult timp soția mea.

Oare Taran chiar îşi pierduse mințile?

— Dar de ce ai face asta?

— Pentru că în eventualitatea morții mele, voiam să te trateze cu toată onoarea cuvenită… Cu toată onoarea pe care o meriți.

— Aşadar mama ta ştie?

— Şi e încântată.

— Minunat! *Da' de unde! Absolut înfricoşător!* Regina Sibeol *ştia adevărul.* Cate închise ochii strâns. Acum nu mai putea spera decât ca regina să nu pună să fie asasinată, pentru a-i face loc lui… lui Jeannette.

— Tu, iubito, ai început să aţipeşti. O să plec să te las să dormi, zise el şi dădu să se întoarcă.

Dar Cate deschise ochii brusc. Şi îl prinse de mână.

Oh, da, se simțea extrem de slăbită. Dar fusese pană în iad şi înapoi, aşa că nu-i păsa.

— Te rog… şopti ea. Ai vrei să stai în pat cu mine? Şi…

să mă ții în brațe?

— Mi-ar plăcea să te țin în brațe, mai mult decât orice altceva pe lume. Taran îşi scoase cizmele, ridică păturile şi se strecură în pat lângă ea. Apoi o trase în brațele lui.

Şi în timp ce îi inspira mirosul şi îi savura căldura corpului, Cate simțea că ajunsese într-un sfârşit acasă.

— Taran?

— Da?

— Nu mi-ai spus cum ai scăpat de tentativa de asasinat a lui Lilbit.

— Cu o lovitură de sabie foarte precisă şi care a venit chiar la momentul potrivit, cineva m-a salvat.

— Cine? Cine te-a salvat? Aş vrea să-i mulțumesc.

Taran chicoti atunci, adânc şi sincer amuzat.

— Asta e o surpriză pentru tine, draga mea... dar una de care te vei bucura mâine-dimineață.

Capitolul 61

Cate se trezi singură, flămândă şi nervoasă. Lumina soarelui năvălea pe ferestre. Pe lângă patul ei stăteau două femei, încruntate şi apropiate şi discutând intens ceva în şoaptă.

Regina Sibeol. Şi Jeannette Bennett, adică prințesa.

Cate îşi auzi numele rostit. Aşadar vorbeau despre ea. Presupuse că probabil discutau cum să scape de ea mai repede din peisaj.

Starea de iritare i se intensifica văzând cu ochii. Pentru că acum, pentru moment, ea era încă soția lui Taran şi prințesa regentă a Cenorinei şi poate că chiar nu avea chef să fie dată la o parte. Se ridică treptat, testându-şi brațul şi temperamentul, după care anunță:

— Vreau să iau micul dejun.

Ambele femei săriră ca arse şi pe chipurile lor apărură expresii de vinovăție.

— Despre ce vorbeați? întrebă Cate. *De parcă nu ar fi*

ştiut deja.

Jeannette vorbi prima:

— Maiestatea Sa a pus pariu cu mine că…

Dar regina Sibeol îi trase un ghiont în coaste – tare, deduse Cate după felul în care sări Jeannette brusc şi se uită la ea cu ochii mari.

Regina Sibeol zâmbi de parcă ar fi fost mulțumită să o vadă pe Cate trează şi uitându-se urât.

— Văd că te simți mai bine, zise regina amabilă.

— Sigur că mă simt mai bine, zise Cate şi-şi mişcă brațul de probă. A fost doar o rană mică de cuțit.

— Ai leşinat şi m-ai speriat de moarte, zise Jeannette. Mă temeam că ai murit. Ardeai de febră şi aveai o infecție foarte gravă!

Regina Sibeol îşi aşează mâna pe brațul lui Jeannette şi clătină din cap, după care se duse la clopoțelul care chema servitorii şi trase tare de sfoara de catifea. Când Gracia intră în cameră, regina zise:

— Prințesa ar dori să ia micul dejun acum.

Gracia afişă imediat un zâmbet strălucitor, făcu o reverență şi dispăru.

— Nu încercați să vă prefaceți că mă vreți aici, zise Cate. Sau mai bine zis, mormăi pe înfundate.

Pentru că Jeannette şi regina Sibeol se grăbiră imediat lângă ea şi începură să-i aranjeze pernele şi să se agite în jurul ei, ca şi când le-ar fi păsat cu adevărat de bunăstarea ei. Şi ca şi când nici nu o auziseră.

Gracia apăru apoi aducând cu ea o tavă plină cu felii de pepene şi de şuncă, ovăz, un ceainic aburind şi un trandafir într-o vază. I-o aşeză în poală lui Cate şi zise, zâmbind:

— Cu complimente de la Signor Marino şi speră să vă placă mâncarea.

Chiar şi numai mirosul de şuncă prăjită o făcea pe care să uite de starea sa de iritare. Şi la cum se comporta toată lumea cu ea… dacă era cu adevărat o prințesă… ei bine, atunci era foarte plăcut.

Era hămesită, aşa că se înfipse imediat în mâncare. Şi după ce termină tot ce avea pe tavă – cu excepția

trandafirului –, ridică privirea.

Toată lumea se uita la ea şi zâmbea.

— Ce e? întrebă Cate.

— Ne-am făcut griji pentru tine, răspunse regina Sibeol. Cu precădere Taran. De când a avut loc bătălia, asta e prima dată când e de acord să plece de lângă ține de bunăvoie. Şi chiar şi aşa, numai lăsând un paznic la uşă şi pe mine şi pe domnişoara Bennett aici cu tine.

— Oh! Foarte frumos din partea lui, zise Cate simțindu-şi inima tresărindu-i de bucurie şi o căldură plăcută acaparându-i obrajii.

Jeannette şi Gracia făcură schimb de zâmbete complice. Iar regina Sibeol chicoti îngăduitoare.

În clipa aceea Cate se îmbujoră şi mai tare. Noaptea trecută dormise bine şi adânc pentru prima dată de când se rănise. Şi ştia că era datorită faptul că o ținuse Taran în brațe şi se simțise în siguranță cu el. Oh, Doamne… era un lucru absolut îngrozitor să depindă atât de mult de un bărbat. Şi cu adevărat teribil să fie căsătorită şi să roşească aşa pentru că împărțise patul cu soțul ei. Oricum nu era ca şi când tăcuseră altceva decât să doarmă împreună. Mai mult era ruşinos. Aşa că zise în grabă:

— Chiar mă simt mult mai bine. Pot să mă ridic din pat şi să mă apuc de treabă.

Jeannette făcu ochii mari şi-i aruncă o privire piezişă.

— Şi să faci ce?

— Păi… Oh! Bănuiesc că nu mai e nevoie de mine în poziția de menajeră-şefă.

Gracia îi luă tava din brațe.

— Nu, doamnă. Prințul Taran a trimis după altcineva pentru poziția asta.

— Hm, cu siguranță s-a ocupat *de asta* foarte repede. Starea de iritare îi revenise pe deplin. Chiar şi aşa, aş vrea să mă împrospătez un pic şi să ies afară la soare.

— Da. Soarele o să-ți facă bine, declară regina Sibeol.

Deveni clar destul de repede că orice cuvânt al reginei era literă de lege. Cu apariția a patru cameriste şi niciun fel de efort depus din partea ei, cămăşii de noapte vechi şi

şifonate îi luă locul o rochie largă de zi şi un halat larg, dantelat şi elegant. După aceea fu aşezată într-un scaun cu rotile, împinsă alternativ şi purtată jos spre etajul principal şi până afară pe terasa însorită. Fu apoi mutată pe un divan şi acoperită cu un pled de lână, confecționat cu modelul şi în culorile tartanului specific clanului MacLean. Ce frumos că cineva căutase special pentru ea o pătură ca aceasta. Şi totuşi o întrebare nu-i dădea deloc pace… cum reuşise cineva să aducă atât de repede pătura asta pentru ea tocmai din Scoția?

Ieşi apoi Gillies, aducând cu el un coş de fructe culese din livada tatălui lui şi i-l oferi lui Cate, împreună cu recunoştința şi mulțumirile familiei sale pentru curajul şi calitățile ei de conducătoare. Dar în conversația care se porni după aceea, uită complet de întrebarea ei despre tartan.

După ce Gillies se întoarse la treburile sale, Cate se uită în jur. Casa şi grădinile deja arătau mult mai bine – erau mult mai îngrijite şi păreau mai strălucitoare cumva. Şi personalul domestic era mai fericit… şi unul câte unul, oamenii îi urmară exemplul lui Gillies şi îi aduseră flori din grădinile mamelor lor, dantele țesute de bunicile lor şi un coş plin cu ouă maronii proaspete. Fiecare servitor îşi exprima recunoştința pentru tot ce făcuse pentru ei şi pentru Cenorina.

Gracia lua cadourile din mâinile lui Cate şi le aranja pe o masă din apropiere, creând o expoziție frumoasă, care o bucura foarte mult pe Cate, de fiecare dată când se uita la ea.

Regina Sibeol o servi cu o ceaşcă de ceai şi apoi se retrase împreună cu Jeannette un pic mai în lateral şi mai în spate, unde se aflau nişte scaune. Regina Sibeol îşi scoase andrelele şi coşul de tricotaj. Jeannette însă *nu* scoase şi ea ghergheful şi după câteva minute se scuză şi se duse să se plimbe prin grădină.

Cate sorbi din ceai, dar apoi auzi pe cineva strigând-o:

— Ai chef de-o şuetă, micuțo?

Ridică privirea şi îl văzu pe Blowfish scoțând capul de după colțul clădirii.

Ea rânji larg şi întinse mâna spre el.

Şi piratul acela altfel fioros ţopăi spre ea ca un copilaş.

— Credeam că te-am învăţat mai bine decât să te arunci într-o luptă pe care n-ai nicio şansă s-o câştigi! Se încruntă la ea, dar în acelaşi timp o strânse de mână cu afecţiune.

— A fost o bătălie pe care nu aveam cum s-o evit. Dar la drept vorbind, eram speriată de moarte. Şi totuşi… datorită instruirii tale, l-am lăsat lat pe nemernic şi l-am legat fedeleş. Îi făcu apoi semn să se aşeze pe un scaun lângă ea.

Blowfish luă loc şi apoi, afişând o expresie pe atât de nevinovată, pe cât putea de bine, o întrebă:

— Şi l-ai şi castrat?

— Nu! D-apoi nu am avut timp să scotocesc după micul şi prăpăditul lui John Will… dar o auzi pe regină icnind de pe scaunul din spatele ei, aşa că se corectă imediat: Vreau să spun că… ăăă… nu!

— Te-ai descurcat bine, fetiţo, îi zise Blowfish, aruncându-i un zâmbet strălucitor.

— Oricum, *tu* nu ar trebui să pui astfel de întrebări indecente unei doamne! zise Cate şi-l măsură din priviri. Blowfish era îmbrăcat ca un domn de pe vremuri, cu o haină verde cu dungi, o vestă verde deschis, cravată albastră şi pantaloni maro până la genunchi. Nu arăţi ca niciun pirat pe care mi l-am imaginat eu vreodată! zise ea. Dar ce cauţi aici? Credeam că o să ridici ancora cu *Scottish Witch!*

— Eh… îmi place Cenorina. Căpitanu' a promis că ne dă câte-o limbă de pământ nouă, piraţilor, care vrem să ne retragem din activitate… aşa că o să rămân pe aici.

— Oh! Ce mă bucur! exclamă Cate şi întinse mâna să pună ceaşca de ceai pe măsuţă.

Dar Gracia se năpusti imediat şi i-o luă din mână.

Blowfish chicoti pe înfundate.

— Ce să mai zic?! Nu eşti tocmai Maiestatea Sa Importantă şi Puternică?

— Îmi place. M-aş putea obişnui cu genul acesta de atenţie.

— Şi orgoliul tău s-ar putea obişnui la fel de bine, aş zice.

— Câtă vreme te am pe tine prin preajmă, nu cred că trebuie să-mi fac griji că orgoliul meu o să mă facă să-mi iau nasul la purtare. Cate se lăsă pe spate şi oftă mulțumită. Aşadar o să te aşezi la casa ta în sfârşit, ei?

— Da. Am cunoscut o femeie. E tare fâşneață. Şi al naibii de autoritară! Nu se dă ea în vânt după căpitan, dar pe tine chiar te place. Blowfish se prinse apoi cu degetele mari de revere şi zise: M-am hotărât să mă căsătoresc cu ea!

Ceva din tonul vocii lui Blowfish o făcu pe Cate să-l întrebe:

— Şi ea ştie că o să se căsătorească cu tine?

— O să se prindă ea. Ori înainte de ceremonie, ori după, spuse şi-i străluceau ochii albaştri de năzdrăvănie. A! Şi are ceva şi pentru tine.

— Ce anume? întrebă Cate şi începură imediat să-i danseze prin minte imagini cu şi mai multe flori colorate şi cu şi mai multe dantele albe superbe şi multe-multe fructe coapte.

— Nu ştiu. Da un lucru pot să-ți spun sigur… e tare mandră de ea! Se uită apoi în sus, întâlni privirea cuiva, sări în picioare, făcu o plecăciune grăbită şi zise: Mă duc s-o chem ca să-ți zică chiar ea.

Cate se uită peste umăr.

Regina Sibeol stătea cuminte la locul ei, împletind cu nişte andrele, dar Cate ştia în sinea sa că femeia îi făcuse semn lui Blowfish că îi expirase timpul.

Cate îşi netezi pătura de lână pe picioare.

— Maiestate… de unde ai găsit pledul acesta? E o bucurie să văd… e tartanul familiei mele… al clanului MacLean.

— A venit un oaspete şi ți l-a adus în dar, zise regina. A fost foarte agitat, aşteptând să te trezeşti şi să te ridici din pat.

Asta îi captă imediat atenția lui Cate.

— Un oaspete? Din Scoția? Cu tartanul clanului nostru? Când a sosit?

— Nişte circumstanţe complet întâmplătoare l-au adus aici chiar în ziua bătăliei. Ba de fapt chiar când laşul şi trădătorul de Lilbit a încercat să-l ucidă pe fiul meu… zise regina Sibeol, şi ochii ei deveniră dintr-odată reci şi tăioşi… şi acest vizitator foarte bine-venit i-a salvat viaţa fiului meu, tăindu-l pe trădător cu sabia lui.

Cate încerca să-şi dea seama cine anume din familia ei ar fi venit aici, tocmai acum, purtând tartanul clanului MacLean, şi ar fi fost suficient de puternic şi de iute de mână ca să-i salveze viaţa lui Taran. Nu-i venea în minte decât un singur om… dar asta nu era altceva decât ideea nostalgică a unei femei care-şi pierduse un frate mult iubit.

— Aş fi foarte bucuroasă să văd orice oaspete din patria mea de baştină.

Regina Sibeol făcu un semn în casă şi ieşi un bărbat cu o faţă plină de cicatrici. Lângă el venea o femeie care-şi odihnea mâna pe braţul lui.

Taran venea în spatele lor, cu ochii strălucindu-i de nerăbdare.

Grupul se apropie de Cate, şi inima începu să-i bubuie în piept… tare! Cu mâinile tremurânde, dădu pătura la o parte.

Ştia că pe doamna aceea nu o mai văzuse niciodată. Şi domnul acela îi era străin… doar că de fapt nu era. Era la fel de înalt ca Kiernan, se mişca precum Kiernan şi ochii lui… Doamne, Dumnezeule! Aceia erau ochii fratelui ei! Şi totuşi trăsăturile lui faciale erau altfel… schimbate, transformate şi schimonosite de o mare catastrofă.

Şi apoi el îi zâmbi, şi ea ştiu imediat.

Cate sări în picioare şi se năpusti spre el.

— Kiernan!

Capitolul 62

Kiernan o întâlni pe Cate la jumătatea drumului şi o prinse în braţele lui.

— La naiba, fătuco! Chiar nu faci niciodată ce se cuvine? Ai fost rănită, pentru Dumnezeu! Nu ar trebui să zbori aşa pe aici ca o vrăjitoare mică!

Vocea lui era neschimbată. Şi mustrarea lui era la fel de familiară. Se uită în ochii ei, o sărută pe ambii obraji, şi Cate crezu că avea să-i explodeze inima de bucurie.

Şi apoi zise:

— Şi ia uite-o cum plăteşte acum preţul pentru nesăbuinţa ei…

Şi avea dreptate, desigur. Cate simţea că i se învârtea capul. I se înmuiară genunchii. În clipa aceea alte braţe – şi mai familiare – o prinseră, o ridicară şi o duseră înapoi la divanul pe care stătuse aşezată. Taran o aşeză acolo cu blândeţe, după care luă şi el loc lângă ea. Cate îşi sprijini capul pe pieptul lui.

— Tu ai făcut asta, nu-i aşa? Tu ai trimis după Kiernan?

Taran continua să ţină braţul strâns în jurul umerilor ei.

— Nu ştiam că este în viaţă. M-am gândit doar că merită să-i trimit un mesaj mamei tale să-i spun unde ai ajuns şi să ştie că suntem împreună din nou. I-am dat cuvântul meu că o să te ţin în siguranţă.

— Am venit imediat, zise Kiernan, lăsându-se în genunchi lângă divan. Îi aruncă o privire aspră lui Taran. Puteai să faci o treabă mai bună s-o ţii în siguranţă, omule! Pe de altă parte… cunosc prea bine curajul nesăbuit al surorii mele… aşa că n-o să te mustru prea aspru.

Doamna care îl ţinuse de braţ pe Kiernan privea reuniunea lor zâmbind. Dar în acelaşi timp o şi măsura din priviri pe Cate – ca şi când ar fi avut acest drept.

Iar treaba asta îi dădea de înţeles lui Cate tot ce avea nevoie să ştie.

— Kiernan… fă-mi cunoştinţă cu… soţia ta, nu?!

El se ridică atunci, o luă de braţ pe doamna necunoscută şi o aduse până la Cate şi Taran. După aceea anunţă pe un ton mândru:

— Ea este într-adevăr soţia mea. Caitlin… ea e Enid a

mea.

Cate şi Enid îşi strânseră mâinile. Aveau să aibă ocazia să se cunoască mai bine în anii următori, prin intermediul scrisorilor şi al vizitelor ocazionale. Pentru moment amândouă îl iubeau pe Kiernan şi acest lucru le lega.

Jeannette se întoarse din grădină. Un grădinar tânăr, cu chipul luminat de o expresie de cățeluş îndrăgostit, venea în urma ei cu un braț plin de flori. Harkness porunci să se mai aducă scaune şi superviză servirea prânzului, în timp ce Cate asculta povestea lui Kiernan despre pericol şi dezastru, şi despre cum Enid avusese grijă de el până se însănătoşise şi cum apoi îi salvase viața încă o dată, într-o aventură care o lăsă pe Cate cu sufletul la gură, cu respirația întretăiată şi cu inima bătându-i tare în piept. Cate nu ar fi crezut niciodată că fratele ei se va căsători cu o englezoaică… dar auzind despre curajul şi dedicarea lui Enid, începea să o adore la fel de mult pe cât o adora – vizibil – şi Kiernan.

După aceea Kiernan le aruncă o privire aspră lui Cate şi lui Taran, care stăteau unul lângă altul, şold lângă şold, pe divanul acela îngust. Şi accentul scoțian deja pronunțat al lui Kiernan deveni şi mai apăsat când zise:

— Taran mi-a zis şi că voi doi sunteți căsătoriți. Şi că ați fost căsătoriți în tot răstimpul ăsta lung.

Cate se uită nelinişti spre Jeannette şi regina Sibeol şi începu:

— Da… dar…

Însă Taran interveni imediat, vorbind peste ea:

— Am angajat cât am putut de mulți oameni din oraş… câți au putut să fie rupți de alte sarcini de restaurare a capitalei, mai exact… ca să curețe şi să repare catedrala pentru a putea repeta ceremonia, cât sunteți în vizită aici în Cenorina.

Kiernan încuviință din cap.

— E drept şi cuviincios ca eu să reprezint clanul MacLean şi s-o conduc pe mireasă la altar. Mama noastră va fi mulțumită.

Cate se uită din nou spre Jeannette, cu inima îndoită.

— Dar Jeannette…

— Cred că o putem convinge şi pe Jeannette să mai rămână aici suficient cât să se bucure de ceremonie. Vei mai rămâne, nu-i aşa? o întrebă Taran.

Jeannette sări imediat în picioare.

— Speram să plec în următoarea mea misiune…

— Fireşte că va rămâne, zise regina Sibeol fermă. Este una din eroinele Cenorinei şi trebuie şi ea tratată aşa cum se cuvine.

Jeannette se uită spre Cate, ca şi când ar fi cerut un pic de simpatie din partea unui spirit înrudit. Dar când Cate întinse mâinile, într-un gest de neputință – pentru că aparent planurile fuseseră deja făcute şi chiar şi ea însăşi era purtată de val, fără să-i pese cuiva de părerea sa – Jeannette se încruntă la spatele reginei Sibeol, se uită cruciş şi scoase limba.

Cate izbucni în râs, dar îşi preschimbă imediat hohotul acela impulsiv într-un acces de tuse. Începea să creadă că suspiciunile pe care le avusese în privința lui Jeannette fuseseră prosteşti şi nefondate.

Şi doar o festă irațională pe care i-o jucaseră durerea, teama şi iubirea îndurerată.

— Este mereu o idee bună să planifici o ceremonie de încoronare astfel încât să le laşi timp demnitarilor străini să îşi facă apariția la festivități şi să demonstrezi că linia de sânge e în siguranță… dar în cazul acesta, spun cu mâna pe inimă că se cuvine să organizăm o ceremonie de încoronare cât mai repede cu putință, ca să asigurăm poporul că totul este bine şi… şi ar mai fi şi alte motive, dar nu mai contează acum. Totuşi… mi-aş dori foarte mult să fi găsit şi bijuteriile Coroanei, spuse regina Sibeol cu nostalgie, studiind părul castaniu-roşcat al lui Cate. Cate ar fi arătat absolut minunat purtând coroana reginei, cu piatra furtunii în creştetul capului… în plus are degete lungi şi mâini frumoase, iar verigheta regală i-ar veni superb pe… ei, dar cred că asta e. E mare păcat să pierdem tradițiile acelea, dar în curând vom crea altele noi.

— Mă tem că… începu Cate.

Dar Taran se răsuci pe jumătate pe divan, ca să fie cu

fața spre ea.

— Nu trebuie să-ți reproşezi faptul că nu le-ai găsit.

— Nu-mi reproşez…

— Păi nici să nu o faci, afirmă regina Sibeol. Şi eu am cercetat casa de când m-am întors. Şi chiar am crezut că am descoperit ascunzătoarea secretă a lui Davies în biroul regelui… dar, din păcate, caseta cu pricina era goală.

Cate nu voia să explice nimic, dar simțea că nu avea de ales.

— Asta pentru că Zelle…

Taran o luă însă de mâini, i le masă uşor şi se uită adânc în ochii ei.

— Zelle a dispărut.

Starea de iritare din dimineața aceea îi reveni pe deplin.

— *Ştiu!* Zelle crede cu tărie că…

Zelle apăru de după colțul casei, ținând în mâini o tavă de argint, acoperită cu o cârpă.

— Cred din tot sufletul că bijuteriile Coroanei aparțin întregii țări.

— Oh! exclamă Cate, şi chipul i se lumină de bucurie. Am avut dreptate în privința ta! Ştiam eu că am dreptate!

Zelle se apropie, oarecum sfioasă.

Blowfish venea în spatele ei, arătând cu degetul şi rânjind ca un flăcăiandru care era complet absorbit în mrejele primei sale iubiri.

Cu ajutorul lui, Zelle se lăsă în genunchi la picioarele divanului pe care stătea Cate. Se uită apoi fix în ochii ei şi îi zise:

— N-am putut s-o fac. Ai avut dreptate… prințul este just şi generos şi astea aparțin întregii țări. I se adresă apoi lui Taran: Soția dumneavoastră, prințesa, a găsit *de fapt* bijuteriile Coroanei. Ştia unde se aflau ascunse. Şi mi-a spus mie…

— Zelle le-a luat ca să le țină în siguranță până la câştigarea bătăliei.

Cate se simțea foarte mândră. Era mândră de Zelle, de ea însăşi şi de oamenii aceştia care o înconjurau şi priveau cu încredere şi nerăbdare spre viitorul acestei țări.

Taran îşi petrecu mâna în jurul umerilor lui Cate şi o trase la pieptul lui. Îşi îngropă o clipă faţa în gâtul ei şi râse rezonant:

— Draga de tine!

Zelle îi făcu apoi un semn lui Blowfish, care trase cârpa de pe tavă.

Şi în clipa aceea, toţi cei prezenţi eliberară la unison un icnet colectiv de uimire.

Taran ridică privirea şi izbucni din nou în râs.

O grămadă mare de inele, coliere, cercei şi brăţări străluceau în lumina soarelui. Şi deasupra lor se afla coroana regelui, cu a sa aşa-numită piatră a mării, care strălucea cu reflexii purpurii precum adâncurile cele mai ascunse ale mării, şi coroana reginei, cu a sa piatră a furtunii care arunca fulgere verzui strălucitoare din miezul inimii sale iernatice.

Nimeni de pe verandă nu îşi putea muta privirea de la ele. Toţi ochii erau hipnotizaţi de splendoarea acelei imagini splendide.

Şi apoi, de undeva de la baza scărilor, o voce aspră şi rezonantă tună, spulberând feeria acelei clipe:

— Superbe bijuterii! Mersi că le-aţi găsit pentru mine. Dar o să le iau eu acum.

Lilbit urcă scările cu paşi fermi, cu un pumnal la centură şi cu câte un pistol în fiecare mână.

Capitolul 63

Privirile tuturor celor prezenţi pe terasa însorită se mutară de la bijuteriile Coroanei la intrus. Şi încremeniră cu toţii când îl văzură pe Lilbit. Şi nu vorbi nimeni, cu excepţia unei voci feminine singuratice şi înspăimântate – despre care Cate credea că îi aparţinea lui Gracia – şi care zise:

— E un cadavru ambulant!

Aventurile pe care le trăise Lilbit în sălbăticia insulei îl transformaseră pe tânărul şi chipeşul marinar într-un

monstru cadaveric. Slăbise îngrozitor de mult, şi hainele soioase şi zdrenţăroase pe care le purta atârnau pe el ca pe gard. Urme mari de sudoare îi pătau albul cămăşii de muselină la subsuori şi până aproape pe talie. În acelaşi timp, avea chipul roşu şi umflat… atât de umflat, încât i se cojea pielea de pe obraji, şi ochii săi cândva tinereşti şi frumoşi nu mai erau altceva decât nişte fante întunecate.

Taran se pipăi pe talie, căutându-şi pistolul sau pumnalul… Dar acum era îmbrăcat ca un domn. Şi nu mai purta nicio armă.

La fel şi Kiernan.

Jeannette dădu să se ridice, dar apoi se prăbuşi înapoi pe locul ei.

Blowfish făcu un pas mic în spate. Scoase un cuțit de pe mânecă şi îl ascunse în palmă.

Doar că Lilbit îl cunoştea deja mult prea bine pe Blowfish. Flutură pistolul spre Cate şi mârâi tăios:

— Aruncă-l, Blowfish!

Privirea lui Blowfish se mută repede de la Cate la Lilbit.

Mormăi în şoaptă o înjurătură şi aruncă pumnalul.

Zăngănitul oțelului pe piatră rupse tăcerea aceea profundă şi apăsătoare şi o făcu pe Cate să tresară. Dacă Blowfish – care o învățase şi pe ea cum să se apere – nu îl putea dezarma pe Lilbit, atunci cine ar fi putut face ceva?

Îşi umezi buzele. Aruncă o ocheadă în jur, căutând ceva, orice, care să poată fi folosit ca armă.

Dar nu văzu nimic.

Niciunul dintre servitori nu era pregătit pentru aşa ceva. Nimeni nu prevăzuse atacul acesta. Şi în fond de ce ar fi făcut-o? De vreme ce se aflau aici, la Giraud, în inima insulei şi savurând primul moment real de pace pe care-l cunoscuseră în mulți ani lungi?

Singurul sunet care se mai auzea acum era şuieratul respirației lui Lilbit. Şi undeva mai în lateral şi în spatele lui Cate, clinchetul lent şi ritmic al andrelelor de tricotat ale reginei Sibeol.

Dacă Lilbit îi brusca în vreun fel, Cate îl putea elimina cu andrelele alea.

Dar ştia că nu avea să bruscheze pe nimeni. Nu câtă vreme ținea în mâinile sale două pistoale încărcate.

— Adu încoace bijuteriile alea… Zelle. Lilbit stătuse ascuns printre tufişuri şi ascultase conversația lor. Ascultase cum schimbaseră amabilități şi cuvinte afectuoase, înțelesese plăcerea pe care o trăiau bucurându-se de triumf şi ştia cât de strânse erau legăturile care îi uneau… le ştia până şi numele tuturor. Cu un pistol îndreptat spre Zelle şi cu celălalt luându-l în colimator pe Taran, zise: Adu-mi-le acum, Zelle!

Zelle se uită spre Taran.

Taran încuviință din cap lent şi foarte serios.

Zelle se ridică în picioare şi se împletici o clipă. Bijuteriile zornăiră pe tava de argint.

— Te omor dacă le scapi! îi promise Lilbit.

Cate îl credea.

Şi la fel şi Zelle. Îi tremura tava în mâini, în timp ce înainta cu prudență, iar bijuteriile străluceau, şi pietrele sclipeau în soare.

Poate că îi juca o festă lumina, dar în clipa aceea lui Cate i se părea că ochii lui Lilbit îşi pierduseră complet orice culoare… irişii lui erau de un alb sinistru.

Răscoala lui eşuată, tentativa de a-l ucide pe Taran şi călătoria lui singuratică prin sălbăticiile adânci ale unei insule ciudate şi necunoscute îl conduseseră spre nebunie.

Zelle îşi târa picioarele în timp ce traversa precaută veranda însorită.

Pe un ton ferm, clar şi sec, Taran zise atunci:

— N-ai cum să pleci de pe insulă cu bijuteriile alea, Lilbit!

— Nu cu toate. Dar n-am nevoie decât de una ca să fiu un om bogat. Şi o să iau tot ce pot căra cu mine! Lilbit şuiera în timp ce respira, pielea îi strălucea de sudoare şi privirea îi zbura frenetic de colo-colo, cuprinzând în raza vizuală fiecare bărbat şi fiecare femeie de pe terasă.

Îi ura pe toți! Pentru că supraviețuiseră! Pentru că prosperau! Pentru momentele lor de fericire.

Privirea lui plină de ură o ardea pe Cate.

Cate se lăsă pe spate. Pe ea o ura cel mai mult.

Şi de ce? Ea nu-i făcuse nimic lui… cu excepția faptului că supraviețuise, că prospera şi că era fericită.

Mai în spate şi-n lateral, ritmul clinchetului andrelelor reginei Sibeol încetinea pe nesimțite.

— Bagă inelele la mine-n geantă, îi zise Lilbit lui Zelle.

— Nemernic tânăr şi insolent! răcni Blowfish, tremurând de furie. Trebuia să te omor io când am avut ocazia!

— Moşule… mârâi Lilbit cu o intensitate feroce… nu eşti altceva decât un câine care vrea să-şi vâre botu' cât mai adânc în găoaza stăpânului său!

Blowfish dădu să se năpustească înainte.

— Stai! izbucni brusc regina Sibeol.

Blowfish se opri într-o fracțiune de secundă.

Taran se răsuci uşor, astfel încât să ajungă complet cu fața spre Lilbit şi să-i ofere o țintă mai mare.

— Îți dai seama că o să te vânăm şi-n gaură de şarpe.

— Serios? Aşa o să faceți? Mi-ai distrus toate ambițiile şi m-ai condamnat la moarte, pentru că am încercat să te ucid. Lilbit îşi ridică atunci cămaşa şi le arătă urmele roşii pe care le avea pe piele şi rana infectată şi plină de puroi pe care o avea pe o parte.

Jeannette tresări şi îşi întoarse chipul de la imaginea aceea scârboasă.

Zelle scoase un sunet de greață, reprimându-şi cu greu senzația de vomă.

— Miroşi a putregai, zise Taran.

Şi Cate simțea duhoarea aceea… bătaia vântului aducea cu ea un iz oribil de putrefacție.

Lilbit mârâi şi rânji disprețuitor, arătându-şi dinții aproape gri şi gingiile roşii.

— Şi zi aşa, prințule… o să mă omori ca pe un câine turbat care a distrus tot ce iubeşti?

Uşor, ca nu cumva să-l alerteze pe Lilbit, Taran flutură din braț, arătând în jur.

— Uită-te la noi. Suntem prea mulți. Chiar n-ai cum să ne omori pe toți.

— Ține-ți gura, şopti Cate din colțul buzelor.

Dar Taran continuă:

— Nu poți să distrugi tot ce iubesc.

— Ba pot! Şi nu trebuie să fac decât atât. Lilbit ținea un pistol îndreptat ferm spre pieptul lui Taran. Degetul i se strânse sesizabil pe trăgaci. Şi în ultimul moment întoarse pistolul, mutând ținta şi luând-o în colimator pe Cate…

Taran se aruncă spre Cate.

Cate se aruncă în fața lui Taran.

Un pistol răsună cu ecou.

Cate urlă furioasă:

— Nu!

Nu îl va pierde pe Taran acum!

Dar când ridică privirea, Taran era viu şi o ținea în brațe cu mâinile tremurânde.

— Eşti bine? Te-a nimerit?

— Nu, nu. Dar tu? Pe tine?

— Nu. Dar…

Lilbit zăcea întins pe treptele de piatră, cu o rană de glonț fumegândă în piept.

Kiernan o ajută pe Enid să se ridice de jos. O împinsese la pământ, ca să o dea la o parte din calea glonțului. Se ținea de încheietură ca şi când o durea. Jeannette se grăbi să-l ajute pe Kiernan, care o conducea pe Enid în casă.

Bijuteriile Coroanei erau împrăştiate pe toată terasa, strălucind în razele soarelui şi complet ignorate. Blowfish o îmbrățişa strâns pe Zelle.

Servitorii domestici de la palat rămaseră încremeniți, holbându-se uimiți şi în stare de şoc, până când Harkness le făcu semn să se întoarcă spre regina Sibeol.

Regina stătea înaltă şi dreaptă, cu un pistol strâns ferm în mână. Zise clar şi răspicat:

— După ce m-a luat prizonieră Davies, am jurat că nu o să mai fiu niciodată nepregătită. Aşa că port mereu cu mine în coşul de tricotaj un pistol încărcat. Şi chiar ştiu să trag cu arma. În fond, *sunt* regina.

Cate aproape că putea vedea schimbarea palpabilă care avu loc în sufletele servitorilor. Înainte – chiar dacă lucrurile

nu stăteau chiar aşa – îşi aminteau doar de regina care trăia în turnul fortăreţei şi care îi asuprea.

Iar acum regina Sibeol era o eroină adevărată.

Servitorii făcură plecăciuni şi reverenţe în faţa ei, ignorând orice altceva, cu excepţia admiraţiei pe care o simţeau faţă de regina lor.

— Doamne, Dumnezeule! şopti Tiran şi o trase pe Cate mai aproape la pieptul său. Vocea lui era gâtuită. Pe toţi sfinţii din ceruri! Nici măcar nu mi-a trecut prin minte să-mi fac griji pentru o tentativă de asasinare.

Cate se cuibări la pieptul lui, sorbindu-i căldura şi încercând să scape de teama aceea primară, care-i făcea dinţii să i clănţănească în gură şi care avea să îi bântuie visele pentru totdeauna – că Taran ar putea fi ucis.

— Eram aşa de fericiţi, că am uitat complet de Lilbit!

— Poate că ar trebui să te las să pleci, zise el. Poate ai fi mai în siguranţă departe de mine.

— Păi aş putea să plec în căutare de aventuri prin lume cu Jeannette, mormăi ea, la pieptul lui. Jeannette, despre care acum Cate înţelegea foarte bine că nu reprezentase niciodată o ameninţare pentru ea. Jeannette, pe care el nu o iubise niciodată.

— Râzi de mine! Mă înspăimânţi. Mă iubeşti… şi îmi dai curajul să fac ceea ce trebuie. Tu mă faci să mă străduiesc din răsputeri să fiu un om mai bun. Şi când… când am crezut că erai pe moarte, mi-am dorit să mor şi eu. Când Lilbit se pregătea să tragă… Taran îi luă mâna şi i-o aşeză în dreptul inimii care îi bubuia în piept. Nu pot să trăiesc fără tine. Te rog spune-mi că o să rămâi! Spune-mi că o să te căsătoreşti cu mine din nou. O să te fac fericită! O să te încoronez cu bijuteriile familiei mele. O să te venerez pentru totdeauna!

Lui Cate îi venea să râdă de el… dar era atât de încordat… atât de disperat… şi simţea cum inima îi bătea atât de frenetic în piept sub palma ei, încât trebuia să încerce să facă ceva… ceva ca să-l readucă cu picioarele pe pământ.

— Taran, nu poţi să vorbeşti serios. Dacă rămânem căsătoriţi…

— Nu avem de ales!

— N-o să mă venerezi. O să ne certăm încontinuu. O să încerci să faci pe şeful cu mine. Şi eu o să fac mereu numai ce cred de cuviinţă. Când o să port coroana, o să-mi alunece de pe cap sau o s-o pun undeva jos şi o s-o pierd. Ştii că eu nu ţin la lucrurile astea. I se puse un nod în gât şi începu să-i tremure vocea. Ţin doar… doar la tine!

— Mă iubeşti!

— Ştii că te iubesc, zise ea, şi lacrimi fierbinţi îi năpădiră ochii. Şi mi-aş dori din tot sufletul să pot să te fac să mă iubeşti şi tu…

— Pentru Dumnezeu, femeie! exclamă el şi se trase de păr, dorind parcă să şi-l smulgă cu totul, până când îi stătea în toate direcţiile. Cât ai fost inconştientă, te-am cărat pe braţe din Arianna până aici. Te-am îmbăiat, când ţi-a scăzut febra, te-am forţat să bei apă şi supa strecurată, ţi-am schimbat cămaşa de noapte când transpirai şi te-am strâns în braţe când delirai!

— A zis regina Sibeol că nu te-ai dezlipit de lângă mine, dar nu mi-am dat seama că… în clipa aceasta nu mai ştia ce să zică… îi venea în acelaşi timp şi să râdă, şi să plângă. Chiar ai făcut toate lucrurile astea?

— Da! Da, le-am făcut! Le-am făcut pe toate! Nu recunoşti iubirea după fapte şi dovezi?

— Ba da… ba da… Cate îşi încolăci braţul în jurul gâtului lui şi se uită în ochii săi. Doar că îmi plac şi cuvintele.

Taran rezistă. Şi chiar rezistă. Dar cum i-ar fi putut rezista femeii care îl iubise şi care se căsătorise cu el demult, în anii zbuciumaţi ai tinereţii sale, care îi bântuise fanteziile şi în mintea sa îl însoţise în toate aventurile sale piratereşti, care îl ajutase să îşi recâştige regatul şi care se dăruise trup şi suflet pasiunii lui înflăcărate?

— Prinţesă regentă Caitlin… mi-ai cucerit inima şi iubirea… şi ca pedeapsă te condamn la o viaţă întreagă petrecută în braţele mele. O trase apoi în îmbrăţişarea lui. Începând de acum!

— Deci mă iubeşti…

— Eşti îngrozitor de cicălitoare.

— Sunt soția ta.

— După cum am spus… O sărută apoi şi simți cu adevărat că ajunsese *acasă.* Te iubesc!

Şi când îşi dezlipiră într-un sfârşit buzele şi se opriră ca să-şi tragă sufletul, Taran ridică privirea şi observă că terasa era complet goală. Nu se vedea nici picior de om. În doar câteva minute, bijuteriile Coroanei fuseseră adunate de pe jos şi duse de acolo. Şi dispăruse chiar şi cadavrul lui Lilbit de pe scări. Toată lumea de la Giraud se mobilizase pentru a le oferi prințului regent şi prințesei regente momentul lor de intimitate.

Taran se lăsă pe spate pe divan şi o trase pe Cate în brațele lui, odihnindu-i capul pe pieptul lui.

Cate se relaxă şi spuse:

— Dacă mă cunun cu tine din nou…

— *Când* te cununi cu mine din nou, o corectă Taran.

— …o să devin regină, zise ea şi se încruntă cu sinceră îngrijorare. Eu nu am fost crescută în spirit regal!

— Eu da. Şi uite ce mi-a mai folosit! Mi s-a potrivit mult mai bine viața de pirat. Ştii că am dreptate.

— Da… Atunci, vei fi cunoscut pentru totdeauna ca regele meu pirat.

— Şi tu eşti prințesa mea spărgătoare de încuietori. Îşi strecură apoi degetele printre şuvițele ei castaniu-roşcate. Ştii? Chiar ar trebui să prețuim clipele astea.

— De ce spui asta? întrebă Cate şi căscă.

— Pentru că acum suntem singuri. Şi la ce programe încărcate ne aşteaptă, probabil momentul acesta nu se va mai repeta prea curând.

— De fapt, chiar mă gândeam în ultima vreme…

— Da?

— Păi tocmai asta e, că doar bănuiesc… dar cred că nici acum nu suntem tocmai singuri. Cate se ridică atunci, îi luă mâna şi i-o aşeză pe burta sa. Şi apoi zâmbi, uitându-se în ochii lui uluiți.

*

În biroul regelui, Jeannette închise fereastra şi mârâind nemulțumită, aşează cinci monede de aur în palma întinsă a reginei Sibeol, după care ieşi furtunos din încăpere şi trânti uşa în spatele ei.

Femeia care tocmai fusese încoronată cu titlul de *Bunică* zâmbi şi puse monedele în săculeţul ei. Băgă apoi mâna în coşul ei de tricotaj şi scoase căciulița de bebeluş, albă cu dantelă, la care începuse să lucreze cu o săptămână în urmă şi pe care o terminase abia în urmă cu o zi. O netezi afectuos cu palma. Se aşează apoi pe scaunul de la biroul dragului ei soț răposat, ridică andrelele şi se pregăti să se apuce de un puloveraş asortat şi de o pereche mică de ciorăpei.

Pe o voce şoptită, menită să ajungă numai la spiritul soțului ei şi la urechile nimănui altcuiva, spuse apoi:

— Totul e întocmai după cum speram să fie, Antonio. Fiul nostru e fericit cu draga lui soție şi e pregătit să devină rege. Noul nostru prinț regent este pe drum. Şi familia noastră va domni în Cenorina în pace pentru încă o mie de ani de-acum încolo.

Sfârşit